John Grisham

Cazul Pelican

Nu părea în stare să provoace un asemenea haos, dar aproape tot ce zărea jos, în stradă, putea fi pus în seama lui. Ceea ce era minunat. Avea nouăzeci şi unu de ani, era paralizat, imobilizat într-un fotoliu rulant şi alimentat cu oxigen. Al doilea atac, suferit cu şapte ani în urmă, aproape că-l dăduse gata, dar Abraham Rosenberg era încă în viață şi era cel mai important dintre cei nouă. Era singura legendă vie a Curții şi faptul că încă mai respira îi irita pe majoritatea celor din mulțimea de jos.

Stătea într-un fotoliu mic rulant, într-un birou din clădirea Curții Supreme, atingând cu picioarele marginea ferestrei. Se aplecă înainte, în vreme ce zgomotul creştea. Îi ura pe polițişti, dar, văzându-i aliniați în rânduri strânse, ordonate, se simțea mai bine. Stăteau drepți şi țineau piept mulțimii de cel puțin cincizeci de mii de oameni, care cereau sânge.

— Mai mulți ca oricând! zbieră Rosenberg spre fereastră.

Era aproape surd. Jason Kline, secretarul lui principal, stătea în spate. Era prima luni din octombrie, ziua deschiderii noii sesiuni judecătoreşti, când – în mod tradițional – se sărbătorea Primul Amendament. O sărbătoare splendidă. Rosenberg era emoționat. Pentru el, libertatea cuvântului însemna libertatea de a se răscula.

— Au venit şi indienii? întrebă el foarte tare.

Jason Kline se aplecă mai aproape de urechea lui dreaptă.

— Da!

— Pictați de război?

— Da! Au întreg costumul de luptă.

— Dansează?

— Da!

Indieni, negri, albi, mulatri, femei, homosexuali, iubitori ai pădurii, creştini, luptători împotriva avortului, arieni, nazişti, atei, vânători, iubitori de animale, rasişti albi, rasişti negri, oameni care protestau împotriva taxelor, muncitori forestieri, fermieri – era o mare uriaşă de protest. Iar poliţiştii de ordine ţineau în mâini bastoanele de cauciuc.

— Indienii ar trebui să mă iubească!

— Sunt sigur că aşa fac.

Kline dădu din cap şi zâmbi spre omuleţul plăpând, care-şi încleştase pumnii. Ideologia lui era simplă: guvernul mai presus de afaceri, individul mai presus de guvern, mediul mai presus de orice. Iar indienilor să li se dea orice vor.

Interpelările, rugăciunile, cântecele, psalmodierile, strigătele se înteţiră, iar poliţiştii de ordine strânseră rândurile. Mulţimea era mai mare şi mai zgomotoasă decât în anii trecuţi. Atmosfera era mai încordată. Violenţa devenise ceva obişnuit. Clinicile care făceau avorturi erau aruncate în aer. Doctorii erau atacaţi şi bătuţi. În Pensacola, unul dintre ei fusese ucis, legat în poziţie fetală şi ars cu acid. Săptămânal, aveau loc lupte de stradă. Bisericile şi preoţii fuseseră ultragiaţi de militanţii homosexuali. Rasiştii albi, conduşi din umbră de câteva organizaţii paramilitare cunoscute, deveniseră mai îndrăzneţi în atacurile lor asupra negrilor, hispanicilor şi asiaticilor. Acum, ura era distracţia favorită a Americii.

Iar Curtea era, bineînţeles, o ţintă uşoară. Din 1990, numărul ameninţărilor serioase la adresa judecătorilor crescuse de zece ori. Iar poliţia Curţii Supreme crescuse de trei ori. Cel puţin doi agenţi FBI erau desemnaţi pe lângă fiecare judecător şi alţi cincizeci erau ocupaţi cu investigarea ameninţărilor.

— Mă urăsc, nu-i aşa? întrebă el tare, uitându-se pe fereastră.

— Da, unii dintre ei, da, spuse amuzat Kline.

Lui Rosenberg îi plăcea să audă aceasta. Zâmbi şi respiră adânc. Optzeci la sută din ameninţările cu moartea erau

îndreptate împotriva lui.

— Vezi ce scrie pe pancarte? întrebă el. Era aproape orb.

— Pe câteva.

— Ce zic?

— Ca de obicei. Moarte lui Rosenberg. Pensionarea lui Rosenberg. Tăiați-i oxigenul.

— Agită aceleaşi pancarte de ani de zile. De ce nu fac altele noi?

Secretarul nu răspunse. Abe ar fi trebuit să se retragă cu mulți ani în urmă, dar într-o zi va fi scos pe targa. Cei trei secretari ai lui făceau majoritatea cercetărilor, dar Rosenberg ținea să-şi scrie singur concluziile. Folosea o carioca şi-şi mâzgălea cuvintele pe un bloc de hârtie albă, cu un scris de şcolar în clasa întâi. O muncă înceată, dar cui îi păsa de timp când era numit pe viață? Secretarii îi verificau concluziile şi rareori găseau greşeli.

Rosenberg râse.

— Ar trebui să-l dăm indienilor pe Runyan.

John Runyan era preşedintele Curții Supreme, un conservator rigid, numit în funcție de un republican, care îi ura pe indieni şi pe majoritatea celorlalte minorități. Şapte din nouă fuseseră numiți de preşedinți republicani. Timp de cincisprezece ani, Rosenberg aşteptase venirea unui democrat la Casa Albă. Voia să plece, avea nevoie să plece de la Curte, dar nu suporta ideea unui individ de dreapta, de teapa lui Runyan, aşezat în iubitul lui scaun.

Putea să aştepte. Putea să stea aici, în fotoliul lui rulant, să respire oxigen şi să protejeze indienii, negrii, femeile, săracii, handicapații şi mediul până la o sută cinci ani. Şi nimeni nu putea să facă nimic, doar dacă nu-l omorau. Iar asta nici măcar nu ar fi fost o idee proastă.

Capul marelui bărbat se clătină, apoi căzu într-o parte şi rămase aşa. Adormise iar. Kline se retrase încet şi îşi reluă lucrul în bibliotecă. Se va întoarce peste o jumătate de oră ca să controleze alimentarea cu oxigen şi să-i dea lui Abe pilulele.

Biroul preşedintelui Curții Supreme de la acelaşi etaj era mai mare şi mai bine mobilat decât celelalte opt. Biroul din față era folosit pentru mici recepții şi adunări oficiale, iar în biroul din spate lucra preşedintele.

Uşa acestuia era închisă şi în cameră se aflau preşedintele, cei trei secretari ai săi, căpitanul poliției Curții Supreme, trei agenți FBI şi K. O. Lewis, director adjunct la FBI. Erau cu toții foarte serioşi şi făceau eforturi să nu bage în seamă zgomotul ce venea de jos, din stradă, ceea ce era greu. Preşedintele şi Lewis comentau ultima serie de amenințări cu moartea şi toți ceilalți ascultau. Secretarii luau note.

În ultimele şase zile Biroul înregistrase peste două sute de amenințări, un nou record. Era sortimentul obişnuit de amenințări cu „Bombe la Curte!", dar unele aduceau precizări – nume, situații şi consecințe.

Runyan nu făcea nici un efort să-şi ascundă neliniştea. Citi o listă confidențială a FBI cu numele persoanelor şi grupărilor suspectate că ar fi trimis amenințări. Klanul, arienii, naziştii, palestinienii, separatiştii negri, combatanții pentru drepturile condamnaților pe viață, indivizii cu homofobie. Chiar şi IRA{1}. Toată lumea, se părea, în afară de membrii cluburilor Rotary şi cercetaşi. O grupare din Orientul Mijlociu, sprijinită de iranieni, amenința cu vărsarea de sânge pe pământ american drept represalii pentru moartea a doi slujitori ai justiției din Teheran. Nu exista absolut nici o dovadă că aceste crime ar fi avut vreo legătură cu gruparea teroristă de ultima oră din SUA cunoscută sub numele de Armata Subterană, care omorâse un judecător federal în Texas cu ajutorul unui automobil-capcană. Nu se făcuseră arestări, dar Armata Subterană revendica atentatul. Tot ea era suspectul numărul unu într-o serie de atentate cu bombe în birourile ACLU{2}, dar lucra foarte curat.

— Ce-i cu teroriştii ăştia portoricani? întrebă Runyan fără să ridice ochii.

— Categoria uşoară. Nu ne facem griji, răspunse K. O. Lewis nepăsător. Ne amenință de douăzeci de ani.

— Ei bine, poate că e timpul să facă ceva. Momentul e potrivit, nu credeți?

— Lăsați portoricanii, Chief {3}. Lui Runyan îi plăcea să i se spună „Chief." Nu preşedinte, nu domnule preşedinte al Curții Supreme. Numai Chief. Ne amenință numai pentru că amenință şi alții.

— Foarte amuzant, spuse Runyan fără să zâmbească. Foarte amuzant. Nu mi-ar plăcea să rămână vreo grupare pe dinafară.

Runyan aruncă lista pe birou şi îşi frecă tâmplele.

— Să vorbim despre protecția judecătorilor.

Închise ochii.

— Directorul crede că ar trebui să numim patru agenți pe lângă fiecare judecător, cel puțin pentru următoarele nouăzeci de zile. Vom folosi limuzine cu escortă, atât la venire, cât şi la plecarea de la birou, iar poliția Curții Supreme va acoperi spatele şi va asigura protecția clădirii.

— Dar cu deplasările cum rămâne?

— Nu e o idee bună, cel puțin deocamdată. Directorul crede că judecătorii ar trebui să rămână în D. C. până la sfârşitul anului.

— Eşti nebun? E nebun? Dacă aş cere confraților mei să respecte această cerere, ar pleca toți din oraş în noaptea asta şi ar călători toată luna viitoare. E absurd.

Runyan se încruntă spre secretarii săi, care-şi clătinară scârbiți capetele. Era cu adevărat absurd. Lewis era impasibil. Se aştepta la aşa ceva.

— Cum doriți. Era doar o sugestie.

— O sugestie prostească.

— Directorul nu se aştepta să cooperați. Ar dori, totuşi, să fie înştiințat din timp despre orice planuri de călătorie, pentru a putea organiza protecția.

— Vrei să spui că plănuiți să escortați flecare judecător, de câte ori părăseşte oraşul?

— Da, Chief. Aşa ne-am gândit.

— Nu va merge. Aceşti oameni nu sunt obişnuiți să fie dădăciți.

— Da, domnule. Şi nu sunt obişnuiți nici să fie urmăriți, încercăm doar să vă protejăm pe dumneavoastră şi pe onorabilii dumneavoastră confrați. Desigur, nimeni nu spune că trebuie să facem ceva. Cred, domnule, că dumneavoastră ne-ați chemat. Dar putem pleca dacă aşa doriți.

Runyan se lăsă pe spate în scaun şi luă o agrafă de birou, desfăcând-o şi încercând să o îndrepte.

— Dar aici?

Lewis suspină şi aproape că zâmbi.

— Nu ne facem griji în privința clădirii. E un loc uşor de protejat. Aici nu ne aşteptăm să avem neplăceri.

— Atunci unde?

Lewis arătă spre fereastră cu capul. Zgomotul se înteți se.

— Undeva acolo, afară. Străzile sunt pline de idioți, maniaci şi fanatici.

— Şi toți ne urăsc.

— Evident. Chief, suntem foarte îngrijorați în privința judecătorului Rosenberg. Refuză în continuare să lase oamenii noştri să intre în casă şi ei stau pe stradă, în maşină, toată noaptea. Îi va permite ofițerului lui favorit de la Curtea Supremă – cum îl cheamă? Ferguson – să stea la uşa din spate, afară, numai de la zece seara până la şase dimineața. Nimeni nu intră în casă, cu excepția judecătorului Rosenberg şi a infirmierului. Locul nu e sigur.

Runyan îşi curăța unghiile cu agrafa şi zâmbea uşor. Moartea lui Rosenberg – prin orice mijloace sau metode – ar fi o uşurare. Nu, ar fi o ocazie minunată. Preşedintele ar trebui să se îmbrace în negru şi să-i aducă elogii, dar în spatele uşilor închise ar râde satisfăcut cu secretarii săi. Lui Runyan îi plăcea acest gând.

— Ce sugerezi? întrebă el.

— Puteți să vorbiți cu el?

— Am încercat. I-am explicat că e – probabil – omul cel mai detestat din America, că milioane de indivizi îl blestemă în

fiecare zi, că majoritatea ar vrea să-l vadă mort, că el primeşte de patru ori mai multe ameninţări decât noi toţi la un loc şi că ar fi o pradă perfectă şi uşoară pentru un asasin.

Lewis aşteptă.

— Şi?

— Mi-a spus să-l pup în fund şi a adormit.

Secretarii râseră nestăpânit, apoi agenţii FBI îşi dădură şi ei seama că umorul nu era interzis şi li se alăturară cu un râs nervos.

— Atunci ce facem? întrebă Lewis plictisit.

— Protejaţi-l cât puteţi de bine, consemnaţi totul şi nu vă faceţi griji. El nu se teme de nimic, nici de moarte şi, dacă el nu asudă, de ce aţi face-o voi?

— Directorul asudă, aşa că asud şi eu. E foarte simplu. Dacă unul dintre voi păţeşte ceva, Biroul îşi pierde reputaţia.

Preşedintele se mişcă nervos în scaun. Larma de afară era extenuantă. Întâlnirea se lungise destul.

— Lasă-l pe Rosenberg. Poate o să moară în somn. Mai mult mă îngrijorează Jensen.

— Jensen e o problemă, spuse Lewis bătând uşor în hârtii.

— Ştiu că e o problemă, spuse rar Runyan. E o pacoste. Acum crede că e liberal. Votează ca Rosenberg un timp. Luna viitoare va fi un rasist alb şi va susţine segregarea şcolilor. Apoi, se va îndrăgosti de indieni şi va dori să le dea Montana. E ca şi cum ai avea un copil înapoiat.

— Acum e în tratament pentru depresiune, ştiţi?

— Ştiu, ştiu. Îmi spune tot. Pentru el, simbolizez tatăl. Ce drog ia?

— Prozac.

Preşedintele se scobea sub unghii.

— Ce e cu instructoarea aceea de gimnastică aerobică pe care o curta? Mai e cu el?

— Nu chiar. Nu cred că se uită la femei.

Lewis era satisfăcut de el. Ştia mai mult. Se uită la unul dintre agenţii lui şi confirmă această mică bârfă picantă. Runyan nu o ştia, nici nu voia să o ştie.

— El cooperează?

— Bineînțeles că nu. În multe privințe, e mai rău decât Rosenberg. Ne lasă să-l escortăm până la blocul lui, apoi ne ține toată noaptea în parcare. Locuieşte la etajul şapte, vă amintiți? Nu putem să stăm nici în hol. S-ar putea supăra vecinii, zice el. Aşa că stăm în maşină. Blocul are o mulțime de intrări şi e imposibil să-l protejăm. Îi place să se joace de-a v-ați ascunselea cu noi. Mereu se strecoară afară, aşa că nu ştim niciodată dacă e în clădire sau nu. Cel puțin, în ceea ce-l priveşte pe Rosenberg, suntem siguri că e acolo toată noaptea. Cu Jensen e imposibil.

— Minunat. Dacă voi nu puteți să-l urmăriți, cum ar putea să o facă un asasin?

Lewis nu se gândise la aceasta. Îi lipsea umorul.

— Directorul e foarte îngrijorat de siguranța judecătorului Jensen.

— Nu primeşte multe amenințări.

— E numărul şase pe listă, primeşte ceva mai puține decât dumneavoastră, excelență.

— Deci eu sunt pe locul cinci.

— Da, imediat după judecătorul Manning. Fiindcă veni vorba, el cooperează. Pe deplin.

— Se teme şi de umbra lui, spuse preşedintele, apoi şovăi. Nu ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău.

Lewis nu-i dădu atenție.

— De fapt, am cooperat destul de bine cu toți, cu excepția lui Rosenberg şi a lui Jensen. Judecătorul Stone se lamentează foarte mult, dar ne ascultă.

— Se plânge de toată lumea, aşa încât să nu crezi că are ceva cu tine. Unde crezi că se duce Jensen pe ascuns?

— Lewis se uită la unul dintre agenții lui.

— Nu ştim.

O mare parte a mulțimii se adună deodată într-un cor nestăpânit, căruia părea să i se alăture toți cei de pe stradă. Preşedintele nu putea să-l ignore. Ferestrele vibrau. Se ridică în picioare şi puse capăt întâlnirii.

Biroul judecătorului Glenn Jensen se afla la etajul doi, departe de stradă şi de zgomot. Deşi ocupa o cameră spațioasă, era totuşi cel mai mic dintre cele nouă birouri. Jensen fiind cel mai tânăr dintre cei nouă, se putea considera norocos că avea un birou. Fusese numit în urmă cu şase ani, la patruzeci şi doi de ani. Pe atunci, se credea că ar fi un interpret rigid al legii, cu puternice convingeri conservatoare, asemenea celui care îl numise. Confirmarea lui de către Senat prilejuise o dispută aprigă. În fața Comisiei pentru Justiție, Jensen făcuse figură jalnică. În problemele delicate fusese şovăitor şi primise lovituri din ambele părți. Republicanii erau încurcați. Democrații simțeau mirosul de sânge. Preşedintele îşi încrucişase brațele aşteptându-i să înceteze, iar Jensen fusese confirmat cu un vot reținut.

Dar reuşise să fie numit pe viață. În aceşti şase ani nu mulțumise pe nimeni. Adânc rănit de audierea pentru confirmare, jurase să fie îndurător. Această atitudine îi înfuriase pe republicani. Se simțiseră trădați, mai ales atunci când Jensen îşi descoperise un interes ascuns pentru drepturile criminalilor. Având puțin discernământ ideologic, el părăsi repede dreapta, mutându-se spre centru, apoi la stânga. În timp ce juriştii erudiți îşi vor scărpina bărbuțele, Jensen se va întoarce repede spre dreapta şi i se va alătura judecătorului Sloan într-una din insuportabilele lui pledoarii antifeministe. Jensen nu se omora după femei. Era neutru în privința rugăciunilor, sceptic cu privire la libertatea cuvântului, simpatiza cu cei care protestau contra taxelor, era indiferent față de indieni, se temea de negri, era dur cu pornografii, îngăduitor cu criminalii şi destul de consecvent în apărarea mediului. Şi, spre marea groază a republicanilor, care îl confirmaseră cu sacrificii, Jensen dădea dovadă de o simpatie supărătoare față de drepturile homosexualilor.

La cererea lui, îi fusese încredințat neplăcutul caz Dumond Ronald Dumond trăise timp de opt ani cu iubitul lui. Erau un cuplu fericit, foarte devotați unul altuia şi mulțumiți să împartă experiențele de viață. Doreau să se căsătorească, dar

legile statului Ohio interziceau o astfel de uniune. Apoi, iubitul s-a îmbolnăvit de SIDA şi a avut o moarte groaznică. Ronald dorea să-l înmormânteze, dar a intervenit familia iubitului şi nu l-a acceptat pe Ronald la funeralii şi la înmormântare. Îndurerat, Ronald a dat în judecată familia, pentru daune sentimentale şi morale. Cazul rătăcise prin instanțe inferioare timp de şase ani şi acum poposise pe biroul lui Jensen.

Intrau în dezbatere drepturile „soțiilor" homosexualilor. Dumond devenise strigătul de luptă al activiştilor homosexuali. Chiar şi numai pomenirea numelui lui Dumond dezlănțuise lupte de stradă.

Iar Jensen preluase cazul. Uşa spre biroul mai mic era închisă. Jensen şi cei trei secretari ai săi stăteau în jurul mesei de conferințe. Cazul Dumond le luase două ore şi nu ajunseseră la nici un rezultat. Obosiseră de atâtea discuții în contradictoriu. Unul dintre ei, liberal din Corneli, dorea o hotărâre limpede, care să garanteze drepturi depline partenerilor homosexuali. Jensen dorea acelaşi lucru, dar nu putea să recunoască deschis. Ceilalți doi secretari erau sceptici. Ştiau, ca şi Jensen, că o majoritate de cinci ar fi imposibilă.

Discuția se îndreptă spre alte probleme.

— Preşedintele vrea să-ți tragă o săpuneală, Glenn, spuse secretarul din Duke.

Când erau între ei, îi spuneau pe numele mic. "Judecător" era un titlu cam incomod.

Glenn îşi frecă ochii.

— Ce mai e nou?

— Unul dintre secretarii lui mi-a spus că preşedintele şi FBI-ul sunt îngrijorați pentru siguranța ta. Zicea că nu cooperezi şi că Chief e foarte neliniştit. Dorea să-ți transmit asta.

Totul se transmitea prin rețeaua secretarilor.

— Trebuie să fie îngrijorat. Asta e slujba lui.

— Doreşte să desemneze încă doi agenți ca gardă de corp, cărora să le dai acces în apartamentul tău. FBI-ul vrea să te

ducă şi să te aducă de la Curte. Şi vor să-ți limiteze călătoriile.

— Am mai auzit asta.

— Da, ştiu. Dar secretarul spunea că Chief doreşte să te convingem să cooperezi cu FBI pentru a te proteja.

— Înțeleg.

— Deci, noi încercăm să te convingem.

— Mulțumesc. Du-te şi spune secretarului lui Chief că nu numai că ați încercat să mă convingeți, dar ați făcut şi scandal, că eu am apreciat totul, dar că mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe cealaltă. Spune-le că Glenn se consideră băiat mare.

— Sigur, Glenn. Nu te temi, nu-i aşa?

— Câtuşi de puțin.

Thomas Callahan era unul dintre cei mai simpatizați profesori din Tulane, în primul rând pentru că refuzase să programeze cursuri înainte de ora unsprezece. Bea mult, aşa cum făceau şi cei mai mulți dintre studenții lui şi, pentru el, primele câteva ore ale dimineții erau dedicate somnului, apoi trezirii. Toți detestau cursurile de la nouă şi de la zece. Era simpatizat şi pentru că purta pantaloni decolorați de jeans, haine de tweed cu petice uzate în coate, umbla fără ciorapi şi cravată. Ținută de universitar degajată, dar şic. Avea patruzeci şi cinci de ani, dar datorită părului negru şi ochelarilor cu ramă de corn părea de treizeci şi cinci. Oricum, nu-i păsa cât de bătrân arăta. Se rădea o dată pe săptămână, atunci când barba începea să-l mănânce; iar când vremea va fi rece, ceea ce se întâmplă rar la New Orleans, îşi va lăsa barbă. Era o întreagă poveste cu legăturile lui cu studentele.

Era simpatizat şi pentru că preda dreptul constituțional, un curs care nu plăcea nimănui, dar care era obligatoriu. Datorită strălucirii şi calmului său, făcuse din dreptul constituțional un curs interesant. Nimeni altcineva din Tulane nu putea face aşa ceva. Şi nimeni nu dorea, aşa încât studenții se băteau pe locuri la cursurile lui Callahan de la ora unsprezece, de trei ori pe săptămână.

Optzeci dintre ei stăteau de vorbă pe şoptite, în cele şase rânduri de bănci ale amfiteatrului, în timp ce Callahan îşi ştergea ochelarii în faţa catedrei. Era unsprezece şi cinci minute fix, prea devreme totuşi, se gândea el.

— Cine a înţeles opinia lui Rosenberg în procesul Nash v. New Jersey?

Toate capetele se plecară şi în încăpere se lăsă liniştea.

Poate era mahmur. Avea ochii injectaţi. Când începea cu Rosenberg, trebuia să fi citit din greu. Nu se oferea nimeni. Nash? Callahan se uită calm, metodic, prin încăpere, aşteptând. Linişte de mormânt.

Zgomotul clanţei de la uşă împrăştie încordarea. Uşa se deschise cu grabă şi o tânără frumoasă, îmbrăcată în pantaloni strimţi jeans şi cu un tricou de bumbac, se strecură elegant înăuntru şi lunecă de-a lungul zidului până în rândul al treilea, unde se deplasă cu îndemânare printre scaunele ocupate, ajunse la al ei şi se aşeză. Băieţii din rândul al patrulea o urmăriră cu admiraţie. Cei din rândul al cincilea se întinseră şi ei să o vadă. Erau de acum doi ani de când aceasta era una din puţinele plăceri ale studenţilor Facultăţii de Drept: să urmărească cu privirile, prin coridoare şi săli, picioarele ei lungi şi tricourile lăbărţate. Avea un trup minunat undeva, prin haine, puteau să jure. Dar nu era persoana care să şi-l expună. Era doar una de-a lor şi aderase la uniforma Facultăţii de Drept – pantaloni jeans şi cămăşi de flanelă, tricouri vechi şi cămăşi militare lălâi. Şi nu le-ar fi dat pe o minijupă de piele neagră.

Aruncă un zâmbet fugar băiatului de lângă ea şi, pentru o clipă, Callahan şi întrebarea lui despre cazul Nash fură uitaţi. Părul arămiu îi cădea până la umeri. Era genul perfect de fată care atrage atenţia tuturor, cu dinţi perfecţi şi păr perfect, de care orice băiat se îndrăgosteşte de cel puţin două ori în liceu. Şi poate cel puţin o dată la facultate.

Callahan ignoră sosirea ei. Dacă ar fi fost în anul întâi şi s-ar fi temut de el, ar fi putut s-o facă cu ou şi cu oţet şi ar fi

strigat de câteva ori: „La tribunal nu se întârzie niciodată!", vechiul slogan pe care îl demonetizaseră profesorii de drept.

Dar Callahan nu avea chef să strige, iar Darby Shaw nu se temea de el şi, pentru o clipă, el se întrebă dacă ştia cineva că se culcau împreună. Probabil că nu. Ea insistase să păstreze secret absolut.

— A citit cineva opinia minoritară a lui Rosenberg în cazul Nash v. New Jersey?

Deodată, Callahan reveni în centrul atenției. Şi din nou se lăsă o linişte de mormânt. O mână ridicată ar fi însemnat un interogatoriu nemilos timp de o jumătate de oră. Nu se oferi nimeni Fumătorii din ultimul rând îşi aprinseră țigările. Majoritatea celor optzeci de studenți mâzgăleau fără rost în caiete. Toate capetele erau plecate. Ar fi fost prea bătător la ochi şi riscant să răsfoiască prin lista de precedente pentru a găsi cazul Nash; şi prea târziu. Orice mişcare ar fi putut atrage atenția. Cineva urma să fie încolțit.

Nash nu era însă pe listă. Era unul din cazurile minore, pe care Callahan le menționase în fugă cu o săptămână în urmă, şi acum era nerăbdător să afle dacă-l citise cineva. Era vestit pentru asta. Examenul lui final acoperea douăsprezece mii de cazuri, dintre care o mie nu erau în lista de precedente. Examenul era un coşmar, dar el era un dulce, un examinator blând şi erau rari tâmpiții care chiuleau de la cursul lui.

Dar în clipa aceea nu părea să fie prea blând. Se uită în jur. Îşi alese victima.

— Ce părere ai, domnule Sallinger? Poți să explici opinia minoritară a lui Rosenberg?

Din rândul al patrulea, Sallinger răspunse imediat:

— Nu, domnule.

— Înțeleg. Poate fi din cauză că nu ai citit opinia lui Rosenberg?

— Poate. Da, domnule.

Callahan se uită crunt la el. Ochii injectați făceau ca privirea arogantă să fie şi mai amenințătoare. Totuşi, numai Sallinger o vedea, deoarece ochii tuturor celorlalți erau ațintiți în caiete.

— De ce nu?

— Pentru că nu citesc opiniile minoritare. Mai ales pe ale lui Rosenberg.

Ce prostie! Ce prostie! Sallinger alesese lupta, dar nu avea muniție.

— Ai ceva împotriva lui Rosenberg, domnule Sallinger?

Callahan îl venera pe Rosenberg. Îl idolatriza. Citise cărți despre el şi opiniile sale. Îl studiase. O dată, chiar cinase cu el.

Sallinger se agită nervos.

— Nu, domnule. Numai că nu-mi plac opiniile minoritare.

În răspunsurile lui Sallinger era puțin umor, dar nimeni nu zâmbi. Mai târziu, la o bere, Sallinger şi prietenii lui vor crăpa de râs când vor povesti iar şi iar despre Sallinger şi dezgustul lui față de opiniile lui minoritare, mai ales ale lui Rosenberg. Dar acum, nimic.

— Înțeleg. Dar citeşti opiniile majoritare?

O ezitare. Slaba încercare a lui Sallinger de a ține piept urma să-i aducă umilințe.

— Da, domnule. Foarte multe.

— Bun. Explică atunci, dacă vrei, opinia majoritară în cazul Nash v. New Jersey.

Sallinger nu auzise niciodată de Nash, dar urma să-l țină minte tot timpul carierei lui de avocat.

— Nu cred că am citit-o.

— Deci nu citeşti opiniile minoritare, domnule Sallinger. Acum aflăm că le neglijezi şi pe cele majoritare. Ce citeşti, domnule Sallinger, romane de dragoste, ziare de scandal?

Se auziră câteva chicoteli timide din spatele rândului al patrulea, ale studenților care se simțeau obligați să râdă, dar care, în acelaşi timp, nu doreau să atragă atenția asupra lor.

Roşu la față, Sallinger se uită doar la Callahan.

— De ce nu ai citit cazul, domnule Sallinger? întrebă Callahan.

— Nu ştiu, cred că mi-a scăpat. Aşa cred.

Callahan se mulțumi cu atât.

— Nu mă mir. L-am menționat săptămâna trecută. Miercurea trecută, mai precis. Îl veți avea la examen. Nu înțeleg cum să nu ştii un caz pe care îl vei avea la examen.

Callahan se plimba acum încet, prin fața catedrei, privind studenții.

— L-a citit cineva?

Tăcere. Callahan se uită în podea, lăsând să se aştearnă tăcerea. Toți ochii priviră în jos, toate pixurile şi creioanele înghețară. Fumul cobora dinspre ultimul rând.

În cele din urmă, încet, din al patrulea scaun de pe rândul al treilea, Darby Shaw ridică mâna şi se auzi un oftat colectiv de uşurare. Iar îi salvase. Era de aşteptat din partea ei, într-un fel. A doua din grupă şi la mică distanță de primul, ea putea să recite fapte, obstrucționări, potriviri de opinii, opinii minoritare şi opinii majoritare pentru orice caz pe care l-ar fi putut menționa Callahan. Nu-i scăpa nimic. Îşi luase o diplomă în biologie magna cum laude şi hotărâse să termine şi dreptul tot cu magna cum laude, ca să-şi câştige apoi uşor o pâine dând în judecată companiile chimice pentru poluarea mediului.

Callahan o privi, prefăcându-se înşelat în aşteptări. Părăsise apartamentul lui cu trei ore în urmă, după o noapte lungă în care băuseră vin şi discutaseră despre drept. Dar nu abordase cu ea cazul Nash.

— Ei bine, domnişoară Shaw, de ce e supărat Rosenberg?

— El crede că legile din New Jersey violează Amendamentul Doi.

Ea nu se uită la profesor.

— Bine. Şi, ca să afle şi ceilalți, ce fac aceste legi?

— Scot în afara legii mitralierele semiautomate, printre altele.

— Minunat. Şi, aşa, de amuzament, ce avea domnul Nash asupra lui în timp ce a fost arestat?

— O armă AK-47.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— A fost acuzat şi condamnat la trei ani, apoi a făcut recurs.

Cunoştea toate amănuntele.

— Cu ce se ocupa domnul Nash?

— Nu se precizează, dar se face mențiunea unei acuzații suplimentare pentru trafic de droguri. Nu avea cazier la data arestării.

— Deci era un traficant de droguri şi avea o armă AK-47. Dar avea un prieten în Rosenberg, nu-i aşa?

— Bineînțeles.

Acum se uita la el. Tensiunea scăzuse. Majoritatea îl urmărea cum păşeşte încet, privind în jur, căutând altă victimă. Cel mai adesea, Darby domina aceste cursuri, dar Callahan dorea o participare mai largă.

— De ce credeți că îi ia apărarea Rosenberg? întrebă el clasa.

— Ține la traficanții de droguri.

Răspunsese Sallinger care, jignit, încerca să facă haz. Callahan avea predilecție pentru aceste discuții. Zâmbi spre victima sa, ca şi cum i-ar fi urat bun-venit la o nouă luare de sânge.

— Aşa crezi, domnule Sallinger?

— Da. Traficanții de droguri, pedofilii, traficanții de arme, teroriştii – Rosenberg îi admiră foarte mult. Ei sunt copiii lui slabi şi maltratați, deci trebuie să-i apere. Sallinger încerca să pară pe bună dreptate indignat.

— Şi, după părerea ta savantă, ce ar trebui făcut cu aceşti oameni?

— Simplu. Le-ar trebui un proces exemplar, cu un avocat bun, apoi un recurs rapid şi pedeapsa, dacă sunt vinovați.

Sallinger vorbea periculos de asemănător cu adepții de extremă-dreapta ai legii-şi-ordinii. Acesta era un păcat capital pentru studenții la drept din Tulane.

Callahan îşi încrucişă brațele.

— Continuă, te rog.

Sallinger simți capcana, dar continuă. Nu avea nimic de pierdut.

— Vreau să spun că am citit nenumărate cazuri în care Rosenberg a încercat să rescrie Constituția pentru a crea o

nouă portiță de scăpare care să elimine dovezile şi să permită unui inculpat vinovat să scape. E greţos. El crede că toate închisorile sunt locuri chinuitoare şi nefireşti, de aceea toţi prizonierii ar trebui eliberaţi, conform Amendamentului Opt. Din fericire, acum se află în minoritate, o minoritate tot mai redusă.

— Îţi place conducerea Curţii Supreme, nu-i aşa, domnule Sallinger?

Callahan zâmbea şi se încrunta în acelaşi timp.

— Aşa e.

— Eşti unul dintre acei americani normali, cu sânge roşu, patrioţi, moderaţi, care doresc ca bătrânul ticălos să moară în somn?

Se auziră câteva râsete. Acum nu mai era atât de primejdios să râdă. Sallinger nu avea de gând să-i spună adevărul.

— Nu aş dori aşa ceva nimănui, spuse el, aproape încurcat.

Callahan se plimba din nou.

— Mulţumesc, domnule Sallinger. Întotdeauna îmi fac plăcere comentariile dumitale. Ca de obicei, ne-ai oferit punctul de vedere al unui profan asupra legii.

Râsul era tot mai puternic. Cu obrajii arzând, Sallinger se lăsă în scaun.

Callahan nu zâmbea.

— Aş vrea să ridic nivelul intelectual al acestei discuţii. Domnişoară Shaw, de ce simpatizează Rosenberg cu Nash?

— Al doilea Amendament garantează oamenilor dreptul de a avea şi a purta arme. Pentru judecătorul Rosenberg e limpede şi categoric. Nu ar trebui să se interzică nimic: Dacă Nash doreşte să aibă o armă AK-47, sau o grenadă de mână, sau o bazooka, statul New Jersey nu poate scoate o lege care să-i interzică aceasta.

— Eşti de acord cu el?

— Nu, şi nu sunt singura. E o hotărâre luată cu o majoritate de opt contra unu. Nimeni nu l-a urmat.

— Care e argumentarea celorlalţi opt?

— E evident. Statele au motive solide să interzică vânzarea şi deținerea anumitor tipuri de arme. Interesele statului New Jersey sunt mai importante decât drepturile pe care le conferă domnului Nash Amendamentul Doi. Societatea nu poate permite persoanelor particulare să posede armament sofisticat.

Callahan o urmărea cu atenție. Studentele în drept atrăgătoare erau rare la Tulane, dar – când găsise una – acționase repede. În ultimii opt ani, avusese destul de mult succes. O muncă uşoară, în cea mai mare parte. Femeile veneau la Facultatea de Drept eliberate şi imorale. Darby fusese altfel. O remarcase prima oară în bibliotecă, în timpul semestrului al doilea din anul întâi şi îi trebuise o lună ca să o invite la cină.

— Cine a scris opinia majoritară? o întrebă.

— Runyan.

— Şi eşti de acord cu el?

— Da. E un caz simplu, într-adevăr.

— Şi atunci ce s-a întâmplat cu Rosenberg?

— Cred că urăşte restul judecătorilor.

— De aceea are opinii diferite, numai aşa, de al naibii?

— Da, adesea. Opiniile lui devin tot mai greu de susținut. Să luăm cazul Nash. Pentru un liberal ca Rosenberg, chestiunea controlului armelor e limpede. El ar fi trebuit să scrie opinia majoritară şi, acum zece ani, ar fi făcut-o. În cazul Fordice v. Oregon, din 1977, a dat o interpretare mult mai restrânsă celui de al doilea Amendament. Lipsa lui de consecvență e aproape jenantă.

Callahan uitase cazul Fordice.

— Sugerezi că judecătorul Rosenberg e senil?

Ca un boxer beat, Sallinger se aruncă în runda finală.

— E nebun de legat şi ştiți asta. Nu puteți să-i susțineți opiniile.

— Nu întotdeauna, domnule Sallinger, dar cel puțin el e prezent.

— Trupul lui e prezent, creierul e mort.

— Încă respiră, domnule Sallinger.

— Da, respiră datorită unei maşini. Trebuie să i se pompeze oxigen pe nas.

— Dar părerea lui contează, domnule Sallinger. E ultimul mare om de drept şi încă respiră.

— Mai bine daţi un telefon şi verificaţi, spuse Sallinger, şi cuvintele i se stinseră pe buze. Vorbise destul. Nu, vorbise mult prea mult. Îşi coborî privirea, iar profesorul se uită aspru la el. Puse capul pe masă, lângă caiet, şi începu să se întrebe de ce spusese toate acestea.

Callahan se uită la el, apoi începu din nou să se plimbe. Avea o mahmureală groaznică, într-adevăr.

Arăta ca un fermier bătrân, cu pălărie de paie, salopetă curată, cămaşă de lucru kaki, bine călcată, cizme. Mesteca tutun şi scuipa în apa neagră de lângă dig. Camioneta lui, deşi un model recent, era destul de decolorată şi arăta prăfuită de pe drum. Număr de înmatriculare din Carolina de Nord. Se afla cam la o sută de metri depărtare, parcată în nisipul de la celălalt capăt al digului.

Era miezul nopţii, în prima luni a lunii octombrie, şi trebuia să aştepte următoarele treizeci de minute în întunericul rece al digului pustiu, mestecând gânditor, odihnindu-se pe balustradă şi uitându-se atent spre mare. Era singur, aşa cum ştia că va fi. Aşa fusese stabilit. Digul era întotdeauna pustiu la ora aceasta. Farurile câte unei maşini licăreau din când în când de-a lungul malului, dar maşinile nu se opreau niciodată la această oră.

Privea luminile albastre şi roşii ale canalului, departe de mal. Îşi controlă ceasul fără să mişte capul. Norii erau groşi şi pluteau foarte jos, şi va fi greu să o vadă înainte de a se apropia de dig. Aşa fusese hotărât.

Camioneta nu era din Carolina de Nord, după cum nici el nu era fermier. Plăcuţele de înmatriculare erau furate de la un camion rablagit dintr-un cimitir de lângă Durham. Camioneta fusese furată de la Baton Rouge. Fermierul nu era de nicăieri

şi nu furase nimic. Era un profesionist, aşa încât altcineva făcuse treburile mici şi murdare.

După douăzeci de minute de aşteptare, un obiect întunecat pluti spre dig. Zgomotul înăbuşit al unui motor care mergea din plin se auzi tot mai tare. Obiectul deveni o barcă, cu o siluetă ghemuită, care meşterea la motor. Fermierul nu se mişcă nici un centimetru. Motorul se opri şi barca neagră de cauciuc rămase cam la un metru de dig. De-a lungul malului, nu se vedeau apropiindu-se faruri din nici o parte.

Fermierul puse cu grijă o ţigară între buze, o aprinse, trase de două ori, apoi o aruncă la jumătatea distanţei dintre dig şi barcă.

— Ce marcă era? întrebă omul de pe apă.

Putea vedea silueta fermierului pe balustradă, dar nu-i vedea faţa.

— Lucky Strike, răspunse fermierul.

Această parolă părea un joc prostesc. Câte bărci negre de cauciuc puteau să vină dinspre Atlantic şi să acosteze lângă acest dig vechi, la această oră? Prostesc, dar important.

— Luke? se auzi vocea dinspre barcă.

— Sam? răspunse fermierul.

Pe celălalt îl chema Khamel, nu Sam, dar Sam era foarte bun pentru următoarele cinci minute, până când Khamel îşi lega barca.

Khamel nu răspunse, nu era nevoie, dar porni repede motorul şi conduse barca de-a lungul digului până la plajă. Luke îl urma pe dig. Se întâlniră la camionetă, dar nu-şi dădură mâna. Khamel puse sacul negru de sport Adidas între ei, pe scaun, şi camioneta porni de-a lungul malului.

Luke conducea şi Khamel fuma, fiecare ignorându-l total pe celălalt. Ochii lor se ocoleau. Khamel avea o faţă ameninţătoare, dar imposibil de identificat, din cauza bărbii mari, a ochelarilor negri şi a unui guler negru, rulat. Luke nu voia să se uite la el. Consemnul lui, în ararră de a-l întâmpina pe acest străin venit pe mare, era să se abţină să-l privească. Era uşor, într-adevăr. Acest chip era căutat în nouă ţări.

Pe când treceau pe podul spre Manteo, Luke îşi aprinse încă o ţigară Lucky Strike şi stabili că se mai întâlniseră o dată. Fusese o întâlnire scurtă, dar perfect pusă la punct, pe aeroportul din Roma, cu cinci-şase ani mai înainte, după câte îşi amintea. Nu se făcuseră prezentări. Se întâlniseră la toaletă. Luke, îmbrăcat atunci într-un costum impecabil croit, îşi pusese servieta diplomat din piele de elan lângă zidul cu chiuveta în care îşi spăla încet mâinile. Deodată, servieta dispăruse. Aruncase o privire acestui om, acest Khamel, era sigur acum, în oglindă. Peste treizeci de minute, servieta diplomat explodase între picioarele ambasadorului britanic în Nigeria.

În şoaptele înăbuşite ale confraţilor săi invizibili, Luke auzise adesea de Khamel, un bărbat cu multe nume, chipuri şi limbi, un asasin care lovea rapid şi nu lăsa urme, un ucigaş neobosit, care cutreiera lumea, dar nu putea fi niciodată găsit. În timp ce înaintau spre nord, prin întuneric, Luke se lăsă în jos în scaun, cu borul pălăriei aproape pe nas, cu mâna moale pe volan, încercând să-şi amintească tot ce auzise despre pasagerul lui. Acte uimitoare de teroare. Ambasadorul britanic. Atacul în urma căruia pieriseră şaptesprezece soldaţi israelieni, în West Bank {4} în 1990, fusese atribuit lui Khamel. În 1985, fusese singurul suspect de uciderea unui neamţ bogat şi a familiei sale, cu ajutorul unui automobil-capcană. Se zvonea că primise pentru aceasta trei milioane bani-gheaţă. Cei mai mulţi experţi de contrainformaţii credeau că el era creierul atentatului împotriva Papei, din 1981. Dar, pe atunci, Khamel era. acuzat pentru aproape orice atac terorist sau crimă neelucidate. Era uşor să fie acuzat, deoarece nimeni nu era sigur că există.

Acest lucru îl excita pe Luke. Khamel urma să lucreze pe teritoriul american. Luke nu cunoştea ţintele, dar urma să curgă sângele unor oameni importanţi.

În zori, camioneta furată se opri la colţul Străzii 31 cu Strada M din Georgetown. Khamel îşi luă sacul de sport, nu spuse nimic şi plecă. Merse spre est câteva cvartale, până la

hotelul Patru Anotimpuri, cumpără ziarul Post în hol şi urcă la etajul şapte cu liftul. La şapte şi cincisprezece fix, bătu la o uşă de la capătul culoarului.

— Da? răspunse o voce nervoasă dinăuntru.

— Îl caut pe domnul Sneller, spuse rar Khamel, într-o limbă americană perfectă, astupând gaura cheii cu degetul.

— Domnul Sneller?

— Da. Edwin F. Sneller.

Clanța nu se mişcă, nu făcu nici un zgomot, iar uşa nu se deschise. Trecură câteva secunde şi un plic alb lunecă pe sub uşă. Khamel îl ridică.

— E în regulă, spuse el destul de tare ca Sneller sau cine o fi fost înăuntru să-l audă.

— Uşa de alături, spuse Sneller. Aştept să mă suni.

Părea a fi american. Spre deosebire de Luke, el nu-l văzuse niciodată pe Khamel şi nici nu dorea. Luke îl văzuse de două ori şi avea noroc că era în viață.

În camera lui Khamel erau două paturi şi, lângă fereastră, o masă mică. Draperiile erau bine trase; lumina soarelui nu putea pătrunde. Îşi puse sacul de sport lângă pat, lângă două serviete groase. Păşi spre fereastră şi aruncă o privire afară, apoi se duse la telefon.

— Eu sunt, îi spuse el lui Sneller. Spune-mi unde-i maşina.

— E parcată pe stradă. Ford alb, cu număr de Connecticut. Cheile sunt pe masă.

Sneller vorbea încet.

— Furată?

— Bineînțeles, dar aranjată. E curată.

— O voi lăsa la Dulles, puțin după miezul nopții. Vreau să fie distrusă, bine?

Engleza lui era perfectă.

— Aşa am primit instrucțiuni.

Da. Sneller era omul potrivit şi eficient.

— E foarte important. Vreau să las arma în maşină. Armele folosesc cartuşe, iar oamenii văd maşinile, aşa încât e

important ca maşina să fie complet distrusă, cu tot ce-i în ea. Înțelegi?

— Aşa am primit instrucțiuni, repetă Sneller.

Nu aprecia această lecție. Nu era un novice într-ale crimei.

Khamel se aşează pe marginea patului.

— Cele patru milioane au sosit acum o săptămână, cu o zi întârziere, trebuie să remarc. Acum sunt în D. C. şi le vreau pe celelalte trei.

— Vor fi expediate telegrafic înainte de amiază. Aşa a fost înțelegerea.

— Da, dar sunt îngrijorat în privința înțelegerii. Ai întârziat o zi, îți aminteşti?

Aceasta îl irită pe Sneller; ucigaşul fiind în camera alăturată, fără şanse să iasă, putea să-şi permită să-l lase să simtă iritarea.

— A fost vina băncii, nu a noastră.

Acest lucru îl enervă pe Khamel.

— Grozav. Vreau ca tu şi banca ta să trimiteți telegrafic următoarele trei milioane în contul din Zurich de îndată ce se deschide banca din New York. Asta înseamnă cam în două ore de aici înainte. Voi controla.

— Bine.

— Bine, nu vreau să am probleme după ce termin treaba, în douăzeci şi patru de ore voi fi la Paris şi de acolo mă duc direct la Zurich. Vreau să găsesc banii când ajung.

— Vor fi acolo când treaba va fi gata.

Khamel zâmbi în sinea lui.

— Treaba va fi făcută, domnule Sneller, pe la miezul nopții. Asta dacă informațiile tale sunt corecte.

— Până acum, sunt corecte. Şi azi nu se aşteaptă schimbări. Oamenii noştri sunt pe stradă. Totul se află în cele două serviete: hărți, diagrame, orare, uneltele şi articolele pe care le-ai cerut.

Khamel se uită la servietele din spatele lui. Îşi frecă ochii cu mâna dreaptă.

— Trebuie să mă odihnesc, bombăni el în telefon. Nu am dormit de douăzeci de ore.

Sneller nu avea ce să-i spună. Era timp destul. Dacă Khamel dorea să doarmă, nu era nici o problemă. Îi plăteau zece milioane.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Sneller încurcat.

— Nu. Sună-mă peste trei ore, la zece şi jumătate fix. Puse receptorul la loc şi se întinse de-a latul patului.

Străzile erau destul de pustii şi de liniştite pentru a doua zi a sesiunii judecătoreşti de toamnă. Judecătorii îşi petrecură ziua în şedință, ascultând cum avocații pledau cazuri dificile şi destul de stupide. Rosenberg dormi aproape tot timpul. Se trezi pentru scurt timp, atunci când procurorul din Texas susținu că unui anumit condamnat la moarte ar trebui să i se administreze medicamente care să-l facă lucid, înainte de a i se administra injecția mortală.

— Dacă este bolnav mintal, cum poate fi executat? întrebă Rosenberg neîncrezător.

— Uşor, spuse procurorul din Texas, boala lui poate fi controlată prin medicație. Deci i se administrează o injecție care să-l facă sănătos la minte, apoi alta, care să-l omoare. Totul ar fi foarte frumos şi constituțional.

Rosenberg le ținu o scurtă predică, apoi îşi pierdu forțele. Micul lui fotoliu rulant era mult mai jos decât tronurile masive îmbrăcate în piele ale confraților săi. Arăta destul de jalnic. În anii trecuți fusese un tigru, un bărbat care intimida fără milă şi-i făcea praf şi pe cei mai versați avocați. Dar nu mai era. Începu să mormăie, apoi ațipi. Procurorul zâmbi disprețuitor spre el şi continuă.

În timpul ultimei pledoarii a zilei, un caz plicticos de desegregație din Virginia, Rosenberg începu să sforăie. Preşedintele Runyan se uită crunt spre scaun şi Jason Kline, secretarul lui Rosenberg, pricepu aluzia. Trase încet fotoliul de lângă masă şi-l scoase afară. Îl î mpinse repede pe coridor.

Judecătorul se trezi în biroul lui, îşi luă pilulele şi îşi informă secretarii că vrea să plece acasă. Kline anunță FBI-ul

şi, câteva clipe mai târziu, Rosenberg era instalat cu fotoliu cu tot în spatele furgonetei lui, parcată în subsol. Doi agenți FBI supravegheau totul. Un infirmier, Frederic, imobiliză fotoliul şi sergentul Ferguson, de la poliția Curții Supreme, trecu la volan. Judecătorul nu permitea agenților FBI să stea cu el. Ei puteau să-l urmeze în maşina lor şi puteau să-i supravegheze casa din stradă şi aveau noroc că puteau să stea atât de aproape. Nu avea încredere în polițişti şi nici în agenții FBI. Nu avea nevoie de protecția lor.

Pe strada Volta din Georgetown, furgoneta încetini şi intră cu spatele pe un drum de acces. Frederic, infirmierul, şi Ferguson, polițistul, îl conduseră cu atenție înăuntru. Agenții supravegheau totul din stradă, din maşina lor neagră, model guvernamental, marca Dodge Aries. Peluza din fața casei era îngustă, aşa încât maşina lor se afla la mică distanță de uşa din față. Era aproape patru după-amiază.

După câteva minute, Ferguson îşi făcu apariția de rutină şi vorbi cu agenții. După multe târguieli, Rosenberg încuviințase, cu o săptămână înainte, ca Ferguson să inspecteze fiecare cameră de la etaj şi de la parter, după-amiază, la sosire. Apoi trebuia să plece, dar putea să revină la zece seara fix şi să stea afară, la uşa din spate, până la şase dimineața fix. Nimeni nu putea să facă aceasta, afară de Ferguson, iar el era obosit de atâtea ore suplimentare.

— Totul este în ordine, spuse el agenților. Mă întorc la zece.

— Mai trăieşte? întrebă unul dintre agenți.

Era întrebarea obişnuită.

— Mă tem că da.

Ferguson se îndreptă obosit spre furgonetă.

Frederic era bucălat şi fără vlagă, dar nu era nevoie de putere pentru a mişca bolnavul. După ce aranja pernele, îl ridică de pe fotoliul rulant şi-l puse cu grijă pe canapea, unde urma să rămână nemişcat următoarele două ore, moțăind şi urmărind CNN. Frederic îşi pregăti un sandviş cu şuncă şi o farfurie cu fursecuri şi se uită prin National Enquirer la masa

din bucătărie. Rosenberg bombăni ceva cu glas tare şi schimbă canalele cu telecomanda.

Fix la şapte, cina lui, compusă din supă de pui, cartofi fierți şi ceapă înăbuşită – mâncare uşoară – era aranjată pe masă şi Frederic îl duse lângă ea. Insistă să mănânce singur, dar nu era plăcut de privit. Frederic se uită la televizor. Va curăța mizeria mai târziu.

Pe la nouă, era îmbăiat, îmbrăcat în cămaşa de noapte şi bine învelit cu păturile. Patul era un dispozitiv de spital militar, strâmt, înclinat, de un verde pal, cu butoane de control şi grilaje rabatabile, pe care Rosenberg insistase să le lase jos. Se afla într-o cameră din spatele bucătăriei, pe care bătrânul o folosise ca birou timp de treizeci de ani, înainte de primul atac. Camera era acum infirmerie, mirosea a antiseptice şi a moarte apropiată. Lângă pat se afla o masă mare, cu o lampă de spital şi cel puțin douăzeci de sticluțe cu pilule. Cărți groase, grele, de drept erau stivuite în grămezi ordonate în jurul camerei. Infirmierul se aşează lângă masă, într-un şezlong uzat, şi începu să citească dintr-un dosar. Va citi până când îl va auzi sforăind – acesta era ritualul din fiecare noapte. Citea rar, zbierând cuvintele spre Rosenberg, care stătea țeapăn, nemişcat, dar atent. Era un caz pentru care urma să scrie opinia majoritară. O vreme, el sorbi fiecare cuvânt.

După o oră de lectură şi zbierete, Frederic era obosit şi judecătorul ațipise. Acesta ridică mâna încet, apoi închise ochii. Manevrând un buton al patului, Frederic făcu lumina mică. În cameră era aproape întuneric. Infirmierul se lăsă pe spate şi şezlongul se întinse. Lăsă dosarul pe podea şi închise ochii. Rosenberg sforăia.

Nu pentru multă vreme.

Puțin după ora zece, când casa era întunecată şi liniştită, uşa de la un dulap dintr-un dormitor de la etaj se deschise uşor şi Khamel se strecură afară. Şortul de sport şi şapca de nailon erau violete. Tricoul cu mâneci lungi, ciorapii şi adidaşii erau albi, cu garnitură violet. O îmbinare perfectă de

culori. Khamel-alergătorul. Era bine ras şi, sub şapcă, părul lui foarte scurt era blond, aproape alb.

Dormitorul era întunecat, ca şi holul. Scările scârțâiră uşor sub adidaşi. Avea un metru şaptezeci şi şapte şi mai puțin de şaizeci şi opt de kilograme, fără pic de grăsime. Se menținea suplu şi uşor, astfel încât să se poată mişca repede şi fără zgomot. Scările dădeau într-un hol, nu departe de uşa din față. Ştia că acolo erau doi agenți într-o maşină parcată lângă trotuar, probabil neatenți la casă. Ştia că Ferguson sosise cu şapte minute în urmă. Auzea sforăitul din camera din spate. În timp ce aştepta în dulap, se gândise să dea lovitura înainte de venirea lui Ferguson, aşa încât să nu fie nevoit să-l omoare. Nu crima era o problemă, ci faptul că mai avea un cadavru de care trebuia să aibă grijă. Dar credea – şi se înşela – că probabil Ferguson verifica infirmierul, când venea la slujbă. În acest caz, el ar fi descoperit măcelul şi Khamel ar fi pierdut avantajul de câteva ore. De aceea aşteptase până acum.

Se strecură prin hol fără zgomot. În bucătărie, o lumină slabă de la hotă lumina suprafețele mesei şi dulapurilor, făcând ca totul să pară mai periculos. Khamel se admonestă că nu controlase becul şi nu-l deşurubase. Aceste greşeli mici erau de neiertat. Se ghemui sub o fereastră şi privi în curtea din spate. Nu-l vedea pe Ferguson, dar ştia că avea un metru optzeci şi opt şi şaizeci şi unu de ani, cataractă şi că nu nimerea la trei paşi cu pistolul lui 357 Magnum.

Amândoi sforăiau. Khamel zâmbi în sinea lui, ghemuindu-se în prag şi scoțând repede un pistol 22 automat şi amortizorul dintr-un bandaj înfăşurat în jurul taliei. Înşurubă tubul de zece centimetri în țeavă şi păşi uşor în cameră. Infirmierul era întins în şezlong, cu picioarele în sus, cu mâinile atârnând şi cu gura deschisă. Khamel puse capătul amortizorului la doi centimetri de tâmpla lui dreaptă şi trase de trei ori. Mâinile şi picioarele zvâcniră, dar ochii rămaseră închişi. Khamel se îndreptă repede spre capul alb şi zbârcit al judecătorului Abraham Rosenberg şi descărcă în el trei gloanțe.

Camera nu avea ferestre. Privi cadavrele şi ascultă un minut. Picioarele infirmierului zvâcniseră de câteva ori, apoi rămaseră nemişcate. Acum cadavrele erau imobile.

Voia să-l omoare pe Ferguson în casă. Era zece şi unsprezece minute, timpul potrivit pentru ca unul dintre vecini să-şi plimbe dinele înainte de culcare. Se furişă prin întuneric spre uşa din spate şi zări poliţistul deplasându-se liniştit de-a lungul gardului de lemn aflat la şase metri depărtare. Instinctiv, Khamel deschise uşa, aprinse lumina din curte şi spuse tare:

— Ferguson!

Plecă de lângă uşă şi se ascunse într-un colţ întunecat de lângă frigider. Ascultător, Ferguson străbătu greoi curticica şi intră în bucătărie. Nu era ceva neobişnuit. Frederic îl chema adesea, după ce înălţimea sa adormea. Aveau să bea ness şi să joace gin rummy.

Dar cafeaua nu era pregătită şi Frederic nu-l aştepta. Khamel trase trei gloanţe în spatele şi în capul lui şi Ferguson căzu greoi peste masa din bucătărie.

Stinse lumina din curte şi deşurubă amortizorul. Nu va mai avea nevoie de el. Îl ascunse din nou, împreună cu pistolul, în bandaj. Khamel aruncă o privire pe fereastra din faţă. Plafoniera era aprinsă şi agenţii citeau. Păşi peste Ferguson, închise uşa din spate şi dispăru în întunericul de pe mica pajişte. Sări fără zgomot peste două garduri şi ajunse în stradă. Începu să alerge. Khamel-alergătorul.

Glenn Jensen stătea singur în balconul întunecat de la Montrose Theatre şi privea trupurile goale şi pune de viaţă ale bărbaţilor de pe ecranul de jos. Mânca floricele dintr-o cutie mare şi nu vedea nimic altceva decât trupurile. Era îmbrăcat destul de simplu: pulover bleumarin, pantaloni kaki şi mocasini. Ochelari de soare mari, pentru a-şi ascunde ochii, şi o pălărie de velur pe cap. Era binecuvântat cu un chip care putea fi uşor uitat şi, odată deghizat, nu putea fi recunoscut. Mai ales într-un balcon pustiu dintr-un stabiliment porno pentru homosexuali, la miezul nopţii. Nu avea cercei, basma

la gât, lanțuri de aur, bijuterii, nimic care să arate că ar fi în căutare de companie. Dorea să nu fie băgat în seamă.

Acest joc de-a şoarecele şi pisica cu agenții FBI şi restul lumii era ca un sport pentru el. În noaptea aceasta, ei staționaseră conştiincios în parcarea de lângă blocul lui. Alți doi parcaseră lângă ieşirea de sub veranda din spate, unde îi lăsă să stea timp de patru ore şi jumătate, după care se deghiză şi se duse nepăsător în garajul de la subsol; plecă la volanul maşinii unui prieten. Clădirea avea prea multe ieşiri pentru ca bieții agenți să-l poată urmări. Până la un punct îi compătimea, dar trebuia să-şi trăiască viața. Dacă agenții federali nu îl puteau găsi, cum ar fi putut s-o facă un ucigaş?

Balconul era împărțit în trei secții mici, fiecare având şase rânduri. Era foarte întuneric, singura lumină venea de la raza albastră a proiectorului din spate. De-a lungul aripilor laterale erau îngrămădite scaune rupte şi mese pliante. Pe lângă ziduri atârnau draperii de catifea, zdrențuite, care se desprindeau. O ascunzătoare minunată!

La început, se temuse că va fi prins. În lunile de după confirmare, era îngrozit. Nu putea să-şi mănânce floricelele şi bineînțeles că nu putea să se bucure de filme. Şi-a spus atunci că, dacă va fi cumva prins sau recunoscut, sau expus în vreun fel, va susține că făcea cercetări în legătură cu un caz aflat pe rol, privitor la obscenitate. Avea întotdeauna unul în evidență şi poate că va fi crezut. Acest pretext putea să fie acceptat, îşi spusese el în repetate rânduri, şi devenise astfel mai îndrăzneț. Dar în 1990, într-o noapte, sala a luat foc şi au murit patru oameni. Numele lor au apărut în ziare. Mare tam-tam. Judecătorul Glenn Jensen se afla la toaletă când a auzit strigătele şi a simțit mirosul de fum. A fugit în stradă şi a dispărut. Morții au fost găsiți cu toții în balcon. Pe unul dintre ei îl cunoştea. Timp de două luni, renunță la filme, apoi reveni. Avea nevoie de mai multe cercetări, îşi spusese el.

Şi ce dacă va fi prins? Era numit pe viață. Alegătorii nu-şi puteau retrage voturile.

Îi plăcea sala Montrose pentru că, marțea, filmele rulau toată noaptea şi niciodată nu era multă lume. Îi plăceau floricelele şi berea la halbă costa cincizeci de cenți.

În partea de mijloc, doi bătrâni se mângâiau şi se pipăiau. Jensen se uita din când în când la ei, dar se concentra asupra filmului. Ce trist, gândi el, să fii în pragul morții, să te fereşti de SIDA şi să-ți cauți fericirea exilat într-un balcon murdar.

O a patra persoană li se alătură la balcon. Se uită la Jensen şi la cei doi bărbați îmbrățişați şi păşi liniştit cu berea şi floricelele lui spre rândul de sus, din partea centrală. Cabina de proiecție era chiar în spatele său. La dreapta, cu trei rânduri mai jos, stătea judecătorul. În fața lui, cei doi îndrăgostiți cărunți se sărutau, şopteau şi chicoteau, nepăsători la toate.

Era îmbrăcat corespunzător. Pantaloni jeans strimți, cămaşă de mătase, cercei, ochii machiați, părul şi mustața unui homosexual obişnuit. Khamel-homosexualul.

Aşteptă câteva minute, apoi se mută spre dreapta şi se aşeză lângă interval. Nu băgă de seamă nimeni. Cui i-ar fi păsat unde stătea?

La douăsprezece şi douăzeci, bătrânii obosiră. Se sculară mână în mână şi ieşiră în vârful picioarelor, şoptind şi chicotind. Jensen nu se uită la ei. Era prins de film, o orgie uriaşă, pe un iaht, în timpul unei furtuni. Khamel se mută, ca o pisică, pe partea cealaltă a intervalului, pe un scaun care se afla la trei rânduri în spatele judecătorului. Sorbi din bere. Erau singuri. Aşteptă un minut, apoi se mută repede cu încă un rând mai aproape. Jensen se afla la o distanță de doi metri patruzeci.

Orgia se dezlănțuia, pe măsură ce furtuna creştea în intensitate. Vâjâitul vântului şi țipetele petrecăreților asurzeau mica sală. Khamel puse berea şi floricelele pe jos şi scoase din jurul taliei o frânghie de nailon de un metru. Înfăşură repede capetele în jurul fiecărei mâini şi sări peste

rândul de scaune din fața lui. Victima lui răsufla greu şi cutia cu floricele îi tremura în mână.

Atacul fu rapid şi brutal. Khamel îi puse frânghia chiar sub laringe şi o strânse cu violență. Trase frânghia în jos, aplecând capul peste spătarul scaunului. Gâtul se rupse. Răsuci frânghia şi o legă la ceafă. Strecură o tijă de oțel de cincisprezece centimetri în nod şi o răsuci până când carnea începu să sângereze. Terminase în zece secunde.

Deodată, furtuna luă sfârşit şi, pentru a sărbători aceasta, începu altă orgie. Jensen se prăbuşise în scaun. Floricelele erau împrăştiate în jurul pantofilor lui. Khamel nu era omul care să-şi admire opera. Părăsise balconul, trecuse printre rafturile cu reviste şi dispozitive din hol, apoi dispăruse pe trotuar.

Conduse Ford-ul alb cu număr de Connecticut spre Dulles, se schimbă de haine într-o toaletă şi aşteptă cursa de Paris.

Prima doamnă se afla pe Coasta de Vest, pentru a participa la o serie de mic-dejunuri de cinci mii de dolari de persoană, unde cei bogați şi snobi aruncau bucuros banii pe ouă reci şi şampanie ieftină şi pentru şansa de a fi văzuți şi poate chiar fotografiați cu Regina, cum i se spunea. De aceea, Preşedintele dormea singur atunci când sună telefonul. Conform tradiției preşedinților americani, în anii din urmă se gândise să-şi ia o amantă. Dar acum părea un gest nerepublican. În afară de aceasta, era bătrân şi obosit Chiar şi atunci când Regina era la Casa Albă, dormea adesea singur.

Avea un somn greu. Telefonul sună de douăsprezece ori până îl auzi. Ridică receptorul şi se uită la ceas. Patru treizeci dimineața. Ascultă vocea, sări în picioare şi opt minute mai târziu era în Biroul Oval. Fără duş, fără cravată. Se uită la Fletcher Coal, şeful echipei lui, şi se aşează la birou.

Coal zâmbea. Dinții lui perfecți şi chelia îi străluceau. În vârstă de numai treizeci şi şapte de ani, era copilul-minune care, cu patru ani înainte, salvase o campanie compromisă şi-şi condusese şeful la Casa Albă. Mânuia oamenii cu viclenie şi

era un om de încredere periculos, care îşi făcuse drum cu ghearele şi cu dinții spre vârf, până ajunsese al doilea la comandă. Mulți vedeau în el pe adevăratul şef. Chiar şi numai pomenirea numelui lui îi speria pe cei din echipa prezidențială.

— Ce s-a întâmplat? întrebă rar Preşedintele.

Coal se plimba prin fața biroului prezidențial.

— Nu ştiu prea multe. Au murit amândoi. Doi agenți FBI l-au găsit pe Rosenberg pe la ora unu. Mort în pat. Infirmierul lui şi un polițist de la Curtea Supremă au fost, de asemenea, omorâți. Toți trei împuşcați în cap. O treabă foarte curată. În timp ce FBI şi poliția statului făceau cercetări, au primit un telefon care-i anunța că Jensen a fost găsit mort într-un club pentru homosexuali. L-au găsit acum două ore. Voyles m-a anunțat la patru, iar eu v-am sunat pe dumneavoastră. El şi cu Gminski trebuie să vină din clipă în clipă.

— Gminski?

— CIA trebuie să se implice, cel puțin de acum încolo.

Preşedintele îşi prinse mâinile la ceafă şi se întinse.

— Rosenberg a murit.

— Da. Vă sugerez să vă adresați națiunii peste câteva ore. Mabry lucrează la ciornă. Eu voi termina discursul. Să aşteptăm până în zori, să zicem ora şapte. Altfel, va fi prea devreme şi vom pierde mare parte din auditoriu.

— Presa.

— Da. E afară. Au filmat echipajul salvării care l-a dus pe Jensen la morgă.

— Nu ştiam că era homosexual.

— Acum nu mai e nici o îndoială. E o criză perfectă, domnule Preşedinte. Gândiți-vă! Nu am creat-o noi Nu e vina noastră. Nimeni nu ne poate învinui. Indignarea va face națiunea să se solidarizeze. E timpul să se adune în jurul conducătorului. E minunat. Nici un neajuns.

Preşedintele sorbi dintr-o ceaşcă de cafea şi se uită la hârtiile de pe birou.

— Şi va trebui să restructurez Curtea.

— Asta e partea cea mai bună. Va fi moştenirea pe care o veți lăsa. L-am şi chemat pe Duvall de la Departamentul Justiției şi i-am dat instrucțiuni să-l contacteze pe Horton şi să întocmească o listă preliminară de nominalizări. Horton a ținut o cuvântare în Omaha noaptea trecută, dar acum e în avion şi vine încoace. Sugerez să ne întâlnim cu el ceva mai târziu, în timpul dimineții.

Preşedintele aprobă din cap, ca de obicei, sugestiile lui Coal. Îl lăsă pe Coal să aranjeze detaliile. El nu fusese niciodată un om al detaliilor.

— E vreun suspect?

— Deocamdată nu. Nu ştiu. I-am spus lui Voyles că doriți un rezumat al faptelor.

— Parcă spunea cineva că FBI-ul asigură protecția Curții Supreme.

Coal zâmbi mai larg şi râse.

— Exact Nereuşita e a lui Voyles. E foarte jenant, într-adevăr.

— Splendid. Vreau ca Voyles să aibă partea lui de vinovăție. Ai grijă de presă. Vreau să fie umilit. Poate atunci vom putea să-l dăm afară.

Lui Coal îi plăcea acest gând. Se opri şi luă note în blocnotesul său. Un agent de securitate bătu la uşă, apoi o deschise. Directorii Voyles şi Gminski intrară împreună. Atmosfera deveni deodată mai sumbră, în timp ce-şi dădeau mâinile. Cei doi se aşezară în fața biroului, în timp ce Coal îşi ocupa poziția obişnuită, în picioare, alături de Preşedinte. Îi ura pe Voyles şi pe Gminski, iar ei îl urau la rândul lor. Lui Coal îi mergea bine când ura pe cineva. Preşedintele îl asculta pe el şi numai acest lucru conta. Era important să-l lase pe Preşedinte să răspundă când erau alții de față.

— Îmi pare foarte rău că sunteți aici, dar vă mulțumesc că ați venit, spuse Preşedintele. Ei dădură din cap aprobând sumbru şi mulțumind pentru această minciună evidentă. Ce s-a întâmplat?

Voyles vorbi repede şi la obiect. Descrise scena de la locuința lui Rosenberg, aşa cum era când fuseseră găsite cadavrele. La unu, în fiecare noapte, sergentul Ferguson făcea o verificare de rutină cu agenții care stăteau în stradă. Când acesta nu a apărut, ei au făcut cercetări. Crimele erau foarte curat şi profesional realizate. Expuse ceea ce ştia despre Jensen. Gâtul rupt. Strangulare. Găsit la balcon. Nimeni nu ştia nimic, evident. Voyles nu era atât de necioplit şi morocănos ca de obicei. Pentru FBI era o zi grea şi simțea furtuna apropiindu-se. Dar supraviețuise timp de trei preşedinții şi putea, în mod sigur, să dejoace planurile acestui idiot.

— Cele două crime sunt, evident, legate între ele, spuse Preşedintele privindu-l fix pe Voyles.

— Poate. Sigur, aşa par să stea lucrurile, dar.

— Domnule director, zău. În două sute douăzeci de ani, am asasinat patru preşedinți, doi sau trei candidați, câțiva lideri ai luptei pentru drepturi civile, doi guvernatori, dar nici un judecător la Curtea Supremă. Şi acum, într-o noapte, în două ore, sunt lichidați doi. Şi nu eşti convins că sunt legate între ele?

— Nu am spus asta. Trebuie să fie o legătură undeva. Dar metodele sunt diferite. Şi atât de profesioniste! Vă amintiți că am avut mii de amenințări la adresa Curții.

— Minunat. Atunci cine sunt suspecții?

Nimeni nu-l supusese pe F. Denton Voyles unui interogatoriu contradictoriu. Se uită aspru la Preşedinte.

— E prea devreme pentru suspecți. Încă adunăm probe.

— Cum a ajuns ucigaşul în casa lui Rosenberg?

— Nu ştie nimeni. Nu a fost văzut intrând, înțelegeți? Evident, era acolo de câtva timp, ascuns într-un dulap sau poate în pod. Noi nu eram acceptați. Rosenberg refuza să ne lase în casa lui. Ferguson făcea o inspecție de rutină a casei în fiecare după-amiază, când judecătorul venea de la muncă. E încă prea devreme, dar nu avem nici un indiciu asupra crimei. Nimic, cu excepția celor trei cadavre. Vom primi

rezultatele laboratoarelor de balistică şi autopsie azi, la sfârşitul după-amiezii.

— Vreau să le văd de îndată ce le primiți.

— Da, domnule Preşedinte.

— Vreau, de asemenea, o scurtă listă de suspecți, până la cinci după-amiaza. E clar?

— Sigur, domnule Preşedinte.

— Şi aş dori un raport despre sistemul vostru de protecție şi unde ați greşit.

— Presupuneți că am greşit.

— Doi judecători au murit şi amândoi erau sub protecția FBI. Cred că poporul american merită să ştie unde e greşeala, domnule director. Da, ați greşit.

— Vă raportez dumneavoastră sau poporului american?

— Mie.

— După aceea convocați o conferință de presă şi raportați poporului american, nu-i aşa?

— Te temi de o cercetare atentă, directore?

— Câtuşi de puțin. Rosenberg şi Jensen au murit pentru că au refuzat să colaboreze cu noi. Erau pe deplin conştienți de pericol, dar nu le păsa. Ceilalți şapte au colaborat şi sunt încă în viață.

— Deocamdată. E mai bine să verificăm. Cad ca muştele.

Preşedintele zâmbi spre Coal, care chicoti şi aproape rânji disprețuitor spre Voyles. Coal hotărî că era timpul să vorbească.

— Domnule director, ştiați că Jensen se învârtea prin astfel de locuri?

— Era bărbat în toată firea, cu o numire pe viață. Dacă dorea să danseze gol pe mese, noi nu-l puteam opri.

— Da, domnule, spuse Coal politicos. Dar nu ați răspuns la întrebarea mea.

Voyles respiră adânc şi privi în altă parte.

— Da. Bănuiam că e homosexual şi ştiam că îi plac anumite săli de cinema. Nu avem nici autoritatea, nici dorința de a divulga asemenea informații, domnule Coal.

— Vreau rapoartele după-amiază, spuse Preşedintele.

Voyles se uita pe fereastră, ascultând, dar fără să răspundă. Preşedintele se uită spre Robert Gminski, directorul CIA.

— Bob, vreau un răspuns cinstit.

Gminski se încordă şi se încruntă.

— Da, domnule. Ce anume?

— Vreau să ştiu dacă aceste crime sunt legate într-un fel de vreo agenție, operațiune, grupare sau orice altceva aparținând de guvernul Statelor Unite.

— Vorbiți serios, domnule Preşedinte? E absurd.

Gminski părea şocat, dar Preşedintele, Coal şi Voyles ştiau că orice e posibil în aceste zile la CIA.

— Al dracului de serios, Bob.

— Şi eu vorbesc serios. Şi vă asigur că nu avem nici o legătură cu asta. Sunt şocat că v-ați putut gândi la aşa ceva. E stupid!

— Verifică, Bob. Vreau să fiu foarte sigur. Rosenberg nu credea în siguranța națională. Şi-a făcut mii de duşmani în contraspionaj. Verifică, bine?

— Bine, bine.

— Şi vreau un raport azi la cinci.

— Sigur, în regulă. Dar e pierdere de timp.

Fletcher Coal veni lângă biroul Preşedintelui.

— Vă sugerez să ne întâlnim aici la cinci după-amiază, domnilor, sunteți de acord?

Amândoi dădură din cap încuviințând şi se sculară în picioare. Coal îi conduse la uşă fără nici o vorbă. O închise.

— V-ați descurcat foarte bine, spuse el Preşedintelui. Voyles ştie că e vulnerabil. Miroase a sânge. Îl vom lovi cu ajutorul presei.

— Rosenberg a murit, spuse iar Preşedintele. Nu-mi vine să cred.

— Am o idee pentru televiziune. Coal se plimba din nou, foarte preocupat. Trebuie să profităm de şocul acesta. Trebuie să păreți obosit, ca şi cum ați fi stat treaz toată noaptea pentru a stăpâni criza. Bine? Toată națiunea vă va urmări,

aşteptând să daţi detalii şi să liniştiţi oamenii. Cred că ar trebui să vă puneţi ceva călduros şi confortabil. O haină şi cravată la şapte dimineaţa ar părea ceva cam căutat. Să ne relaxăm puţin.

Preşedintele asculta atent.

— Un halat?

— Nu chiar. Ce aţi spune de un pulover şi pantaloni largi? Fără cravată, guler alb răsfrânt. Un fel de imagine a bunicului.

— Vrei să mă adresez naţiunii la vreme de criză în pulover?

— Da. Îmi place ideea. Un pulover maro şi o cămaşă albă.

— Nu ştiu.

— Imaginea e bună. Alegerile sunt peste un an, începând de luna viitoare. E prima noastră criză în nouăzeci de zile şi e o criză minunată. Oamenii au nevoie să vă vadă în ceva diferit, mai ales la şapte dimineaţa. Trebuie să arătaţi neoficial, ca acasă, dar stăpân pe situaţie. Aceasta o să aducă cinci poate zece puncte în procentele de popularitate. Aveţi încredere în mine.

— Nu-mi plac puloverele.

— Aveţi încredere în mine.

— Nu ştiu.

Darby Shaw se trezi când era încă întuneric, cu o uşoară mahmureală. După cincisprezece luni de facultate de drept, mintea ei refuza să se odihnească mai mult de şase ore. Se trezea adesea înaintea zorilor şi, de aceea, nu dormea bine cu Callahan. Era minunat când făceau dragoste, dar somnul era adesea o luptă pentru perne şi cearşafuri, pe care te trăgea când unul, când celălalt.

Se uită în tavan şi îl ascultă sforăind din când în când în transa provocată de whisky. Cearşafurile erau înfăşurate ca nişte sfori în jurul genunchilor lui. Ea nu avea cearşaf, dar nu îi era frig. La New Orleans, octombrie e încă umed şi cald. Aerul greu urca de jos, din strada Dauphine, peste balconul mic de lângă dormitor şi prin uşile deschise. Aducea cu el prima rază de lumină a dimineţii. Merse în pragul uşii şi se

îmbrăcă cu halatul lui pluşat. Soarele răsărea, dar strada era încă în întuneric. Zorii treceau neobservaţi în Cartierul Francez. Avea gura uscată.

Jos, în bucătărie, Darby bău o cană de cicoare groasă de la French Market. Numerele albastre de pe cuptorul cu microunde arătau acum ora şase fără zece. Pentru un băutor de categorie uşoară, viaţa cu Callahan era o luptă permanentă. Ea nu putea să bea mai mult de trei pahare cu vin. Nu avea nici diplomă în drept, nici slujbă şi nu-şi putea permite să se îmbete în fiecare seară şi să doarmă până târziu. Şi avea cincizeci de kilograme şi era hotărâtă să rămână aşa. El nu avea limite.

Bău trei pahare de apă cu gheaţă, apoi turnă cicoare într-o cană mare. Stinse luminile, urcă scările şi se strecură înapoi în pat. Atinse uşor telecomanda şi, deodată, îl văzu pe Preşedinte, stând în spatele biroului lui, arătând parcă ciudat, într-un pulover maro şi fără cravată. Era o emisiune specială a canalului NBC News.

— Thomas! îl bătu pe umăr. Nici o mişcare. Thomas! Trezeşte-te!

Apăsă pe un buton şi volumul crescu. Preşedintele spunea bună dimineaţa.

— Thomas!

Se aplecă spre televizor. Callahan se zbătu între cearşafuri şi se ridică, frecându-se la ochi şi încercând să vadă limpede. Ea îi dădu cafeaua.

Preşedintele comunica veşti tragice. Ochii îi erau obosiţi şi arăta trist, dar vocea lui frumoasă de bariton inspira încredere. Avea notiţe, dar nu le folosea. Privea spre cameră şi explica poporului american evenimentele şocante ale nopţii.

— Ce dracu'! bombăni Callahan.

După anunţarea deceselor, Preşedintele se lansă într-un necrolog bombastic pentru Abraham Rosenberg. O legendă strivitoare, îl numi el. Era un efort, dar Preşedintele îşi menţinu o înfăţişare sinceră, în timp ce preamărea distinsa carieră a unuia dintre cei mai detestaţi oameni din America.

Callahan se uita uluit la televizor. Darby se uita şi ea.

— E înduioşător. Încremenise pe marginea patului.

Fusese informat de FBI şi CIA, explicase el, care presupuneau că ar fi o legătură între crime. Ordonase o investigație rapidă, aprofundată şi cei vinovați vor fi aduşi în fața justiției.

Callahan se ridică şi se înveli cu cearşaful. Clipea din ochi şi-şi trecea mâna prin părul sălbatic.

— Rosenberg? Omorât? mormăi el uitându-se la televizor.

Mintea lui încețoşată se limpezise imediat şi, deşi durerea de cap stăruia, nu o simțea.

— E bună figura cu puloverul, spuse Darby, sorbind din cafea şi uitându-se la fața Preşedintelui, care avea o culoare portocalie, datorită machiajului gros, şi la părul său argintiu strălucitor, bine pieptănat Era un bărbat foarte frumos, cu o voce mângâietoare; de aceea, reuşise minunat în politică. Cutele de pe frunte se adânciseră; era şi mai trist acum, când vorbea de bunul lui prieten, judecătorul Glenn Jensen.

— Montrose Theatre, la miezul nopții, repetă Callahan.

— Unde e asta? întrebă ea. Callahan terminase dreptul la Georgetown.

— Nu sunt sigur, dar cred că e în cartierul homosexualilor.

— Era homosexual?

— Am auzit zvonuri. Evident.

Stăteau amândoi pe marginea patului, cu cearşafurile în jurul picioarelor. Preşedintele hotăra o săptămână de doliu național. Drapelele în berna. Birourile federale închise a doua zi. Funeraliile nu erau încă organizate. Mai bătu câmpii câteva minute, tot foarte trist, chiar şocat, foarte uman, totuşi Preşedinte, şi evident stăpân pe situație. Termină cu zâmbetul lui consacrat de bunic, care inspira încredere, înțelepciune şi calm.

Un reporter de la NBC, transmițând de pe o peluză a Casei Albe, completă omisiunile. Poliția era mută, dar se părea că, deocamdată, nu suspectau pe nimeni şi nu aveau nici o pistă. Da, ambii judecători fuseseră sub protecția FBI-ului, care nu

avea nici un comentariu de făcut. Da. Montrose era o sală frecventată de homosexuali. Da, existaseră multe amenințări la adresa ambilor bărbați, mai ales a lui Rosenberg. Şi puteau să apară mai mulți suspecți până ce se va termina totul.

Callahan închise aparatul şi se îndreptă spre uşa balconului, unde aerul era tot mai dens.

— Nu sunt suspecți, mormăi el.

— Pot să găsesc cel puțin douăzeci, spuse Darby.

— Da, dar ce-i cu combinația asta? Rosenberg înțeleg, dar de ce Jensen? De ce nu McDowell sau Yount, amândoi fiind mult mai liberali decât Jensen? Nu e logic.

Callahan se aşează într-un scaun de răchită de lângă uşă şi-şi ciufuli părul cu mâna.

— Îți mai aduc cafea, spuse Darby.

— Nu, nu, sunt treaz.

— Cum stai cu capul?

— Ar fi fost minunat dacă mai dormeam trei ore. Cred că am să amân cursurile. Nu am chef.

— Splendid.

— Fir-ar să fie, nu-mi vine să cred! Prostul ăsta are de făcut două nominalizări. Asta înseamnă că opt din nouă vor fi aleşi de republicani.

— Întâi trebuie să fie confirmați.

— În zece ani, nu o să mai recunoaştem Constituția. E o porcărie.

— De aceea au fost omorâți, Thomas. Cineva sau o grupare doreşte altă Curte, una cu o majoritate conservatoare absolută. Alegerile sunt anul viitor. Rosenberg are – sau avea nouăzeci şi unu de ani. Manning are optzeci şi patru. Yount peste şaptezeci. S-ar putea să moară curând sau să mai trăiască zece ani. S-ar putea să fie ales un preşedinte democrat. De ce să rişte? Hai să-l omorâm acum, cu un an înainte de alegeri. E logic dacă avea interes.

— Dar de ce Jensen?

— Era o pacoste. Şi e limpede că era o pradă uşoară.

— Dar era în principiu un moderat cu rare mişcări spre stânga. Şi era numit de un republican.

— Vrei Bloody Mary?

— Bună idee. Imediat. Încerc să mă gândesc.

Darby se lăsă în pat, sorbi din cafea şi privi lumina soarelui trecând din balcon în cameră.

— Gândeşte-te, Thomas. Era tocmai timpul potrivit Realegeri, nominalizări, politică, tot. Dar gândeşte-te la violență şi la radicali, la fanatici, la combatanții pentru drepturile condamnaților pe viață, la cei care-i urăsc pe homosexuali, la arieni şi la nazişti, gândeşte-te la toate grupările în stare să ucidă şi la toate amenințările împotriva Curții; este timpul potrivit pentru ca o grupare necunoscută, obscură, să-i ucidă. E morbid, dar situația e foarte potrivită.

— Şi care ar fi o astfel de grupare?

— Cine ştie?

— Armata Subterană?

— Nu sunt chiar obscuri. L-au ucis pe judecătorul Fernandez în Texas.

— Folosesc bombe, nu-i aşa?

— Da, sunt experți în explozibile cu plastic.

— Şterge-i de pe listă.

— Acum nu şterg pe nimeni. Darby se sculă în picioare şi-şi legă halatul. Haide, o să-ți pregătesc o Bloody Mary.

— Numai dacă bei cu mine.

— Thomas, tu eşti profesor. Poți să amâni cursurile dacă vrei. Eu sunt studentă şi.

— Înțeleg legătura.

— Nu pot să mai lipsesc.

— Te trântesc la drept constituțional dacă nu chiuleşti şi nu te îmbeți cu mine. Am o carte cu opiniile lui Rosenberg. Să o citim, să bem Bloody Mary, apoi vin, apoi ce-o fi. Mi-e dor de el deja.

— Am Procedură Federală la nouă şi nu pot să lipsesc.

— Am de gând să-l sun pe decan, ca să suspende toate cursurile. Atunci bei cu mine?

— Nu. Hai, Thomas.

El o urmă jos, în bucătărie, la cafea şi băutură.

Fără să mute receptorul de pe umăr, Fletcher Coal apăsă pe alt buton de pe telefonul aflat pe masa din Biroul Oval. Trei linii erau în aşteptare şi luminițele lor clipeau. Se plimbă încet prin fața biroului şi ascultă, în timp ce citea un raport de două pagini primit de la Horton, de la Justiție. Nu se uita la Preşedinte, care era în fața ferestrei, aplecat, ținând bine crosa cu mâinile înmănuşate şi uitându-se fioros întâi la mingea galbenă, apoi, încet, peste covorul albastru, la cupa de alamă aflată la trei metri. Coal mârâi ceva în receptor. Preşedintele nu auzea ce spune. El lovi uşor mingea şi o urmări cum se rostogoleşte până în cupă. Cu un clinchet, aceasta eliberă mingea, care se rostogoli la un metru. Preşedintele înaintă în ciorapi spre următoarea minge şi respiră adânc, aplecându-se spre ea. Era o minge portocalie. O lovi uşor şi ea se rostogoli direct în cupă. Opt, una după alta. Douăzeci şi şapte din treizeci.

— Era preşedintele Runyan, spuse Coal, trântind receptorul. E destul de afectat. Voia să-l primiți azi, după-amiază.

— Spune-i să ia un număr.

— I-am spus să fie aici mâine dimineață la zece. Aveți şedință de Cabinet la zece treizeci şi întâlnire cu cei de la Securitatea Națională la unsprezece treizeci.

Fără să-l privească, Preşedintele apucă crosa şi studie mingea următoare.

— Abia aştept. Ce-i cu numărul de voturi?

Se legănă uşor şi urmări mingea.

— Acum am vorbit cu Nelson. A făcut două statistici, începând de la amiază. Computerul le prelucrează acum, dar el crede că procentul va fi undeva în jur de cincizeci şi doi sau cincizeci şi trei la sută.

Jucătorul de golf privi în sus şi zâmbi, apoi reveni la jocul lui.

— Cât a fost săptămâna trecută?

— Patruzeci şi patru. Puloverul şi lipsa cravatei sunt cauza. Aşa cum am spus.

— Parcă era patruzeci şi cinci, spuse el lovind o minge galbenă şi urmărind-o cum se rostogoleşte cu precizie în cupă.

— Aveți dreptate. Patruzeci şi cinci.

— E cel mai mare de.

— Unsprezece luni. Am avut sub cincizeci de la zborul 402, din noiembrie, anul trecut. E o criză minunată. Oamenii sunt şocați, totuşi mulți dintre ei sunt fericiți că a murit Rosenberg. Şi dumneavoastră sunteți în miezul lucrurilor. E minunat.

Coal apăsă un buton care clipea şi ridică receptorul. Îl trânti la loc fără o vorbă. Îşi aranjă cravata şi îşi încheie haina.

— E şi treizeci şi cinci. Voyles şi Gminski aşteaptă.

Lovi şi urmări mingea. Cu doi centimetri prea spre dreapta. Se strâmbă.

— Să aştepte. Să dăm o conferință de presă la nouă dimineața. Îl voi lua pe Voyles cu mine, dar nu-l voi lăsa să vorbească. Va sta în spatele meu. Voi da câteva detalii în plus şi voi răspunde la câteva întrebări. Canalele de ştiri o vor prelua pe viu, ce crezi?

— Bineînțeles. Bună idee. Încep s-o organizez.

Îşi scoase mănuşile şi le aruncă într-un colț.

— Să intre.

Sprijini cu grijă crosa de perete şi-şi puse pantofii marca Bally. Ca de obicei, îşi schimbase de şase ori hainele de dimineață şi până acum, când purta un costum la două rânduri, din stofă ecosez, şi o cravată roşie cu picățele bleumarin. Ținută de birou. Haina atârna pe un cuier de lângă uşă. Se aşează la birou şi se încruntă privind nişte hârtii. Îi salută din cap pe Voyles şi pe Gminski, dar nu se ridică şi nu le întinse mâna. Ei rămaseră în picioare în fața biroului, iar Coal îşi ocupă poziția lui obişnuită, în picioare, ca o santinelă care abia aşteaptă să tragă. Preşedintele se ciupi de şaua nasului, ca şi cum stresul zilei îi provocase o migrenă.

— A fost o zi lungă, domnule Preşedinte, spuse Bob Gminski pentru a sparge gheața.

Voyles se uită pe fereastră.

Coal dădu din cap, iar Preşedintele spuse:

— Da, Bob. O zi foarte lungă. Şi am invitat la cină nişte etiopieni, aşa că să fim scurți. Să începem cu tine, Bob. Cine i-a ucis?

— Nu ştiu, domnule Preşedinte. Dar vă asigur că noi nu avem nici o legătură cu asta.

— În mod sigur, Bob? Era aproape rugător.

Gminski ridică mâna dreaptă cu palma îndreptată spre birou.

— Jur! Pe mormântul mamei mele, jur!

Coal dădu din cap, ca şi cum l-ar fi crezut şi ca şi cum aprobarea lui era totul.

Preşedintele se uită la Voyles, a cărui siluetă butucănoasă umplea scaunul şi care era încă îmbrăcat cu un trenci larg. Directorul îşi mesteca încet guma şi zâmbea batjocoritor spre Preşedinte.

— Balistica? Autopsia?

— Am rapoartele, spuse Voyles şi-şi deschise servieta.

— Spune-mi, le citesc mai târziu

— Arma era de calibru mic, probabil 22. În Rosenberg şi în infirmierul lui s-a tras de aproape, după cum arată praful de puşcă. E greu de spus în ceea ce-l priveşte pe Ferguson, dar distanța nu era mai mare de treizeci de centimetri. Nu am văzut cum s-a tras, înțelegeți? Trei gloanțe în fiecare. Din capul lui Rosenberg au extras două, unul era în pernă. Se pare că infirmierul dormea. Acelaşi tip de gloanțe, aceeaşi armă, acelaşi trăgător, evident. Sunt în pregătire rapoarte de autopsie complete, dar nu au fost surprize. Cauzele deceselor sunt evidente.

— Amprente?

— Niciuna. Continuăm să căutăm, dar a fost o treabă foarte curată. Se pare că nu a lăsat nici o urmă, afară de gloanțe şi cadavre.

— Cum a intrat în casă?

— Nu e nici un semn de efracție. Ferguson a verificat locul când a sosit Rosenberg, la patru. Procedură de rutină. A completat raportul scris peste două ore şi afirmă că a inspectat două dormitoare, o baie, trei dulapuri de sus şi fiecare cameră de jos şi că, bineînțeles, nu a găsit nimic. Conform instrucțiunilor lui Rosenberg, agenții noştri erau afară şi ei apreciază că inspecția de la ora patru a lui Ferguson a luat trei-patru minute. Cred că ucigaşul aştepta şi se ascundea când a venit judecătorul acasă şi Ferguson şi-a făcut inspecția.

— De ce? insistă Coal.

Ochii injectați ai lui Voyles îl priviră pe Preşedinte.

— Acest om este, evident, foarte talentat. A ucis un judecător de la Curtea Supremă – poate doi – şi nu a lăsat practic nici o urmă. Un asasin de profesie, aş spune. Intrarea nu era o problemă pentru el. Să se ferească de o inspecție superficială a lui Ferguson, de asemenea. Probabil că e foarte răbdător. Nu ar fi riscat să intre când era cineva în casă şi polițişti în jur. Cred că a făcut-o în cursul după-amiezii şi a aşteptat, poate într-un dulap de sus, sau poate în pod. Am găsit două bucățele din izolația podului pe podeaua de sub scările pliante; asta înseamnă că au fost folosite de curând.

— Nu are importanță unde s-a ascuns, spuse Preşedintele. Nu a fost descoperit.

— Aşa este. Nu ni se permitea să inspectăm casa, înțelegeți?

— Înțeleg că a murit. Cum e cu Jensen?

— Şi el a murit. Gâtul rupt, strangulat cu o bucată de frânghie galbenă de nailon, care poate fi găsită în orice magazin de articole de uz casnic. Medicii nu cred că a murit din cauza ruperii gâtului. Sunt convinşi, pe drept, că frânghia a cauzat moartea. Nu există amprente. Nu există martori. Nu e un loc de unde să apară martorii în fugă, aşa încât nu mă aştept să găsim vreunul. Ora decesului este aproximativ douăsprezece treizeci. Între cele două crime sunt două ore.

Preşedintele lua notițe.

— Când a plecat Jensen din apartamentul lui?

— Nu ştim. Eram surghiuniți în parcare, vă amintiți? L-am urmărit spre casă pe la şase după-amiază, apoi am păzit clădirea timp de şapte ore, până am aflat că a fost sugrumat într-un club de homosexuali. Noi respectam voința lui, bineînțeles. S-a strecurat afară din clădire în maşina unui prieten. Am găsit-o la două cvartale depărtare de club.

Coal făcu doi paşi înainte, cu mâinile la spate.

— Domnule director, credeți că acelaşi asasin a comis ambele crime?

— Dracu' ştie! Trupurile sunt calde încă. Lăsați-ne un răgaz. Acum avem prea puține dovezi. Nu avem martori, nu sunt amprente, n-a făcut nici o gafă, aşa că va dura până când vom pune totul cap la cap. S-ar putea să fie acelaşi individ, nu ştiu. E prea devreme.

— Sunt sigur că instinctul îți spune ceva, zise Preşedintele.

Voyles se opri şi se uită la fereastră.

— S-ar putea să fie acelaşi tip, dar ar trebui să fie un supraom. Probabil că sunt doi sau trei, dar, în afară de asta, au fost foarte mult ajutați. Cineva le-a dat o mulțime de informații.

— De exemplu?

— De exemplu de câte ori merge Jensen la cinema, unde stă, când ajunge acolo, dacă se duce singur, dacă se întâlneşte cu un prieten. Informații pe care noi nu le aveam, evident. Sau Rosenberg. Cineva ştia că nu avea sistem de alarmă în casă, că băieții noştri erau ținuți afară, că Ferguson sosea la zece şi că pleca la şase şi că trebuia să stea în curtea din spate, că.

— Voi ştiați de toate astea, îl întrerupse Preşedintele.

— Sigur că da. Dar vă asigur că nu am dat informații nimănui.

Preşedintele aruncă o privire fugară, conspirativă spre Coal, care îşi scărpina obrazul, adâncit de gânduri.

Voyles schimbă poziția fundului său destul de lat şi-i zâmbi lui Gminski ca şi cum ar fi spus: „Hai să ne jucăm cu ei"!

— Sugerezi o conspirație, spuse Coal edificat, cu sprâncenele încruntate.

— Nu sugerez nimic. Vă declar dumneavoastră, domnule Coal şi dumneavoastră, domnule Preşedinte că, da, într-adevăr, un număr mare de oameni au conspirat la uciderea lor. Pot fi doar unul sau doi criminali, dar care au beneficiat de mult ajutor. A fost prea rapid, curat şi bine organizat.

Coal părea satisfăcut. Stătea drept şi îşi pusese din nou mâinile la spate.

— Atunci cine sunt conspiratorii? întrebă Preşedintele. Pe cine suspectezi?

Voyles răsuflă adânc şi păru că se aşeză mai bine în scaun. Îşi închise servieta şi o puse pe genunchi.

— Nu avem nici un suspect pentru moment, doar câteva posibilități. Şi asupra acestui lucru trebuie păstrată tăcerea.

Coal se apropie cu un pas.

— Bineînțeles că totul e confidențial, rosti el scurt. Eşti în Biroul Oval.

— Şi eu am fost aici de multe ori până acum. Am fost şi când dumneata încă îți murdăreai scutecele, domnule Coal. Undeva trebuie că există o scurgere de informații.

— Cred că şi la tine sunt scurgeri, spuse Coal.

Preşedintele ridică mâna.

— E confidențial, Denton. Ai cuvântul meu.

Coal se retrase cu un pas.

Voyles îl privi pe Preşedinte.

— Curtea a început sesiunea luni, după cum ştiți, şi maniacii erau în oraş de câteva zile. În ultimele două săptămâni, am urmărit diverse mişcări. Ştim că cel puțin unsprezece membri ai Armatei Subterane au fost în zona D. C. timp de o săptămână. Am interogat câțiva azi şi le-am dat drumul. Ştim că aveau posibilitatea şi dorința să ucidă. E ipoteza cea mai verosimilă până acum. Mâine s-ar putea să apară altceva.

Coal nu era impresionat. Armata Subterană era pe lista tuturor.

— Am auzit de ei, spuse Preşedintele prosteşte.

— Da. Devin destul de populari. Credem că ei au ucis un judecător în Texas. Totuşi, nu putem dovedi. Sunt experți în explozibile. Îi suspectăm de cel puțin o sută de atacuri cu bombe asupra unor clinici unde se fac avorturi. Sunt exact oamenii care i-ar urî pe Rosenberg şi pe Jensen.

— Alți suspecți?

— O grupare de arieni numită Rezistența Albă, pe care îi avem în vizor de doi ani. Operează în afara statelor Idaho şi Oregon. Liderul lor a ținut o cuvântare în Virginia de Vest săptămână trecută şi s-a aflat aici timp de câteva zile. A fost zărit luni la demonstrația din fața Curții Supreme. Vom încerca să vorbim cu el mâine.

— Dar oamenii ăştia sunt asasini de profesie? întrebă Coal.

— Nu-şi fac publicitate, înțelegeți? Mă îndoiesc că vreo astfel de grupare a comis aceste crime. Au plătit asasinul şi au furnizat munca brută.

— Deci cine sunt asasinii? întrebă Preşedintele.

— Poate nu vom şti niciodată, ca să fiu sincer.

Preşedintele se ridică şi-şi dezmorți picioarele. Altă zi grea la birou. Zâmbi în jos spre Voyles, peste birou.

— Ai o sarcină grea.

Era vocea de bunic, plină de căldură şi înțelegere.

— Nu te invidiez. Dacă se poate, vreau un raport de două pagini, scris la maşină la două rânduri, în fiecare zi la ora şaptesprezece, şapte zile pe săptămână, despre progresul cercetărilor. Dacă apare vreo schimbare, vreau să mă suni imediat.

Voyles încuviință din cap, dar nu scoase o vorbă.

— Mâine dimineață la nouă am conferință de presă. Aş vrea să fii de față.

Voyles încuviință, dar tot fără să vorbească. Secundele treceau şi nimeni nu spunea nimic. Voyles se sculă cu zgomot şi îşi legă cordonul trenciului.

— Ei bine, noi plecăm. Aveți etiopienii şi toate celelalte.

Dădu rapoartele de balistică şi autopsie lui Coal, ştiind că Preşedintele nu le va citi niciodată.

— Mulțumesc că ați venit, domnule, spuse Preşedintele cu căldură.

Coal închise uşa în urma lor şi Preşedintele luă în mână crosa.

— Nu iau masa cu etiopienii, spuse el, uitându-se la mingea galbenă de pe covor.

— Ştiu. Am şi trimis scuzele dumneavoastră. Ne aflăm în plină criză, domnule Preşedinte, iar dumneavoastră trebuie să fiți aici, în acest birou, înconjurat de consilieri, muncind din greu.

Lovi şi mingea se rostogoli cu precizie în cupă.

— Vreau să vorbesc cu Horton. Nominalizările acestea trebuie să fie perfecte.

— A trimis o scurtă listă de zece. Arată destul de bine.

— Vreau conservatori tineri, albi, care se opun avorturilor, pornografiei, homosexualilor, portului armelor, rasismului, toate porcăriile astea.

Greşi o minge şi îşi scoase pantofii.

— Vreau judecători care să urască drogurile şi criminalii şi care să fie entuziasmați de pedeapsa cu moartea. Înțelegi?

Coal era la telefon, formând numere şi încuviințând din cap spre patronul său. El va face nominalizările, apoi îl va convinge pe Preşedinte.

K. O. Lewis stătea cu directorul în spatele limuzinei silențioase care părăsea Casa Albă şi îşi croia drum prin circulația de la ora de vârf. Voyles nu avea nimic de spus. Mai devreme, în primele ore ale tragediei, presa fusese violentă. Corbii dădeau târcoale. Nu mai puțin de trei subcomisii ale Congresului anunțaseră deja audieri şi cercetări asupra crimelor. Şi trupurile erau calde încă. Politicienii erau buimaci şi se luptau să ajungă în centrul atenției. O declarație jignitoare provoca o alta. Senatorul Larkin din Ohio îl ura pe Voyles, Voyles îl ura pe senatorul Larkin din Ohio, iar senatorul convocase o conferință de presă cu trei ore mai

devreme şi anunțase că subcomisia lui va începe imediat cercetări asupra protecției acordate de FBI celor doi judecători uciși. Dar Larkin avea o prietenă, una destul de tânără, şi FBI-ul avea câteva fotografii, iar Voyles era încredințat că cercetările vor fi amânate.

— Ce face Preşedintele? întrebă Lewis în cele din urmă.

— Care dintre ei?

— Nu Coal. Celălalt.

— Grozav de bine. Cu toate astea, e grozav de întors pe dos din cauza lui Rosenberg.

— Cred şi eu.

Merseră în tăcere în direcția blocului Hoover. Va fi o noapte lungă.

— Avem un nou suspect, spuse în cele din urmă Lewis.

— Spune.

— Un individ numit Nelson Muncie.

Voyles scutură capul rar.

— N-am auzit de el.

— Nici eu. E o poveste lungă.

— Spune-mi versiunea scurtă.

— Muncie e un industriaş foarte bogat din Florida. Cu şaisprezece ani în urmă, nepoata lui a fost violată şi ucisă de un afro-american numit Buck Tyrone. Fetița avea doisprezece ani. Un viol şi o crimă foarte, foarte violente. Te scutesc de detalii. Muncie nu avea copii şi îşi idolatriza nepoata. Tyrone a fost judecat în Orlando şi i s-a dat pedeapsa cu moartea. Era foarte bine păzit, deoarece primise o grămadă de amenințări. Câțiva avocați evrei de la o mare firmă din New York au făcut tot felul de recursuri şi în 1984 cazul ajunge la Curtea Supremă. Ai ghicit: Rosenberg se îndrăgosteşte de Tyrone şi coace acel caraghios Amendament Cinci privitor la autoacuzare, pentru a exclude declarația pe care acuzatul o făcuse la o săptămână după ce fusese arestat. O declarație de opt pagini, pe care el, Tyrone, o scrisese cu mâna lui. N-ai declarație, n-ai caz. Rosenberg scrie o opinie întortocheată, majoritară cu cinci la patru, care schimbă condamnarea. O

hotărâre extrem de controversată. Tyrone e eliberat. Apoi, peste doi ani, dispare şi nu mai e văzut de atunci. Circulă zvonul că Muncie a plătit pentru ca Tyrone să fie castrat, mutilat şi apoi dat la rechini. E doar un zvon, spun autoritățile din Florida. Apoi, în 1989, avocatul lui Tyrone, unul numit Kaplan, e împuşcat de un tâlhar, se pare, în fața apartamentului lui din Manhattan. Ce coincidență!

— Cine te-a informat?

— Am primit un telefon din Florida, acum două ore. Ei sunt convinşi că Muncie a plătit o grămadă de bani pentru ca atât Tyrone cât şi avocatul lui să fie omorâți. Dar nu pot dovedi. Au un informator discret, care nu-şi dă numele şi care susține că-l cunoaşte pe Muncie şi că le dă o mică informație. Afirmă că Muncie a vorbit ani de zile de uciderea lui Rosenberg. Ei cred că şi-a cam pierdut mințile când a fost ucisă nepoata lui.

— Câți bani are?

— Destui. Milioane. Nimeni nu e sigur. E foarte ascuns. Cei din Florida sunt convinşi că e în stare.

— Să verificăm. Pare interesant.

— O să fac asta la noapte. Eşti sigur că vrei trei sute de agenți la cazul ăsta?

Voyles aprinse o țigară şi întredeschise fereastra.

— Da, poate patru sute. Trebuie să lichidăm afacerea asta înainte ca presa să ne mănânce de vii.

— Nu va fi uşor. În afară de gloanțe şi de frânghie, indivizii nu au lăsat nimic.

Voyles suflă fumul pe fereastră.

— Ştiu. Aproape că e prea curat.

Preşedintele Curții Supreme se cocârjase în spatele biroului lui, cu cravata desfăcută şi privirea rătăcită. În cameră, trei dintre confrații lui şi vreo şase funcționari stăteau pe scaune şi discutau cu voce joasă. Şocul şi oboseala erau evidente. Jason Kline, secretarul principal al lui Rosenberg, părea în mod deosebit foarte lovit. Stătea pe o canapea mică şi se uita în gol, spre podea, în timp ce Archibald Manning, acum cel

mai în vârstă dintre judecători, le vorbea de protocol şi funeralii. Mama lui Jensen dorea un serviciu episcopal restrâns, pentru familie, vineri, în Providence. Fiul lui Rosenberg, avocat, îi dăduse lui Runyan o listă de instrucțiuni pe care judecătorul le pregătise după cel de al doilea atac, în care arăta că vrea să fie incinerat după o ceremonie civilă şi cenuşa să fie aruncată peste rezervația indienilor Sioux din Dakota de Sud. Deşi Rosenberg era evreu, îşi părăsise religia şi se declara agnostic. Voia să fie îngropat ca indienii. Runyan nu găsea nimic nepotrivit, dar nu se pronunță. În biroul din față, şase agenți FBI îşi beau cafeaua şi vorbeau nervoşi, în şoaptă. În timpul zilei, sosiseră alte amenințări, cele mai multe în timpul orelor de dimineață, când Preşedintele se adresase națiunii. Acum era întuneric, aproape timpul ca judecătorii rămaşi să fie conduşi acasă. Fiecare avea patru agenți drept gardă de corp.

Judecătorul Andrew McDowell, la cei şaizeci şi unu de ani ai săi, cel mai tânăr membru al Curții, stătea în picioare la fereastră, fumându-şi pipa şi urmărind circulația. Dacă Jensen avusese un prieten la Curte, acela era McDowell. Fletcher Coal îl informase pe Runyan că Preşedintele nu numai că va veni la funeraliile lui Jensen, dar şi că dorea să-i facă elogiul. Niciunul dintre cei din biroul din față nu dorea ca Preşedintele să vorbească. Preşedintele Curții îi ceruse lui McDowell să pregătească o scurtă cuvântare. Fiind un timid, care evita cuvântările, McDowell îşi răsuci papionul şi încercă să şi-l închipuie pe prietenul lui la balcon, cu o frânghie în jurul gâtului. Era îngrozitor să te gândeşti la asta. Un judecător de la Curtea Supremă, unul dintre distinşii lui confrați, unul dintre cei nouă, ascunzându-se într-un asemenea loc, pentru a se uita la astfel de filme şi expunându-se într-un mod atât de înfiorător. Ce tragedie! Se închipui stând în fața mulțimii în biserică şi privind la mama lui Jensen şi la familia lui şi ştiind că toți se gândeau la sala Montrose. Se vor întreba unul pe celălalt în şoaptă: „Ştiai că

era homosexual?" McDowell, personal, nu ştiuse şi nici nu bănuise. Şi nici nu voia să spună ceva la înmormântare.

Judecătorul Ben Thurow, în vârstă de şaizeci şi opt de ani, nu era interesat atât de înmormântare, cât de prinderea ucigaşilor. Fusese procuror federal în Minnesota şi avea o teorie care grupa suspecții în două categorii: cei care acționau din ură şi răzbunare şi cei care încercau să influențeze viitoarele decizii. El dăduse instrucțiuni secretarilor lui să înceapă cercetările.

Thurow se plimba prin cameră.

— Avem douăzeci şi şapte de secretari şi şapte judecători, spuse el celorlalți, fără să se adreseze cuiva anume. E clar că nu vom munci prea mult în următoarele săptămâni şi că toate hotărârile trebuie să aştepte până când tribunalul va fi complet. Asta poate să dureze luni de zile. Vă sugerez să punem la treabă secretarii noştri pentru a elucida crimele.

— Nu suntem polițişti, spuse calm Manning.

— Putem să aşteptăm până după înmormântări, apoi să ne jucăm de-a Dick Tracy? întrebă McDowell fără să se întoarcă de la fereastră.

Thurow nu-i luă în seamă, ca de obicei.

— Eu voi conduce cercetările. Împrumutați-mi secretarii voştri pentru două săptămâni şi cred că vom putea alcătui o scurtă listă de suspecți.

— FBI-ul este foarte capabil, Ben, spuse preşedintele. Nu ne-au cerut ajutorul.

— Mai bine să nu vorbim de FBI, spuse Thurow. Putem să lâncezim aici în doliu oficial două săptămâni sau să facem o treabă, să-i găsim pe ticăloşi.

— Ce te face să fii atât de sigur că putem să rezolvăm cazul? întrebă Manning.

— Nu sunt sigur că pot, dar cred că merită să încerc. Confrații noştri n-au fost omorâți fără nici un motiv şi acest motiv e direct legat de un caz sau de o chestiune controversată asupra căreia s-a luat o hotărâre sau care se află acum pe rol, la această Curte. Dacă e o sentință, sarcina

noastră e aproape imposibilă. La naiba, aproape toată lumea ne urăşte pentru un motiv sau altul. Dar dacă nu e vorba de răzbunare sau ură, atunci poate că cineva a dorit să aibă altă Curte pentru hotărârile viitoare. Tocmai asta intrigă. Cine i-ar ucide pe Abe sau pe Glenn din cauza unui vot ipotetic asupra unui caz de anul acesta sau anul viitor, sau de peste cinci ani? Vreau ca secretarii să ia pe rând toate cazurile care se află în cele unsprezece circuite inferioare.

Judecătorul McDowell îşi scutură capul.

— Zău, Ben, sunt peste cinci mii de cazuri, o mică parte din ele vor sfârşi, eventual, aici. E o goană după potcoave de cai morți.

Manning era la fel de placid.

— Ascultați, prieteni. Am lucrat cu Abe Rosenberg treizeci şi unu de ani şi m-am gândit adesea să-l împuşc chiar eu. Dar țineam la el ca la un frate. Ideile lui liberale erau acceptate în anii şaizeci şi şaptezeci, dar s-au învechit în anii optzeci şi în anii nouăzeci sunt respinse. Eu cred că a fost omorât de una din acele grupări radicale de dreapta şi că putem să cercetăm până în pânzele albe cazurile şi să nu găsim nimic. E o execuție, Ben. Pur şi simplu.

— Şi Glenn? întrebă Thurow.

— Evident, prietenul nostru avea înclinații ciudate. Probabil că s-a răspândit zvonul şi el era o țintă uşoară pentru astfel de grupări. Ei urăsc homosexualii, Ben.

Ben continua să se plimbe, nebăgându-i în seamă.

— Ne urăsc pe toți şi, dacă au ucis din ură, poliția îi va prinde. Poate. Dar dacă au ucis pentru a manipula această Curte? Cred că e foarte posibil.

Preşedintele Curții îşi drese vocea.

— Şi cred că nu vom face nimic până după înmormântare, sau incinerare. Ben, să aşteptăm câteva zile. Să lăsăm lucrurile să se liniştească. Ceilalți judecători sunt încă şocați.

Thurow se scuză şi părăsi camera. Gărzile lui de corp îl urmară în hol.

Judecătorul Manning se ridică în picioare cu ajutorul bastonului şi se adresă preşedintelui.

— O să ajung curând în faţa Providenţei. Urăsc zborul şi nu pot să sufăr înmormântările. Şi eu o să fiu în scurtă vreme înmormântat şi nu-mi place să mi se amintească. Voi trimite condoleanţele mele familiei. Când îi vedeţi, prezentaţi-le scuzele mele. Sunt un om foarte bătrân.

Plecă însoţit de secretar.

— Cred că judecătorul Thurow are dreptate, spuse Jason Kline. Trebuie să revedem cel puţin cazurile aflate pe rol şi pe cele care ar putea să ajungă aici. Va dura mult, dar s-ar putea să dăm peste ceva.

— Sunt de acord, spuse preşedintele. E puţin cam prematur, nu crezi?

— Da, dar oricum aş vrea să începem.

— Nu. Să aşteptăm până luni şi te voi repartiza lui Thurow.

Kline ridică din umeri şi se scuză. Doi secretari îl urmară în biroul lui Rosenberg, unde se aşezară pe scaune şi băură pe întuneric ultimul coniac al lui Abe.

În colţul ei de studiu de la etajul cinci al bibliotecii de drept, între rafturile cu cărţi de drept groase şi uzate de folosinţă, Darby Shaw se uita peste evidenţa sentinţelor Curţii Supreme. O citise de două ori şi, deşi era plină de contradicţii, nu găsise nimic care să o intereseze. Cazul Dumond provoca revolte. Era un caz de pornografie, în care era implicat un copil din New Jersey, un caz de sodomie din Kentucky, o duzină de condamnări la moarte la care se făcea recurs, alte douăsprezece cazuri de drept civil şi obişnuitul şir de cazuri cu impozite, zonare, indieni şi afaceri necinstite. Scosese din computer referatul fiecăruia din cazuri şi le revăzuse de două ori. Alcătuise o listă de suspecţi posibili, dar oricine i-ar fi ales. Lista era acum în coşul de gunoi.

Callahan era sigur că vinovaţii erau arienii sau naziştii sau Klanul; vreo adunătură uşor identificabilă de terorişti locali; vreo bandă de adepţi radicali ai execuţiei fără judecată. Erau extremişti de dreapta, acest lucru era foarte clar, după

părerea lui. Darby nu era atât de sigură. Grupările animate de ură lucrau pe față. Făcuseră prea multe amenințări, aruncaseră cu prea multe pietre, făcuseră prea multe demonstrații şi ținuseră prea multe cuvântări. Aveau nevoie de Rosenberg în viață, pentru că era o țintă irezistibilă pentru ura lor. Rosenberg îi ținea ocupați. După părerea ei, era cineva mult mai de stânga.

El era într-un bar de pe Canal Street, deja beat şi o aştepta, deşi ea nu promisese că va veni. Îl căutase la prânz şi-l găsise pe balcon, beat şi citind cartea cu opiniile lui Rosenberg. Hotărâse să suspende cursurile de drept constituțional. Zicea că s-ar putea să nu mai fie în stare să predea, acum când eroul lui murise. Ea i-a spus să se trezească din beție şi a plecat.

La zece şi câteva minute, ea se dusese în camera unde era computerul, la etajul patru al bibliotecii şi se aşezase în fața unui monitor. Camera era goală. Apăsă pe taste, găsi ceea ce căuta şi, în curând, imprimanta scoase pagină după pagină recursurile aflate pe rol în cele unsprezece Curți Federale de Apel. Peste o oră, imprimanta se opri şi Darby se afla acum în posesia unui dosar de cincisprezece centimetri grosime cu evidența proceselor de la cele unsprezece Curți. Îl duse la masa ei şi-l puse în mijlocul talmeş-balmeşului de pe ea. Era unsprezece şi ceva şi etajul cinci era pustiu. O fereastră îngustă îi oferea o vedere lipsită de interes a parcării şi a pomilor de jos.

Îşi scoase din nou pantofii şi îşi inspectă oja roşie de pe unghii. Sorbi din sucul călduț Fresca şi se uită în gol, spre parcare. Prima ipoteză era uşor de stabilit – crimele fuseseră înfăptuite de aceeaşi grupare, pentru aceleaşi motive. Dacă nu era aşa, cercetările aveau să fie zadarnice. A doua ipoteză era mai greu de susținut – motivul nu era ura sau răzbunarea, ci mai degrabă manipularea. Exista un caz sau un proces în drum spre Curtea Supremă şi cineva voia să aibă alți judecători. A treia ipoteză era logică – cazul sau procesul implica o sumă mare de bani.

Răspunsul nu putea să se găsească în dosarul din fața ei. Îl răsfoi până la miezul nopții şi plecă la ora de închidere a bibliotecii.

Joi, la douăsprezece, un secretar ducea o pungă mare împodobită cu pete de grăsime şi plină cu sandvişuri şi inele de ceapă într-o cameră de conferințe umedă, la etajul cinci al blocului Hoover. În mijlocul camerei pătrate se afla o masă de mahon cu douăzeci de scaune de fiecare parte, la care stăteau cei mai importanți oameni ai FBI din toată țara. Toate cravatele erau lărgite şi mânecile suflecate. Un nor subțire de fum plutea în jurul candelabrului ieftin, guvernamental, aflat la un metru şi jumătate deasupra mesei.

Vorbea directorul Voyles. Obosit şi furios, trăgea din al patrulea trabuc al dimineții şi se plimba încet prin fața ecranului aflat lângă el. Jumătate dintre oameni ascultau. Restul luaseră câte un exemplar din rapoartele puse grămadă în mijlocul mesei şi citeau rezultatele autopsiilor, raportul laboratorului asupra frânghiei de nailon, cel asupra lui Nelson Muncie şi alte câteva subiecte cercetate la repezeală. Rapoartele erau destul de subțiri.

Agentul special Eric East asculta atent şi citea concentrat. Avea numai zece ani în branşă, dar era un investigator strălucit. Cu şase ore în urmă, Voyles îl alesese pentru a conduce cercetările. Ceilalți membri ai echipei fuseseră numiți în cursul dimineții şi acum luau parte la şedința de organizare.

East asculta şi auzea lucruri care îi erau deja cunoscute. Cercetările puteau să dureze săptămâni întregi, poate luni. În afară de cele nouă gloanțe, frânghia şi tija de oțel folosită pentru răsucire, nu exista nici o altă dovadă. Vecinii din Georgetown nu văzuseră nimic. La Montrose nu fusese nici un personaj care să dea de bănuit. Nu erau amprente, nu erau scame, nimic. Trebuie un talent remarcabil ca să omori atât de curat şi trebuie o mulțime de bani pentru a angaja un asemenea talent. Voyles nu credea că ucigaşii vor fi prinşi. Trebuiau să se concentreze asupra celui care-i angajase.

Voyles vorbea şi pufăia din trabuc.

— Pe masă se află un raport privitor la Nelson Muncie, un milionar din Jacksonville, Florida, care ar fi proferat ameninţări la adresa lui Rosenberg. Autorităţile din Florida sunt convinse că Muncie a plătit o grămadă de bani pentru ca violatorul şi avocatul lui să fie omorâţi. Raportul se referă la asta. Doi dintre oamenii noştri au vorbit cu avocatul lui Muncie azi dimineaţă şi au fost întâmpinaţi cu duşmănie. Muncie nu e în ţară, spune avocatul lui şi – bineînţeles – habar nu are când va reveni. Am numit douăzeci de oameni care să facă investigaţii asupra lui.

Voyles îşi aprinse din nou trabucul şi privi o foaie de hârtie aflată pe masă.

— Numărul patru e o grupare numită Rezistenţa Albă, puţin numeroasă, formată din soldaţi de vârstă mijlocie, pe care-i supraveghem de trei ani. Aveţi un raport. Nu sunt prea suspecţi. Mai curând aruncă bombe şi ard cruci. Nu lucrează cu multă fineţe. Şi, ce-i mai important, nu prea au bani. Am îndoieli serioase că ar putea să angajeze un trăgător atât de bun. Totuşi, am pus douăzeci de oameni pe urmele lor.

East despachetă un sandviş gros, îl mirosi, dar se hotărî să nu-l mănânce. Inelele de ceapă erau reci. Îi trecuse pofta de mâncare. Continuă să asculte şi să-şi ia notiţe. Numărul şase pe listă era puţin mai neobişnuit. Un nebun numit Clinton Lane declarase război homosexualilor. Singurul său fiu plecase de la ferma lor familială din Iowa la San Francisco, pentru a se bucura de viaţa de homo, dar murise repede de SIDA Lane clacase şi dăduse foc biroului din Des Moines al Coaliţiei Homosexualilor. Prins şi condamnat la patru ani, evadase în 1989 şi nu mai fusese găsit. Conform raportului, pusese pe picioare o afacere cu contrabandă de cocaină şi făcuse milioane. Şi folosea banii pentru finanţarea micului său război împotriva homosexualilor şi a lesbienelor. FBI-ul încerca să-l prindă de cinci ani, dar se credea că operează în Mexic. Ani de zile trimisese scrisori pline de ură Congresului, Curţii Supreme, Preşedintelui. Voyles nu credea că Lane ar fi

suspect. Era un nebun de extremă stânga, dar nu trebuia să le scape nimic necercetat. Repartiză şase agenți.

Lista conținea zece nume. Fiecărui suspect i se repartizau între şase şi douăzeci dintre cei mai buni agenți speciali. Pentru fiecare grup se alegea un conducător. Acesta trebuia să raporteze de două ori pe zi lui East, care urma să se întâlnească în fiecare dimineață şi după-amiază cu directorul. O sută şi mai bine de agenți urmau să cutreiere străzile şi regiunile rurale în căutare de dovezi.

Voyles vorbea de păstrarea secretului. Presa îi va urmări ca pe vânat, aşa încât cercetările trebuie să fie extrem de confidențiale. Numai el, directorul, va vorbi cu presa şi va avea foarte puține de spus.

Se aşează şi K. O. Lewis ținu un monolog dezlânat despre funeralii şi securitate şi despre cererea preşedintelui Curții, Runyan, de a asista la cercetări.

Eric East sorbi cafeaua rece şi se uită la listă.

Timp de treizeci şi patru de ani, Abraham Rosenberg scrisese nu mai puțin de o mie două sute de opinii. Producția lui era un izvor continuu de amuzament pentru cei care studiau dreptul constituțional. Uneori ignora cazurile plicticoase, cu afaceri necinstite şi recursurile pentru taxe, dar dacă procesul dădea dovadă de cea mai mică urmă de reale contradicții, intra imediat în acțiune. Scria opinii majoritare, acorduri cu majoritatea, acorduri cu opiniile minoritare şi multe, multe opinii minoritare. Adesea, poziția lui nu era împărtăşită de nimeni. Fiecare proces important din ultimii treizeci şi patru de ani indusese şi o opinie a lui Rosenberg. Studenților şi criticilor le plăcea. Aceştia publicaseră cărți, eseuri şi critici despre el şi munca lui. Darby găsi cinci cărți cartonate despre opiniile lui, cu note editoriale şi adnotări. Una din ele conținea numai remarcabilele lui opinii minoritare.

Joi, Darby chiuli de la cursuri şi se izolă la masa ei de studiu de la etajul cinci al bibliotecii. Foile imprimate de

computer erau răspândite ordonat pe podea. Cărțile lui Rosenberg, deschise şi cu semne, erau puse una peste alta.

Asasinatele aveau un motiv. Ura şi răzbunarea erau acceptabile numai pentru Rosenberg. Dar adăugarea lui Jensen la ecuație făcea ca răzbunarea şi ura să aibă mai puțină logică. Sigur că era demn de ură, dar nu stârnise pasiuni ca Yount sau chiar ca Manning.

Nu a găsit cărți de critică despre scrierile judecătorului Glenn Jensen. În şase ani, acesta produsese numai douăzeci şi opt de opinii majoritare, cea mai mică producție de la Curte. Scrisese câteva opinii minoritare şi se alăturase câtorva acorduri, dar lucra încet şi cu greutate. Uneori, scrierile lui erau limpezi şi lucide, alteori dezlânate şi patetice.

Darby studie opiniile lui Jensen. Ideologia lui se schimba radical de la an la an. În general, era consecvent în apărarea drepturilor acuzaților criminali, dar erau destule excepții care să zăpăcească orice student. În cinci cazuri din şapte, votase cu indienii. Scrisese trei opinii majoritare în favoarea protejării mediului. Era aproape perfect în sprijinirea celor care protestau contra taxelor.

Dar nu găsi nici o dovadă. Jensen era prea schimbător pentru a fi luat în serios. În comparație cu ceilalți opt, nu făcea nici un rău.

Termină încă un suc cald Fresca şi puse deoparte pentru moment însemnările ei despre Jensen. Ascunsese ceasul într-un sertar. Nu ştia ce oră e. Callahan se trezise din beție. Îşi dorea să ia o cină târzie la Mr. B, în Cartierul Francez. Simțea nevoia să-l sune.

Dick Mabry, cel care scria discursurile prezidențiale în mod obişnuit, un vrăjitor al cuvintelor, stătea într-un scaun lângă biroul Preşedintelui şi se uita la Fletcher Coal şi la Preşedinte, care citeau a treia schiță a unui discurs funebru laudativ pentru judecătorul Jensen. Coal le respinsese pe primele două şi Mabry nu era încă sigur ce vor. Coal ar fi vrut ceva, Preşedintele dorea altceva. Mai devreme, în cursul zilei, Coal îl chemase şi-i spusese să lase baltă discursul, deoarece

Preşedintele nu va merge la funeralii. Apoi, îl sunase Preşedintele şi-l rugase să pregătească ceva scurt, deoarece Jensen fusese prietenul lui şi, chiar dacă era homosexual, îi rămânea fidel.

Mabry ştia că Jensen nu îi era prieten, ci un simplu judecător asasinat care se va bucura de funeralii la care vor participa oficialităţile.

Apoi, Coal îl chemă şi îi spuse că nu erau siguri că Preşedintele se va duce, dar că ar fi bine să pregătească ceva, pentru orice eventualitate. Biroul lui Mabry se afla în vechea clădire a administraţiei, de lângă Casa Albă, şi în timpul zilei se făcuseră pariuri dacă Preşedintele va merge sau nu la înmormântarea unui homosexual. Erau trei la unu şanse ca el să nu se ducă.

— Mult mai bine, Dick, spuse Coal împăturind hârtia.

— Şi mie îmi place, spuse Preşedintele.

Mabry remarcase că, de obicei, Preşedintele aştepta ca Coal să-şi exprime aprobarea sau dezaprobarea faţă de ceea ce scrisese el.

— Pot să mai fac unul, spuse Mabry, ridicându-se.

— Nu, nu, insistă Coal. Asta are exact tonul cuvenit. Foarte emoţionant, îmi place.

Îl conduse pe Mabry la uşă şi o închise în urma lui.

— Ce părere ai? întrebă Preşedintele.

— Să anulăm. Simt fiori neplăcuţi. Publicitatea ar fi mare, dar aţi pronunţa cuvintele astea frumoase lângă un cadavru găsit într-un club porno. Prea riscant.

— Da, cred că ai.

— Asta e criza noastră. Procentele continuă să crească şi nu vreau să riscăm.

— Să trimitem pe cineva?

— Desigur. Ce părere aveţi de vicepreşedinte?

— Unde?

— Vine cu avionul din Guatemala. Va fi aici la miezul nopţii.

Coal îşi zâmbi în sinea lui. E foarte potrivit pentru înmormântarea unui homosexual.

Preşedintele râse.

— Perfect.

Coal încetă să mai zâmbească şi începu să se plimbe prin fața biroului.

— O problemă neînsemnată. Serviciul religios pentru Rosenberg e sâmbătă, la numai opt cvartale de aici.

— Mai bine m-aş duce la dracu' o zi.

— Ştiu. Dar absența dumneavoastră ar fi bătătoare la ochi.

— Să mă internez în spitalul Walter Reed cu dureri de spate. A mai mers.

— Nu. Peste un an sunt alegerile. Nu trebuie să vă apropiați de spitale.

Preşedintele lovi cu ambele mâini în birou şi se ridică în picioare.

— Fir-ar să fie, Fletcher! Nu pot să mă duc la serviciul lui religios pentru că nu mă pot stăpâni să nu zâmbesc. Îl ura nouăzeci la sută din poporul american. Or să mă aprecieze dacă nu mă duc.

— Protocolul! Bunul gust! Veți fi pus la zid de presă dacă nu vă duceți. Nu o să fie aşa greu. Nu va trebui să spuneți nici o vorbă. Intrați şi ieşiți, trebuie să arătați cu adevărat trist şi să lăsați camera să ia o imagine bună. Nu va dura nici o oră.

Preşedintele luase din nou crosa şi se apleca peste o minge portocalie.

— Atunci va trebui să mă duc şi la Jensen.

— Exact. Dar fără cuvântare.

Lovi mingea.

— L-am întâlnit doar de două ori, ştii?

— Ştiu. Să ne ducem în tăcere la ambele servicii religioase, nu spunem nimic, apoi dispărem.

Lovi din nou.

— Cred că ai dreptate.

Thomas Callahan dormi singur şi până târziu. Se dusese devreme la culcare, treaz şi singur. Anulase cursurile a treia zi la rând. Era vineri şi serviciul religios pentru Rosenberg avea loc a doua zi şi, din respect pentru idolul lui, nu va

preda drept constituțional până când omul nu va fi pus cum se cuvine la odihna veşnică.

Îşi făcu o cafea şi ieşi pe balcon în halat. Temperatura era cam de 15°C, prima schimbare bruscă de temperatură a toamnei, iar jos strada Dauphine era plină de agitație. Dădu din cap spre bătrâna fără nume din balconul de peste drum. Bourbon era la un cvartal depărtare şi turiştii erau deja afară, cu hărțile şi cu aparatele de fotografiat. Zorile veneau pe neobservate în cartier, dar pe la zece străzile înguste erau pline cu camioane de marfă şi taxiuri.

În aceste dimineți târzii, şi erau multe la număr, Callahan îşi aprecia libertatea. Terminase de douăzeci de ani facultatea şi cei mai mulți dintre contemporanii lui erau prinşi în săptămâni de lucru de şaptezeci de ore, într-o maşinărie a dreptului aflată sub presiune. El rezistase doi ani în practica particulară. Un monstru din D. C., cu două sute de avocați, îl angajase pe proaspătul absolvent din Georgetown şi-l înghesuise într-un birou mic pentru a scrie referate pentru diferite cazuri, timp de şase luni. Apoi, fusese plasat la un birou de informații, pentru a răspunde la întrebări despre mecanismul intern al firmei timp de douăsprezece ore pe zi şi aşteptase să ajungă la şaisprezece. I se spusese că, dacă poate să comprime douăzeci de ani în zece, va putea să devină asociat la obositoarea vârstă de treizeci şi cinci de ani.

Callahan voia să trăiască peste cincizeci de ani, aşa încât se retrăsese din plictisitoarea practică particulară a legii. Îşi luase o diplomă de licență în drept şi devenise profesor. Dormea târziu, lucra cinci ore pe zi, scria din când în când câte un articol şi în cea mai mare parte a timpului se distra grozav. Neavând familie de întreținut, salariul lui de şaptezeci de mii pe an era mai mult decât suficient pentru a-şi plăti casa cu două nivele, o maşină Porsche şi băutura. Dacă moartea va veni devreme, aceasta se va datora whisky-ului, nu muncii excesive.

Renunțase. Mulți dintre colegii lui de facultate erau asociați în mari firme cu antete elegante şi câştiguri de jumătate de

milion de dolari. Se frecau de directori de la IBM, Texaco şi State Farm. Conversau îndelung despre putere cu senatorii. Aveau birouri la Tokyo şi Londra. Dar nu îi invidia.

Unul dintre prietenii lui cei mai buni de la Facultatea de Drept era Gavin Verheek, care părăsise şi el practica particulară şi lucra pentru guvern. Lucrase întâi în serviciul de drept civil din Departamentul Justiției, apoi se transferase la FBI. Acum era consilierul special al directorului. Callahan trebuia să meargă luni la Washington, pentru o conferință a profesorilor de drept constituțional. Plănuise împreună cu Verheek să ia masa împreună şi să se îmbete luni noaptea.

Trebuia să dea un telefon ca să confirme întâlnirea şi să-l tragă de limbă. Formă numărul din memorie. Apelul fu dirijat şi redirijat şi, după ce întrebă timp de cinci minute de Gavin Verheek, acesta veni la telefon.

— Zi repede, spuse Verheek.

— Ce plăcere să-ți aud vocea, spuse Callahan.

— Ce mai faci, Thomas?

— Aici e zece treizeci. Nu sunt îmbrăcat. Stau aici, în Cartierul Francez şi-mi beau cafeaua, uitându-mă la trecătorii de pe strada Dauphine. Tu ce mai faci?

— Ce viață! Aici e unsprezece şi jumătate şi nu am plecat de la birou de când au găsit cadavrele, miercuri dimineața.

— Mi-e greață, Gavin. O să numească doi nazişti.

— Ei bine, în poziția mea nu pot să fac nici un comentariu în direcția asta. Dar bănuiesc că ai dreptate.

— Bănuieşti pe dracu'. Ai şi văzut lista de nominalizări, nu-i aşa Gavin? Şi faceți deja cercetări preliminare, nu-i aşa? Hai, Gavin, mie poți să-mi spui, cine e pe listă? Nu spun nimănui.

— Nici eu, Thomas. Dar jur că numele tău nu e printre ele.

— Sunt jignit.

— Cum e fata?

— Care fată?

— Hai, Thomas. Fata?

— E frumoasă, inteligentă, dulce şi drăguță.

— Continuă.

— Cine i-a omorât, Gavin? Am dreptul să ştiu. Plătesc impozite şi am dreptul să ştiu cine i-a omorât.

— Cum ziceai că o cheamă?

— Darby. Cine i-a omorât şi de ce?

— Întotdeauna le-ai ales după nume, Thomas. Îmi amintesc de femei pe care le-ai respins pentru că nu-ți plăceau numele lor. Splendide, pasionate, dar cu nume comune. Darby! Are o frumoasă nuanță erotică. Ce nume! Când o văd şi eu?

— Nu ştiu.

— S-a mutat la tine?

— Nu e treaba ta. Gavin, ascultă-mă, cine a făcut crimele?

— Nu ai citit ziarele? Nu avem suspecți. Niciunul. Nada.

— Dar motive sunt.

— Multe. Foarte multă ură. Ciudată combinație, ce zici? E greu să ți-l închipui pe Jensen. Directorul a ordonat să cercetăm cazurile pe rol şi hotărârile din ultima vreme, şi modul de votare, şi toate porcăriile astea.

— Minunat, Gavin, orice student de drept constituțional din țară face acum pe detectivul şi încearcă să soluționeze crimele.

— Tu nu?

— Nu. Am tras un chef când am auzit ştirile, dar acum sunt treaz. Totuşi, fata s-a afundat în aceleaşi cercetări ca tine. Mă ignoră.

— Darby. Ce nume! De unde e?

— Din Denver. Ne întâlnim luni?

— Poate. Voyles vrea să lucrăm zi şi noapte, până când computerele ne vor spune cine a făcut crimele. Mă gândesc să te pun la treabă.

— Mulțumesc. Voi aştepta un raport complet, Gavin. Nu numai zvonuri.

— Thomas, Thomas. Mereu alergi după informații. Şi eu, ca de obicei, nu am ce să-ți ofer.

— Ai să te îmbeți şi ai să spui tot, Gavin. Totdeauna faci aşa.

— De ce nu o aduci şi pe Darby? Câți ani are? Nouăsprezece?

— Douăzeci şi patru şi nu e invitată. Poate mai încolo.

— Poate. Trebuie să fug, amice. Am întâlnire cu directorul peste treizeci de minute. Tensiunea e atât de ridicată aici, încât poți să o simți.

Callahan formă numărul bibliotecii Facultății de Drept şi întrebă dacă Darby Shaw fusese zărită acolo. Nu fusese.

Darby parcă în parcarea aproape pustie a clădirii federale din Lafayette şi intră în biroul funcționarului de la etajul întâi. Era vineri după prânz, Curtea nu era în sesiune şi coridoarele erau pustii. Se opri la un ghişeu, privi printr-o fereastră deschisă şi aşteptă. O funcționară, care întârziase la masă, veni la fereastră.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea cu tonul unui funcționar public care voia să facă orice altceva decât să ajute.

Darby strecură o bucată de hârtie prin deschizătura ghişeului.

— Aş vrea să văd acest dosar. Funcționara aruncă o privire rapidă la numele cazului şi se uită la Darby.

— De ce? întrebă ea.

— Nu sunt obligată să vă spun. E un dosar public, nu-i aşa?

— Pe jumătate.

Darby luă bucata de hârtie şi o împături.

— Ați auzit de libertatea actului informativ?

— Sunteți avocată?

— Nu trebuie să fiu avocată ca să mă uit în dosarul acesta. Funcționara deschise un sertar şi scoase un inel cu chei.

Dădu din cap, arătându-i direcția.

— Urmați-mă.

Pe uşă scria CAMERA JURAȚILOR, dar înăuntru nu erau mese sau scaune, ci numai dulapuri cu dosare şi cutii de-a lungul zidurilor. Darby se uită prin încăpere.

Funcționara arătă spre un perete.

— Aici e, pe peretele ăsta. În restul camerei sunt alte vechituri, în acest dulap sunt toate referatele şi

corespondența, în celelalte, descoperirile, probele materiale şi procesul.

— Când a avut loc procesul?

— Vara trecută. A ținut două luni.

— Unde e recursul?

— Nu s-a ținut încă. Cred că termenul e 1 noiembrie. Sunteți reporter sau ceva în felul ăsta?

— Nu.

— Bun. După cum ştiți, evident, acestea sunt dosare publice. Dar judecătorul a făcut unele restricții. Mai întâi trebuie să-mi spuneți numele dumneavoastră şi să consemnez ora precisă când ați fost în această cameră. În al doilea rând, nu puteți scoate nimic de aici. În al treilea rând, nu aveți voie să copiați nimic din dosar până când nu are loc recursul. În al patrulea rând, orice atingeți, trebuie pus la loc, exact unde se află. Aşa a dispus judecătorul.

Darby se uită la dulapurile cu dosare.

— De ce nu pot să fac copii?

— Întrebați-l pe înălțimea Sa. Cum vă numiți?

— Darby Shaw.

Funcționara mâzgăli informația pe o planşetă atârnată lângă uşă.

— Cât veți sta aici?

— Nu ştiu. Trei sau patru ore.

— Noi închidem la cinci. Căutați-mă la birou când plecați.

Închise uşa cu un zâmbet superior. Darby deschise un sertar plin de pledoarii şi începu să frunzărească dosarele şi să la notițe. Procesul durase şapte ani, cu un reclamant şi treizeci şi opt de inculpați bogați care angajaseră şi renunțaseră apoi la serviciile a nu mai puțin de cincisprezece birouri de avocatură din toată țara. Firme mari, multe din ele cu sute de avocați, în zeci de birouri.

Şapte ani de lupte costisitoare prin tribunale, şi rezultatul era departe de a fi sigur. Contestații înverşunate. Verdictul procesului era doar o victorie temporară pentru acuzați. Fusese cumpărat sau obținut în vreun alt mod ilegal,

susținea reclamantul în demersurile pentru un nou proces. Cutii întregi cu cereri. Acuzații şi contraacuzații. Cereri de sancțiuni şi penalizări zburând de la o parte la alta şi spre amândouă. Pagini întregi de depoziții sub jurământ descriind amănunțit minciuni şi abuzuri ale avocaților şi clienților lor. Un avocat murise.

Altul încercase să se sinucidă, conform spuselor unei foste colege de grupă a lui Darby, care lucrase pe marginea cazului, pe durata procesului. Prietenul ei lucrase în timpul verii ca funcționar temporar la o mare firmă din Houston; nu i se spusese nimic, dar auzise câte ceva.

Darby se aşează pe un scaun şi privi dulapurile cu dosare. Îi vor trebui cinci ore ca să găsească ceva.

Publicitatea nu făcuse nici un serviciu sălii Montrose. Majoritatea clienților săi purtau ochelari de soare după căderea întunericului şi aveau grijă să intre şi să iasă repede. Iar acum, când un judecător de la Curtea Supremă de Justiție a SUA fusese găsit în balconul sălii, locul devenise celebru şi curioşii treceau prin fața clădirii cu maşina la orice oră, arătând spre sală şi făcând fotografii. Majoritatea clienților obişnuiți se duseseră în alte locuri. Cei mai viteji se repezeau înăuntru numai când circulația nu era intensă.

Arăta ca un client obişnuit când intră repede şi întinse banii prin uşă, fără să se uite la casier. Şapcă de base-ball, ochelari negri, jeans, păr îngrijit, jachetă de piele. Era bine deghizat, dar nu pentru că ar fi fost homosexual şi s-ar fi ruşinat că frecventează un asemenea loc.

Era miezul nopții. Urcă scările la balcon, zâmbind la amintirea lui Jensen cu frânghia de gât. Uşa era închisă. Se aşează în partea din centru, pe jos, departe de toți ceilalți.

Nu se mai uitase până acum la filme cu homosexuali şi nici nu avea de gând s-o mai facă după această noapte. Era a treia sală porno în care intra în ultimele nouăzeci de minute. Nu-şi scoase ochelarii şi încercă să evite ecranul. Dar era greu şi aceasta îl enerva.

Erau încă cinci persoane în sală. Cu patru rânduri mai sus şi spre dreapta lui, erau doi îndrăgostiți care se sărutau şi se giugiuleau. De-ar fi avut un bătător de base-ball i-ar fi scăpat de nefericire. Sau o bucată mică de frânghie galbenă.

Suferea de douăzeci de minute şi era pe punctul de a băga mâna în buzunar, când o mână i se aşează pe umăr. O mână prietenoasă. Rămase calm.

— Pot să mă aşez lângă tine? întrebă o voce gravă de bărbat chiar în spatele lui.

— Nu, şi poți să iei mâna de pe mine.

Mâna se dădu la o parte. Trecură câteva secunde şi era clar că nu vor mai fi şi alte întrebări. Plecase.

Era un adevărat chin pentru un om care se opunea cu violență pornografiei. Îi venea să vomite. Se uită în spate, apoi băgă cu grijă mâna în jacheta de piele şi scoase o cutie neagră, de cincisprezece pe doisprezece centimetri şi groasă de şase centimetri. O puse pe podea, între picioare. Cu un briceag, făcu o tăietură în tapițeria scaunului de lângă el, apoi, uitându-se în jur, băgă cutia neagră înăuntru. Scaunul avea spărturi, o adevărată vechitură. Răsuci încet cutia până ti făcu loc.

Comutatorul şi tubul erau foarte puțin vizibile în tăietură.

Respiră adânc. Deşi dispozitivul era făcut de un profesionist, un geniu în materie de explozibili miniaturali, nu era plăcut să cari drăcia asta în buzunarul hainei, la câțiva centimetri de inimă şi celelalte organe vitale. Şi nu se simțea prea bine nici stând lângă ea.

Era al treilea mecanism din noaptea asta şi mai avea de pus unul, la alt cinematograf unde se proiectau filme porno, heterosexuale, demodate. Aproape că aştepta cu nerăbdare, ceea ce îl enerva.

Se uită la cei doi îndrăgostiți, pe care nu-i interesa filmul şi erau tot mai excitați, şi dori ca ei să fi fost aici, lângă cutiuță, când aceasta va începe să-şi împrăştie gazul în linişte şi când, treizeci de secunde mai târziu, globul de foc va prăji orice

obiect aflat între ecran şi maşina de făcut floricele. I-ar fi plăcut.

Dar făcea parte dintr-un grup nonviolent, care se opunea lichidării fără discernământ a oamenilor nevinovați şi/sau neînsemnați. Omorâseră câteva persoane. Totuşi, specialitatea lor era să distrugă structurile folosite de duşman. Alegeau ținte uşoare: clinici unde se făceau avorturi, birouri ACLU nepăzite, săli porno. Va fi o zi plină de evenimente. Nu avuseseră nici un om arestat în optsprezece luni.

Era douăsprezece şi patruzeci, trebuia să plece şi să se strecoare repede de-a lungul a patru cvartale până la maşină, să ia altă cutie neagră, apoi să străbată încă şase cvartale până la cinematograful Pussycat, care se închidea la unu şi jumătate. Pussycat era fie al optsprezecelea, fie al nouăsprezecelea pe listă, nu-şi mai amintea, dar era sigur că în exact trei ore şi douăzeci de minute afacerea cu filme porno din D. C. va primi o lovitură grea. Douăzeci şi două dintre aceste săli erau garnisite cu cutii negre în această noapte şi la ora patru vor fi închise, pustii şi dărâmate. Trei săli care funcționau toată noaptea fuseseră şterse de pe listă, pentru că făcea parte dintr-o grupare nonviolență.

Îşi puse ochelarii şi se uită ultima oară la scaunul de lângă el. Judecând după cănile şi floricelele de pe jos, locul era măturat o dată pe săptămână. Nimeni nu va observa comutatorul şi tubul abia vizibile între zdrențele scaunului. Răsuci cu grijă comutatorul şi părăsi sala Montrose.

Eric East nu-l întâlnise niciodată pe Preşedinte şi nu fusese nici la Casa Albă. Nu-l întâlnise niciodată pe Fletcher Coal, dar era sigur că nu o să-i placă.

Îi urmă pe directorul Voyles şi pe K. O. Lewis în Biroul Oval, sâmbătă, la şapte dimineața. Nici un zâmbet sau strângere de mână. East fu prezentat de Voyles. Preşedintele dădu din cap salutându-i, din spatele biroului, dar nu se ridică în picioare. Coal citea ceva.

Douăzeci de săli porno fuseseră incendiate în zona D. C. şi multe ardeau încă mocnit. Văzuseră fumul deasupra oraşului, din spatele limuzinei. Un paznic de la o bombă numită Angels avea arsuri grave şi se credea că nu va scăpa.

Cu o oră în urmă, li se comunicase că un anonim telefonase la o stație de radio şi revendicase răspunderea incendiilor pentru Armata Subterană şi promisese altele asemănătoare, pentru a sărbători moartea lui Rosenberg.

Preşedintele vorbi primul. Pare obosit, gândi East. Este o oră foarte matinală pentru el.

— Câte săli au ars?

— Aici, douăzeci, răspunse Voyles. Şaptesprezece în Baltimore şi cam cincisprezece în Atlanta. Se pare că atacurile au fost bine coordonate, pentru că toate exploziile au avut loc fix la patru.

Coal îşi puse deoparte carnetul.

— Directore, credeți că e Armata Subterană?

— Din moment ce sunt singurii care le revendică. Pare a fi o treabă făcută de ei. S-ar putea.

Voyles nu se uita la Coal în timp ce-i vorbea.

— Când vrei să începi arestările? întrebă Preşedintele.

— În momentul când vom cunoaşte motivul probabil, domnule Preşedinte. Aşa e legea, înțelegeți.

— Înțeleg că această organizație este suspectul vostru pentru uciderea lui Rosenberg şi a lui Jensen şi că sunteți siguri că tot ei au lichidat un judecător federal în Texas şi au plasat bombe în cel puțin cincizeci şi două de săli porno noaptea trecută. Nu înțeleg însă de ce pun ei bombe şi ucid fără să fie pedepsiți. Fir-ar să fie, directore, suntem în stare de asediu.

Gâtul lui Voyles se făcu roşu, dar nu spuse nimic. Tocmai privea într-o parte, când Preşedintele se uită la el. K. O. Lewis îşi drese vocea.

— Domnule Preşedinte, dacă-mi permiteți, nu suntem convinşi că Armata Subterană are vreun amestec în asasinarea lui Rosenberg şi Jensen. De fapt, nu avem nici o

dovadă în acest sens. Se află numai printre cei doisprezece suspecți. Aşa cum am mai spus, asasinatele au fost remarcabil de curate, bine organizate şi foarte profesional înfăptuite. Extrem de profesional.

Coal păşi înainte.

— Domnule Lewis, vrei să spui că nu ştii cine i-a omorât şi că s-ar putea să nu ştii niciodată?

— Nu, nu asta vreau să spun. Îi vom găsi, dar va dura câtva timp.

— Cât timp? întrebă Preşedintele.

Era, evident, o întrebare plină de suficiență, care nu putea primi un răspuns satisfăcător. East îl detestă pe Preşedinte pentru că o pusese.

— Luni de zile, spuse Lewis.

— Câte luni?

— Multe luni.

Preşedintele îşi dădu ochii peste cap şi clătină capul, apoi, dezgustat, se ridică şi păşi spre fereastră. Vorbi de acolo.

— Nu pot să cred că nu există o legătură între ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută şi judecătorii omorâți. Nu ştiu. Poate sunt paranoic.

Voyles zâmbi cu un aer atotcunoscător spre Lewis. Paranoic, nesigur, fără nici o idee, bătut în cap, în afara problemei. Voyles nu mai putea adăuga multe.

Preşedintele îşi continuă gândul, tot de lângă fereastră:

— Mă enervează când asasinii umblă liberi pe aici şi când explodează bombe. Cine poate să mă învinovățească? De peste treizeci de ani nu a mai fost omorât nici un Preşedinte.

— Cred că sunteți în siguranță, domnule Preşedinte, spuse Voyles cu o urmă de amuzament Serviciul Secret ține totul sub control.

— Minunat! Atunci de ce mă simt de parcă m-aş afla la Beirut? Aproape că mormăia spre fereastră.

Coal simți că situația era jenantă şi luă o agendă groasă de pe birou. Cu ea în mână, îi vorbi lui Voyles, ca un profesor care predă o lecție.

— Iată o scurtă listă a potențialilor nominalizați pentru Curtea Supremă. Sunt opt nume, fiecare cu o scurtă biografie. A fost pregătită de Departamentul de Justiție. Am început cu douăzeci de nume, apoi Preşedintele, ministrul de justiție Horton şi cu mine am redus-o la opt; niciunul dintre ei nu ştie că este vizat.

Voyles continua să se uite într-o parte. Preşedintele reveni la birou şi luă lista cu cei propuşi. Coal continuă.

— Unii dintre aceşti oameni sunt controversați şi, în cele din urmă, dacă vor fi nominalizați, vom avea de luptat până să-i vedem aprobați de Senat. Am prefera să nu începem acum lupta. Lista trebuie să rămână confidențială.

Voyles se întoarse şi se uită la Coal.

— Eşti un idiot, Coal! Am mai făcut asta până acum şi te asigur că atunci când începi să verifici pe vreunul dintre ei s-a zis cu secretul! Vrei o investigație detaliată şi pretinzi ca toți cei contactați să-şi țină gura. Nu merge aşa, fiule. Coal păşi spre Voyles. Ochii îi scânteiau.

— Fă pe dracu' în patru pentru ca aceste nume să nu apară în ziare până când nu sunt nominalizați. Ai să reuşeşti, directore? Opreşte scurgerile de informații şi ține totul cât mai departe de ziare, clar?

Voyles era în picioare, cu degetul îndreptat spre Coal.

— Ascultă, tâmpitule, dacă vrei să fie verificați, fă-o singur. Să nu-mi dai mie ordine ca unui puşti!

Lewis se ridică între ei, iar Preşedintele se sculă în picioare şi, o clipă sau două, nimeni nu spuse nimic. Preşedintele îi linişti.

— Stai jos, Denton. Stai jos!

Voyles se duse la scaunul lui, uitându-se mereu la Coal. Preşedintele zâmbi spre Lewis şi se aşezară.

— Suntem cu toții foarte încordați, spuse cu căldură Preşedintele.

Lewis vorbi calm.

— Vom face investigațiile de rutină asupra celor de pe listă, domnule Preşedinte, în cel mai strict secret. Dar ştiți că nu

putem controla toate persoanele cu care stăm de vorbă.

— Da, domnule Lewis, ştiu asta. Dar vreau precauțiuni speciale. Aceşti oameni sunt tineri, ei vor îndrepta şi vor reface Constituția mult timp după moartea mea. Sunt conservatori neclintiți şi presa îi va mânca de vii. Trebuie să fie curați şi să nu aibă nimic de ascuns. Să nu consume droguri, să nu aibă copii nelegitimi sau amante, să nu fi fost amestecați în activități studențeşti radicale, să nu fie divorțați. Înțelegi? Nu ne trebuie surprize.

— Da, domnule Preşedinte. Dar nu putem să garantăm secretul total al investigațiilor.

— Încearcă măcar.

— Da, domnule.

Lewis îi dădu lista lui Eric East.

— Asta e tot? întrebă Voyles.

Preşedintele se uită la Coal, care îi ignora pe toți şi rămânea în fața ferestrei.

— Da, Denton, asta e tot. Aş vrea să îi verificați în zece zile. Vreau să vă mişcați repede.

Voyles se ridicase.

— Îi vom verifica în zece zile.

Callahan era nervos când bătu la uşa apartamentului lui Darby. Era tulburat şi avea multe în gând, multe pe care voia să i le spună, dar avea ceva mai bun de făcut decât să înceapă o ceartă, pentru că dorea altceva, cu mult mai mult decât să se descarce de nervi. Ea îl evitase patru zile, de când se juca de-a detectivii şi se baricadase în biblioteca de drept. Chiulise de la cursuri şi nu-i răspunsese la telefoane, şi în general îl neglijase în timpul crizei lui. Dar ştia că atunci când va deschide uşa îi va zâmbi şi el va uita că a fost neglijat.

Avea în mână o sticlă cu vin de un litru şi o pizza de la Mama Rosa. Era sâmbătă seara, după zece. Bătu din nou şi se uită în sus şi în jos pe stradă, la casele aliniate. Dinăuntru se auzi zgomotul lanțului şi el zâmbi imediat. Sentimentul de abandon dispăru.

— Cine e? întreba ea prin uşă.

— Thomas Callahan, mă mai ții minte? Am venit la uşa ta ca să te implor să mă laşi înăuntru ca să ne giugiulim şi să fim iar prieteni.

Uşa se deschise şi Callahan intră. Ea luă vinul şi-l sărută pe obraz.

— Suntem încă prieteni? întrebă el.

— Da, Thomas. Am fost ocupată.

El o urmă prin talmeş-balmeşul din cameră până în bucătărie. Masa era ocupată de un computer şi de o grămadă de cărți groase.

— Te-am sunat. De ce nu m-ai sunat şi tu?

— Am fost plecată, spuse ea, deschizând un sertar şi scoțând un tirbuşon.

— Ai un robot. Am tot vorbit cu el.

— Vrei să ne certăm, Thomas?

El îi privi picioarele goale.

— Nu! Jur că nu sunt furios. Pe cuvânt! Iartă-mă, te rog, dacă par supărat.

— Termină!

— Când mergem în pat?

— Ți-e somn?

— Câtuşi de puțin. Zău, Darby, au trecut trei nopți.

— Cinci. Ce fel de pizza ai adus?

Scoase dopul şi turnă vinul în două pahare. Callahan îi urmărea fiecare mişcare.

— E una din specialitățile de sâmbătă seara, în care pun orice trebuie aruncat. Cozi de creveți, ouă, capete de raci. Şi vinul e ieftin. Sunt cam lefter şi, pentru că mâine plec din oraş, trebuie să fiu atent la cheltuieli. Şi, pentru că plec, m-am gândit să vin şi să facem dragoste la noapte, ca să nu fiu tentat de vreo femeie care să-mi dea vreo boală în D. C. Ce părere ai?

Darby deschise cutia cu pizza.

— Pare să fie cu cârnați şi cu ardei.

— Ne culcăm?

— Mai târziu, poate. Bea-ți vinul şi să stăm de vorbă. Nu am mai vorbit de mult.

— Eu da. Am vorbit toată săptămâna cu robotul tău.

El luă sticla cu vin şi paharul şi o urmă în cameră, unde ea pusese muzică. Se aşezară pe canapea.

— Hai să ne îmbătăm, spuse el.

— Ce romantic eşti!

— Am un sentiment romantic pentru tine.

— Ai fost beat o săptămână.

— Nu-i adevărat. Numai optzeci la sută din săptămâna. E vina ta, m-ai ocolit.

— Ce se întâmplă cu tine, Thomas?

— Mi-e frică. Sunt foarte tulburat şi am nevoie de tovărăşie ca să depăşesc criza. Ce zici?

— Să ne îmbătăm pe jumătate.

Bău din vin şi-şi puse picioarele în poala lui. El îşi ținu răsuflarea de parcă l-ar fi durut.

— La ce oră ai avion? întrebă ea.

El înghiți dintr-o dată vinul.

— La unu treizeci. Nici o oprire până la Aeroportul Național. Ar trebui să fiu la hotel la cinci şi la opt am un dineu. După aceea s-ar putea să fiu obligat să bat străzile în căutare de dragoste.

Ea zâmbi.

— Bine, bine, o să facem imediat. Dar să stăm întâi de vorbă.

Callahan oftă de uşurare.

— Pot să vorbesc zece minute, după aceea cad jos.

— Care e programul de luni?

— Obişnuitele opt ore de dezbateri asupra viitorului Amendamentului Cinci, apoi un comitet va schița un raport al conferinței pe care n-o să-l aprobe nimeni. Alte dezbateri marți, alt raport, poate o altercație sau două, apoi vom suspenda lucrările fără să fi stabilit nimic şi vom pleca acasă. O să vin marți seara, târziu, şi mi-ar plăcea să ne întâlnim într-un restaurant drăguț, după care putem să mergem la

mine pentru o discuție intelectuală şi amor animalic. Unde e pizza?

— O aduc eu.

El îi mângâia picioarele.

— Nu te mişca. Nu mi-e câtuşi de puțin foame.

— De ce te duci la conferințele astea?

— Sunt membru şi sunt profesor şi toți se aşteaptă ca noi să colindăm țara mergând la întâlniri cu alți savanți idioți şi să adoptăm rapoarte pe care nu le citeşte nimeni. Dacă nu m-aş duce, decanul ar crede că nu contribui la viața academică.

Ea umplu din nou paharele.

— Eşti încordat, Thomas.

— Ştiu. Am avut o săptămână grea. Urăsc gândul că o bandă de oameni de Neanderthal vor scrie din nou Constituția, în zece ani, vom trăi într-un stat polițienesc Nu pot să fac nimic în legătură cu asta, aşa încât voi recurge la alcool.

Darby bău încet şi-l privi. Muzica se auzea în surdină şi luminile erau voalate.

— Am amețit, spuse ea.

— Îți ajunge un pahar şi jumătate ca să adormi. Dacă ai fi fost irlandeză, ai fi putut să bei toată noaptea.

— Tata era pe jumătate scoțian.

— Nu-i de ajuns.

Callahan îşi încrucişa picioarele pe măsuța de cafea şi se linişti. Îi frecă uşor gleznele.

— Pot să-ți fac unghiile cu ojă?

Ea nu spuse nimic. El avea un cult pentru degetele ei de la picioare şi insista să-i facă unghiile cu ojă roşie cel puțin de două ori pe lună. Văzuseră asta în Bull Durham şi, deşi el nu era la fel de ordonat şi de treaz ca Kevin Costner, ei îi plăcea tot mai mult intimitatea lor.

— Nu le facem cu ojă? întrebă el.

— Poate mai târziu. Pari obosit.

— Mă odihnesc, dar sunt plin cu electricitate virilă şi nu ai să mă scoți din priză spunându-mi că par obosit.

— Mai bea vin.

Callahan îşi mai puse vin şi se lăsă adânc în canapea.

— Deci, domnişoară Shaw, cine a ucis?

— Profesionişti. Nu ai citit ziarele?

— Bineînțeles. Dar cine e în spatele profesioniştilor?

— Nu ştiu. După cele întâmplate noaptea trecută, majoritatea înclină spre Armata Subterană.

— Dar tu nu eşti convinsă.

— Nu. Nu s-au făcut arestări. Nu sunt convinsă.

— Şi ai găsit un suspect obscur, necunoscut întregii țări.

— Am unul, dar acum nu sunt aşa sigură. Am petrecut trei zile căutându-l, am făcut chiar un sumar frumos şi ordonat pe micul meu computer, am imprimat o schiță a unui referat, pe care l-am aruncat.

Callahan se uită la ea.

— Vrei să spui că ai chiulit de la cursuri trei zile, m-ai ignorat, ai lucrat zi şi noapte făcând pe Sherlock Holmes şi acum arunci tot?

— E acolo, pe masă.

— Nu pot să cred. Am suferit de singurătate toată săptămâna, dar ştiam că e pentru o cauză care merită. Ştiam că suferința mea e spre binele țării, pentru că tu ai să-l descoperi şi poate ai să-mi spui mâine cine a ucis.

— Asta nu se poate face, cel puțin nu cu cercetări legale. Nu e un clişeu, nici o legătură directă între cele două crime. Am ars aproape toate computerele de la biblioteca de drept.

— Ți-am spus eu! Uiți, dragă, că sunt un geniu în materie de drept constituțional şi că am ştiut imediat că Rosenberg şi Jensen nu au nimic în comun decât robele negre şi amenințările cu moartea. Naziştii sau arienii, membrii Klanului sau Mafia sau orice altă grupare i-a ucis pentru că Rosenberg era Rosenberg şi pentru că Jensen era cea mai uşoară țintă, şi era şi o pacoste, într-un fel.

— Atunci de ce nu suni la FBI ca să le împărtăşeşti intuițiile tale? Sunt sigură că pândesc telefonul.

— Nu te supăra, îmi pare rău. Iartă-mă, te rog.

— Eşti un prost, Thomas.

— Da, dar mă iubeşti, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Mergem în pat? Ai promis.

— O să vedem.

Callahan îşi puse paharul pe masă şi trecu la atac.

— Ascultă, iubito. O să citesc referatul. Apoi vom vorbi despre el. Dar acum nu gândesc limpede şi nu voi fi în stare să continui până nu ai să-mi iei mâna tremurătoare şi slabă ca să mă duci în patul tău.

— Dă-l încolo de referat.

— Te rog, fir-ar să fie, Darby, te rog.

Ea îl luă de gât şi îl trase spre ea. Se sărutară îndelung şi intens, un sărut aproape violent.

Polițistul apăsă pe butonul de lângă numele lui Gray Grantham şi-şi ținu degetul acolo douăzeci de secunde. Apoi făcu o pauză scurtă. Alte douăzeci de secunde. Pauză. Douăzeci de secunde. Pauză. Douăzeci de secunde. Se gândi că e amuzant. Grantham era o pasăre de noapte, probabil că dormise mai puțin de trei sau patru ore şi acum era sculat de zbârnâitul acesta care răsuna în tot holul. Apăsă din nou şi se uită la maşina de patrulare, parcată ilegal pe trotuar, sub felinar. Era aproape în zori, duminică, şi strada era pustie. Douăzeci de secunde. Pauză. Douăzeci de secunde.

Poate că Grantham murise. Sau era în comă din cauza băuturii şi a nopții petrecute în oraş. Poate că era cu o femeie şi nu intenționa să deschidă. Pauză. Douăzeci de secunde.

Microfonul pârâi.

— Cine e?

— Poliția, răspunse omul legii, apăsând pe prima silabă, doar din amuzament.

— Ce doriți? întrebă Grantham.

— Poate am un mandat.

Polițistul aproape că râdea.

Vocea lui Grantham se îndulci şi păru jignit.

— Tu eşti, Cleve?

— Eu.
— Cât e ceasul, Cleve?
— Aproape cinci jumătate.
— Sper că meritã.
— Nu ştiu. Sarge nu mi-a spus, ştii? A spus doar să te trezesc, pentru că vrea să stea de vorbă cu tine.
— De ce vrea întotdeauna să stăm de vorbă înainte de răsăritul soarelui?
— Tâmpită întrebare, Grantham.
O mică pauză.
— Da, poate că da. Presupun că vrea să vorbim chiar acum.
— Nu. Ai o jumătate de oră. A zis că e aici la şase.
— Unde?
— Pe Strada 14, lângă Trinidad Playground, e o cafenea. E întunecoasă şi sigură; lui Sarge îi place acolo.
— Unde găseşte locurile astea?
— Ştii, pui întrebările cele mai idioate din lume, pentru un reporter. Locul se numeşte La Glenda şi îți sugerez să te duci, altfel întârzii.
— Tu ai să fii acolo?
— O să trec pe acolo, ca să fiu sigur că e în regulă.
— Parcă spuneai că e un loc sigur.
— E sigur pentru partea asta a oraşului. Ai să nimereşti?
— Da. O să fiu acolo cât pot de repede.
— O zi bună, Grantham.
Sarge era bătrân, foarte negru, cu capul acoperit de un păr alb strălucitor, care stătea zbârlit. Când era treaz, purta întotdeauna ochelari cu sticlă groasă. Majoritatea colegilor lui de muncă din Aripa de Vest a Casei Albe credeau că e pe jumătate orb. Îşi ținea capul plecat într-o parte şi zâmbea ca Ray Charles. Uneori se lovea de uşi şi birouri în timp ce golea coşurile de hârtii şi ştergea praful. Mergea încet şi cu prudență, ca şi cum şi-ar fi numărat paşii. Lucra cu răbdare, zâmbind mereu, având o vorbă bună de spus oricui i se adresa, în general, era ignorat şi era îndepărtat ca oricare om de serviciu inofensiv, bătrân, parțial infirm.

Sarge putea să vadă după colț. Teritoriul lui era Aripa de Vest, unde făcea curat de treizeci de ani. Făcea curat şi asculta. Făcea curat şi vedea. Trăgea cu urechea la oameni foarte importanți, care erau adesea prea ocupați ca să-şi supravegheze spusele, mai ales în prezența bietului bătrân Sarge.

Sarge ştia ce uşi rămân deschise, care ziduri sunt subțiri şi ce conducte de aer conduc sunetul. Putea să dispară într-o clipă, apoi să reapară în umbră, acolo unde oamenii importanți nu-l puteau vedea.

Păstra aproape totul pentru el. Dar din când în când dădea peste o informație mai suculentă care putea fi pusă cap la cap cu alta, şi Sarge socotea de cuviință că trebuie repetată. Avea foarte mare grijă. Mai avea trei ani până la pensie şi nu risca.

Nimeni nu bănuise vreodată că Sarge ar spune ceva presei. De obicei erau destui cu gură mare la Casa Albă care să dea vina unul pe celălalt. Era cu adevărat ilar. Sarge vorbea cu Grantham de la Post, apoi aştepta cu nerăbdare articolul şi asculta urletele la subsol, atunci când cădeau capetele.

Era o sursă fără greş şi vorbea numai cu Grantham. Fiul său, Cleve, polițistul, îi aranja întâlnirile, întotdeauna la ore ciudate, în locuri întunecoase şi modeste. Sarge purta ochelari de soare. Grantham avea şi el ochelari, plus o pălărie sau şapcă. De obicei Cleve stătea cu ei şi privea mulțimea.

Grantham sosi la La Glenda la şase şi câteva minute şi se îndreptă spre un separeu din spate. Mai erau trei clienți. Glenda însăşi prăjea ouă pe un grill de lângă casă. Cleve stătea la o masă şi se uita la ea.

Îşi dădură mâinile. Pentru Grantham fusese turnată o ceaşcă de cafea.

— Scuze pentru întârziere, spuse el.

— Nu-i nimic, prietene. Îmi pare bine că te văd.

Sarge avea o voce răguşită, greu de disimulat cu o vorbire şoptită. Nu asculta nimeni.

Grantham bău din cafea.

— O săptămână aglomerată la Casa Albă.

— Poți să spui şi aşa. Multă tulburare. Multă fericire.

— Nu mai spune! Grantham nu putea lua notițe la aceste întâlniri. Ar fi fost prea bătător la ochi, îi spusese Sarge, atunci când stabilise regulile de bază.

— Da. Preşedintele şi băieții lui erau în culmea fericirii la aflarea veştii despre Rosenberg. Moartea lui i-a făcut foarte fericiți.

— Dar judecătorul Jensen?

— După cum ai remarcat, Preşedintele s-a dus la serviciul religios, dar nu a vorbit. Plănuise să facă un necrolog, dar a dat înapoi, deoarece ar fi trebuit să spună lucruri frumoase despre un homosexual.

— Cine a scris necrologul?

— Cine le scrie de obicei. Mai ales Mabry. A lucrat la el toată ziua de joi, apoi el a renunțat.

— S-a dus şi la Rosenberg.

— Da. Dar nu voia să se ducă. Zicea că mai bine s-ar duce în iad o zi. Dar, până la urmă, şi-a pierdut răbdarea şi s-a dus. E fericit că Rosenberg a fost omorât. Aproape că erau într-o dispoziție festivă miercuri. Soarta l-a servit foarte bine. Acum trebuie să restructureze Curtea şi e foarte nerăbdător s-o facă.

Grantham asculta atent. Sarge continuă.

— Există o scurtă listă de nominalizați. La început, lista cuprindea vreo douăzeci de nume, dar a fost redusă la opt.

— Cine a făcut tăieturile?

— Cine crezi? Preşedintele şi Fletcher Coal. Sunt îngroziți de eventuale scurgeri de informații în privința asta. Evident, lista cuprinde numai judecători tineri şi conservatori, majoritatea lor fiind necunoscuți.

— Vreun nume?

— Numai două. Un oarecare Pryce din Idaho şi unul MacLawrence din Vermont. Asta-i tot ce ştiu în privința numelor. Cred că amândoi sunt judecători federali. Nimic mai mult.

— Ce-i cu cercetările?

— Nu am auzit prea multe, dar – ca de obicei – o să țin urechile ciulite. Se pare că nu prea merg lucrurile.

— Altceva?

— Nimic. Când îi dai drumul?

— În timpul dimineții.

— O să fie distractiv.

— Mulțumesc, Sarge.

Soarele se ridicase deja şi cafeneaua era mai zgomotoasă. Cleve veni să se aşeze lângă tatăl său.

— Ați terminat?

— Da, spuse Sarge.

Cleve se uită în jur.

— Cred că ar cam trebui să plecăm. Grantham pleacă primul. Eu îl urmez, apoi tata poate rămâne aici cât vrea.

— Frumos din partea ta, spuse Sarge.

— Mulțumesc, băieți, spuse Grantham îndreptându-se spre ieşire.

Verheek întârziase, ca de obicei. În cei douăzeci şi trei de ani ai prieteniei lor, nu venise niciodată la timp şi niciodată nu era vorba doar de câteva minute. Nu avea noțiunea timpului şi nu-şi bătea capul cu asta. Avea ceas, dar nu se uita niciodată la el. Pentru Verheek, târziu însemna cel puțin o oră, uneori două, mai ales când persoana pe care o făcea să aştepte era un prieten care se aştepta ca el să întârzie sau să uite de întâlnire.

Aşa încât Callahan stătea de o oră la bar, ceea ce-i convenea de minune. După opt ore de dezbateri savante, era scârbit de Constituție şi de cei care o predau. Avea nevoie de Chivas în sânge şi, după două porții duble, cu gheață, se simțea mai bine. Se privea în oglinda din spatele rafturilor cu băuturi şi pândea sosirea lui Gavin Verheek, peste umăr, la distanță. Nu era de mirare că prietenul lui nu rezistase în practica particulară, unde viața depindea de ceas.

Când îi fu servit al treilea whisky dublu, la o oră şi unsprezece minute după ora nouăsprezece, Verheek se apropie de bar şi comandă Moosehead.

— Iartă-mă că am întârziat, spuse el strângându-i mâna. Ştiam că vei aprecia acest timp liber petrecut singur cu Chivas-ul tău.

— Pari obosit, spuse Callahan examinându-l. Bătrân şi obosit.

Verheek îmbătrânea urât şi se îngraşă. Fruntea i se lățise cu doi centimetri de la ultima lor întâlnire şi pielea lui palidă îi scotea în evidență pungile de sub ochi.

— Ce greutate ai?

— Nu e treaba ta, spuse el înghițind berea. Unde e masa noastră?

— E rezervată pentru opt treizeci. Mi-am închipuit că o să întârzii cel puțin nouăzeci de minute.

— Atunci am venit devreme.

— Poți să spui şi aşa. Vii de la muncă?

— Acum locuiesc acolo. Directorul mă vrea nu mai puțin de o sută de ore pe săptămână, până când apare ceva. I-am spus nevestei că o să fiu acasă de Crăciun.

— Ce mai face?

— Foarte bine. O doamnă foarte răbdătoare. Ne înțelegem mult mai bine de când stau la birou.

Era soția numărul trei în şaptesprezece ani.

— Mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— Nu, nu ți-ar plăcea. Cu primele două m-am însurat pentru sex şi le-a plăcut atât de mult încât au făcut-o şi cu alții. Cu asta m-am căsătorit pentru bani şi nu prea ai la ce să te uiți. Nu te-ar impresiona. Goli sticla. Mă îndoiesc că am să rezist până când moare.

— Câți ani are?

— Nu întreba. O iubesc cu adevărat, să ştii. Pe cuvânt. Dar, după doi ani, îmi dau seama că nu avem nimic în comun, afară de un mare interes pentru bursă. Se uită la barman, încă o bere, te rog.

Callahan râse şi-şi sorbi băutura.

— Cât valorează?

— Nu atât de mult cât credeam. Nu sunt chiar sigur. Undeva în jur de cinci milioane, cred. A uşurat de bani pe soţul numărul unu şi doi şi cred că a fost atrasă de mine la gândul căsătoriei cu un oarecare. Asta şi amorul, zice ea, sunt minunate. Toate spun aşa, ştii.

— Întotdeauna ai agăţat femei păguboase, Gavin, chiar şi la facultate. Eşti atras de femeile nevrotice şi cu depresiuni.

— Şi ele sunt atrase de mine. Ridică sticla şi o goli pe jumătate. De ce mâncăm întotdeauna aici?

— Nu ştiu. E o tradiţie. Îmi trezeşte amintiri dragi din Facultatea de Drept.

— Am urât Facultatea de Drept, Thomas. Toţi urăsc facultatea asta. Toţi îi urăsc pe avocaţi.

— Eşti într-o dispoziţie excelentă.

— Iartă-mă. Am dormit şase ore de când au găsit cadavrele. Directorul ţipă la mine de cel puţin cinci ori pe zi. Eu ţip la toţi subordonaţii mei. E o ceartă generală.

— Bea, băiete. Masa noastră e gata. Să bem, să mâncăm, să vorbim şi să încercăm să ne distrăm cât vom fi împreună.

— Te iubesc mai mult decât pe nevastă-mea, Thomas, ştii?

— Asta nu înseamnă prea mult.

— Ai dreptate.

L-au urmat pe chelner la o masă mică în colţ, aceeaşi masă pe care o cereau întotdeauna. Callahan mai comandă un rând şi-i spuse că nu se grăbeau să mănânce.

— Ai văzut blestemăţia aia din The Post? întrebă Verheek.

— Am văzut. Cine a vorbit?

— Cine ştie. Directorul a primit lista sâmbătă dimineaţa chiar din mâna Preşedintelui, cu cererea expresă de a păstra secretul. În week-end, nu a arătat nimănui lista şi în dimineaţa asta a apărut povestea cu numele lui Pryce şi MacLawrence. Voyles s-a înfuriat când a văzut şi peste câteva minute l-a chemat pe Preşedinte. S-a repezit la Casa Albă şi s-au certat fioros. Voyles a încercat să-l atace pe Fletcher Coal şi a trebuit să fie oprit de K. O. Lewis. Dezgustător.

Callahan îi sorbea cuvintele.

— E destul de bine.

— Da. Îți spun toate astea pentru că mai târziu, după câteva pahare, ai să te aştepți să-ți spun cine mai e pe listă şi nu am să-ți spun. Vreau să fim prieteni, Thomas.

— Continuă.

— Oricum, nu e cu putință ca informația să fi ieşit de la noi. Imposibil. Cred că a plecat de la Casa Albă. Acolo e plin de oameni care îl urăsc pe Coal şi informațiile se scurg ca din conductele mâncate de rugină.

— Probabil că Coal a dat informația.

— Poate. E un ticălos dezgustător. O variantă ar fi că el a dat numele lui Pryce şi MacLawrence pentru a-i speria pe toți, ca mai târziu să anunțe două nominalizări care să pară mai moderate. Pare ceva verosimil.

— Nu am auzit niciodată de Pryce şi MacLawrence.

— Nu eşti singurul. Amândoi sunt foarte tineri, în jur de patruzeci de ani, cu foarte puțină experiență în magistratură. Nu i-am verificat, dar par să fie conservatori radicali.

— Şi ceilalți de pe listă?

— A mers repede. Am dat pe gât două beri şi ai şi pus întrebarea.

Băuturile sosiseră.

— Vreau ciuperci umplute cu carne de crab, spuse Verheek chelnerului. Ceva să mestec. Mor de foame.

Callahan arătă spre paharul lui gol.

— Încă un rând.

— Nu mai întreba, Thomas. Nu am să-ți spun chiar dacă mă aduci în starea în care să mă scoți în spinare de aici, peste trei ore. Ştii asta. Să zicem că Pryce şi MacLawrence par să fie reprezentativi pentru toată lista.

— Toți necunoscuți?

— În esență, da.

Callahan sorbi încet din whisky şi clătină din cap. Verheek îşi scoase haina şi-şi desfăcu cravata.

— Hai să vorbim despre femei.

— Nu.

— Câți ani are?
— Douăzeci şi patru, dar e foarte matură.
— I-ai putea fi tată.
— Poate sunt. Cine ştie?
— De unde e?
— Din Denver. Ți-am mai spus.
— Îmi plac fetele din vest. Sunt foarte independente şi nu sunt pretenţioase, poartă Levis şi au picioare lungi. Poate mă însor cu una. Are bani?
— Nu. Tatăl ei a murit într-un accident de avion acum patru ani şi mama ei a primit o despăgubire frumoasă.
— Atunci are bani.
— Nu e strâmtorată.
— Cred şi eu. Ai o poză?
— Nu. Nu îmi e nepoată şi nici câine nu e.
— De ce nu ai adus o poză?
— O să-i spun să-ți trimită una. De ce te amuză atât de tare?
— E de râs. Marele Thomas Callahan, cel mereu disponibil, s-a îndrăgostit.
— Nu m-am îndrăgostit.
— Cred că e un record. Câte luni sunt, nouă, zece? Ai avut o relaţie stabilă timp de aproape un an, nu-i aşa?
— Opt luni şi trei săptămâni, dar să nu spui nimănui, Gavin. Nu îmi e uşor!
— Secretul tău e în siguranță. Dar mai dă-mi detalii. Ce înălțime are?
— Un metru şaizeci şi cinci şi cincizeci de kilograme, picioare lungi, Levis strâmți, independentă, fără pretenții, fata ta tipică din vest.
— Trebuie să-mi găsesc şi eu una. Te însori cu ea?
— Bineînțeles că nu! Termină-ți băutura.
— Acum eşti monogam?
— Dar tu?
— Pe dracu', nu! N-am fost niciodată. Dar nu vorbim despre mine, Thomas, vorbim despre Peter Pan aici de față, Callahan

Mână Sigură, bărbatul cu o versiune lunară a celei mai frumoase femei. Spune-mi, Thomas, şi să nu-l minți pe cel mai bun prieten al tău, uită-te în ochii mei şi spune-mi dacă ai cedat stării de monogamie?

Verheek era pe jumătate întins pe masă, privindu-l şi rânjind prosteşte.

— Nu vorbi aşa tare, spuse Callahan, uitându-se în jur.

— Răspunde-mi!

— Dă-mi celelalte nume de pe listă şi îți spun!

Verheek se trase înapoi.

— Frumoasă încercare. Cred că răspunsul e da. Cred că eşti îndrăgostit de fata asta, dar eşti prea laş ca să recunoşti. Cred că ți-a găsit punctul slab, amice.

— Bine, aşa e. Te simți mai bine?

— Da, mult mai bine. Când fac şi eu cunoştință cu ea?

— Când mi-o prezinți pe soția ta?

— Te-ai zăpăcit, Thomas. Între ele e o diferență fundamentală. Tu nu vrei s-o cunoşti pe nevastă-mea, dar eu vreau s-o cunosc pe Darby. Înțelegi? Te asigur că sunt foarte deosebite.

Callahan zâmbi şi bău. Verheek se relaxă şi puse picior peste picior, în spațiul dintre mese. Ridică sticla verde la gură.

— Eşti nervos, prietene, spuse Callahan.

— Îmi pare rău. Beau cât pot de repede.

Ciupercile fuseseră servite în tăvițe fierbinți. Verheek îşi îndesă două în gură şi mestecă furios. Callahan îl privi. Chivas-ul îi alungase durerile provocate de foame şi va mai aştepta câteva minute. Oricum, prefera alcoolul oricărei mâncări.

Patru arabi se aşezară la o masă lângă ei, vorbind repede în limba lor. Toți patru comandară Jack Daniel's.

— Cine i-a omorât, Gavin?

Acesta mestecă o clipă, apoi înghiți greu.

— Dacă aş şti, nu ți-aş spune. Dar jur că nu ştiu. E complicat. Ucigaşii au dispărut fără urmă. A fost un plan

meticulos pus la punct şi executat cu precizie. Nici o urmă.

— De ce tocmai ei doi?

Verheek mai bägă o ciupercă în gură.

— Simplu. E atât de simplu, e uşor de înțeles. Erau ținte atât de uşoare! Rosenberg nu avea nici un sistem de alarmă în casă. Orice hoț putea să intre şi să plece. Şi bietul Jensen, care colinda prin locuri deocheate noaptea. Erau expuşi. Chiar în clipa când ei mureau, ceilalți şapte judecători aveau agenți FBI în casă. De aceea au fost aleşi. Erau proşti.

— Atunci cine i-a ales?

— Cineva cu mulți bani. Ucigaşii erau profesionişti. Probabil că au plecat din țară în câteva ore. Credem că au fost trei, poate mai mulți. În cazul lui Rosenberg, poate să fi fost unul singur. Credem că în ceea ce-l priveşte pe Jensen au lucrat cel puțin doi. Unul sau mai mulți stăteau de pază, iar tipul cu frânghia opera. Chiar dacă era un loc deocheat, era deschis publicului şi prezenta riscuri. Dar au fost buni, foarte buni.

— Am citit o variantă care propune un singur asasin.

— Las-o baltă. E imposibil ca un singur om să-i fi omorât pe amândoi. Imposibil.

— Cât ar cere un astfel de asasin?

— Milioane. Şi costă o grămadă de bani ca să faci toate planurile.

— Şi nu ai nici o idee?

— Ascultă, Thomas, eu nu iau parte la investigații, aşa că va trebui să-i întrebi pe ei. Sunt sigur că ştiu mai mult decât mine. Eu nu sunt decât un avocat guvernamental inferior.

— Da, care din întâmplare se tutuieşte cu preşedintele Curții Supreme.

— Mă cheamă la telefon din când în când. E plictisitor. Hai să ne întoarcem la discuția despre femei. Urăsc conversațiile despre drept.

— Ai vorbit cu el în ultima vreme?

— Mereu mă tragi de limbă, Thomas. Da, am vorbit puțin azi-dimineață. Are douăzeci şi şapte de secretari care scotocesc prin evidențele sentințelor de la Curtea Supremă şi

de la instanțele inferioare, căutând dovezi. Nu vor avea succes, i-am spus. Orice proces care ajunge la Curtea Supremă are cel puțin două părți implicate şi fiecare din ele ar avea de câştigat dacă doi sau trei judecători ar dispărea şi ar fi înlocuiți de alți doi sau trei mai înțelegători. Sunt mii de recursuri care ar putea sfârşi, eventual, aici şi nu poți să iei unul şi să spui: „Ăsta e! Iată-l pe cel care i-a omorât!" E o prostie.

— El ce a spus?

— Bineînțeles că a fost de acord cu strălucita mea analiză. Cred că m-a sunat imediat după ce a citit Post, să vadă dacă poate să scoată ceva de la mine. Îți vine să crezi ce tupeu are?

Chelnerul le aruncă o privire grăbită.

Verheek se uită la listă, o închise şi i-o dădu.

— Peşte-sabie la grătar, brânză Roquefort, nici o legumă.

— Eu mănânc ciupercile, spuse Callahan.

Chelnerul dispăru.

Callahan băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase un plic gros. Îl puse pe masă, lângă sticla goală de bere.

— Uită-te la asta când ai timp.

— Ce este?

— Un fel de referat.

— Le urăsc, Thomas. De fapt, urăsc dreptul şi avocații şi, cu excepția ta, urăsc profesorii de drept.

— Darby l-a scris.

— O să-l citesc la noapte. Despre ce e vorba?

— Cred că ți-am spus. E foarte ageră şi inteligentă şi e o studentă foarte activă. Scrie mai bine decât mulți alții. Pasiunea ei, în afara mea, fireşte, e dreptul constituțional.

— Sărăcuța!

— Săptămâna trecută a dispărut patru zile, m-a neglijat total şi pe mine şi restul lumii şi a apărut cu propria ei teorie, la care a renunțat acum. Dar citeşte-o oricum. E fascinantă.

— Cine e suspectul?

Arabii izbucniră într-un râs nechezat, lovindu-se cu palma şi împrăştiind whisky. Se uitară la ei vreme de un minut, până

se liniştiră.
— Nu-i aşa că urăşti adunăturile de beţivi? spuse Verheek.
— E dezgustător.
Verheek băgă plicul în haina lui de pe spatele scaunului.
— Care-i teoria ei?
— E puţin neobişnuită. Dar citeşte-o. Nu poate să facă rău nimănui, nu-i aşa? Aveţi nevoie de ajutor.
— O s-o citesc numai pentru că a scris-o ea. Cum e la pat?
— Cum e nevastă-ta la pat?
— Bogată. Sub duş, la bucătărie, la băcănie, e bogată în orice face.
— Asta nu poate să dureze.
— Până la sfârşitul anului o să plece. Poate capăt casa şi ceva mărunţiş.
— Nu ai făcut o înţelegere prenupţială?
— Ba da, dar aminteşte-ţi că sunt avocat. Are mai multe portiţe de scăpare decât un act de revizuire a impozitelor. L-a făcut un prieten de-al meu. Nu-i aşa că iubeşti legea?
— Hai să vorbim despre altceva.
— Despre femei?
— Am o idee. Vrei să faci cunoştinţă cu o fată, nu-i aşa?
— Vorbeşti despre Darby?
— Da, despre Darby.
— Mi-ar plăcea s-o cunosc.
— Noi mergem la St. Thomas de Ziua Recunoştinţei. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo?
— Trebuie să-mi aduc nevasta?
— Nu. Ea nu e invitată.
— O să zburde pe plajă într-un bikini foarte mic? Aşa, ca să facă impresie asupra noastră?
— Probabil.
— Nu pot să cred.
— Poţi să iei un apartament în comun cu noi şi să ne distrăm.
— Frumos, frumos. Foarte frumos.

Telefonul sună de patru ori, robotul se cuplă, vocea înregistrată se auzi în apartament, semnalul, apoi nici un mesaj. Peste un minut, sună iar şi Gray Grantham îl ridică. Stătea în pat, pe o pernă, încercând să vadă ceva în jur.

— Cine este? întrebă el cu greutate.

Dinspre fereastră nu venea nici o lumină.

Vocea de la celălalt capăt al firului era joasă şi timidă.

— Eşti Gray Grantham de la Washington Post?

— Da. Cine întreabă?

— Nu pot să-ți spun numele meu, spuse celălalt rar.

Ceața se ridică şi privirea i se concentră pe ceas. Era cinci patruzeci.

— Bine, lasă numele. De ce mă suni?

— Am văzut articolul tău de ieri despre Casa Albă şi cei nominalizați.

— Bine. Tu şi un milion de alți oameni. De ce mă suni la ora asta imposibilă?

— Scuză-mă. Mă duc la lucru şi în drum m-am oprit la un telefon public. Nu pot să te sun de la birou sau de acasă.

Vocea era limpede, bine articulată şi omul părea inteligent.

— Ce fel de birou?

— Sunt avocat.

Minunat. Washington-ul era căminul a jumătate de milion de avocați.

— Particular sau la guvern?

O uşoară ezitare.

— Mai bine nu-ți spun.

— Bine. Ascultă, aş prefera să dorm. Spune-mi precis de ce ai sunat.

— S-ar putea să ştiu ceva despre Rosenberg şi Jensen.

Grantham se aşează pe marginea patului.

— De exemplu.

O pauză mult mai lungă.

— Înregistrezi convorbirea?

— Nu. Ar trebui s-o fac?

— Nu ştiu. Sunt foarte speriat şi tulburat, domnule Grantham. Prefer să nu înregistrezi. Poate când vă sun data viitoare, bine?

— Cum doreşti. Ascult.

— Convorbirea poate fi localizată?

— Cred că se poate. Dar eşti la un telefon public, nu-i aşa? Ce importanță are?

— Nu ştiu. Mi-e frică.

— E în regulă. Jur că nu înregistrez şi jur că nu o să încerc să localizez telefonul. Ce ai pe suflet?

— Cred că s-ar putea să ştiu cine i-a omorât.

Grantham era în picioare.

— E ceva destul de prețios.

— S-ar putea să mă omoare. Crezi că mă urmăresc?

— Cine? Cine să te urmărească?

— Nu ştiu.

Vocea se stinse, ca şi cum omul s-ar fi uitat peste umăr.

Grantham se plimba prin fața patului.

— Linişteşte-te. De ce nu-mi spui cum te cheamă? Jur că e confidențial.

— Garcia.

— Nu e numele adevărat, nu-i aşa?

— Sigur că nu, dar e tot ce pot să spun.

— Bine, Garcia. Spune.

— Nu sunt sigur. Dar cred că am dat peste ceva la birou ce nu trebuia să văd.

— Ai o copie?

— Poate.

— Ascultă, Garcia, tu m-ai sunat. Vrei să vorbeşti sau au?

— Nu sunt sigur. Ce ai de gând să faci dacă îți spun ceva?

— Să verific. Dacă vom acuza pe cineva de asasinarea a doi judecători de la Curtea Supremă de Justiție, crede-mă, trebuie acționat cu multă grijă.

Urmă o pauză foarte lungă. Grantham îngheță şi aşteptă.

— Garcia, eşti acolo?

— Da. Putem vorbi mai târziu?

— Sigur. Putem să vorbim şi acum.

— Trebuie să mă gândesc. Nu am mâncat şi nu am dormit ca lumea de o săptămână şi nu mai gândesc raţional. Poate te sun mai târziu.

— Bine, bine. E în regulă. Poţi să mă suni la lucru şi.

— Nu. Nu am să te sun la lucru. Îmi pare rău că te-am trezit.

Închise. Grantham se uită la şirul de numere de pe aparat şi apăsă pe şapte taste, aşteptă, apoi pe încă şase şi încă patru. Scrise un număr pe carnetul de lângă telefon şi închise. Telefonul public era pe Strada 15, în Pentagon City.

Gavin Verheek dormi patru ore şi, când se trezi, era încă beat. Când ajunse la Hoover Building, peste o oră, aburii alcoolului se risipeau şi se instala durerea de cap. Se blestema pe sine, îl blestema pe Callahan care, fără îndoială, va dormi până la amiază şi se va trezi proaspăt, plin de viaţă şi gata să zboare spre New Orleans. Plecaseră de la restaurant la ora închiderii, la miezul nopţii, intraseră în câteva baruri şi glumiseră dacă să meargă la un film porno, dar – din moment ce sala lor preferată fusese distrusă – nu puteau. Aşa încât au băut până la trei sau patru.

Avea întâlnire cu directorul Voyles la unsprezece şi trebuia să pară treaz şi activ. Va fi imposibil. Spuse secretarei lui să închidă uşa şi-i motivă acest lucru prin faptul că se molipsise cu un virus al naibii, poate gripă, şi că trebuia să fie lăsat singur în biroul lui, doar dacă nu era ceva al dracului de important. Ea îi studie ochii şi păru că adulmecă mai mult ca de obicei. Mirosul de bere nu dispare întotdeauna în timpul somnului.

Secretara ieşi şi închise uşa. El o încuie. Ca să-şi ia revanşa, sună în camera lui Callahan, dar nu-i răspunse nimeni.

Ce viaţă! Prietenul lui cel mai bun câştiga aproape cât el, dar lucra treizeci de ore într-o săptămână aglomerată şi avea recolta lui de tinere ascultătoare, cu douăzeci de ani mai tinere decât el. Apoi îşi aminti ce planuri mari făcuseră pentru săptămână pe care o vor petrece la St. Thomas şi se

gândi cum va hoinări Darby pe plajă. Se va duce, chiar dacă va trebui să divorțeze din această cauză.

Un val de greață îi invadă pieptul, urcă pe esofag în sus şi el se întinse repede pe jos. Un covor ieftin guvernamental. Respiră adânc şi simți în vârful capului bătăile inimii. Tavanul nu se învârtea, ceea ce era încurajator. După trei minute, era evident că nu va vomita, cel puțin nu acum.

Ajungea cu mâna la servietă, aşa că o trase lângă el. Găsi plicul înăuntru, împreună cu ziarul de dimineață. Îl deschise, despături referatul şi îl ținu cu amândouă mâinile la cincisprezece centimetri de ochi.

Erau treisprezece pagini imprimate la computer, toate scrise la două rânduri şi cu margine lată. Comod de mânuit. Pe pagini erau note de mână şi paragrafe întregi erau tăiate. Cuvintele „Prima ciornă" erau scrise de mână, sus, pe prima pagină, cu o carioca. Numele ei, adresa şi numărul de telefon erau imprimate pe prima foaie.

Le va răsfoi câteva minute, cât va sta întins pe podea, apoi spera că se va simți în stare să lucreze la birou şi să-şi onoreze sarcina de avocat guvernamental important. Se gândi la Voyles şi pulsațiile din cap se intensificară.

Fata scria bine, în stilul comun tuturor studenților la drept, cu fraze lungi. Dar se exprima limpede. Evita cuvintele cu două înțelesuri şi jargonul avocățesc pe care majoritatea studenților îl cultivă cu disperare. Nu va avea succes ca avocat angajat la guvernul Statelor Unite.

Gavin nu auzise niciodată de suspectul ei şi era sigur că acesta nu era pe lista nimănui. Tehnic vorbind, era mai mult o poveste despre un proces din Louisiana, decât un referat. Ea expunea faptele succint şi le făcea interesante. Cu adevărat fascinante. Nu frunzărea referatul, citea atent.

Faptele ocupau patru pagini, apoi fata le umpluse pe următoarele trei cu scurte informații despre părți. Aici era puțin trenant, dar continuă să citească, prins de text. La pagina opt, referatul, sau ce o fi fost, trecea în revistă procesul. La nouă, era amintit recursul, iar ultimele trei

pagini expuneau consecințele neverosimile ale dispariției lui Rosenberg şi Jensen de la Curte. Callahan spusese că fata îndepărtase deja această ipoteză şi se părea că, spre sfârşit, pierduse din avânt.

Dar se citea foarte uşor. Pentru moment, uitase de durerea de cap şi citise treisprezece pagini scrise de o studentă la drept, stând întins pe jos, pe covorul murdar, şi având un milion de alte treburi.

La uşă se auzi o bătaie uşoară. Se ridică încet, se puse pe picioare cu precauție şi păşi spre uşă.

— Da?

Era secretara.

— Îmi pare rău că vă deranjez. Dar directorul doreşte să vă vadă în biroul lui în zece minute.

Verheek deschise uşa.

— Ce?

— Da, domnule. Zece minute.

Îşi frecă ochii şi respiră repede.

— De ce?

— Am fost retrogradată pentru că am pus întrebări de felul acesta, domnule.

— Ai apă de gură?

— Da, cred că da. Vreți să v-o dau?

— Nu aş fi întrebat asta. Adu-mi-o. Ai şi gumă?

— Gumă?

— Gumă de mestecat.

— Da, domnule. Vreți şi gumă?

— Adu-mi apa de gură şi guma şi nişte aspirină dacă ai.

Se duse la biroul lui şi se aşează, ținându-şi capul în mâini şi frecându-şi tâmplele. O auzi închizând cu zgomot sertarele, apoi apăru în fața lui cu cele cerute.

— Mulțumesc. Scuză-mă pentru grosolănie.

Arătă hârtiile de pe scaunul de lângă uşă.

— Trimite referatul acela lui Eric East, la etajul patru. Scrie o notă din partea mea. Spune-i să se uite peste el când are timp.

El plecă cu referatul.

Fletcher Coal deschise uşa Biroului Oval şi vorbi cu gravitate cu K. O. Lewis şi cu Eric East. Preşedintele era în Porto Rico pentru a constata ravagiile făcute de uragan, iar directorul Voyles refuza să se întâlnească singur cu Coal. Îşi trimisese subalternii.

Coal le făcu semn spre sofa, iar el se aşeză pe măsuța de cafea. Haina îi era încheiată, iar cravata impecabilă. Nu se relaxa niciodată. East auzise diferite poveşti despre obiceiurile lui. Lucra douăzeci de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, bea numai apă şi îşi lua majoritatea meselor de la un automat din subsol. Citea ca un computer şi-şi petrecea zilnic ore întregi revăzând note, rapoarte, corespondență şi munți de legi. Avea o memorie perfectă. De o săptămână, aduceau rapoarte zilnice asupra investigațiilor lor în acest birou şi i le dădeau lui Coal, care înghițea materialul şi-l memora pentru viitoarea întâlnire. Dacă greşeau ceva, îi teroriza. Toți îl urau, dar era imposibil să nu îl respecți. Era mai deştept decât ei şi lucra mai mult. Şi ştia asta.

Era plin de el, în pustietatea Biroului Oval. Şeful lui îşi juca rolul în fața camerelor de filmat, dar adevărata putere rămăsese aici, pentru a conduce țara.

K. O. Lewis puse un vraf de zece centimetri de rapoarte pe masă.

— Ceva nou? întrebă Coal.

— Poate. Autoritățile franceze revăd, în mod obişnuit, filmele făcute de camerele de securitate de pe aeroportul din Paris şi cred că au recunoscut un chip. Au verificat cu celelalte două camere, puse în unghiuri diferite, apoi au raportat la Interpol. Fața e deghizată, dar Interpol-ul crede că e vorba de Khamel, teroristul. Sunt sigur că ai auzit de.

— Am auzit.

— Au studiat filmul şi sunt aproape siguri că a venit cu un avion care a zburat fără escală de la Dulles, miercurea trecută, la zece ore după ce a fost găsit Jensen.

— Concorde?

— Nu. United. Pe baza timpului şi a localizării oamenilor, au posibilitatea să stabilească porțile de ieşire şi zborurile.

— Şi Interpol-ul a contactat CIA?

— Da. Au vorbit cu Gminski, azi pe la unu.

Fața lui Coal nu exprima nimic.

— Cât de siguri sunt?

— Optzeci la sută. E maestru în arta deghizării şi ar fi cam neobişnuit pentru el să călătorească astfel. De aceea există îndoieli. Avem fotografii şi există un raport pentru informarea Preşedintelui. Cinstit vorbind, eu am studiat fotografiile şi nu pot să spun nimic. Dar Interpol-ul îl cunoaşte.

— Nu s-a fotografiat de bunăvoie de ani de zile, nu-i aşa?

— Nu, din câte ştim. Şi circulă zvonul că se operează, pentru a-şi face un chip nou, la fiecare doi-trei ani.

Coal cântări o clipă lucrurile.

— Bine. Ce se întâmplă dacă e Khamel şi dacă a fost implicat în asasinate? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu îl vom găsi niciodată. E urmărit cu stăruință în cel puțin nouă țări, inclusiv Israelul. Înseamnă că i s-a plătit foarte mult ca să-şi exercite aici talentele. Am spus mereu că ucigaşul sau ucigaşii sunt profesionişti, care au plecat înainte ca trupurile să se răcească.

— Asta nu înseamnă mare lucru.

— Aşa e.

— Bine. Ce altceva mai aveți?

Lewis se uită la Eric East.

— Avem raportul zilnic, ca de obicei.

— Au fost destul de seci în ultima vreme.

— Da. Avem trei sute optzeci de agenți care lucrează douăsprezece ore pe zi. Ieri au vorbit cu o sută şaizeci de oameni din treizeci de state. Am.

Coal ridică mâna.

— Scuteşte-mă. Am să citesc raportul. E mai prudent să spui că nu a apărut nimic nou.

— Poate e ceva.

Lewis se uită la Eric East, care ținea în mână un exemplar al referatului.

— Ce este? întrebă Coal.

East se foi neliniştit. Referatul circulase din şef în şef până la Voyles, care îl citise şi căruia îi plăcuse. Nu îl considera demn de o atenție serioasă, dar îl pomenea pe Preşedinte şi îi plăcea ideea de a-i face pe Coal şi pe şeful lui să transpire. Le dăduse instrucțiuni lui Lewis şi East să înmâneze referatul lui Coal şi să-l trateze ca pe o ipoteză importantă, pe care FBI-ul o lua în serios. Pentru prima dată într-o săptămână, Voyles zâmbise vorbind de idioții din Biroul Oval care vor da fuga să-şi caute acoperiri, după citirea referatului. Dă-i drumul, spuse Voyles. Spune-le că intenționăm să verificăm cu douăzeci de agenți.

— E o ipoteză care a apărut în ultimele douăzeci şi patru de ore şi care l-a intrigat pe directorul Voyles. Se teme că ar putea să-i dăuneze Preşedintelui.

Coal avea chipul împietrit, nu-i tresărea nici un muşchi.

— Cum aşa?

East puse referatul pe masă.

— Totul e aici, în raport.

Coal se uită la el, apoi îl studie pe East.

— Bine. O să-l citesc mai târziu. Asta e tot?

Lewis se ridică şi se încheie la haină.

— Da. Noi plecăm.

Coal îi conduse la uşă.

Nu se auzea nici o fanfară, când avionul Air Force One ateriză la Andrews, la zece şi câteva minute. Regina plecase să strângă fonduri şi nici un prieten sau rudă nu-l întâmpină pe Preşedinte, când acesta cobori din avion şi se repezi în limuzină. Coal îl aştepta. Preşedintele se afundă în scaun.

— Nu te aşteptam, spuse el.

— Îmi pare rău. Trebuie să vorbim.

Limuzina acceleră, îndreptându-se spre Casa Albă.

— E târziu şi sunt obosit.

— Cum a fost uraganul?

— Impresionant. A zburat un milion de colibe şi bordeie şi acum le vom aloca două miliarde şi vom construi case noi şi centrale electrice. Au nevoie de un uragan bun la fiecare cinci ani.

— Am pregătit declarația despre dezastru.

— Bine. Ce e atât de important?

Coal îi dădu o copie a ceea ce va fi cunoscut de acum drept referatul „pelican".

— Nu vreau să citesc, spuse Preşedintele. Spune-mi despre ce e vorba.

— Voyles şi echipa lui pestriță au dat de un suspect pe care nimeni nu l-a pomenit până acum. Un suspect necunoscut şi improbabil. O studentă ambițioasă de la drept, din Tulane, a scris blestemăția asta, care a ajuns cumva la Voyles, care l-a citit şi a hotărât că merită atenție. Amintiți-vă că au mare nevoie de suspecți. Ipoteza e atât de forțată şi de incredibilă încât nu mă nelinişteşte. Dar mă îngrijorează Voyles. A hotărât că trebuie să continue cu perseverență, iar presa îi urmăreşte fiecare mişcare. S-ar putea să fie scurgeri de informații.

— Nu putem să-i controlăm investigațiile.

— Le putem manipula. Gminski aşteaptă la Casa Albă şi.

— Gminski!

— Liniştiți-vă. I-am dat personal o copie lui Gminski acum trei ore şi l-am pus să jure că va ține secretul. Am mai multă încredere în el decât în Voyles.

— Eu nu am încredere în niciunul.

Lui Coal îi făcea plăcere să audă aşa ceva. Dorea ca Preşedintele să nu aibă încredere decât în el.

— Cred că ar trebui să cereți CIA să investigheze imediat. Aş vrea să ştiu tot înainte ca Voyles să înceapă cercetările, chiar dacă nu găseşte nimic. Dar dacă ştim mai mult decât Voyles, îl puteți convinge să dea înapoi. E logic.

Preşedintele era învins.

— E ceva intern. CIA nu are ce căuta în afacerea asta. Probabil că e şi ilegal.

— Tehnic vorbind, e ilegal. Dar Gminski o va face pentru dumneavoastră şi poate să acționeze repede, în secret şi mult mai complet decât FBI-ul.

— E ilegal.

— S-a mai făcut până acum, de multe ori.

Preşedintele privi circulația. Ochii lui erau umflați şi roşii, dar nu de oboseală. Dormise trei ore în avion. Dar îşi petrecuse ziua părând trist şi îngrijorat pentru uzul camerelor de filmat şi îşi revenea cu greu.

Luă referatul şi îl puse pe scaunul gol de lângă el.

— E cineva cunoscut?

— Da.

Din cauză că este un oraş nocturn, New Orleans se trezeşte încet. E tăcut mult timp după apariția zorilor, apoi îşi scuturã pânzele de păianjen şi intră în dimineață. Nu există aglomerație matinală, cu excepția străzilor către şi din suburbii şi a străzilor aglomerate din centru. În toate oraşele e la fel. Dar în Cartierul Francez, sufletul oraşului New Orleans, mirosul de whisky, jambalaya {5} şi peşte din timpul nopții stăruie deasupra străzilor pustii până când apare soarele. O oră sau două mai târziu, îi ia locul aroma de cafea de la French Market şi de clătite şi, pe la această oră, trotuarele se animă încet.

Darby se ghemui pe un scaun din balconaş, bându-şi cafeaua şi aşteptând soarele. Callahan era puțin mai departe, dincolo de uşa balconului, înfăşurat în cearşafuri şi dormind dus. Era o urmă de adiere, dar după-amiază va fi iar umed. Îşi strânse mai bine halatul în jurul gâtului şi trase în piept aroma persistentă a coloniei lui. Se gândi la tatăl ei şi la cămăşile lui de bumbac, cu guler răsfrânt, pe care o lăsa să i le poarte când era adolescentă. Trebuia să-şi suflece mânecile până la coate şi poalele îi ajungeau la genunchi; se plimba cu prietenele ei, sigură în credința că niciuna nu era mai grozavă ca ea. Tatăl ei îi era prieten. Pe vremea când terminase liceul, avea voie să ia orice din dulapul lui, cu condiția ca lucrurile să fie spălate şi bine călcate şi puse la loc pe umeraşe, încă

mai simțea mirosul de Grey Flannel cu care îşi dădea el pe față în fiecare zi.

Dacă ar fi trăit, ar fi avut cu patru ani mai mult decât Thomas Callahan. Mama ei se recăsătorise şi se mutase la Boise. Darby avea un frate în Germania. Toți trei vorbeau adesea. Tatăl fusese elementul de legătură al unei familii dezmembrate şi moartea lui îi împrăştiase.

În accidentul de avion mai muriseră douăzeci de oameni şi, înainte ca funeraliile să se fi sfârşit, sunaseră avocații. Era primul ei contact adevărat cu lumea legii şi nu era plăcut. Avocatul familiei se ocupa de bunuri imobiliare şi nu ştia nimic despre litigii. Un şmecher a venit la fratele ei şi a convins familia să facă repede proces. Numele lui era Herschel. Timp de doi ani au suferit pentru că Herschel trăgea de timp, mințea şi conducea prost cazul. Au căzut de acord, cu o săptămână înaintea procesului, pentru o jumătate de milion, după ce Herschel şi-a luat partea, iar Darby a primit o sută de mii.

S-a hotărât să se facă avocat. Dacă un clovn ca Herschel putea să fie avocat şi să câştige mulți bani prin înşelăciune, atunci putea şi ea să fie, dar cu un scop mai nobil. Se gândea adesea la Herschel. După ce va intra în barou, primul ei proces va fi împotriva lui: îl va acuza de practică veroasă. Voia să lucreze pentru o firmă care se ocupă de mediu. Ştia că nu va fi o problemă să-şi găsească de lucru.

Cele o sută de mii erau neatinse. Noul soț al mamei ei, director la o companie, era puțin mai bătrân şi mult mai bogat şi, la scurtă vreme după căsătorie, ea îşi împărțise partea din despăgubire între Darby şi fratele ei. Spunea că banii îi aminteau de soțul decedat, gestul fiind simbolic. Deşi îl iubea încă pe tatăl lor, avea o viață nouă, într-un oraş nou, cu un alt soț, care va ieşi la pensie peste cinci ani, cu destui bani. Darby fusese tulburată de gestul ei simbolic, dar îl apreciase şi luase banii.

Cei o sută de mii se dublaseră. I-a plasat în fonduri speciale, dar numai în cele care nu aveau interese în companii chimice

şi petrolifere. Avea o maşină Accord şi trăia modest. Garderoba ei era mai ales pentru facultate, haine luate de la magazinele de prezentare ale fabricilor. Ea şi Callahan se duceau la cele mai bune restaurante din oraş şi nu mâncau de două ori în acelaşi loc. Fiecare îşi plătea partea.

Lui nu îi prea păsa de bani şi nu o forțase să-i dea detalii despre situația ei. Avea mai mult decât studentul obişnuit de la drept, dar Tulane avea partea sa de copii bogați.

S-au întâlnit timp de o lună, înainte de a face dragoste. Ea îi pusese condițiile de bază, iar el fusese de acord cu ele. Nu va vedea şi alte femei. Vor fi foarte discreți. Iar el nu trebuia să mai bea atât de mult.

Pe primele două le-a respectat, dar a continuat să bea. Tatăl, bunicul şi frații lui erau mari băutori. De la el se aştepta acelaşi lucru. Dar, pentru prima dată în viața lui, Thomas Callahan era îndrăgostit nebuneşte şi cunoştea punctul în care whisky-ul o deranja pe partenera lui. Era atent. Cu excepția ultimei săptămâni şi a durerii personale de a-l fi pierdut pe Rosenberg, nu bea niciodată înainte de cinci după-amiaza. Când erau împreună, el nu mai bea Chivas dacă băuse destul şi credea că-i va afecta virilitatea.

Era amuzant să vezi un bărbat de patruzeci şi cinci de ani îndrăgostit pentru prima oară. Se străduia să mențină o oarecare indiferență, dar în viața lor intimă era ca un student în anul doi.

Darby îl sărută pe obraz şi îl acoperi cu o pătură. Hainele ei erau puse în ordine pe un scaun. Închise fără zgomot uşa de la intrare. Acum, soarele era sus, luminând printre clădiri strada Dauphine. Trotuarul era pustiu.

Avea un curs de trei ore, apoi Callahan şi dreptul constituțional la unsprezece. Trebuia să facă un referat pe săptămână pentru o simulare de proces la Curtea de Apel.

Era în urmă cu două cursuri. Venise timpul să fie din nou studentă. Pierduse patru zile jucându-se de-a detectivul şi acum se admonesta singură pentru asta.

Maşina era după colț, la o jumătate de bloc.

O urmărire şi era un spectacol plăcut. Pantaloni jeans strimți, tricou larg, picioare lungi, ochelari de soare ca să-i ascundă ochii nemachiați. O urmărire cum închide uşa şi păşeşte repede de-a lungul străzii Royale, apoi dispare după colț. Părul era lung până la umăr şi părea roşu închis.

Ea era.

Îşi luă prânzul într-o pungă de hârtie maro şi găsi o bancă în parc, cu spatele către New Hampshire. Ura Piața Dupont cu vagabonzii, drogații, perverşii, hippy îmbătrâniți şi indivizi punk în haine de piele neagră, cu păr roşu zbârlit şi limbi depravate. Dincolo de fântână, un bărbat bine îmbrăcat, cu o portavoce, îndemna un grup de militanți pentru drepturile animalelor să facă un marş spre Casa Albă. Cei îmbrăcați în piele îi luau în derâdere şi-i înjurau, dar patru polițişti călare se aflau în apropiere pentru a preveni tulburările.

Se uită la ceas şi coji o banană. Era amiaza şi ar fi preferat să mănânce în altă parte. Întâlnirea urma să fie scurtă. Înregistră înjurăturile şi bătaia de joc şi-l văzu pe cel pe care-l aştepta străbătând mulțimea. Ochii lor se întâlniră, dădură din cap şi curând stăteau pe bancă, unul lângă altul. Îl chema Booker şi venea de la Langley. Se întâlneau rar, când liniile de comunicație deveneau încurcate sau neclare şi când şefii lor aveau nevoie să audă cuvinte pe care nimeni altcineva nu trebuia să le ştie.

Booker nu mâncase de prânz. Începu să curețe alune prăjite şi aruncă resturile sub banca circulară.

— Ce face domnul Voyles?

— Ticălos ca dracu'. Ca de obicei.

Aruncă alune în gură.

— Gminski a stat aseară la Casa Albă până la miezul nopții, spuse Booker.

Nu-i răspunse. Voyles ştia.

Booker continuă:

— Au intrat în panică. Micul „pelican" i-a speriat. L-am citit şi noi şi suntem aproape siguri că nu v-a impresionat, dar – dintr-un motiv sau altul – Coal e îngrozit şi l-a supărat şi pe Preşedinte. Ne închipuim că voi vă distrați pe seama lui Coal şi a şefului lui şi – pentru că referatul pomeneşte şi de fotografia aia, ne imaginăm ce distracție e pe voi. Înțelegi ce vreau să spun?

Muşcă doi centimetri din banană şi nu spuse nimic.

Iubitorii de animale se puseră în mişcare în formație neregulată, iar iubitorii de haine de piele îi fluierară.

— Oricum, nu e treaba noastră şi nu ar trebui să fie nici a voastră, dar Preşedintele vrea ca noi să facem în secret investigații asupra cazului „pelican", înainte ca voi să ajungeți la el. E convins că nu vom găsi nimic şi vrea să ştie sigur că aşa e, pentru a-l putea convinge pe Voyles să dea înapoi.

— Nu e nimic cu referatul.

Booker urmări un bețiv care urina în fântână. Polițiştii plecau.

— Deci Voyles se distrează un pic, nu-i aşa?

— Urmărim toate pistele.

— Nici un suspect adevărat, nu?

— Nu. Banana se terminase. De ce se tem atât de mult că cercetăm chestia asta?

Booker ronțăi o alună mică încă în coajă.

— Pentru ei e foarte simplu. Sunt furioşi că numele lui Pryce şi MacLawrence au fost divulgate şi – bineînțeles – e vina noastră. Nu au deloc încredere în Voyles. Şi dacă voi începeți cercetările asupra cazului „pelican", se tem că presa va afla şi Preşedintele o va încasa. Alegerile sunt la anul etc, etc.

— Ce i-a spus Gminski Preşedintelui?

— Că nu vrea să se amestece în investigațiile FBI, că avem lucruri mai bune de făcut şi că ar fi ilegal. Dar, de vreme ce Preşedintele ne roagă aşa de tare şi Coal ne amenință, o vom face. Şi iată-mă stând de vorbă cu tine.

— Voyles apreciază asta.

— Vom începe cercetările azi, dar totul e absurd. Vom analiza în amănunt toate mişcările, vom sta deoparte şi într-o săptămână vom spune Preşedintelui că toată povestea e o împuşcătură în întuneric.

Îndoi marginea pungii maronii şi se ridică.

— Bun. Îi voi raporta lui Voyles. Mulțumesc.

Porni spre Connecticut, departe de tinerii punk îmbrăcați în piele şi dispăru.

Monitorul se afla pe o masă în dezordine, din mijlocul sălii redactorilor; Gray Grantham îl urmărea, ignorând zumzetul făcut de reporteri. Sună telefonul. Apăsă pe buton şi luă receptorul fără să părăsească monitorul.

— Aici Gray Grantham.

— Sunt Garcia.

Uită de monitor.

— Da, ce s-a întâmplat?

— Am două întrebări. Întâi, înregistrezi convorbirile şi, doi, poți să le localizezi?

— Nu şi da. Nu înregistrăm fără să cerem permisiunea şi putem să le localizăm, dar nu o facem. Parcă ai spus că nu mă suni la birou.

— Vrei să închid?

— Nu, e în regulă. Prefer să vorbesc de la birou, la ora trei după-masă, decât la ora şase dimineața, în pat.

— Scuză-mă. Sunt doar speriat, asta-i tot. Am să vorbesc atâta vreme cât am încredere în tine, dar dacă mă minți vreodată, domnule Grantham, nu mai vorbesc.

— S-a făcut. Când începi?

— Acum nu pot să vorbesc. Sunt la un telefon public în centru şi mă grăbesc.

— Ziceai că ai o copie.

— Nu, am spus că s-ar putea să am o copie. Vom vedea.

— Bine. Când ai să poți să mă suni iar?

— Trebuie să stabilim o întâlnire?

— Nu. Dar eu circul foarte mult.

— Am să sun mâine, în timpul prânzului.

— Am să aştept aici.

Garcia închisese. Granthman apăsă pe şapte taste, apoi pe şase şi pe urmă pe patru. Scrise numărul, apoi răsfoi prin paginile galbene până găsi Pay Phones Inc. Era un număr de pe Pennsylvania Avenue, lângă Ministerul de Justiție.

Cearta a început la desert, o parte a mesei când Callahan prefera să bea. Ea i-a amintit cât băuse până atunci la cină: două whisky-uri duble în timp ce aşteptau să fie gata masa, unul înainte de a comanda şi două sticle de vin la peşte, din care ea băuse două pahare. El bea prea repede şi se amețea, iar când ea termină numărătoarea, el era deja furios. A comandat Drambule la desert, pentru că îl prefera şi pentru că, deodată, devenise o chestiune de principiu. II înghiți şi mai comandă unul; ea se înfurie.

Darby amestecă în cafea, nebăgându-l în seamă. Dorea să plece fără să aibă o scenă şi să ajungă singură la apartamentul ei.

Cearta se înteți pe trotuar, când se îndepărtau de restaurant. El scoase cheile de la Porsche din buzunar şi ea îi spuse că e prea beat ca să conducă. Să-i dea ei cheile. El le ținu strâns şi, clătinându-se, se îndreptă spre parcare, trei blocuri mai departe. Ea hotărâse să se ducă acasă pe jos. „Plimbare plăcută", spusese el. Ea l-a urmat, la câțiva paşi, jenată de silueta care se clătina în fața ei. Îl rugă. Tensiunea lui crescuse. Fir-ar să fie, era profesor de drept. O să omoare pe cineva. El se clătină, se apropie repede de marginea trotuarului, apoi dădu înapoi. Îi strigă peste umăr că el conduce mai bine beat decât conduce ea când e trează. Ea rămase în urmă. Mai fusese cu el în asemenea situații şi ştia de ce e în stare un tip beat la volanul unei Porsche.

El traversă strada orbeşte, cu mâinile adânc băgate în buzunare, ca şi cum le-ar fi apărat de vreun individ rătăcitor în noaptea târzie. Aprecie greşit distanța până la trotuar şi îl lovi cu vârful piciorului în loc să pună talpa pe el şi se rostogoli, împiedicându-se şi înjurând, pe trotuar. Se ridică repede, înainte ca ea să-l ajungă. „Lasă-mă în pace, fir-ar să fie", îi spuse. „Dă-mi cheile", se rugă ea, „sau plec pe jos". El o împinse. „Plimbare plăcută", îi spuse el râzând. Nu îl văzuse niciodată atât de beat. Nu o atinsese niciodată la mânie, indiferent dacă era sau nu beat.

Lângă parcare era o bombă slinoasă, cu reclame de neon pentru bere, care-i acopereau ferestrele. Se uită prin uşa deschisă căutând ajutor, dar se gândi că e o prostie. Era plină de bețivi.

Strigă după el, care se apropia de Porsche.

— Thomas! Te rog! Lasă-mă pe mine la volan!

Se afla pe trotuar şi nu voia să meargă mai departe.

El se împiedică şi îi făcu semn cu mâna, mormăind. Descuie uşa, se aplecă şi dispăru printre maşini. Motorul porni şi urlă la accelerație.

Darby se rezemă de zidul clădirii, care era la un metru şi ceva de ieşirea din parcare. Se uită pe stradă şi aproape speră să vadă un polițist. Prefera să-l vadă arestat decât mort.

Era prea departe să meargă pe jos. Îl va urmări cum pleacă, apoi va chema un taxi şi îl va ocoli o săptămână. Cel puțin o săptămână. Plimbare plăcută, îşi spuse ea.

El acceleră din nou şi roțile scrâşniră.

Explozia o aruncă la pământ. Căzu în patru labe, cu fața în jos, năucită o clipă, apoi conştientă de căldura şi de bucățelele de resturi în flăcări care cădeau în jur. Se uită îngrozită spre parcare. Maşina făcuse un salt violent şi aterizase cu roțile în sus. Cauciucurile, roțile, uşile şi aripile atârnau. Maşina însăşi era o minge de foc, înghițită cu zgomot de flăcări.

Darby porni într-acolo strigându-l. În jurul ei cădeau resturi şi căldura o opri. Rămase la zece metri de maşină, țipând cu mâinile la gură.

Atunci izbucni a doua explozie şi o azvârli înapoi.

Se poticni şi se lovi tare cu capul de bara de protecție a unei maşini. Simțea asfaltul fierbinte sub obraz şi aceasta fu ultima ei amintire.

Cârciuma se goli şi bețivii se împrăştiară. Stăteau de-a lungul trotuarului şi se uitau. Vreo doi încercară să înainteze, dar căldura le înroşi fețele şi îi ținu departe. Un fum gros, greu, se înălța din mingea de foc şi în câteva secunde luară foc încă două maşini. Se auzeau strigăte şi voci neliniştite.

— A cui e maşina?

— Sunați la 911!

— E cineva în maşină?

— Sunați la nouă unu unu!

O traseră de umeri până pe trotuar, în mijlocul mulțimii. Spunea întruna numele lui Thomas. Un şervet ud, adus de la cârciuma, îi fu pus pe frunte.

Mulțimea se îngroşă şi strada se aglomeră. Sirenele, auzi sirenele când îşi reveni. Simțea un cucui la ceafă şi ceva rece pe față. Gura îi era uscată.

— Thomas, Thomas, repeta ea mereu.

— E în regulă, e în regulă, spuse un chip întunecat aplecat deasupra ei. Îi ținea cu grijă capul şi o bătea uşor pe mână.

Alte câteva chipuri erau aplecate asupra ei. Toate dădeau din cap în deplin acord: „E în regulă".

Sirenele urlau. Dădu încet şervetul la o parte şi ochii ei priviră atent. Pe stradă se apropiau lumini roşii şi albastre. Sirenele erau asurzitoare. Se ridică. O sprijiniră de zidul de sub reclama de neon pentru bere. O liniştiră, privind-o cu atenție.

— Vă simțiți bine, domnişoară? întrebă negrul.

Ea nu putea să răspundă. Nici nu încerca. Avea capul spart.

— Unde e Thomas? întrebă, uitându-se la fisura din asfalt.

Ei se uitară unul la altul. Prima maşină de pompieri se opri la şase metri, scrâşnind din frâne, şi mulțimea se dădu la o parte. Pompierii săriră jos şi se împrăştiară în toate părțile.

— Unde e Thomas? repetă ea.

— Domnişoară, cine e Thomas? întrebă negrul.

— Thomas Callahan, spuse ea încet, ca şi cum îl cunoşteau toți.

— Era în maşină?

Ea dădu din cap, apoi închise ochii. Sirenele urlară, apoi tăcură şi atunci ea auzi strigăte de oameni neliniştiți şi trosnetul focului. Simțea mirosul de ars.

Prima şi a doua maşină de pompieri veniră din direcții diferite urlând din sirene. Un polițist îşi făcu drum prin mulțime.

— Poliția. La o parte. Poliția.

Împinse şi-şi făcu loc până o găsi. Se lăsă în genunchi şi-i flutură o insignă pe sub nas.

— Doamnă, sunt sergentul Rupert, de la NOPD {6}.

Darby îl auzi, dar nu reacționă. Stătea în fața ei, cu părul lui stufos, şapcă de base-ball, jachetă neagră cu auriu. Ea se uită în gol.

— E maşina dumneavoastră, doamnă? Cineva a spus că e a dumneavoastră.

Ea dădu din cap. Nu.

Rupert o apucase de umeri încercând să o ridice. Îi vorbea, o întreba dacă se simte bine şi, în acelaşi timp, o trăgea în sus

şi pe ea o durea. Avea capul spart, făcut țăndări, era în stare de şoc, dar ce-i păsa idiotului. Era în picioare. Genunchii îi erau moi şi şchiopăta. El continua s-o întrebe dacă se simte bine. Negrul se uită la Rupert ca la un nebun.

Aşa, acum picioarele mergeau şi ea şi Rupert înaintau prin mulțime, în spatele maşinii pompierilor, ocolind o alta, spre maşina de poliție fără însemne. Ea lăsă capul în jos şi refuză să se uite la parcare. Rupert trăncănea întruna. Ceva despre o ambulanță. Deschise uşa din față şi o aşează cu grijă pe locul pasagerului.

Alt polițist, pe vine în fața uşii, începu să-i pună întrebări. Purta jeans şi cizme de cow-boy, cu vârfuri ascuțite. Darby se aplecă înainte cu capul între mâini.

— Cred că am nevoie de ajutor, spuse ea.

— Sigur, doamnă. Ajutorul e pe drum. Numai câteva întrebări. Cum vă cheamă?

— Darby Shaw. Cred că sunt şocată. Sunt foarte amețită şi-mi vine să vomit.

— Ambulanța vine imediat. Aceea era maşina dumneavoastră?

— Nu.

Altă maşină de poliție, una cu desene, înscrisuri şi lumini pe ea, scrâşni oprindu-se în fața maşinii lui Rupert. Acesta dispăruse. Polițistul-cow-boy închise uşa şi ea se trezi singură în maşină. Se aplecă şi vomită. Începu să plângă. Îi era frig. Se întinse pe scaunul şoferului şi se încolăci.

Cineva bătea în fereastra de deasupra ei. Deschise ochii şi văzu omul – avea uniformă şi pălărie cu insignă. Uşa era blocată.

— Deschideți, doamnă, zbieră el.

Ea se ridică şi deschise uşa.

— Sunteți beată, doamnă?

Capul îi bubuia.

— Nu, spuse ea disperată.

El deschise uşa mai larg.

— E maşina dumneavoastră?

Ea îşi frecă ochii. Trebuia să se gândească.

— Doamnă, e maşina dumneavoastră?

— Nu! Se uită la el. E a lui Rupert.

— Bun! Cine dracu' e Rupert?

Mai rămăsese o singură maşină de pompieri şi mulțimea se împrăştiase. Era clar că omul din uşă era polițist.

— Sergentul Rupert. Unul de-ai voştri, spuse ea.

Asta îl înfurie.

— Ieşiți din maşină, doamnă.

— Cu plăcere.

Darby se târî de pe locul pasagerului şi se ridică în picioare lângă maşină. Mai departe, un pompier singuratic stropea caroseria arsă a maşinii.

Un alt polițist în uniformă i se alătură şi amândoi veniră pe interval, lângă ea.

Primul polițist întrebă:

— Cum vă cheamă?

— Darby Shaw.

— De ce ați intrat în maşină?

Ea se uită la maşină.

— Nu ştiu. Am fost lovită şi Rupert m-a dus în maşină. Unde e Rupert?

Polițiştii se uitară unul la altul.

— Cine naiba e Rupert? întrebă primul polițist.

Asta o înfurie şi mânia îi limpezi gândurile.

— Rupert spunea că e polițist.

Al doilea polițist întrebă:

— Cum v-ați lovit?

Darby se uită la el. Arătă spre parcarea de peste drum.

— Trebuia să fiu în maşina de acolo. Dar nu am fost, deci sunt aici şi ascult întrebările astea tâmpite. Unde-i Rupert?

Polițiştii se priviră. Primul spuse:

— Stai aici.

Se duse peste drum, la alt polițist, unde un bărbat în costum se adresa unui mic grup. Vorbiră în şoaptă, apoi

primul polițist şi bărbatul în costum veniră spre trotuarul unde aştepta Darby. Bărbatul în costum spuse:

— Sunt locotenentul Olson. Poliția din New Orleans. Îl cunoşteați pe omul din maşină? Arătă spre parcare.

Genunchii i se înmuiară şi ea îşi muşcă buzele. Dădu din cap.

— Cum îl cheamă?

— Thomas Callahan.

Olson se uită la primul polițist.

— Aşa a spus şi computerul. Acum, cine-i acest Rupert?

Darby țipă.

— Zicea că e polițist.

Olson părea compătimitor.

— Iertați-mă, nu avem nici un polițist numit Rupert.

Ea plângea cu hohote. Olson o conduse spre maşina lui Rupert şi o ținu de umeri în timp ce plânsul se potolea şi Darby se străduia să-şi recapete controlul.

— Verificați numerele, spuse Olson celui de-al doilea polițist, care copie repede numărul maşinii lui Rupert şi îl comunică la telefon.

Olson o ținea cu grijă de umeri şi se uita în ochii ei.

— Erați cu Callahan?

Ea dădu din cap, încă plângând, dar mult mai potolit. Olson aruncă o privire rapidă spre primul polițist.

— Cum ați ajuns în maşina asta? întrebă rar şi încet Olson.

Ea îşi şterse ochii cu degetul şi se uită fix la Olson.

— Tipul ăsta, Rupert, care zicea că e polițist, a venit şi m-a luat de acolo; m-a adus aici. M-a pus în maşină şi celălalt polițist, cel cu cizme de cow-boy, a început să-mi pună întrebări. A apărut o altă maşină de poliție şi ei au plecat. Apoi cred că am leşinat. Nu ştiu. Aş vrea să văd un doctor.

— Adu maşina mea, spuse Olson primului polițist.

Al doilea polițist i se adresă cu o privire nedumerită.

— Computerul nu are înregistrat numărul ăsta. Probabil că sunt tăblițe false.

Olson o luă de mână şi o conduse la maşina lui. Vorbi repede cu cei doi polițişti.

— O duc la Charity. Terminați şi ne întâlnim acolo. Puneți sigiliu pe maşină. O vom verifica mai târziu.

Luă loc în maşina lui Olson, ascultând zgomotul radioului şi privind parcarea. Arseseră patru maşini. Porsche era răsturnată în mijloc, o caroserie distrusă. Câțiva pompieri şi alți patru lucrători se agitau în jur. Un polițist întindea bandă galbenă în jurul parcării.

Atinse cucuiul de la ceafă. Nu curgea sânge. Lacrimile i se scurgeau pe obraz.

Olson trânti uşa şi ieşiră din parcare, îndreptându-se spre St. Charles. Maşina avea luminile albastre pe capotă, dar nu pusese sirena.

— Vrei să vorbeşti? întrebă el.

Erau pe St. Charles.

— Cred că da, spuse ea. A murit, nu-i aşa?

— Da, Darby, îmi pare rău. Bănuiesc că era singur în maşină.

— Da.

— Cum te-ai lovit?

Îi dădu o batistă şi ea îşi şterse ochii.

— Am căzut, aşa ceva. Au fost două explozii şi cred că a doua m-a dărâmat. Nu pot să-mi amintesc nimic. Te rog, spune-mi cine e Rupert.

— Habar nu am. Nu cunosc nici un polițist cu numele ăsta şi nici un polițist cu cizme de cow-boy.

Se gândi o vreme la asta.

— Cum îşi câştiga Callahan existența?

— Era profesor de drept la Tulane. Sunt studentă acolo.

— Cine voia să-l omoare?

Ea privi luminile maşinilor şi clătină din cap.

— Eşti sigur că a fost ceva intenționat?

— Fără nici o îndoială. A fost un explozibil foarte puternic. Am găsit o bucată de picior într-un gard de fier forjat, la vreo douăzeci şi cinci de metri mai încolo. Iartă-mă. A fost ucis.

— Poate că cineva a greşit maşina.

— Asta e întotdeauna posibil. Vom verifica tot. Cred că trebuia să fii în maşină cu el.

Ea încercă să spună ceva, dar nu-şi putu reține lacrimile, îşi îngropa fața în batistă.

Olson parcă între două ambulanțe, aproape de camera de gardă a spitalului Charity şi lăsă luminile albastre aprinse. O ajută să meargă înăuntru, într-o cameră murdară, unde se aflau vreo cincizeci de oameni cu dureri de diferite intensități. Găsi un loc lângă țâşnitoarea de apă. Olson vorbi cu femeia din spatele ghişeului şi ridică vocea, dar Darby nu înțelegea ce spune. Un băiețel cu un şervet însângerat pe picior plângea în brațele mamei lui. O tânără negresă era gata să nască. Nu se vedea nici un doctor sau infirmieră. Nimeni nu se grăbea.

Olson se lăsă în jos în fața ei.

— Lipsesc câteva minute. Stai liniştită. Mă duc să mut maşina şi mă întorc imediat. Eşti în stare să vorbeşti?

— Sigur.

Plecase. Ea controlă din nou dacă îi curgea sânge şi constată că nu. Uşile duble se deschiseră larg şi două infirmiere nervoase veniră după fata care năştea. O târâră de acolo, prin uşile duble, spre hol.

Darby aşteptă câteva clipe, apoi le urmă. Cu ochii ei congestionați şi cu batista în mână părea mama unui copil suferind. Holul părea o grădină zoologică unde se foiau surori şi infirmiere şi unde răniții țipau. Dădu un colț şi zări semnul de ieşire. Pătrunse într-un alt hol, mai liniştit, deschise o uşă şi se trezi pe o rampă. Pe alee erau lumini. „Nu fugi. Fii tare. E în regulă. Nu se uită nimeni." Era pe stradă, mergând vioi. Aerul rece îi limpezise ochii. Refuza să plângă.

Olson nu se va grăbi şi când se va întoarce îşi va închipui că au chemat-o şi că o consultau. Va aştepta. Va aştepta.

Coti şi văzu Rampart. Cartierul Francez era chiar în față. Se putea rătăci. Pe Royal erau oameni, genul de turist care se plimbă. Se simți mai în siguranță. Intră la Holiday Inn, plăti cu cartea de credit şi luă o cameră la etajul cinci. După ce

încuie şi puse lanțul la uşă, se ghemui pe pat, lăsând toate luminile aprinse.

Doamna Verheek îşi rostogoli fundul rotofei din mijlocul patului şi ridică telefonul.

— E pentru tine, Gavin, strigă ea spre baie.

Gavin ieşi cu spumă de ras pe jumătate de față şi luă receptorul de la soția sa, care se băgă iar în pat. Ca un porc în noroi, se gândi el.

— Alo, se răsti nervos.

Era o voce de femeie pe care nu o mai auzise.

— Sunt Darby Shaw. Ştii cine sunt?

El zâmbi şi se gândi o clipă la un bikini mic, la St. Thomas.

— Da, cred că avem un prieten comun.

— Ai citit mica mea teorie?

— Da. Referatul „pelican", cum îi spunem noi.

— Care „noi"?

Verheek se aşează într-un fotoliu de lângă noptieră. Nu era un telefon modern.

— De ce mă suni, Darby?

— Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări, domnule Verheek. Sunt moartă de frică.

— Ce-ar fi să-mi spui Gavin?

— Gavin. Unde e acum referatul?

— Ici şi colo. Ce s-a întâmplat?

— Îți spun imediat. Dar vreau să ştiu ce ai făcut cu referatul.

— L-am studiat şi l-am trimis la alt serviciu, unde a fost citit de câțiva oameni de la FBI, apoi l-a văzut şi directorul Voyles, căruia i-a plăcut – A circulat şi în afara FBI?

— Nu pot să-ți spun asta, Darby.

— Atunci nu am să-ți spun ce s-a întâmplat cu Thomas.

Verheek cântări atent situația. Ea aştepta cu răbdare.

— Bine. A circulat în afara FBI. Nu ştiu câți l-au citit şi cine.

— A murit, Gavin. A fost omorât aseară, la zece. Cineva a pus o bombă în maşină, pentru amândoi. Am avut noroc, dar acum sunt urmărită.

Verheek era aplecat peste telefon şi lua notițe.

— Eşti rănită?

— Din punct de vedere fizic sunt în regulă.

— Unde eşti?

— La New Orleans.

— Eşti sigură, Darby? Adică ştiu că eşti sigură, dar cine să fi vrut să-l omoare, fir-ar să fie?

— Am întâlnit doi dintre ei.

— Cum ai.

— E o poveste lungă. Referatul a circulat şi, peste patruzeci şi opt de ore, el a murit. Şi eu trebuia să mor cu el. A căzut în mâinile cui nu trebuia, nu crezi?

— Eşti în siguranță?

— Dracu' ştie!

— Unde stai? Care e numărul tău de telefon?

— Nu te grăbi, Gavin. Acum mă mişc foarte încet. Sunt la un telefon public, aşa că nu face pe deşteptul.

— Ia mai lasă-mă, Darby, Thomas Callahan era cel mai bun prieten al meu. Trebuie să faci ceva.

— Ce ar putea să însemne asta?

— Ascultă, Darby, într-un sfert de oră, pot să pun zece agenți să te ridice! Iau avionul şi ajung acolo înainte de douăsprezece. Nu poți să stai pe străzi.

— De ce, Gavin? Cine mă urmăreşte? Spune-mi, Gavin!

— O să-ți spun când ajung acolo.

— Nu ştiu. Thomas a murit pentru că a vorbit cu tine. Nu sunt chiar atât de nerăbdătoare să te văd.

— Uite, Darby, nu ştiu din cauza cui sau de ce, dar te asigur că eşti într-o situație foarte periculoasă. Noi putem să-ți asigurăm protecția.

— Poate mai târziu.

El respiră adânc şi se aşează pe marginea patului.

— Poți să ai încredere în mine, Darby.

— Bine, am încredere în tine. Dar ceilalți? E greu, Gavin. Micul meu referat a supărat rău pe cineva, nu crezi?

— A suferit?

Ea ezită.

— Nu cred.

Vocea ei se schimbase.

— Ai să mă suni peste două ore? La birou. Îți dau un număr secret.

— Dă-mi numărul şi mă mai gândesc.

— Te rog, Darby. Mă duc direct la director, când ajung acolo. Sună-mă la opt.

— Dă-mi numărul.

Bomba explodase prea târziu pentru ca ştirea să apară în ediția de dimineață a numărului de joi al ziarului Times-Picayune. Darby îl răsfoi în camera ei de hotel. Nimic. Se uitase la televizor; acolo ştirea apăruse. O filmare a maşinii arse, încă în mijlocul resturilor din parcare, izolată cu o bandă galbenă. Poliția considera că e vorba de omucidere. Nici un suspect. Nici un comentariu. Apoi, numele lui Thomas Callahan, patruzeci şi cinci de ani, profesor eminent de drept la Tulane. Deodată, apăru decanul, cu un microfon în față, şi vorbi despre profesorul Callahan şi despre şocul pe care-l suferiseră toți.

Şocul, oboseala, frica, durerea o copleşiră şi Darby îşi afundă capul în pernă. Nu voia să plângă. Nu i-ar fi făcut decât rău.

Se săturase de criză şi de prea desele întâlniri dinaintea zorilor, deşi situația era favorabilă: procentele lui creşteau, Rosenberg era mort, imaginea lui lustruită şi curățată de păcate îi făcea pe americani fericiți să-l aibă la conducere, democrații căutau să se pună la adăpost, în timp ce el avea alegerile de anul viitor în buzunar. Se săturase de F. Denton Voyles şi de îngâmfarea şi aroganța lui, de silueta lui bondoacă stând de cealaltă parte a biroului, îmbrăcată într-un trenci boțit şi privind afară pe fereastră, în timp ce se adresa Preşedintelui Statelor Unite. Va fi aici peste un minut, pentru încă o întâlnire înainte de micul dejun, altă ciocnire tensionată, în care Voyles îi va spune doar o mică parte din ceea ce ştie.

Se săturase să fie ținut în neştiință şi să fie informat cu fărâmăturile şi resturile pe care binevoia Voyles să i le arunce. Gminski îi va arunca şi el câteva, iar el trebuia să se mulțumească cu ceea ce găsea şi să-i ajungă. Nu ştia nimic în comparație cu ei. Dar, cel puțin, îl avea pe Coal care să le citească rapoartele, să le țină minte şi să-i oblige să fie cinstiți.

Se săturase şi de Coal. Se săturase de perfecțiunea lui şi de lipsa lui de somn. De inteligența lui. De tendința lui de a-şi începe ziua când soarele era pe undeva peste Atlantic şi de a-şi planifica fiecare minut şi fiecare oră, până când acesta ajungea deasupra Pacificului. Atunci el, Coal, umplea o cutie cu hârțoagele zilei, le lua acasă, le citea, le descifra, le memora şi venea peste câteva ore să-l bombardeze cu tot amalgamul acela plicticos pe care-l înghițise. Când era obosit, Coal dormea cinci ore pe noapte, dar în mod normal nu dormea decât trei sau patru. Pleca din biroul lui din Aripa de Vest la unsprezece noaptea, citea tot drumul spre casă, stând pe bancheta din spate a limuzinei, apoi – motorul abia răcit – Coal o aştepta, ca să se întoarcă la Casa Albă. Socotea că e un păcat să vină la birou după ora cinci dimineața. Şi, dacă el putea să lucreze o sută douăzeci de ore pe săptămână, ceilalți trebuiau să fie în stare să lucreze cel puțin optzeci. După trei ani, nimeni din Administrație nu-şi putea aminti de toți cei pe care îi concediase Fletcher Coal pentru că nu lucrau optzeci de ore pe săptămână. Se întâmpla de cel puțin trei ori pe lună.

Coal era cel mai fericit dimineața, când tensiunea era mare şi când avea în program o întâlnire neplăcută. În săptămână care trecuse, întâlnirile cu Voyles îi menținuseră zâmbetul pe buze. Stătea lângă birou, uitându-se prin corespondență, în timp ce Preşedintele frunzărea Post, iar două secretare se agitau.

Preşedintele îi aruncă o privire fugară. Costum negru perfect, cămaşă albă, cravată roşie de mătase, părul puțin prea gras deasupra urechilor. Se săturase de el, dar va trece

peste asta o dată cu terminarea crizei şi se va putea întoarce la golf, lăsându-l pe Coal să asude punând la punct amănuntele, îşi spuse că la treizeci şi şapte de ani şi el avea acest gen de energie şi rezistență, dar că ştia mai multe.

Coal pocni din degete, se uită rapid la secretare şi acestea fugiră uşurate din Biroul Oval.

— Şi a spus că nu o să vină dacă sunt eu aici. E caraghios.

Coal era amuzat.

— Cred că nu te place, spuse Preşedintele.

— Îi plac oamenii pe care îi poate călca în picioare.

— Cred că trebuie să fiu blând cu el.

— Exageraţi. Trebuie să dea înapoi. Teoria asta e atât de vulnerabilă, încât e comică, dar în mâinile lui ar putea să fie primejdioasă.

— Ce-i cu studenta la drept?

— O verificăm. Dar pare inofensivă.

Preşedintele se sculă în picioare şi se întinse. Coal mută hârtiile. O secretară anunță pe interfon sosirea lui Voyles.

— Eu plec, spuse Coal.

Va asculta şi va privi. La insistența lui, trei camere cu circuit închis fuseseră instalate în Biroul Oval. Monitoarele se aflau într-o cămăruță mică, mereu încuiată, din Aripa de Vest. Numai el avea cheia. Sarge ştia de cameră, dar nu-şi bătuse capul să intre. Nu încă. Camerele nu erau vizibile şi totul era ținut secret.

Preşedintele se simțea mai bine ştiind că Coal va urmări întâlnirea. Îl întâmpină pe Voyles la uşă cu o strângere de mână caldă şi-l conduse spre canapea, pentru un mic taifas prietenesc. Voyles nu era impresionat. Ştia că Coal ascultă. Şi vede.

Dar, pentru a face față momentului, Voyles îşi scoase trenciul şi-l puse pe scaun. Nu dorea cafea.

Preşedintele îşi încrucişă picioarele. Purta puloverul maro. Bunicul.

— Denton, spuse el grav, vreau să-ți cer scuze pentru Fletcher Coal. Nu e prea abil.

Voyles dădu uşor din cap. Ticălos tâmpit! În biroul ăsta sunt destule sârme ca să electrocuteze jumătate din birocrații din D. C. Coal era undeva la subsol şi asculta ce spuneau despre lipsa lui de abilitate.

— Uneori, e un mare tâmpit, nu-i aşa? mârâi Voyles printre dinți.

— Da. Trebuie să fiu cu ochii pe el. E foarte inteligent şi joacă tare, dar uneori exagerează.

— E un ticălos şi am să i-o spun în față. Voyles se uită la o gură de aerisire de deasupra portretului lui Thomas Jefferson, unde se afla o cameră.

— Da. O să-l țin departe de tine, până când se termină toate astea.

— Ar fi bine.

Preşedintele sorbi încet din cafea şi cântări ceea ce avea să spună. Voyles nu era prea tare la conversație.

— Aş vrea să-mi faci un serviciu.

Voyles se uită la el cu ochi neînduplecați şi fără să clipească.

— Da, domnule.

— Vreau să fiu primul care află ce ştii despre referatul acela. E o idee nebunească, dar într-un fel mă priveşte pe mine. Cât de serioase crezi că sunt lucrurile?

Ce distractiv era! Voyles se strădui să nu zâmbească. Mergea. Domnul Preşedinte şi domnul Coal transpirau din cauza referatului „pelican". Îl primiseră marți seara, îşi făcuseră sânge rău toată ziua de miercuri, iar acum, în zorii zilei de joi, erau în genunchi şi cerşeau atenție pentru o glumă.

— Facem cercetări, domnule Preşedinte. Era o minciună, dar de unde să ştie el? Urmărim toate pistele, toți suspecții, nu vi l-aş fi dat dacă nu era ceva serios.

Fruntea bronzată se încreți şi lui Voyles îi veni să râdă.

— Ce ai aflat?

— Nu prea multe, dar abia am început. Am primit referatul acum patruzeci şi opt de ore şi am repartizat paisprezece

agenți la New Orleans pentru a începe cercetările. E ceva de rutină.

Minciunile sunau atât de bine, încât parcă îl auzea pe Coal înăbuşindu-se.

Paisprezece! Lovitura fu atât de puternică, încât se ridică imediat şi puse cafeaua pe masă. Paisprezece agenți FBI fluturându-şi insignele, punând întrebări, şi nu era decât o problemă de timp pentru ca totul să iasă la iveală.

— Paisprezece, zici. Pare ceva destul de serios.

Voyles era de neînduplecat.

— Suntem foarte serioşi, domnule Preşedinte. Au murit de o săptămână şi urmele se răcesc. Urmărim toate pistele cât putem de repede. Oamenii mei lucrează zi şi noapte.

— Înțeleg toate astea, dar cât de serioasă e ipoteza din referat?

Drace, ce distracție! Referatul trebuia trimis şi la New Orleans. De fapt, New Orleans nu fusese contactat. Îi dăduse instrucțiuni lui Eric East să trimită o copie prin poştă la biroul din New Orleans şi să le ordone să pună întrebări discrete. Era o fundătură, ca şi alte o sută de piste pe care le urmau.

— Mă îndoiesc că ar fi ceva, domnule Preşedinte, dar trebuie să verificăm.

Ridurile i se întinseră şi aproape că zâmbea.

— Nu trebuie să-ți spun, Denton, ce mult rău ar face prostia asta dacă ar afla ziarele.

— Când facem investigații, nu consultăm presa.

— Ştiu. Să nu intrăm în amănunte. Doresc doar să nu se mai vorbească de chestia asta. Ce naiba, e absurd şi m-aş putea arde. Înțelegi ce vreau să spun?

Voyles era brutal.

— Îmi cereți să ignor un suspect, domnule Preşedinte?

Coal se aplecă spre ecran. Nu, îți spun să uiți de „pelican"! Aproape că spusese tare cuvintele. Ar fi putut să-i spună clar lui Voyles. Ar fi putut să-i spună pe litere, apoi să-l pălmuiască pe nenorocitul acela bondoc dacă făcea pe

deşteptul. Dar se ascundea într-o cameră încuiată, departe de acțiune. Şi ştia că, pentru moment, acolo îi era locul.

Preşedintele îşi desfăcu picioarele şi le încrucişa iar.

— Hai, Denton, ştii ce vreau să spun. Sunt peşti şi mai mari în iaz. Presa urmăreşte cercetările şi e nerăbdătoare să afle despre un suspect. Ştii cum e. Nu trebuie să-ți mai spun că nu am prieteni în presă. Chiar şi secretarul meu de presă mă detestă. Uită-l o vreme. Renunță la referat şi urmăreşte adevărații suspecți. Chestia asta e o glumă, dar ar putea să-mi complice al naibii viața.

Denton se uită neînduplecat la el. Necruțător.

Preşedintele îşi desfăcu iar picioarele.

— Ce-i povestea asta cu Khamel? Pare destul de bună, ce zici?

— S-ar putea.

— Da. Pentru că tot vorbim de număr, câți oameni ai pus pe urmele lui Khamel?

— Cincisprezece, spuse Voyles, şi aproape că râse.

Preşedintele rămase cu gura căscată. Cel mai suspect individ are cincisprezece, iar blestematul de „pelican" are paisprezece.

Coal zâmbi şi dădu din cap. Voyles se prinsese în propriile lui minciuni. În josul paginii a patra din raportul de miercuri, Eric East şi K. O. Lewis indicau treizeci, nu cincisprezece.

Liniştește-te, şefule, şopti Coal către ecran. Se joacă cu tine.

Preşedintele numai liniştit nu era.

— Dumnezeule, Denton, numai cincisprezece? Credeam că e un punct important.

— Poate ceva mai mult decât atât. Eu conduc investigația, domnule Preşedinte.

— Ştiu, şi faci o treabă bună. Doresc doar să-ți cheltuieşti timpul cu altceva. Asta-i tot. Când am citit referatul „pelican" aproape că am vomitat. Dacă presa îl vede şi începe să scotocească, sunt un om mort.

— Îmi cereți să dau înapoi?

Preşedintele se aplecă în față şi se uită furios Ia Voyles.

— Nu-ți cer, Denton. Îți spun să-l laşi baltă. Uită-l pentru două săptămâni. Cheltuieşte-ți cu altceva timpul. Dacă izbucneşte iar, reia investigațiile. Aici, eu sunt încă şeful, nu uita.

Voyles se mai domoli şi schiță un zâmbet subțire.

— Vă propun o afacere. Mercenarul dumneavoastră, Coal, m-a distrus, împreună cu presa, din cauza securității pe care am asigurat-o noi pentru Rosenberg şi Jensen.

Preşedintele încuviință solemn din cap.

— Mă scăpați de pacostea asta, îl țineți departe de mine şi eu uit de referat.

— Nu fac afaceri.

Voyles zâmbi batjocoritor, dar rămase calm.

— Bun. Voi trimite cincizeci de agenți la New Orleans, mâine. Şi încă cincizeci poimâine. Ne vom scoate insignele şi vom face pe dracu' în patru ca să atragem atenția.

Preşedintele sări în picioare şi se îndreptă spre ferestrele care dădeau spre Grădina de Trandafiri. Voyles aştepta nemişcat.

— Bine, bine. S-a făcut. Pot să-l țin în frâu pe Fletcher Coal.

Voyles se ridică şi se duse încet spre birou.

— Nu am încredere în el şi, dacă îl mai simt încă o dată în timpul investigațiilor, afacerea cade şi vom face cercetări asupra cazului „pelican" cu toate forțele pe care pot să le adun.

Preşedintele ridică mâinile şi zâmbi cu căldură.

— S-a făcut.

Voyles zâmbea, Preşedintele zâmbea, iar în camera monitoarelor de lângă birou Fletcher Coal zâmbea şi el spre ecran. Mercenar, pacoste. Îi plăcea. Cuvintele dădeau naştere la legende.

Stinse ecranele şi încuie uşa după el. Vor vorbi încă zece minute despre verificări şi lista scurtă, dar va asculta din biroul lui, unde era instalată o stație audio, nu şi video. Avea o adunare la nouă. O concediere la zece. Şi avea şi ceva de bătut la maşină. Dicta cele mai multe note pe bandă, pe care

o dădea unei secretare. Dar, uneori, găsea necesar să recurgă la note-fantomă. Acestea aveau întotdeauna o circulație largă în Aripa de Vest, erau foarte controversate şi de obicei erau strecurate presei. Deoarece nu veneau de undeva anume, puteau fi găsite zăcând pe aproape toate birourile. Coal va striga şi va acuza. Dăduse mulți oameni afară pentru note-fantomă, toate provenind din maşina lui de scris.

Erau patru paragrafe la un rând, pe o pagină, care rezumau ceea ce ştia despre Khamel şi recenta lui plecare cu avionul de la Washington. Erau semnalate vagi legături cu libanezii şi palestinienii. Coal admiră nota-fantomă. Cât va trece până când va apărea în Post sau în Times? Nu parie cu el însuşi care ziar va pune întâi mâna pe ea.

Directorul era la Casa Albă şi de acolo va zbura la New York; se va întoarce mâine. Gavin aşteptă în fața biroului lui K. O. Lewis până ce acesta se eliberă. Intră.

Lewis era nervos, dar rămânea gentleman.

— Pari speriat.

— Tocmai mi-am pierdut cel mai bun prieten.

Lewis aşteptă detalii.

— Îl cheamă Thomas Callahan. E tipul de la Tulane, care mi-a adus referatul „pelican". După ce a circulat pe aici, a fost trimis la Casa Albă şi cine ştie unde altundeva, şi acum el e mort. Făcut bucățele de explozia unei bombe puse în maşina lui, noaptea trecută, la New Orleans. Ucis, K. O.!

— Îmi pare rău.

— Nu-i vorba de asta. Evident, bomba a fost pusă acolo ca să-l omoare pe Callahan şi pe studenta care l-a scris, o fată care se numeşte Darby Shaw.

— Am văzut numele ei pe referat.

— Aşa e. Se întâlneau şi ar fi trebuit să fie amândoi în maşină când a explodat. Dar ea a supraviețuit şi cine mă sună azi dimineață la cinci – ea. Speriată de moarte.

Lewis asculta, dar deja respingea ideea.

— Nu eşti sigur că a fost o bombă.

— Ea a spus că a fost o bombă. A făcut bum! şi totul a explodat. Sunt sigur că el a murit.

— Şi crezi că e vreo legătură între moartea lui şi referat?

Gavin era avocat, nu cunoştea arta investigației şi nu dorea să pară naiv.

— S-ar putea. Aşa cred. Tu nu?

— Nu are importanță, Gavin. Adineauri am vorbit la telefon cu directorul. „Pelicanul" e scos de pe lista noastră. Nu sunt sigur nici că a fost, dar nu ne mai pierdem timpul cu el.

— Dar prietenul meu a fost omorât de o bombă plasată în maşină.

— Îmi pare rău. Sunt sigur că autoritățile de acolo fac investigații.

— Ascultă, K. O. Îți cer un serviciu.

— Ascultă-mă tu, Gavin. Nu fac nici un serviciu. Alergăm după mulți iepuri acum şi, dacă directorul zice să ne oprim, ne oprim. Eşti liber să vorbeşti cu el. Dar nu te-aş sfătui.

— Poate că nu am pus bine problema. Credeam că ai să mă asculți sau măcar ai să te arăți interesat.

Lewis înconjură biroul.

— Gavin, arăți prost. Ia-ți o zi liberă.

— Nu. Mă duc în biroul meu, aştept o oră şi mă întorc aici, să o iau de la cap. Putem să încercăm peste o oră?

— Nu. Voyles a vorbit limpede.

— Ca şi fata, K. O. El a fost asasinat şi acum ea se ascunde undeva la New Orleans, temându-se şi de umbra ei, ne cheamă în ajutor şi noi suntem prea ocupați.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu îți pare rău. E vina mea. Ar fi trebuit să arunc blestemăția aia la gunoi.

— A servit unui scop înalt, Gavin.

Lewis puse mâna pe umărul lui, ca şi cum audiența ar fi luat sfârşit şi ca şi cum ar fi obosit de atâtea aiureli. Gavin se scutură şi se îndreptă spre uşă.

— Da, v-am dat ceva cu care să vă jucați. Ar fi trebuit să-l ard.

— Era prea bun ca să-l arzi, Gavin.

— Eu nu renunț. Mă întorc peste o oră şi reluăm. Acum nu a fost bine.

Verheek trânti uşa în urma lui.

Intră la Frații Rubinstein pe uşa dinspre Canal Street şi rătăci printre rafturile cu cămăşi bărbăteşti. Nu o urmărise nimeni în magazin. Luă repede un bluzon bleumarin, bărbătesc, măsură mică, o pereche de ochelari de soare de aviator unisex şi o şapcă de şofer englezească, tot bărbătească, dar care-i venea bine. Plăti tot cu cartea de credit, în timp ce vânzătorul se ocupa cu cartea de credit, ea scoase etichetele şi puse bluzonul. Era lălâu, ca toate lucrurile pe care le purta la facultate. Îşi strânse părul sub gulerul cu glugă. Vânzătorul o urmărea discret. Ieşi pe Magazine Street şi se pierdu în mulțime.

Înapoi pe Canal. Turiştii dintr-un autocar roiau în Sheraton şi ea li se alătură. Se duse la telefoanele publice, găsi numărul şi o sună pe doamna Chen, vecina ei de apartament. Văzuse sau auzise pe cineva? Foarte devreme, se bătuse la uşă. Era încă întuneric şi se trezise. Nu văzuse pe nimeni, auzise doar bătăile. Maşina ei era încă în stradă. Totul era în regulă? Da, totul era în regulă. Mulțumi.

Urmări turiştii şi formă numărul secret al lui Gavin Verheek. Urmă o mică ciondăneală şi, după trei minute, timp în care ea refuză să-şi dea numele şi-l repetă pe al lui, îl obținu la telefon.

— Unde eşti? întrebă el.

— Să-ți spun ceva. Deocamdată, nu am să-ți spun ție şi nimănui altcuiva unde sunt. Deci nu întreba.

— Bine. Tu stabileşti regulile.

— Mulțumesc. Ce a spus domnul Voyles?

— Domnul Voyles a fost la Casa Albă şi nu l-am găsit disponibil. Voi încerca să vorbesc cu el azi, mai târziu.

— E destul de puțin, Gavin. Ai stat la birou aproape patru ore şi nu ai nimic nou. Mă aşteptam la mai mult.

— Ai răbdare, Darby.

— Răbdarea o să mă omoare. Sunt pe urmele mele, nu-i aşa, Gavin?

— Nu ştiu.

— Ce ai face dacă ai şti că ar fi trebuit să mori şi că oamenii care vor să te omoare au asasinat deja doi judecători de la Curtea Supremă, au lichidat un simplu profesor şi că au miliarde de dolari pe care e clar că îi folosesc ca să ucidă? Ce ai face, Gavin?

— Du-te la FBI.

— Thomas s-a dus la FBI şi a murit.

— Mulțumesc, Darby. Nu e cinstit.

— Nu-mi pasă acum de cinste sau sentimente. Mă interesează mai mult să rămân în viață până la prânz.

— Să nu te duci la tine acasă.

— Nu sunt proastă. Au şi fost acolo. Şi sunt sigură că supraveghează şi apartamentul lui.

— Unde e familia lui?

— Părinții trăiesc la Naples, în Florida. Cred că cei de la universitate îi vor contacta. Are un frate la Mobile şi m-am gândit să-l sun şi să-i explic toate astea.

Văzu un chip. Mergea printre turiştii de la recepție. Ținea un ziar împăturit şi încerca să pară de-al casei, unul din noii-veniți, dar plimbarea lui era puțin ezitantă şi ochii căutau ceva. Avea o față lungă şi subțire, cu ochelari rotunzi şi frunte lucitoare.

— Gavin, ascultă-mă. Notează. Observ un bărbat pe care l-am mai văzut, nu de mult. Acum o oră poate. Un metru optzeci şi cinci sau optzeci şi şapte, subțire, treizeci de ani, ochelari, început de chelie, păr negru. A plecat. A plecat.

— Cine dracu' e?

— Nu am făcut cunoştință, fir-ar să fie!

— Te-a văzut? Unde dracu' eşti?

— În holul unui hotel. Nu ştiu dacă m-a văzut. Am plecat.

— Darby! Ascultă-mă. Orice ai face, rămâi în legătură cu mine, bine?

— O să încerc.

Toaleta era după colț. Se duse la ultima cabină, încuie uşa şi rămase acolo o oră.

Numele fotografului era Croft şi lucrase pentru Post şapte ani, până când fusese condamnat a treia oară pentru detenție de droguri şi închis nouă luni. Eliberat pe cuvânt, se declarase artist liber-profesionist şi-şi făcuse reclamă în consecință în paginile galbene. Telefonul suna rar. Câştiga puțin cu această meserie; se furişa şi prindea pe peliculă oameni care nu ştiau că sunt fotografiați. Mulți dintre clienții lui erau avocați care aveau nevoie de murdărie pentru procesele de divorț. După doi ani de liber-profesionalism, prinsese câteva trucuri şi acum se considera un detectiv particular prost. Cerea patruzeci de dolari pe oră, atunci când putea.

Un client era Gray Grantham, un vechi prieten de pe vremea când lucra la ziar şi care apela la el când avea nevoie de ceva murdar. Grantham era un reporter serios, moral, dar cu o mică urmă de ticăloşie şi, când avea nevoie de ceva murdar, îl suna. Îi plăcea de Grantham pentru că era sincer când vorbea de ticăloşia lui. Ceilalți erau prea cucernici.

Se afla în maşina lui Grantham, un Volvo, pentru că avea telefon. Era douăsprezece şi îşi fuma prânzul, întrebându-se dacă se va simți mirosul, deşi ținea ferestrele deschise. Când era pe jumătate drogat făcea cea mai bună treabă. Fiind nevoit să pândeşti motelurile ca să câştigi ceva, trebuie să te droghezi.

Dinspre „locul mortului" venea o briză plăcută, împrăştiind mirosul spre Pennsylvania. Parcase ilegal, se droga, dar nu-i prea păsa. Avea la el mai puțin de douăzeci şi opt de grame de drog, dar şi ofițerul care răspundea de el fuma, aşa că ce dracu'!

Cabina de telefon era la un bloc şi jumătate mai înainte, pe trotuar, dar departe de stradă. Aproape că putea să citească în cartea de telefon din raft cu teleobiectivul lui. Un fleac. Înăuntru se afla o femeie grasă, care umplea cabina şi gesticula larg. Croft trase din țigară şi se uită în oglindă după

polițişti. Era o zonă interzisă pentru parcare. Pe Pennsylvania circulația era intensă.

La douăsprezece şi douăzeci, femeia ieşi cu greu din cabină şi de undeva apăru un bărbat tânăr într-un costum frumos care închise uşa. Croft îşi luă Nikon-ul şi sprijini obiectivul de volan. Era răcoare şi însorit şi trotuarul era aglomerat de circulația din timpul prânzului. Umerii şi capetele se mişcau repede. Pauză. Clic. Pauză. Clic. Subiectul forma un număr şi se uita mereu în jur. Era omul lor.

Vorbi cam treizeci de secunde; telefonul din maşină sună de trei ori şi se opri. Era semnalul lui Grantham, de la Post Era omul lor şi vorbea la telefon. Croft îi dădu drumul. „Ia câte poți", spusese Grantham. Pauză. Clic. Clic. Capete şi umeri. Pauză. Clic. Clic. Ochii i se plimbau în jur în timp ce vorbea, dar ținea spatele spre stradă. Fața, din plin. Clic. Croft termină un film de treizeci şi şase de poziții în două minute, apoi luă un alt Nikon. Înşurubă obiectivul şi aşteptă să treacă un grup mare.

Luă o ultimă gură de fum şi aruncă țigara în stradă. Era uşor. Sigur, trebuia talent ca să faci o poză într-un studio, dar munca pe stradă era mult mai distractivă. Era un delict să furi chipul cuiva cu o cameră ascunsă.

Subiectul era un individ care vorbea succint. Termină, deschise uşa, privi în jur şi porni spre Croft. Clic, clic, clic. În plină față, tot chipul, merge mai repede, se apropie, frumos, frumos. Croft lucra febril, apoi, în ultima clipă, puse aparatul pe scaun şi privi Pennsylvania, în timp ce omul lor dispărea în mijlocul unui grup de secretare.

Ce prost! Când te ascunzi, nu folosi niciodată acelaşi telefon public de două ori.

Garcia se lupta cu umbrele. Avea soție şi un copil şi era speriat. Avea o carieră în față, mulți bani, şi, dacă îşi plătea datoriile şi-şi ținea gura, va fi un om bogat. Dar el voia să vorbească. Bătea câmpii cum că vrea să vorbească, că are ceva de spus şi aşa mai departe, dar nu putea să se hotărască. Nu avea încredere în nimeni.

Grantham nu îl grăbea. Îl lăsa să trăncănească suficient pentru ca Croft să-şi facă treaba. Garcia va spune în cele din urmă ce ştia. O dorea atât de mult! îl sunase de acum de trei ori şi se simțea tot mai bine cu noul lui prieten Grantham, care jucase rolul acesta de multe ori şi ştia cum merg lucrurile. Primul pas era calmarea şi creşterea încrederii, îi trata cu căldură şi respect, le vorbea despre purtări bune şi rele. Apoi ei vorbeau.

Fotografiile erau reuşite. Croft nu era chiar de prima mână. De obicei era atât de afumat încât puteai să îți dai seama după fotografie, dar era ticălos şi discret, avea practica ziaristicii şi, din întâmplare, era disponibil pe loc. Alesese douăsprezece poziții şi le mărise la şapte pe cinci; erau remarcabile. Profil dreapta. Profil stânga. Din față, la telefon. Din față, privind spre cameră. Poză din față la mai puțin de şaizeci de metri. Un fleac, spusese Croft.

Garcia avea sub treizeci de ani, era chipeş, cu trăsături bine conturate. Păr negru, scurt. Ochi negri. Poate era hispanic, dar pielea nu era închisă la culoare. Hainele erau scumpe. Costum bleumarin, probabil lână. Fără dungi sau modele din țesătură. Guler alb şi cravată de mătase. Pantofi negri sau grena cu lustru strălucitor. Absența servietei era deconcertantă. Dar era în timpul prânzului şi probabil că plecase repede, ca să telefoneze, şi se întorcea la birou. Departamentul Justiției se găsea la distanță de un bloc.

Grantham studie fotografiile supraveghind permanent uşa. Sarge nu întârzia niciodată. Era întuneric şi clubul se aglomera. Grantham era singurul alb cale de trei blocuri.

Între zecile de mii de avocați guvernamentali din D. C., văzuse câțiva care ştiau să se îmbrace, dar nu prea mulți. Mai ales cei tineri. Începeau cu patruzeci de mii pe an şi hainele nu erau importante pentru ei. Pentru Garcia hainele erau importante şi el era prea tânăr şi prea bine îmbrăcat ca să fie avocat guvernamental.

Era avocat particular, la o firmă, de trei sau patru ani de acum, şi cu un salariu în jur de optzeci de mii. Minunat. Asta

restrângea cercul la cincizeci de mii de avocați şi aria cercetărilor nu părea să se lărgească, deocamdată.

Uşa se deschise şi intră un polițist. Prin fum şi abur, îşi dădu seama că era Cleve. Era un local respectabil, unde nu se practicau jocuri de noroc şi nu erau târfe, aşa încât prezența unui polițist nu alarma pe nimeni. Se aşeză în separeu, în fața lui Grantham.

— Tu ai găsit locul ăsta? întrebă Grantham.

— Da. Îți place?

— Să zicem. Vrem să trecem neobservați, nu-i aşa? Eu sunt aici ca să culeg secrete de la un angajat la Casa Albă. E ceva serios. Spune-mi, Cleve, trec eu neobservat aici, în toată albeața mea?

— Nu-mi place că trebuie să-ți spun, Grantham, dar nu eşti atât de celebru pe cât crezi. Vezi fanții ăia de la bar? Priviră barul, unde se înşiruiau muncitori din construcții. Aş paria pe o leafă că niciunul dintre ei nu a citit vreodată Washington Post, nu au auzit de Gray Grantham şi nu dă o ceapă degerată pe ceea ce se întâmplă la Casa Albă.

— Bine, bine, unde e Sarge?

— Sarge nu se simte bine. Mi-a dat un mesaj pentru tine.

Nu o să meargă. Putea să-l folosească pe Sarge ca pe o sursă anonimă, dar nu pe fiul lui sau pe altcineva cu care vorbise Sarge.

— Ce-i cu el?

— Vârsta. Nu a vrut să vorbească cu tine astă-seară, dar e urgent, aşa a zis.

Grantham asculta răbdător.

— Am un plic în maşină, lipit şi sigilat bine. Sarge a fost foarte aspru când mi l-a dat şi mi-a spus să nu-l deschid. „Du-i-l domnului Grantham", a zis. Cred că e important.

— Să mergem.

Îşi croiră drum prin mulțime, până la uşă. Maşina de patrulare era parcată ilegal. Cleve deschise uşa dinspre „locul mortului" şi scoase plicul din cutia de mănuşi.

— A luat asta din Aripa de Vest.

Grantham băgă plicul în buzunar. Sarge nu era omul care să ridice ceva de jos şi, în timpul legăturii lor, nu-i dăduse niciodată vreun document.

— Mulțumesc, Cleve.

— Nu mi-a spus ce este – mi-a cerut să aştept să citesc ziarul.

— Spune-i lui Sarge că-l iubesc.

— Sunt sigur că o să-i dea palpitații.

Maşina de patrulare se îndreptă şi Grantham se grăbi spre maşina lui, un Volvo plin acum de duhoarea de marijuana arsă. Închise uşa, aprinse plafoniera şi deschise plicul. Era clar că avea în mână o notă internă de la Casa Albă, în care era vorba de un asasin numit Khamel.

Zbura traversând oraşul. Ieşi din Brightwood, pe Strada 16, şi o luă spre sud, spre strada Washington. Era aproape şapte treizeci şi – dacă reuşea să scrie într-o oră – va apărea în ultima ediție, cea mai mare din cele şase ediții, care începea să iasă de sub tipar la zece treizeci. Slavă Domnului că fusese obligat să cumpere micul telefon pentru maşină. Îl sună pe Smith Keen, asistentul redactorului-şef de la investigații, care era încă în biroul redactorilor de la etajul cinci. Acesta sună un prieten de la ştiri externe şi-l rugă să lase tot spațiul pentru Khamel.

Nota nu îl convingea. Cuvintele erau prea precise pentru a fi puse pe o hârtie care să fie apoi aruncată pe birou ca o strategie oarecare privind vânzarea de cafea sau de apă îmbuteliată. Cineva, probabil Fletcher Coal, dorea ca lumea să ştie că acest Khamel apăruse ca suspect şi că era arab, că avea legături strânse cu Libia, Iran şi Irak, țări conduse de idioți fanatici care urau America. Cineva de la Casa Albă de Nebuni dorea ca povestea să apară pe pagina întâi.

Dar era o poveste a dracului şi era bună de pagina întâi. El şi cu Smith Keen o terminară pe la nouă. Găsiră două poze vechi ale unui bărbat despre care se credea că ar fi Khamel, dar atât de neasemănătoare, încât păreau să fie doi indivizi diferiți. Keen a propus să le pună pe amândouă. Dosarul

despre Khamel era subțire. Mai mult zvonuri şi legende, dar puțină substanță. Grantham pomeni de Papă, de diplomatul englez, de bancherul german şi de ambuscada în care căzuseră soldații israelieni. Şi acum, conform unei surse confidențiale de la Casa Albă, o sursă dintre cele mai de încredere, Khamel era suspectat de uciderea judecătorilor de la Curtea Supremă, Rosenberg şi Jensen.

După douăzeci şi patru de ore de la explozie, ea era încă în viață. Dacă scăpa până dimineață, putea să înceapă altă zi, cu idei noi în privința celor ce avea să facă şi unde să se ducă. Deocamdată, era obosită. Se afla într-o cameră de la etajul cincisprezece, la Marriott, cu uşa încuiată, luminile aprinse şi un spray mare Mace{7} lăsat pe cuvertură. Părul ei des, roşu, se afla acum într-o pungă de hârtie în dulap. Ultima oară îşi tăiase părul la trei ani şi mama ei o bătuse.

Petrecuse două ore grele cu o pereche de foarfeci tocite, ca să-l taie şi să-i dea totuşi o formă. Va putea să-l țină sub o şapcă sau pălărie până cine ştie când. Durase alte două ore să-l vopsească negru. Ar fi putut să-l decoloreze şi să se facă blondă, dar ar fi fost prea bătător la ochi. Presupunea că are de-a face cu profesionişti şi pentru un motiv nelămurit se hotărâse să se facă brunetă. Apoi, ce naiba, dacă mâine se va scula cu alt gând, se va face blondă. Strategia cameleonului. Schimbă-ți culoarea în fiecare zi şi înnebuneşte-i. Clairol avea cel puțin optzeci şi cinci de nuanțe.

Era teribil de obosită, dar se temea să doarmă. Nu îl văzuse pe prietenul ei de la Sheraton în timpul zilei, dar cu cât umbla mai mult, cu atât i se părea că toate fețele seamănă. Era acolo, afară, ştia. Şi avea prieteni. Dacă puteau să-i asasineze pe Rosenberg şi pe Jensen şi să-l dea gata pe Thomas Callahan, cu ea o să le fie uşor.

Nu se va apropia de maşina ei şi nu voia să închirieze una. Închirierea unei maşini lasă urme. Şi probabil că ei stăteau la pândă. Putea doar să ia un avion, dar ei stăteau la pândă şi în aeroporturi. Să ia un autobuz, dar nu-şi cumpărase

niciodată bilet şi nici nu văzuse pe dinăuntru un autobuz Greyhound.

După ce şi-au dat seama că a dispărut, ei se aşteptau probabil ca ea să fugă. Era doar o amatoare, o fată de colegiu cu inima ființă după ce-şi văzuse iubitul făcut bucățele şi ars. Va face undeva o mişcare greşită, va ieşi din oraş şi vor pune mâna pe ea.

Dar, în clipa de față, ea prefera oraşul. Avea un milion de camere de hotel, aproape tot atâtea alei, cârciumi şi baruri, şi întotdeauna erau mulți oameni care se plimbau de-a lungul străzilor Bourbon, Chartres, Dauphine şi Royal. Le cunoştea bine, mai ales pe cele din Cartierul Francez, unde puteai merge oriunde pe jos. Câteva zile, putea să se mute din hotel în hotel, până când însă? Nu ştia. Nu ştia de ce. În împrejurările actuale, i se părea inteligent să se mişte mereu. Va evita străzile în timpul dimineților, când va încerca să doarmă. Îşi va schimba mereu hainele, pălăriile şi ochelarii. Va începe să fumeze, să aibă mereu o țigară aprinsă. Se va plimba până când va obosi de atâta mişcare, atunci s-ar putea s-o lase în pace. Era bine că era speriată. Trebuia să se gândească continuu. Va supraviețui.

Se gândi să anunțe poliția, dar nu era momentul. Ei luau nume şi păstrau dosare; puteau fi periculoşi. Putea să-l cheme pe fratele lui Thomas, de la Mobile, dar bietul om nu putea face nimic ca s-o ajute în clipa de față. Se gândi să-l sune pe decan, dar cum să-i explice povestea cu referatul, cum să-i spună de Gavin Verheek, FBI, maşina-capcană, Rosenberg şi Jensen, şi despre ea însăşi, cum se ascundea, şi să procedeze astfel, încât totul să sune credibil. Hotărî să-l lase pe decan în pace. Oricum nu-i plăcea. Se gândi să sune câteva prietene de la Facultatea de Drept, dar oamenii vorbesc şi s-ar putea ca ei să audă. Trebuia să ia legătura cu Alice Stark, cea mai bună prietenă a ei. Alice era îngrijorată şi se va duce la poliție, unde va spune că buna ei prietenă Darby Shaw dispăruse. O va suna mâine pe Alice.

Formă numărul serviciului de cameră şi comandă o salată mexicană şi o sticlă de vin roşu. O va bea pe toată, apoi se va aşeza în fotoliu cu sprayul Mace alături şi va supraveghea uşa până când va adormi.

Limuzina lui Gminski făcu un viraj de o sută optzeci de grade, ca şi cum strada i-ar fi aparţinut, şi se opri brusc în faţă la Sheraton. Ambele uşi din spate se deschiseră larg, Gminski ieşi primul, urmat rapid de trei aghiotanţi, care alergară după el cu bagaje şi serviete.

Era aproape ora două după-amiaza şi directorul era evident grăbit. Nu se opri la recepţie, ci se duse direct spre lifturi. Aghiotanţii alergară după el şi ţinură uşa liftului deschisă; nu vorbi nimeni în timp ce urcau la etajul şase.

Trei dintre agenţii lui îl aşteptau într-o cameră pe colţ. Unul dintre ei deschise uşa şi Gminski intră fără să salute. Aghiotanţii aruncară bagajele pe unul din paturi. Directorul îşi scoase haina şi o aruncă pe un fotoliu.

— Unde e? se răsti el la un agent numit Hooten.

Cel numit Swank trase draperiile şi Gminski păşi spre fereastră.

Swank arăta spre Marriott, peste drum, şi mai jos cu un bloc.

— E la etajul cincisprezece, a treia cameră dinspre stradă, luminile sunt aprinse.

Gminski se uită spre Marriott.

— Eşti sigur?

— Da. Am văzut-o intrând, a plătit cu cartea de credit.

— Biata copilă, spuse Gminski plecând de la fereastră. Unde a fost noaptea trecută?

— La Holiday Inn, pe Royal. A plătit tot cu carte de credit.

— Ai văzut pe cineva urmărind-o? întrebă directorul.

— Nu.

— Vreau apă, spuse el aghiotantului, care sări spre vasul cu gheaţă şi mânui cu zgomot cuburile.

Gminski se aşeză pe marginea patului, îşi împleti degetele şi trosni fiecare încheietură.

— Ce părere ai? îl întrebă el pe Hooten, cel mai în vârstă dintre cei trei agenți.

— Sunt pe urmele ei. O caută peste tot. Ea foloseşte cărți de credit. În patruzeci şi opt de ore e moartă.

— Nu e proastă, se amestecă Swank. Şi-a tăiat părul şi l-a vopsit negru. Se mişcă mereu. Aparent, nu are în plan să părăsească oraşul curând. Îi dau şaptezeci şi două de ore până s-o găsească.

Gminski sorbi apa.

— Asta înseamnă că micul ei referat a lovit direct la țintă. Şi înseamnă că prietenul nostru e acum un om foarte disperat. Unde e?

Hooten răspunse repede.

— Nu ştim.

— Trebuie să-l găsim.

— Nu a fost văzut de săptămâni întregi.

Gminski puse paharul pe birou şi luă cheia camerei.

— Deci, ce părere ai? îl întrebă pe Hooten.

— S-o aducem aici? întrebă Hooten.

— Nu va fi uşor, spuse Swank. Poate are o armă. Să nu fie rănit cineva.

— E o puştoaică speriată, spuse Gminski. E şi civilă pe deasupra. Nu ne putem permite să răpim civili de pe stradă.

— Atunci n-o să reziste mult, spuse Swank.

— Cum o iei? întrebă Gminski.

— Sunt mai multe soluții, răspunse Hooten. O prindem pe stradă. Mergem în camera ei. Aş putea ajunge în camera ei în mai puțin de zece minute dacă plec chiar acum. Nu e chiar aşa de greu. Nu e o profesionistă.

Gminski se plimbă încet prin cameră şi îl urmăriră cu toții din ochi. Se uită la ceas.

— Eu aş înclina să nu o luăm. Să dormim patru ore şi să ne întâlnim aici la şase treizeci. Noaptea e un bun sfătuitor. Dacă puteți să mă convingeți să o răpim, atunci o s-o facem. Bine?

Toți dădură ascultători din cap.

Vinul îşi făcu efectul. Moţăi în fotoliu, apoi se mută în pat şi dormi adânc. Suna telefonul. Cuvertura atârna pe podea şi picioarele ei se aflau pe pernă. Telefonul suna. Avea pleoapele lipite. Mintea îi era amorţită şi pierdută în visuri, dar, undeva într-un colţ, ceva lucra şi îi spunea că sună telefonul.

Ochii se deschiseră, dar fără să vadă mare lucru. Soarele se ridicase, luminile erau aprinse şi ea se uita la telefon. Nu, nu ceruse să fie trezită. Se gândise o clipă la această posibilitate, dar era sigură că nu ceruse să fie trezită. Se aşeză pe marginea patului şi ascultă soneria. De cinci ori, zece, cincisprezece, douăzeci. Nu se opri. Se putea să fie o greşeală, dar după ce suna de douăzeci de ori, se oprea.

Nu era greşeală. Ceaţa începu să se împrăştie şi se mută lângă telefon. Cu excepţia recepţiei şi poate a proprietarului şi a cameristei de serviciu, nimeni nu ştia că se află în acest loc. Comandase mâncare, dar nu mai făcuse şi alte apeluri.

Soneria se opri. Bun, era o greşeală. Se duse spre baie, dar telefonul sună din nou. Numără. După al paisprezecelea apel, ridică receptorul.

— Alo?

— Darby, sunt Gavin Verheek. Totul e în regulă?

Se aşează pe pat.

— De unde ai numărul?

— Avem mijloacele noastre. Ascultă, ai.

— Stai, Gavin. Stai o clipă. Să mă gândesc. Cartea de credit, nu-i aşa?

— Da, cartea de credit Marcajul de hârtie. Suntem FBI-ul, Darby. Avem mijloace. Nu e chiar aşa greu.

— Atunci şi ei pot face la fel.

— Cred că da. Stai în hoteluri mici şi plăteşte cu bani gheaţă.

Simţea un nod greu în stomac şi se întinse pe pat. Chiar aşa. Nu era greu. Marcajul de hârtie. Ar fi putut să fie moartă până acum. Ucisă datorită unor hârtii.

— Darby, eşti acolo?

— Da. Se uită spre uşă ca să se asigure că are lanțul pus. Da, sunt aici.

— Eşti teafără?

— Aşa cred.

— Avem unele informații. Mâine, la campus, va avea loc o slujbă funerară, la trei, apoi urmează înmormântarea, în oraş. Am vorbit cu fratele lui şi familia doreşte ca eu să fiu unul dintre cei ce duc sicriul. Diseară ajung acolo. Cred că trebuie să ne întâlnim.

— De ce să ne întâlnim?

— Trebuie să ai încredere în mine, Darby. Viața ta e în pericol acum şi trebuie să mă asculți.

— Ce urmăriți?

Se făcu tăcere.

— Ce vrei să spui?

— Ce a spus directorul Voyles?

— Nu am vorbit cu el.

— Credeam că eşti avocatul lui, ca să zicem aşa. Ce se întâmplă, Gavin?

— De data asta nu acționăm.

— Şi ce ar putea să însemne asta, Gavin? Spune-mi!

— De aceea trebuie să ne întâlnim. Nu vreau să mai spun nimic la telefon.

— Telefonul funcționează foarte bine şi asta e tot ce ai la dispoziție deocamdată. Aşa că spune, Gavin.

— De ce nu ai încredere în mine? Era jignit.

— Acum o să închid. Nu-mi place. Dacă voi ştiți unde sunt, atunci s-ar putea să mă aştepte cineva în hol.

— Prostii, Darby. Foloseşte-ți capul! Am numărul camerei tale de o oră şi nu am făcut decât să te sun. Suntem de partea ta, jur.

Se gândi puțin. Era logic, dar o găsiseră atât de uşor.

— Te ascult. Nu ai vorbit cu directorul, dar FBI-ul nu intră în acțiune. De ce?

— Nu ştiu sigur. Ieri a luat hotărârea să uite de „pelican", a dat instrucțiuni să fie abandonat. Asta e tot ce pot să-ți spun.

— Nu e foarte mult. Ştie despre Thomas? Ştie că ar fi trebuit să fiu moartă pentru că l-am scris şi că, la patruzeci şi opt de ore după ce Thomas ți-a dat referatul ție, vechiul lui prieten de la Facultatea de Drept, ei – cine dracu' or fi ei – au încercat să ne omoare pe amândoi? Ştie toate astea, Gavin?

— Nu cred.

— Asta înseamnă că nu, nu-i aşa?

— Da. Înseamnă că nu.

— Bine, ascultă-mă. Crezi că a fost omorât din cauza referatului?

— Probabil.

— Asta înseamnă că da, nu-i aşa?

— Da.

— Mulțumesc. Dacă Thomas a fost omorât din cauza referatului, atunci ştim cine l-a omorât. Şi dacă ştim cine l-a omorât pe Thomas, atunci ştim cine i-a omorât şi pe Rosenberg şi pe Jensen, nu-i aşa?

Verheek ezită.

— Spune că da, fir-ar să fie! se repezi Darby.

— Aş spune că e probabil.

— Splendid! Probabil înseamnă da pentru un avocat. Ştiu că asta e tot ce poți face. E un probabil foarte puternic, totuşi îmi spui că FBI renunță la micul meu suspect.

— Liniştește-te, Darby. Hai să ne întâlnim diseară şi să stăm de vorbă. Aş putea să-ți salvez viața.

Puse cu grijă receptorul sub o pernă şi se duse la baie. Se spălă pe dinți şi perie ceea ce-i mai rămăsese din păr, apoi aruncă obiectele de toaletă şi schimburile într-o geantă nouă de voiaj, din prelată. Îşi puse bluzonul, şapca şi ochelarii de soare şi închise încet uşa după ea. Holul era pustiu. Urcă pe jos până la etajul şaptesprezece, luă liftul până la zece, apoi coborî pe scări zece etaje până în hol. Uşa de la casa scării era chiar lângă toaletă şi ea se strecură repede în cea pentru femei. Holul părea să fie pustiu. Se duse într-o cabină, încuie uşa şi aşteptă un timp.

Vineri dimineața în Cartierul Francez. Aerul era rece şi curat, fără urme de miros de mâncare şi păcat. Ora opt dimineața – prea devreme pentru oameni. Merse pe jos ca să-şi limpezească mintea şi să-şi facă planul zilei. Pe Dumaine, lângă Piața Jackson, găsi o cafenea pe care o ochise dinainte. Era aproape goală şi avea un telefon public în spate. Îşi turnă cafea şi o puse pe o masă de lângă telefon. Acolo putea vorbi.

Verheek veni la telefon în mai puțin de un minut.

— Unde stai la noapte? întrebă ea cu ochii pe uşa de la intrare.

— Hotelul Hilton, lângă râu.

— Ştiu unde este. O să te sun diseară, târziu, sau mâine dimineață. Să nu mă urmăreşti iar. Acum plătesc cu bani gheață, nu cu carte de credit.

— Foarte inteligent, Darby. Nu sta pe loc.

— S-ar putea să fiu moartă când ajungi tu aici.

— Nu, nu ai să fii. Găseşti acolo un Washington Post?

— Poate. De ce?

— Ia unul, repede. Unul de azi. E o poveste frumoasă despre Rosenberg şi Jensen şi poate despre cine i-a ucis.

— Nu mai pot să stau. Te sun mai târziu.

Primul stand de ziare nu avea Post. Merse în zigzag spre Canal, acoperindu-şi urmele, supraveghindu-şi spatele, spre St. Ann, de-a lungul magazinelor de antichități de pe Royal, printre barurile jerpelite de pe ambele părți ale străzii Bienville şi în cele din urmă la French Market, de-a lungul străzilor Decatur şi North Peters. Mergea repede, dar nepăsătoare. Avea aerul că e ocupată, ochii ei aruncau priviri iuți cercetând umbrele. Dacă erau undeva, acolo, în umbră, continuând s-o urmărească, erau foarte buni.

Cumpără Post şi Times-Picayune de la un vânzător ambulant şi găsi o masă într-un colț pustiu de la Café du Monde.

Pagina întâi. Citând o sursă confidențială, articolul insista pe legenda lui Khamel şi pe implicarea lui în crime. În tinerețe, omorâse pentru credința lui, se spunea, dar acum o

făcea numai pentru bani. Mulți bani, presupunea un expert de la contrainformații, acum la pensie, dar recunoscut ca atare, şi el fără nume. Fotografiile erau cețoase şi neclare, dar amenințătoare. Nu puteau fi ale aceleiaşi persoane. Dar atunci, spunea expertul, omul nu putea fi identificat şi nu fusese fotografiat de peste zece ani.

Un chelner apăru în sfârşit şi ea comandă cafea şi un papanaş glazurat. Expertul spunea că mulți îl considerau mort. Interpol-ul credea că fusese ucis nu mai departe decât acum şase luni. Expertul se îndoia că el călătorea cu avionul. FBI îl pusese în capul listei sale.

Deschise încet ziarul din New Orleans. Thomas nu era pe pagina întâi, dar fotografia lui era în pagina a doua, cu un articol lung. Polițiştii priveau cazul ca pe o omucidere, dar nu aveau prea multe indicii. O femeie albă fusese văzută în zonă, puțin înainte de explozie. Facultatea de Drept era zguduită, după declarațiile decanului. Poliția spunea puține lucruri. Mâine, în campus, va avea loc o slujbă. Se făcuse o greşeală îngrozitoare, spunea decanul. Dacă e vorba de o crimă, atunci era clar că cineva omorâse pe cine nu trebuia.

Avea ochii umezi şi deodată se simți din nou înfricoşată. Poate era doar o greşeală. Trăiau într-un oraş violent, cu oameni nebuni, şi poate că cineva încurcase lucrurile şi greşise în alegerea maşinii. Poate că nu o urmărea nimeni.

Îşi puse ochelarii de soare şi se uită la fotografia lui. O luaseră din anuarul Facultății de Drept; avea acel zâmbet superior pe care îl arbora când era profesor. Era proaspăt tuns şi foarte frumos.

Articolul lui Grantham despre Khamel a electrizat Washington-ul vineri dimineața. Nici nota internă, nici Casa Albă nu erau pomenite şi în oraş se făceau pariuri privind sursa de informații.

Atmosfera era deosebit de încinsă în Hoover Building. În biroul directorului, Eric East şi K. O. Lewis se plimbau nervoşi, în timp ce Voyles vorbea cu Preşedintele pentru a treia oară în două ore. Voyles înjura, nu direct pe Preşedinte,

dar pe cei din jurul lui. Îl înjura pe Coal şi, când Preşedintele înjură şi el, Voyles sugeră să folosească detectorul de minciuni pentru întreaga echipă, începând cu Coal, şi să vadă de la cine veneau scurgerile de informații. Da, fir-ar al dracului, da, el, Voyles, va face testul, ca toți cei care lucrau în Hoover Building. Şi înjurară iar amândoi. Voyles era roşu şi transpirat, iar faptul că zbiera la telefon şi Preşedintele îl auzea la celălalt capăt al firului nu conta deloc. Ştia că, pe undeva, Coal asculta totul.

Evident, Preşedintele recapătă controlul asupra conversației şi se lansă într-o predică plicticoasă. Voyles îşi şterse fruntea cu o batistă, se aşeză în vechiul lui scaun de piele şi începu să facă un exercițiu de respirație pentru a-şi scădea tensiunea şi pulsul. Supraviețuise unui atac de inimă şi era pândit de altul, şi-i spusese lui K. O. Lewis de multe ori că Flechter Coal şi idiotul lui şef îl vor omorî. Dar spusese asta despre ultimii trei preşedinți. Îşi ciupi cutele grase de pe frunte şi se afundă în scaun.

— Nu putem face asta, domnule Preşedinte.

Acum, era aproape agreabil. Fiind un om cu schimbări bruşte şi radicale de dispoziție, devenise deodată curtenitor. Un tip fermecător.

— Mulțumesc, domnule Preşedinte. Voi fi mâine acolo.

Închise uşor şi vorbi cu ochii închişi.

— Vrea să punem pe reporterul de la Post sub supraveghere. Zice că am mai folosit această metodă, aşa că o vom face din nou. I-am spus că sunt de acord.

— Ce fel de supraveghere? întrebă K. O.

— Să-l urmărim doar prin oraş. Douăzeci şi patru de ore, cu doi oameni. Să vedem unde merge noaptea, cu cine se culcă. E burlac, nu-i aşa?

— Divorțat, acum şapte ani, răspunse Lewis.

— Asigurați-vă că nu vă vede. Agenți în haine civile şi schimbați la fiecare trei zile.

— Chiar crede că scurgerile vin de la noi?

— Nu, nu cred. Dacă ar veni de la noi, de ce ne-ar pune pe urmele reporterului? Cred că ştie că sunt oamenii lui. Şi vrea să-i prindă.

— E un mic serviciu, adăugă Lewis îndatoritor.

— Da. Să nu fiți văzuți, bine?

Biroul lui L. Matthew Barr era la etajul trei al unui bloc de birouri jalnic şi dărăpănat de pe Strada M din Georgetown. Pe uşi nu erau tăblițe. Un paznic înarmat, cu sacou şi cravată, îndrepta oamenii de la lift. Covorul era uzat şi mobila veche. Praful acoperea totul şi era evident că Unitatea nu cheltuia bani pentru curățenie.

Barr conducea Unitatea, care era o mică secție neoficială, ascunsă, a Comitetului pentru Realegerea Preşedintelui. CRP avea o mulțime de birouri luxoase peste râu, în Rosslyn. Acolo, ferestrele se deschideau şi secretarele erau zâmbitoare, iar femeile de serviciu făceau curat în fiecare noapte. Dar nu şi aici.

Fletcher Coal ieşi din lift şi-l salută cu capul pe paznic, care-l salută Ia rândul său în acelaşi fel, fără să facă altă mişcare. Erau cunoştințe vechi. Străbătu micul labirint de birouri murdare, spre biroul lui Barr. Coal se mândrea că e cinstit cu el însuşi şi, sincer, nu se temea de nici un om din Washington, poate doar cu excepția lui Matthew Barr. Uneori se temea de el, alteori nu, dar îl admira întotdeauna.

Barr fusese la infanteria militară, la CIA, fusese spion cu două condamnări pentru trădare, din care câştigase milioane şi îngropase banii. Lucrase câteva luni într-un club country, dar nu prea mult. Coal îl recrutase personal pe Barr pentru a conduce Unitatea, care nu exista în mod oficial. Avea un buget anual de patru milioane, bani gheață, proveniți din diferite fonduri secrete şi Barr superviza o mică bandă de bătăuşi bine antrenați care făceau în linişte treaba ce revenea Unității.

Uşa lui Ban era întotdeauna încuiată. El o deschise şi Coal intră. Întâlnirea urma să fie scurtă, ca de obicei.

— Lasă-mă să ghicesc, începu Barr. Vrei să găsim pe unde se scurg informațiile.

— Într-un fel, da. Vreau să-l urmăreşti pe reporter, pe Grantham, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi să vezi cu cine vorbeşte. Are materiale al naibii de bune şi mă tem că vin de la noi.

— De necrezut cât de multe scurgeri de informații sunt!

— Avem câteva probleme, dar cea cu Khamel a fost un truc. Eu am scris-o.

Barr zâmbi.

— Bănuiam eu. Părea prea curată şi apărută la tanc.

— Ai avut vreodată de-a face cu Khamel?

— Nu. Acum zece ani eram siguri că a murit. Aşa îi place lui. Nu are ego, deci nu va prins niciodată. Poate să trăiască într-o baracă de carton în Sao Paulo timp de şase luni, să mănânce rădăcini şi şobolani, apoi să ia avionul până la Roma pentru a ucide un diplomat, după care să dispară la Singapore pentru câteva luni. Nu citeşte articolele din ziare care-l privesc.

— Câți ani are?

— De ce te interesează?

— Sunt fascinat. Cred că ştiu cine l-a angajat ca să-i omoare pe Rosenberg şi Jensen.

— Adevărat? Poți să-mi împărtăşeşti acest zvon?

— Nu. Nu încă.

— Are între patruzeci şi patruzeci şi cinci de ani, deci nu e aşa bătrân, dar a ucis un general libanez la cincisprezece ani. Aşa încât are o carieră lungă. E o legendă, înțelegi? Poate să ucidă cu orice mână, cu orice picior, cu o cheie de maşină, un creion, cu orice. E expert cu orice armă. Vorbeşte douăsprezece limbi. Dar ai auzit toate astea, nu-i aşa?

— Da, dar e amuzant

— Bine. Se crede că e cel mai eficace şi cel mai scump asasin din lume. În tinerețe nu era decât un terorist, dar era prea talentat ca să arunce numai bombe. Şi a devenit asasin plătit. Acum e cam bătrân şi ucide doar pentru bani.

— Cât de mulți?

— Bună întrebare. Probabil că ia cam zece-douăzeci de milioane, şi în treaba asta nu mai e altul ca el. Unele teorii spun că ar împărți banii cu alte grupuri teroriste. Nimeni nu ştie cu adevărat. Stai să ghicesc: vrei să-l găsesc pe Khamel şi să-l aduc viu.

— Lasă-l în pace pe Khamel. Îmi place treaba pe care a făcut-o aici.

— E foarte talentat.

— Vreau să-l urmăreşti pe Gray Grantham şi să afli cu cine vorbeşte.

— Ai vreo idee?

— Câteva. Există un om numit Milton Hardy, care lucrează ca om de serviciu în Aripa de Vest. Coal aruncă un plic pe birou. E acolo de mult timp, pare să fie pe jumătate orb, dar cred că vede şi aude multe. Urmăreşte-l o săptămână-două. Toți îi spun Sarge. Mă gândesc să-l dau afară.

— Minunat, Coal. Cheltuim atâția bani ca să urmărim negri orbi!

— Fă cum îți spun. Timp de trei săptămâni.

Coal se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Deci ştii cine l-a angajat pe ucigaş? spuse Barr.

— Suntem pe aproape.

— Unitatea e mai mult decât nerăbdătoare să te ajute.

— Sunt sigur.

Doamna Chen era proprietara unui duplex şi închiria cealaltă jumătate, de cincisprezece ani, studentelor la drept. Era dificilă, dar retrasă, şi trăia lăsându-i şi pe ceilalți să trăiască, atâta vreme cât erau liniştiți. Duplexul era la şase cvartale de campus.

Era întuneric când răspunse la uşă. Persoana care se afla în prag era o tânără atrăgătoare, cu părul scurt şi un zâmbet nervos. Foarte nervos.

Doamna Chen se încruntă la ea, până când fata vorbi.

— Sunt Alice Stark, o prietenă a lui Darby. Pot să intru?

Aruncă o privire peste umăr. Strada era liniştită şi tăcută. Doamna Chen locuia singură, cu toate uşile şi ferestrele bine închise, dar îşi spuse că era o fată foarte drăguță, cu un zâmbet nevinovat şi, dacă era prietenă cu Darby, putea avea încredere în ea. Deschise uşa şi Alice intră.

— S-a întâmplat ceva? spuse doamna Chen.

— Da. Darby are necazuri, dar acum nu putem să vorbim despre asta. V-a sunat la telefon în după-amiaza asta?

— Da. A spus că va veni o tânără să se uite prin apartament.

Alice respiră adânc şi încercă să pară calmă.

— Nu durează mult. A spus că undeva, în perete, e o uşă. Nu aş vrea să folosesc uşa din spate sau din față.

Doamna Chen se încruntă şi ochii ei întrebau: „De ce?" dar nu spuse nimic.

— În ultimele două zile a fost cineva în apartament? întrebă Alice.

O urmă pe doamna Chen într-un coridor îngust.

— N-am văzut pe nimeni. Ieri, devreme, înainte de răsărit, a bătut cineva la uşă, dar nu m-am uitat. Mută o masă din dreptul unei uşi, o descuie şi o deschise.

Alice păşi în fața ei.

— A spus să mă duc singură, bine?

Doamna Chen voia să se uite şi ea, dar încuviință din cap şi închise uşa în spatele lui Alice. Uşa dădea într-un coridor mic, care se întunecă deodată. La stânga era camera de lucru şi un comutator care nu putea fi folosit. Alice îngheță în întuneric. Apartamentul era cufundat în întuneric, era cald şi plutea un miros greu de gunoi vechi. Se aştepta să fie singură, dar era studentă în anul al doilea la drept, fir-ar să fie, nu vreun detectiv particular dibaci.

Se stăpâni. Scotoci într-o geantă mare şi găsi un pix-lanternă. Avea trei astfel de pixuri. Pentru orice eventualitate. Ce eventualitate? Nu ştia. Darby vorbise limpede. Pe ferestre să nu se vadă nici o lumină. Poate că ei stăteau la pândă.

Cine dracu sunt ei? voia să ştie Alice. Darby nu ştia, spuse că o să-i explice mai târziu, dar întâi trebuia să se uite prin apartament.

Alice fusese în apartament de zeci de ori anul trecut, dar intrase pe uşa din față, cu o mulțime de lumini şi alte înlesniri. Fusese în toate camerele şi credea că se va descurca în întuneric. Acum încrederea se dusese. Dispăruse. În locul ei simțea o teamă care o făcea să tremure.

„Stăpâneşte-te. Eşti singură. Nu ar veni să stea aici, având o femeie băgăcioasă alături. Dacă fuseseră într-adevăr, făcuseră doar o scurtă vizită."

După ce se uită atent, se convinse că lanterna funcționa. Lumina cu intensitatea unui chibrit care se stinge. O îndreptă spre podea şi văzu un cerc slab, de mărimea unei portocale mici. Cercul tremura.

În vârful picioarelor, dădu colțul spre camera de lucru. Darby spunea că acolo era o lampă mică, pe raftul de cărți, aproape de televizor, şi că lumina aceea era întotdeauna aprinsă. O folosea ca lampă de veghe şi dădea o lumină slabă în cameră, până la bucătărie. Fie că Darby mințise, fie că becul se arsese, sau îl deşurubase cineva. Nu avea importanță în momentul de față, pentru că bucătăria şi camera erau în întuneric.

Se afla pe covor, în mijlocul camerei, înaintând centimetru cu centimetru spre masa din bucătărie, unde ar fi trebuit să fie computerul. Se lovi de marginea mesei de cafea şi lanterna se stinse. O scutură. Nimic. Căută a doua lanternă în geantă.

În bucătărie mirosul era mai greu. Computerul se afla pe masă împreună cu o mulțime de dosare goale şi agende. Examină computerul cu luminița ei slabă. Butonul de pornire era în față. Îl apăsă şi monitorul monocrom se încălzi încet. Ecranul emitea o lumină verzuie care acoperea masa, dar nu depăşea spațiul bucătăriei.

Alice se aşează în fața tastaturii şi începu să bată. Găsi menu-ul, apoi listarea, apoi fişierele. Conținutul directorului acoperi ecranul. Îl studie cu atenție. Trebuia să cuprindă cam

patruzeci de fişiere şi văzu numai zece. Cea mai mare parte fuseseră şterse. Puse în funcțiune imprimanta laser şi în câteva clipe directorul era trecut pe hârtie. O luă şi o băgă în geantă.

Se ridică şi, cu ajutorul lanternei, începu să examineze dezordinea din jurul computerului. Darby apreciase numărul de dischete la douăzeci, dar dispăruseră. Nu mai era nici o dischetă. Agendele erau pentru drept constituțional şi procedură civilă şi atât de plicticoase şi pline de generalități încât nu le-ar fi vrut nimeni. Fişierele expandabile erau puse grămadă, la un loc, dar goale.

Era o treabă curată, făcută cu răbdare. Cineva petrecuse câteva ore ştergând şi adunând, apoi plecase numai cu o geantă sau o pungă de plastic.

În cameră, lângă televizor, Alice se uită afară. Maşina roşie era acolo, la un metru şi ceva de fereastră. Părea în regulă.

Înşurubă becul de la lumina de veghe, o aprinse şi o stinse repede. Mergea perfect. Îl deşurubă la fel cum făcuse el sau ea.

Ochii ei se obişnuiseră; acum vedea canaturile uşilor şi mobila. Închise computerul şi se strecură prin cameră spre hol.

Doamna Chen o aştepta exact acolo unde o lăsase.

— E în regulă? întrebă ea.

— Totul e în regulă, spuse Alice. Dar fiți atentă. Am să vă sun peste o zi sau două, să văd dacă a trecut cineva. Şi vă rog, nu spuneți nimănui că am fost aici.

Doamna Chen asculta atentă, în timp ce muta masa în fața uşii.

— Ce-i cu maşina ei?

— O să fie bine. Dar uitați-vă la ea.

— Ea e bine?

Erau în cameră, aproape de uşa din față.

— O să fie bine. Cred că se va întoarce în câteva zile. Mulțumesc, doamnă Chen.

Doamna Chen închise uşa, o încuie şi se uită pe ferestruică. Fata era pe trotuar şi în curând dispăru în întuneric.

Alice merse pe jos trei cvartale, până la maşina ei.

Vineri seara în Cartierul Francez. Tulane juca mâine la Dome, apoi duminică jucau The Saints şi oamenii gălăgioşi ieşiseră cu miile, parcând la întâmplare, blocând străzile, hoinărind în mulțimi zgomotoase, bând din pahare de plastic, înghesuindu-se în baruri şi amuzându-se, făcând scandal şi distrându-se. Pe la nouă, Inner Quarter era închis cu grilaje.

Alice parcă pe Poydras, departe de locul unde voia să parcheze şi ajunse cu o oră întârziere la barul aglomerat din St. Peter, în inima Cartierului Francez. Nu erau mese. Toți se înghesuiau la bar. Se retrase într-un colț cu o țigară şi îşi trecu privirea peste oameni. Cei mai mulți erau studenți, veniți în oraş pentru meci.

Un chelner veni direct la ea.

— Căutați cumva o prietenă? întrebă el.

Ea ezită.

— Da.

El arătă dincolo de bar.

— După colț, în prima cameră pe dreapta, sunt câteva mese mici. Cred că prietena dumneavoastră e acolo.

Darby era într-un separeu mic, aplecată peste o sticlă de bere, cu ochelari de soare şi pălărie. Alice îi strânse mâna.

— Ce bine îmi pare că te văd!

Îi studie coafura, amuzându-se. Darby îşi scoase ochelarii. Avea ochii roşii şi obosiți.

— Nu am ştiut pe cine altcineva să sun.

Alice ascultă cu fața fără expresie, incapabilă să se gândească la ceva potrivit şi incapabilă să-şi ia ochii de la părul ei.

— Cine ți-a făcut părul? întrebă ea.

— Îți place? E puțin cam punk, ceea ce cred că e o revanşă şi în mod sigur va impresiona oamenii când voi începe să caut o slujbă.

— De ce?

— Cineva a încercat să mă omoare, Alice. Nişte oameni răi au o listă şi numele meu e în capul ei. Cred că mă urmăresc.

— Să te omoare? Ai pronunțat cuvântul „omor"? Cine ar putea să vrea să te omoare, Darby?

— Nu sunt sigură. Ce e cu apartamentul meu?

Alice încetă să se mai uite la părul ei şi-i dădu hârtia cu directorul. Darby o studie. Era adevărat. Nu era un vis sau o greşeală. Bomba fusese pusă în maşina care trebuia. Rupert şi cow-boy-ul puseseră mâna pe ea. Chipul pe care îl văzuse o căuta pe ea. Intraseră în apartamentul ei şi şterseseră tot ceea ce doreau să şteargă. O aşteptau afară.

— Ce e cu dischetele?

— Nu mai e niciuna. Fişierele expandabile de pe masa din bucătărie au fost puse laolaltă, ordonat, şi sunt goale. În rest, totul pare să fie în ordine. Au deşurubat becul de la lampa de veghe şi totul e în întuneric. Am controlat. Funcționează. Sunt tipi cu foarte multă răbdare.

— Ce e cu doamna Chen?

— Nu a văzut nimic.

Darby îndesă hârtia într-un buzunar.

— Ascultă, Alice, mi s-a făcut deodată foarte frică. Nu trebuie să fii văzută cu mine. Poate nu a fost o idee bună.

— Cine sunt oamenii ăştia?

— Nu ştiu. L-au omorât pe Thomas şi au încercat să mă omoare şi pe mine. Am avut noroc, iar acum mă urmăresc.

— De ce, Darby?

— Nu trebuie să ştii şi nu am să-ți spun. Cu cât ştii mai mult, cu atât eşti mai în pericol. Crede-mă, Alice, nu pot să-ți spun ce ştiu.

— Dar nu am să spun nimănui, jur!

— Dar dacă te fac ei să vorbeşti?

Alice se uită în jur, ca şi cum totul ar fi fost în regulă. Îşi studie prietena. Fuseseră foarte apropiate încă de la cursurile de orientare. Studiaseră ore întregi împreună, schimbaseră notițe, transpiraseră la examene, făcuseră echipă la procesele

înscenate, vorbiseră despre bărbați. Alice era singura studentă care ştia de legătura lui Darby cu Callahan.

— Vreau să te ajut, nu mi-e frică.

Darby nu se atinsese de bere. Scoase încet dopul.

— Sunt îngrozită. Eram acolo când a murit, Alice. A tremurat pământul. El a fost făcut bucăți şi eu ar fi trebuit să fiu cu el. Eu ar fi trebuit să mor.

— Atunci du-te la poliție.

— Încă nu. Poate mai târziu. Mi-e frică s-o fac. Thomas se dusese la FBI şi peste două zile ar fi trebuit să murim amândoi.

— Deci FBI-ul te urmăreşte?

— Nu cred. Dar au vorbit şi cineva i-a ascultat foarte atent şi a auzit cine nu trebuia.

— Au vorbit despre ce? Hai, Darby, eu sunt prietena ta cea mai bună. Nu te mai juca.

Darby luă o înghițitură mică din sticlă. Evita să o privească în ochi. Se uita la masă.

— Te rog, Alice. Lasă-mă să aştept. Nu are rost să-ți spun ceva care te-ar putea duce la moarte. O pauză lungă. Dacă vrei să mă ajuți, du-te la slujbă mâine. Fii cu ochii în patru. Împrăştie zvonul că te-am sunat de la Denver, unde stau cu o mătuşă, al cărei nume nu-l cunoşti, şi că am lăsat baltă facultatea semestrul ăsta, dar că vin la primăvară. Asigură-te că zvonul ăsta se răspândeşte. Cred că unii vor asculta cu atenție.

— Bine. Ziarul spune că o femeie albă a fost zărită atunci când a fost ucis, că s-ar putea să fie suspectă sau aşa ceva.

— Aşa ceva. Eram acolo şi trebuia să fiu şi eu victimă. Citesc ziarele cu ochelari care măresc. Poliția nu are nici un indiciu.

— Bine, Darby. Eşti mai deşteaptă decât mine. Eşti mai deşteaptă decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Şi acum?

— Întâi: ieşi pe uşa din spate. La capătul coridorului e o uşă albă, unde sunt toaletele. De acolo, într-o debara, apoi în bucătărie, apoi afară, pe uşa din spate. Nu te opri. Aleile duc

la Royal. Ia un taxi şi du-te la maşina ta. Supraveghează-ți spatele.

— Vorbeşti serios?

— Uită-te la părul meu, Alice. M-aş poci eu singură aşa, doar ca să mă joc?

— Bine, bine. Şi pe urmă?

— Du-te mâine la slujbă, răspândeşte zvonul, şi o să te chem peste două zile.

— Unde stai?

— Ici şi colo. Mă mişc mult.

Alice se ridică şi o sărută pe obraz. Apoi plecă.

Timp de două ore, Verheek măsură podeaua, ridicând reviste, aruncându-le, dând comandă la serviciul de cameră, despachetând, plimbându-se prin cameră. Apoi, timp de alte două ore, stătu în pat, bând o bere caldă şi uitându-se la telefon. Va face asta până la miezul nopții, îşi spuse el, şi apoi?

Ea spusese că îl va suna.

La miezul nopții, aruncă încă o revistă şi plecă din cameră. Un agent de la biroul din New Orleans îl ajutase puțin şi-i dăduse câteva adrese de localuri frecventate de studenții de la drept, aproape de campus. Se va duce acolo, se va amesteca printre ei, va bea bere şi va asculta. Studenții erau în oraş pentru meci. Ea nu va fi acolo, dar asta nu avea importanță, pentru că nu o văzuse niciodată. Dar poate că va auzi ceva şi va putea să arunce un nume, să lase o carte de vizită, să-şi facă un prieten care să o cunoască sau care să ştie pe cineva care o cunoaşte. O încercare mult mai eficientă decât contemplarea telefonului.

Găsi un scaun la bar într-un local numit La Tribunal, aflat la trei cvartale de campus. Avea un aer universitar, cu scheme de fotbal şi poze cu fete pe pereți. Clienții, mulți, erau gălăgioşi şi sub treizeci de ani.

Barmanul părea a fi student. După două beri, mulțimea se rări şi barul aproape se goli. Peste câteva clipe, sosi alt val.

Verheek comandă a treia oară. Era unu treizeci.

— Eşti student la drept? îl întrebă el pe barman.
— Da.
— Nu e chiar aşa rău, nu-i aşa?
Curăța tejgheaua de alune.
— M-am distrat şi mai bine.
Verheek tânjea după barmanii care îl serveau cu bere în timpul studenției. Tipii cunoşteau arta conversației. Nimeni nu le era străin. Vorbeau despre orice.
— Eu sunt avocat, spuse Verheek disperat.
Oooo, hei, hei, tipul ăsta e avocat! Ce raritate! O persoană de excepție. Puştiul plecă.
Ticălos mic! Sper să fii exmatriculat. Verheek îşi luă sticla şi se întoarse cu fața spre mese. Se simțea ca un bunic printre copii. Deşi nu putea suferi Facultatea de Drept şi amintirile de acolo, petrecuse câteva nopți de vineri lungi în barurile din Georgetown cu prietenul lui, Callahan. Plăcute amintiri.
— Ce fel de avocat?
Barmanul revenise. Gavin se întoarse spre bar şi zâmbi.
— Consilier special la FBI.
Tot mai ştergea barul.
— Deci la Washington?
— Da, am venit aici pentru meciul de duminică. Țin cu Redskins. Nu putea să-i sufere pe Redskins şi nici o altă echipă de fotbal. Puştiul nu reacționă. Unde faci facultatea?
— Aici, la Tulane. Termin în mai.
— Şi pe urmă?
— Poate la Cincinnati, într-un birou, un an sau doi.
— Cred că eşti un student bun.
El ridică din umeri.
— Mai vreți bere?
— Nu. Ai avut cursuri cu Thomas Callahan?
— Sigur. Îl cunoaşteți?
— Am făcut împreună facultatea la Georgetown.
Verheek scoase o carte de vizită din buzunar şi o dădu puştiului.
— Sunt Gavin Verheek.

Puştiul se uită la ea şi o puse politicos lângă gheață. Barul era liniştit şi puştiul obosise de conversație.

— Cunoşti o studentă, Darby Shaw?

Puştiul se uită la mese.

— Nu, nu am făcut cunoştință, dar ştiu cine este. Cred că e în anul doi. O pauză lungă, bănuitoare. De ce?

— Trebuie să vorbim cu ea.

„Să vorbim", ca la FBI. Nu pur şi simplu el, Gavin Verheek. Pluralul suna mult mai plin de importanță.

— Vine pe aici?

— Am văzut-o de câteva ori. E greu să nu o remarci.

— Am auzit. Gavin se uită la mese. Crezi că tipii ăştia ar putea s-o cunoască?

— Nu cred. Toți sunt în anul întâi. Se cunoaşte doar. Se contrazic asupra drepturilor de proprietate, de percheziție şi de confiscare.

Da, ce zile! Gavin scoase câteva cărți de vizită din buzunar şi le puse pe bar.

— Stau la Hilton câteva zile. Dacă o vezi sau auzi ceva, lasă-mi una.

— Sigur. Aseară a fost şi un polițist, care a pus întrebări. Credeți că a fost amestecată în moartea lui?

— Nu, deloc. Pur şi simplu trebuie să vorbim cu ea.

— O să țin ochii deschişi.

Verheek plăti berea, mulțumi din nou puştiului şi o luă pe trotuar. Merse trei cvartale, spre Half Shell. Era aproape două. Era mort de oboseală, pe jumătate beat şi o orchestră izbucni în clipa în care intră pe uşă. Locul era întunecos, aglomerat şi vreo cincizeci de flăcăi începură imediat să danseze cu iubitele lor. Îşi croi drum prin mulțime şi ajunse în siguranță lângă bar. Acolo era îmbulzeală, stăteau umăr lângă umăr şi nu se mişca niciunul. Îşi făcu loc, luă o bere ca să se răcorească şi-şi dădu iar seama că era de departe cel mai bătrân din local. Se retrase într-un colț întunecos, dar aglomerat. Era fără speranță. Nu-şi auzea nici gândurile, nemaivorbind de conversație.

Se uită la barmani: toți tineri, toți studenți. Cel mai în vârstă se apropia de treizeci de ani şi dădea telefon după telefon, comunicând cecurile, ca şi cum s-ar fi pregătit de închidere. Avea mişcări iuți, de parcă venise timpul să plece. Gavin îi pândea fiecare gest.

Îşi dezlegă şorțul, îl aruncă într-un colț, se aplecă sub bar şi dispăru. Gavin îşi făcu loc cu coatele prin mulțime şi-l prinse în clipa când trecea pe uşa de la bucătărie. Îşi pregătise legitimația de la FBI.

— Scuză-mă, sunt de la FBI. Îi băgă legitimația în ochi. Cum te cheamă?

Puştiul îngheță şi îl privi speriat pe Verheek.

— Fountain, Jeff Fountain.

— Bine, Jeff. Nu s-a întâmplat nimic. Vreau să-ți pun doar câteva întrebări. Bucătăria îşi terminase activitatea acum câteva ore şi erau singuri. Fă-ți timp.

— Bine. Ce s-a întâmplat?

— Eşti student la drept, nu-i aşa?

Te rog, spune da. Prietenul lui spusese că majoritatea barmanilor erau studenți la drept.

— Da. La Loyola.

Loyola! Ce dracu'!

— Da, aşa credeam şi eu. Ai auzit de profesorul Callahan de la Tulane? înmormântarea are loc mâine.

— Sigur. E în toate ziarele. Cei mai mulți dintre prietenii mei sunt la Tulane.

— Cunoşti o studentă în anul doi de acolo numită Darby Shaw? O tipă foarte frumoasă.

Fountain zâmbi.

— Da, se întâlnea cu un prieten de-al meu, anul trecut. Uneori vine pe aici.

— Când a fost ultima dată?

— Acum o lună sau două. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să stăm de vorbă cu ea. Îi dădu lui Fountain nişte cărți de vizită. Ține astea. Voi sta la Hilton câteva zile. Dacă o vezi pe aici, sau dacă auzi ceva, lasă-mi una la hotel.

— Ce să aud?

— Ceva despre Callahan. Trebuie să o vedem neapărat, bine?

— Sigur. Băgă cărțile de vizită în buzunar.

Verheek îi mulțumi şi se întoarse la petrecere. Înaintă încet prin mulțime, ascultând crâmpeie de conversații. Un alt grup mare intră şi el îşi făcu greu drum spre uşă. Era prea bătrân pentru asta.

Şase cvartale mai încolo, parcă maşina ilegal în fața unui club studențesc de lângă campus. Ultima lui oprire din noaptea aceea avea să fie într-o sală mică, întunecoasă, pentru biliard, goală în clipa aceea. Plăti la bar pentru o bere şi studie locul. Erau patru mese de biliard şi puțină mişcare. Un tânăr în tricou veni la bar şi comandă încă o bere. Tricoul lui era verde cu gri, având imprimate pe partea din față cuvintele TULANE-FACULTATEA DE DREPT, deasupra a ceea ce părea a fi un număr de identificare.

Verheek vorbi fără să stea pe gânduri.

— Eşti student la drept?

Tânărul se uită la el în timp ce scotea banii din jeans.

— Da.

— L-ai cunoscut pe Thomas Callahan?

— Cine eşti?

— FBI. Callahan era prieten cu mine.

Studentul îşi bea berea şi era bănuitor.

— Eram în grupa lui de drept constituțional.

Asta e! Ca şi Darby. Verheek încercă să nu pară interesat.

— O cunoşti pe Darby Shaw?

— De ce vrei să ştii?

— Trebuie să vorbim cu ea. Asta-i tot.

— Cine?

Studentul era chiar foarte bănuitor. Se apropie cu un pas de Gavin, ca şi cum ar fi vrut câteva răspunsuri clare.

— FBI, răspunse Verheek nepăsător.

— Ai o insignă sau altceva?

— Sigur, spuse el, scoțând cartea de vizită din buzunar.

Studentul o citi atent, apoi i-o înapoie.

— Eşti avocat, nu agent.

Era un argument serios şi avocatul ştia că îşi va pierde postul dacă şeful lui află că pune întrebări şi că în general face pe agentul.

— Da. Sunt avocat. Callahan şi cu mine am fost împreună la facultate.

— Atunci de ce vrei s-o vezi pe Darby Shaw?

Barmanul se apropie uşor şi trăgea cu urechea.

— O cunoşti?

— Nu ştiu, spuse studentul, şi era clar că de fapt o cunoştea, dar nu era dispus să vorbească. Are necazuri?

— Nu. O cunoşti, nu-i aşa?

— Poate că da, poate că nu.

— Ascultă, cum te cheamă?

— Arată-mi o legitimaţie şi îţi spun numele meu.

Gavin luă o înghiţitură lungă din sticlă şi zâmbi spre barman.

— Trebuie să o văd. E foarte important. Am să stau la Hilton câteva zile. Dacă o vezi, spune-i să mă sune.

Îi oferi studentului cartea de vizită, acesta o privi şi se îndepărtă.

La ora trei, descuie uşa camerei şi controlă telefonul. Nici un mesaj. Oriunde se afla, Darby nu sunase încă. Presupunând, bineînţeles, că mai era în viaţă.

Garcia sunase pentru ultima oară. Grantham răspunsese la telefon sâmbătă în zori, cu mai puţin de două ore înainte ca ei să se întâlnească pentru prima dată cu el. Renunţă, spusese el. Nu era timpul potrivit. Dacă povestea răsufla, câţiva avocaţi foarte puternici şi foarte bogaţii lor clienţi vor pica şi aceşti oameni, nefiind obişnuiţi să cadă, vor trage şi pe alţii după ei. Şi Garcia s-ar putea să o păţească. Avea o soţie şi o fetiţă. Avea o slujbă pe care o suporta doar pentru că primea mulţi bani. De ce să rişte? Nu făcuse nimic rău. Avea conştiinţa curată.

— Atunci de ce continui să mă suni? întrebă Grantham.

— Cred că ştiu de ce au fost omorâți. Nu sunt sigur, dar am o idee. Am văzut ceva.

— Vorbim despre asta cam de o săptămână, Garcia. Ai văzut ceva sau ai ceva concret. Dar nu mi-e de nici un folos până nu-mi arăți.

Grantham deschise un dosar şi scoase fotografiile cinci pe şapte ale omului de la telefon.

— Eşti cinstit, Garcia, de aceea vrei să vorbeşti.

— Da, dar există şansa ca ei să afle că eu ştiu. Se poartă ciudat cu mine, ca şi cum ar vrea să mă întrebe dacă am văzut. Dar nu pot să întrebe, pentru că nu sunt siguri.

— Sunt de la firma ta?

— Da. Nu. Ia stai! De unde ştii că lucrez la o firmă? Nu ți-am mai spus nimic despre asta.

— E uşor. Te duci la lucru prea devreme ca să fie vorba de guvern. Lucrezi deci la una din acele două sute de firme de avocați unde asociații şi partenerii mai tineri lucrează o sută de ore pe săptămână. Prima dată m-ai sunat pe la cinci dimineața şi erai în drum spre lucru.

— Ei bine, ce altceva mai ştii?

— Nu prea mult. Te joci, Garcia. Dacă nu vrei să vorbeşti, închide şi lasă-mă în pace. Vreau să dorm.

— Vise plăcute!

Garcia închise. Grantham se uită lung la telefon.

În ultimii opt ani îşi pusese de trei ori telefonul pe lista de numere secrete. Trăia de pe urma telefonului şi subiectele lui cele mai bune apăreau la telefon. Dar pe lângă problemele mari mai erau încă o mie altele nesemnificative, din surse care se simțeau obligate să sune la orice ceas din noapte, cu amănuntele lor de ultimă oră. Era cunoscut ca un reporter care mai degrabă ar fi înfruntat plutonul de execuție decât să dezvăluie o sursă, aşa că îl sunau şi îl sunau mereu. Se săturase; îşi va lua un număr nou, care nu era în carte. Un timp nu va mai suna nimeni. Apoi se va strădui să fie iar trecut în cartea de telefon a D. C.

Acum era acolo. Gray S. Grantham. Singurul cu acest nume din carte. Îl puteau suna la ziar douăsprezece ore pe zi, dar era mult mai discret şi mai confidențial să-l sune acasă, mai ales la ore nepotrivite, când încerca să doarmă.

Timp de o jumătate de oră îl stăpâni furia împotriva lui Garcia, apoi se culcă. Dormea dus când telefonul sună iar. Îl căută în întuneric.

— Alo!

Nu era Garcia. Era o femeie.

— Gray Grantham de la Washington Post?

— Da. Cine eşti?

— Continui povestea despre Rosenberg şi Jensen?

Se ridică pe întuneric şi se uită la ceas. Cinci şi treizeci.

— E o poveste interesantă. Mulți oameni lucrează la ea, dar fac investigații.

— Ai auzit de referatul „pelican"?

El respiră adânc şi încercă să se gândească.

— Referatul „pelican". Nu. Ce este?

— O mică teorie inofensivă despre cine i-a omorât. A fost dus la Washington duminica trecută de un bărbat numit Thomas Callahan, profesor de drept la Tulane. L-a dat unui prieten care lucrează la FBI şi teoria a circulat. Lucrurile au evoluat şi Callahan a fost omorât într-o maşina-capcană miercuri noaptea în New Orleans.

Lampa era aprinsă şi el lua notițe.

— De unde suni?

— New Orleans, de la un telefon public, fii liniştit.

— De unde ştii toate astea?

— Eu am scris referatul.

Acum era treaz de-a binelea, cu ochii larg deschişi şi respirând repede.

— Bine. Dacă l-ai scris, spune-mi despre ce e vorba.

— Nu vreau s-o fac, deoarece, chiar dacă ai avea o copie, tot nu l-ai putea publica.

— Pune-mă la încercare.

— Nu vei putea. Vor dura verificările.

— Bine. E Klanul, teroristul Khamel, Armata Subterană, arienii.

— Nu. Nu-i niciunul dintre ei. Sunt prea cunoscuți. E vorba despre un suspect necunoscut.

El se plimba în jurul patului, cu telefonul în mână.

— De ce nu-mi poți spune cine este?

— Poate mai târziu. Pari să ai surse de informații miraculoase. Să vedem dacă afli.

— Povestea cu Callahan va fi uşor de verificat. Cu un telefon. Dă-mi douăzeci şi patru de ore.

— O să încerc să sun luni dimineața. Dacă facem afacerea, domnule Grantham, trebuie să mă convingi. Data viitoare, când te sun, spune-mi ceva ce nu ştiu.

Era la un telefon public, în întuneric.

— Eşti în pericol? întrebă el.

— Aşa cred. Dar deocamdată e în regulă.

Părea tânără, cam douăzeci şi cinci de ani, poate. Scrisese un referat. Îl cunoştea pe profesorul de drept.

— Eşti avocat?

— Nu. Nu-ți pierde vremea făcând cercetări în jurul meu. Ai o treabă de făcut, domnule Grantham, sau mă duc la altcineva.

— Bine. Îți trebuie un nume.

— Am unul.

— Un nume de cod, vreau să zic.

— Ca spionii? S-ar putea să fie amuzant.

— Fie asta, fie numele adevărat.

— Dibace încercare. Spune-mi Pelican.

Părinții lui erau irlandezi, buni catolici, dar el îi părăsise cu mulți ani în urmă. Erau o pereche frumoasă; puşi în valoare de doliu, bine îmbrăcați şi bronzați. Mergeau mână în mână, alături de restul familiei, înspre capela Rogers. Fratele lui de la Mobile era mai scund şi arăta mult mai bătrân. Thomas îi spusese că avea probleme cu băutura.

Timp de o jumătate de oră studenții şi profesorii intraseră în capela mică. Meciul avea loc seara şi în campus se afla o

mulțime impresionantă. Un car de televiziune era parcat pe stradă. Un cameraman păstra o distanță respectabilă şi filma fațada capelei. Un polițist din campus îl supraveghea atent şi-l ținea la depărtarea potrivită.

Era ciudat să-i vezi pe studenții de la drept cu rochii şi pantofi cu tocuri, sacouri şi cravate.

Într-o cameră întunecoasă de la etajul trei din Newcomb Hall, Pelicanul stătea la fereastră şi urmărea studenții care vorbeau încet, terminându-şi țigările. Sub scaunul ei erau patru ziare desfăcute. Era acolo de două ore; citise la lumina soarelui, aşteptând slujba religioasă. Nu putea să fie în altă parte. Era sigură că băieții răi stăteau ascunşi prin tufişurile din jurul capelei, dar ea învățase să aibă răbdare. Venise devreme, va rămâne până târziu şi va pleca pe întuneric. Dacă o găseau, poate o vor face repede şi totul se va sfârşi.

Ținea în mână un şervețel de hârtie mototolit, cu care îşi şterse ochii. Putea să plângă acum, dar era pentru ultima oară. Oamenii erau cu toții înăuntru şi televiziunea plecase. Ziarul îi adusese informația că slujba şi ceremonia de înmormântare vor avea loc doar în prezența familiei, mai târziu. În capelă nu era nici un sicriu.

Alesese acest moment ca să fugă, să închirieze o maşină şi să conducă până la Baton Rouge, să sară apoi în primul avion care s-o ducă oriunde, departe de New Orleans. Ar fi plecat din țară, poate la Montreal sau Calgary. S-ar fi ascuns acolo timp de un an, sperând să se elucideze crima şi băieții răi să fie îndepărtați.

Dar era un vis. Drumul cel mai scurt ducea direct la ea. Ştia mai mult decât oricine. FBI-ul dăduse târcoale, apoi renunțase şi acum vânau cine ştie pe unde. Verheek nu ajunsese la nici un rezultat şi era apropiat de director. Ar fi trebuit să facă legătura. Micul ei referat îl omorâse pe Thomas şi acum o urmăreau pe ea. Cunoştea identitatea omului din spatele asasinului lui Rosenberg, al lui Jensen şi Callahan, şi acest lucru o făcea prețioasă.

Deodată, se aplecă înainte. Lacrimile i se uscară pe obraji. Era acolo! Bărbatul slab, cu față îngustă! În haină şi cu cravată şi arăta îndoliat, în timp ce păşea rapid spre capelă. El era! Omul pe care îl văzuse ultima dată în hol la Sheraton – c înd era asta? – joi dimineața. Vorbea la telefon cu Verheek, în timp ce el se plimba pe acolo bănuitor.

Se opri în uşă şi-şi roti capul nervos – era stângaci, într-adevăr, se trăda. Se uită o clipă la cele trei maşini nevinovat parcate pe stradă, la mai puțin de cincizeci de metri. Deschise uşa şi intră în capelă. Frumos. Ticăloşii îl omorâseră şi acum se alăturau familiei şi prietenilor pentru ultimele omagii. Nasul ei atinse geamul. Maşinile erau mult prea departe, dar era sigură că într-una din ele era un bărbat care o pândea pe ea. Desigur, ştiau că nu e atât de proastă să vină să-şi jelească iubitul. Ştiau asta. Timp de două zile şi jumătate îi ocolise. Lacrimile dispăruseră.

Peste zece minute, bărbatul slab ieşi singur, aprinse o țigară şi o luă agale, cu mâinile în buzunare, spre cele trei maşini. Era trist. Ce individ!

Păşi prin fața maşinilor, dar nu se opri. Când dispăru din vedere, o uşă se deschise şi un bărbat, în tricoul verde al Universității Tulane, ieşi din maşină. Porni în urma bărbatului slab. El nu era slab. Era scund, gras şi puternic. Un adevărat butuc.

Dispăru pe trotuar, după bărbatul slab, în spatele capelei. Darby stătea în echilibru pe marginea scaunului pliant. După o clipă, apărură amândoi pe trotuarul din spatele clădirii. Acum erau împreună, vorbind în şoaptă, dar numai pentru o clipă, căci bărbatul slab se îndepărtă şi dispăru. Butucul porni repede spre maşină şi se aşează la volan. Rămase acolo, aşteptând să se termine slujba şi să arunce o ultimă privire mulțimii, în speranța că ea era destul de proastă ca să vină acolo.

Durase mai puțin de zece minute ca bărbatul să se strecoare în capelă, să privească mulțimea de, să zicem, două sute de oameni şi să constate că ea nu era acolo. Poate căuta pe

cineva cu părul roşu. Sau cu părul blond. Nu, era mai logic ca oamenii lor să stea aici, aproape, părând să se roage şi arătând trişti, căutând-o pe ea sau pe cineva care să-i semene. Puteau să facă un semn cu capul sau să-i facă cu ochiul bărbatului slab.

Locul era plin de ei.

Havana era un refugiu perfect. Nu conta dacă zece sau o sută de țări puseseră premiu pe capul lui. Fidel era un admirator al său şi, din când în când, client. Băuseră împreună, avuseseră aceleaşi femei şi fumaseră împreună. Avea tot ce putea oferi locul: un mic apartament frumos pe Căile de Torre, în cartierul vechi, o maşină cu şofer, un bancher care era un adevărat vrăjitor în ceea ce priveşte transferul banilor în toate țările lumii, orice mărime de vas şi-ar fi dorit, un avion militar dacă avea nevoie şi o mulțime de femei tinere. Vorbea limba lor şi nu avea pielea albă. Îi plăcea locul.

Fusese odată de acord să-l omoare pe Fidel, dar nu putuse s-o facă. Stătuse în locul fixat două ore, dar nu fusese în stare să tragă. Avea prea multă admirație pentru el. Asta era în vremea când nu omora întotdeauna pentru bani. Îşi făcuse cruce de două ori şi-i mărturisise totul lui Fidel. Înscenaseră o ambuscadă şi răspândiseră zvonul că marele Khamel fusese împuşcat pe străzile Havanei.

Nu va mai călători niciodată cu companiile aeriene. Fotografiile din Paris erau jenante pentru un profesionist de talia lui. Îşi pierdea îndemânarea; devenea neglijent la apusul carierei lui. Să-i apară fotografia pe pagina întâi a ziarelor din America. Ce ruşine! Clientului său nu îi plăcea.

Vasul era un schooner de treisprezece metri, cu un echipaj format din doi bărbați şi o fată tânără, toți cubanezi. Ea era jos, în cabină. Terminase cu ea cu câteva minute înainte de a se vedea luminile din Biloxi. Acum era cu capul numai la treabă, îşi inspecta barca, îşi pregătea sacul de voiaj, în tăcere. Membrii echipajului se ghemuiseră pe punte şi stăteau departe de el.

Fix la nouă, lăsară barca la apă. Îşi lăsă şi sacul să cadă în ea şi dispăru. Auziră zgomotul motorului îndepărtându-se în întuneric. Vor rămâne la ancoră până în zori, apoi se vor întoarce la Havana. Aveau acte în regulă, care dovedeau că sunt americani, în eventualitatea că erau descoperiți şi cineva le punea întrebări. Înaintă cu grijă pe apa liniştită, ocolind geamandurile şi întâlnirea cu vase aflate întâmplător în zonă. Şi el avea acte în regulă şi trei arme în sacul de voiaj.

De ani de zile nu lovise de două ori într-o lună. De la aşa-zisa lui împuşcare în Cuba, trecuseră cinci ani. Răbdarea era punctul său forte. În medie, dădea o lovitură pe an.

Şi această mică victimă va trece neobservată. Nu îl va suspecta nimeni. Era o treabă atât de neînsemnată, dar clientul lui era hotărât, iar el se afla, din întâmplare, în apropiere şi i se ofereau mulți bani, aşa că iar se afla într-o barcă de cauciuc de un metru optzeci, îndreptându-se spre plajă şi sperând din suflet că prietenul lui, Luke, era acolo, îmbrăcat de data aceasta nu ca un fermier, ci ca un pescar.

Va fi pentru ultima oară, pentru multă vreme de aici înainte, poate pentru totdeauna. Avea mai mulți bani decât putea să cheltuiască vreodată sau să dea. Şi începuse să facă mici greşeli.

Văzu digul în depărtare şi îl ocoli. Avea treizeci de minute de pierdut. Urmă linia malului cam patru sute de metri, apoi se îndreptă spre el. La două sute de metri, opri motorul, îl detaşă şi-l lăsă să cadă în apă. Se întinse pe burtă şi, cu o vâslă de plastic, îndreptă barca spre o zonă de întuneric din spatele unui şir de clădiri ieftine, din cărămidă, aflate la zece metri de mal. Când apa atinse o jumătate de metru, se ridică şi cu un briceag mic găuri barca. Aceasta se scufundă şi dispăru. Plaja era pustie.

Luke era singur la capătul digului. Era unsprezece fix şi se afla la locul stabilit, cu un băț şi o sfoară în mână. Purta o şapcă albă şi cozorocul i se mişca încet înainte şi înapoi după cum Luke scruta zarea în căutarea bărcii. Îşi verifică ceasul.

Deodată, în spatele lui apăru, de nicăieri, ca un înger, un individ.

— Luke? întrebă omul acesta.

Parola nu era asta. Luke era uimit. Avea o armă în cutia de scule de la picioarele lui, dar nu putea să o ia.

— Sam? întrebă el. Poate îi scăpase ceva. Poate că Khamel nu putuse să găsească digul.

— Da, Luke, eu sunt. Îmi pare rău de ocol. Necazuri cu barca.

Lui Luke îi veni inima la loc şi respiră uşurat.

— Unde e maşina? întrebă Khamel.

Luke se uită la el în fugă. Da, era Khamel şi se uita la ocean din spatele unor ochelari întunecați.

Luke arătă spre o clădire.

— E un Pontiac roşu, lângă magazinul de băuturi.

— Cât e până la New Orleans?

— O jumătate de oră, spuse Luke, întorcându-se.

Khamel se dădu înapoi un pas şi îl lovi de două ori la baza gâtului. O dată cu fiecare mână. Vertebrele trosniră şi striviră măduva spinării. Luke căzu şi gemu o dată. Khamel îl privi murind, apoi căută cheile în buzunar. După aceea, împinse corpul în apă.

Edwin Sneller sau care i-o fi fost numele nu deschise uşa, dar strecură cheia pe sub ea, în tăcere. Khamel o ridică şi deschise uşa camerei alăturate. Intră, se duse repede spre pat, unde îşi puse sacul, apoi la fereastra cu draperiile trase şi de unde se putea distinge în depărtare râul. Trase draperiile şi se uită la luminile Cartierului Francez, care se vedeau jos.

Se duse la telefon şi formă numărul lui Sneller.

— Vorbeşte-mi despre ea, spuse Khamel încet.

— Sunt două fotografii în servietă.

Khamel o deschise şi scoase fotografiile.

— Le-am luat.

— Sunt numerotate unu şi doi. Unu e luată din anuarul facultății. E veche de un an şi e cea mai recentă pe care o

avem. E mărită după o poză mică, deci s-au pierdut multe detalii. Cealaltă are doi ani vechime. Am luat-o din anuarul de la Universitatea din Arizona.

Khamel se uită la fotografii.

— Frumoasă femeie.

— Da. Frumoasă. Şi tot părul acela minunat s-a dus. Joi noaptea a plătit o cameră de hotel cu cartea de credit. Vineri dimineața ne-a scăpat printre degete. Am găsit şuvițe lungi de păr pe podea şi o mostră mică de ceva ce ştim că este vopsea de păr neagră. Foarte neagră.

— Ce păcat!

— Nu am văzut-o de miercuri seara. S-a dovedit a fi abilă: a plătit camera de miercuri cu cartea de credit, alt hotel joi, plătit tot cu cartea de credit, apoi nimic. A retras cinci mii de dolari bani gheață din contul ei vineri după-amiază, deci urma s-a răcit.

— Poate a plecat.

— Poate, dar nu cred. Cineva a fost noaptea trecută în apartamentul ei. Am pus microfoane acolo şi am întârziat cu două minute.

— Vă mişcați cam încet, nu-i aşa?

— E un oraş mare. Ne-am postat la aeroport şi la gară. Supraveghem casa mamei ei din Idaho. Nici un semn. Cred că e încă aici.

— Unde ar putea fi?

— Se mişcă întruna, schimbă hotelurile, foloseşte telefoanele publice, nu se duce în locurile obişnuite. Poliția din New Orleans o caută. Au vorbit cu ea după explozie, miercuri, apoi au pierdut-o. Noi o căutăm, ei o caută. Apare ea.

— Ce s-a întâmplat cu bomba?

— Foarte simplu. Nu s-a urcat în maşină.

— Cine a făcut-o?

Sneller ezită.

— Nu pot să-ți spun.

Khamel zâmbi uşor în timp ce lua hărțile străzilor din servietă.

— Vorbeşte-mi despre hărți.

— Sunt numai câteva puncte de interes în oraş. Locuința ei, locuința lui, Facultatea de Drept, hotelurile unde a stat, locul exploziei, câteva baruri mici unde se distra ca studentă.

— A rămas în acelaşi cartier.

— E deşteaptă. Acolo sunt un milion de ascunzişuri.

Khamel luă fotografia cea mai recentă şi se aşeză pe celălalt pat. Îi plăcea fața ei. Chiar cu părul scurt şi negru, avea probabil un chip interesant. O va omorî, dar nu va fi plăcut.

— Păcat, nu-i aşa? spuse el, aproape pentru sine.

— Da. E păcat.

Gavin Verheek era obosit când sosise la New Orleans şi, după două nopți petrecute prin baruri, era secătuit şi slăbit. Puțin după înmormântare, intrase în primul bar şi, timp de şapte ore, băuse bere cu tinerii şi vorbise neobosit despre prejudicii, contracte şi firmele de pe Wall Street, despre alte lucruri pe care le disprețuia. Ştia că nu trebuie să spună unor străini că lucrează la FBI. El nu era de la FBI. Nu avea legitimație.

Sâmbătă noaptea colindase prin cinci sau şase baruri. Tulane pierduse din nou şi, după meci, barurile se umpluseră. Totul era fără speranță şi, la miezul nopții, plecă.

Dormea adânc, cu pantofii în picioare, când sună telefonul. Se întinse după el.

— Alo! Alo!

— Gavin? întrebă ea.

— Darby! Tu eşti?

— Cine altcineva?

— De ce nu m-ai sunat până acum?

— Te rog să nu începi să-mi pui întrebări tâmpite. Sunt la un telefon public, aşa că lasă prostiile.

— Hai, Darby, jur că poți avea încredere în mine.

— Bine, am încredere în tine. Şi acum?

El se uită la ceas şi începu să-şi dezlege şireturile.

— Tu să-mi spui ce urmează. Cât timp vrei să te ascunzi la New Orleans?

— De unde ştii că sunt la New Orleans?

El se opri o secundă.

— Sunt la New Orleans, spuse ea. Şi presupun că vrei să ne întâlnim, să devenim prieteni şi să merg cu tine, să am încredere în voi că o să mă ocrotiți pe vecie.

— Aşa e. Ai să mori în câteva zile dacă nu faci aşa.

— Treci direct la subiect, nu-i aşa?

— Da. Te joci şi nu ştii ce faci.

— Cine mă urmăreşte, Gavin?

— Pot să fie mai mulți.

— Cine sunt?

— Nu ştiu.

— Acum tu te joci, Gavin. Cum să am încredere în tine dacă nu-mi spui nimic?

— Bine. Cred că nu-i nici un pericol să-ți spun că referatul tău a nimerit pe cineva în punctul sensibil. Ai ghicit şi s-a aflat despre asta; de aceea a murit Thomas. Te vor ucide şi pe tine în clipa în care te găsesc.

— Ştim cine i-a ucis pe Rosenberg şi pe Jensen, nu-i aşa, Gavin?

— Cred că da.

— Atunci de ce nu acționează FBI-ul?

— Poate că cineva încearcă să ascundă ceva.

— Dumnezeu să te binecuvânteze că spui asta. Fii binecuvântat.

— S-ar putea să-mi pierd slujba.

— Cui aş putea spune eu asta, Gavin? Cine ascunde ce?

— Nu sunt sigur. Referatul ne interesa foarte mult până când Casa Albă a făcut presiuni şi am renunțat la el.

— Înțeleg. De ce cred ei că, dacă mă omoară, nu se va afla nimic?

— Nu ştiu. Poate că ei consideră că ştii mai mult.

— Vrei să-ți spun ceva? Puțin după explozie, când Thomas era în maşina care ardea, iar eu eram pe jumătate leşinată, un individ în uniformă de polițist şi care spunea că se numeşte Rupert m-a dus la maşina lui şi m-a băgat înăuntru.

Un altul, cu cizme de cow-boy şi jeans a început să-mi pună întrebări. Îmi era rău şi eram şocată. Au dispărut şi nu s-au mai întors. Nu erau polițişti, Gavin. Urmăreau explozia şi urmau să treacă la aplicarea planului B, care avea în vedere situația în care nu eram şi eu în maşină. Nu ştiam, dar m-am aflat probabil la un minut sau două de un glonț în cap.
Verheek asculta cu ochii închişi.
— Ce s-a întâmplat cu ei?
— Nu ştiu sigur. Probabil că s-au speriat când polițiştii adevărați au început să roiască în jur. Au dispărut. Eram în maşina lor, Gavin, puseseră mâna pe mine.
— Trebuie să vii la noi, Darby, ascultă-mă pe mine.
— Îți aminteşti de convorbirea noastră de joi dimineața, când am văzut pe cineva a cărui față mi se părea cunoscută şi ți-am descris-o?
— Sigur.
— Tipul a fost şi la slujba de ieri, împreună cu câțiva prieteni.
— Tu unde erai?
— Undeva. Mă uitam. A intrat peste câteva minute, a stat zece minute, apoi a şters-o împreună cu Butucul.
— Butucul?
— Da, alt individ din bandă. Butucul, Rupert, cow-boy-ul şi Slăbănogul. Personaje importante. Sunt sigură că mai sunt şi alții, dar nu i-am cunoscut.
— Următoarea întâlnire cu ei va fi şi ultima, Darby. Mai ai cam patruzeci şi opt de ore de trăit.
— O să vedem. Cât mai stai în oraş?
— Câteva zile. Am de gând să stau până te găsesc.
— Iată-mă. Poate te sun mâine.
Verheek răsuflă adânc.
— Bine, Darby. Cum spui tu. Dar ai grijă.
Ea închise telefonul. El aruncă aparatul şi înjură.
Două blocuri mai departe şi cincisprezece etaje mai sus, Khamel se uita la televizor şi vorbea repede. Era un film despre viața oamenilor dintr-un mare oraş. Vorbeau

englezeşte, a treia lui limbă, iar el repeta fiecare cuvânt în cea mai bună americană pe care putea s-o pronunțe. Patru ore se ocupă de acest lucru. Învățase limba când se ascunsese la Belfast şi în ultimii douăzeci de ani urmărise mii de filme americane. Filmul lui favorit era Cele trei zile ale Condorului. Îl văzuse de patru ori până îşi dăduse seama cine pe cine omora şi de ce. Ar fi putut să-l omoare pe Redford.

Repeta fiecare cuvânt cu glas tare. I se spusese că engleza lui putea trece drept americană; o singură scăpare, o greşeală cât de mică şi ea va dispărea.

Maşina Volvo era parcată la un bloc şi jumătate de proprietarul ei, care plătea o sută de dolari pe lună pentru acest spațiu şi pentru că aici o credea în siguranță. Se strecurară pe poarta care ar fi trebuit să fie încuiată.

Era o maşină din 1986, fără sistem de siguranță şi în câte-vă secunde uşa şoferului fu deschisă. Unul dintre ei se sprijini de portbagaj şi aprinse o țigară. Era duminică, aproape ora patru dimineața. Celălalt deschise o cutie mică de scule pe care o avea în buzunar şi începu să lucreze la telefonul pe care Grantham îşi dăduse osteneala să-l cumpere pentru maşină. Plafoniera lumina de ajuns şi el lucra repede. O treabă uşoară. După ce demontă receptorul, puse înăuntru un mic transmițător pe care-l lipi. Peste un minut, ieşi din maşină şi se ghemui lângă bara de protecție din spate. Cel cu țigara îi dădu un cub mic, negru, pe care-l fixă sub maşină, în spatele rezervorului. Era un emițător magnetic care emitea semnale timp de şase zile, după care trebuia înlocuit.

În mai puțin de şapte minute plecaseră. Luni, de îndată ce va fi văzut intrând în clădirea ziarului Post de pe Strada 15, vor intra în apartamentul lui şi îi vor aranja telefonul.

A doua noapte pe care o petrecu în hotelul de categoria „pat şi mic dejun" fu mai bună decât prima. Dormi până la jumătatea dimineții. Poate că acum se obişnuise. Se uită la draperiile care acopereau fereastra mică şi stabili că nu avusese coşmare, nu se furişa nimeni în întuneric cu arme şi

cuțite pentru a o ataca. Dormise adânc, greu; studie draperiile mult timp înainte ca mintea ei să se trezească.

Încercă să-şi disciplineze gândurile. Era a patra zi de când era Pelican şi, pentru a putea să o apuce şi pe a cincea, trebuia să gândească întocmai ca un asasin meticulos. Era ziua a patra a restului vieții ei. Ar fi trebuit să fie moartă.

Dar după ce deschise ochii şi-şi dădu seama că într-adevăr era în viață şi teafără, că uşa nu scârțâia şi podeaua nu trosnea, că nici un individ înarmat nu era ascuns în dulap, primul ei gând fu la Thomas. Şocul morții lui se atenua şi îi era mai uşor să nu se mai gândească la zgomotul exploziei şi la pârâitul focului. Ştia că fusese făcut bucățele, pe loc. Ştia că nu suferise.

Se gândi la alte lucruri, la felul cum se simțea când era lângă el, la şoaptele şi la râsul lui când erau în pat şi el voia să o dezmierde. Era drăgăstos şi voia să o sărute şi să o mângâie după ce făceau dragoste. Şi să rida. O iubise nebuneşte, era îndrăgostit lulea şi, pentru prima dată în viața lui, putea să se prostească lângă o femeie. De multe ori, în timpul cursurilor lui, se gândea la gânguritul şi la chicotele din orele lor de intimitate şi îşi muşca buzele ca să nu râdă.

Şi ea îl iubise. Era atât de dureros! Nu voia decât să stea în pat şi să plângă o săptămână. În ziua de după înmormântarea tatălui ei, un psihiatru îi explicase că sufletul are nevoie de o scurtă dar foarte intensă perioadă de jale, după care trece la faza următoare. Dar trebuie să îndure suferința; trebuie să sufere fără reținere înainte de a merge mai departe. Ea îi ascultase sfatul şi jelise cumplit timp de două săptămâni, apoi obosise şi trecuse la faza următoare. Mersese!

Dar cu Thomas nu putea să urle şi să azvârle tot ce-i pica în cale, aşa cum dorea. Rupert, Slăbănogul şi ceilalți băieți îi refuzau o jale sănătoasă.

După ce se gândi la Thomas câteva minute, se întoarse la ei. Unde vor fi azi? Unde putea să se ducă fără să fie văzută? După două nopți petrecute în acest hotel, va mai trebui să-şi

caute altă cameră? Da, va trebui. După ce se va întuneca. Va suna şi îşi va rezerva o cameră la altă pensiune mică. Ei unde stăteau? Băteau străzile în speranța că vor da de ea? Ştiau oare unde este? Nu. În acest caz, ar fi moartă. Ştiau că acum era blondă?

Gândul acesta o scoase din pat. Se duse la oglinda de deasupra măsuței şi se privi. Acum, părul îi era şi mai scurt şi foarte alb. Nu arăta rău. Muncise la el trei ore, seara trecută. Dacă va mai trăi încă două zile, îl va mai tăia şi va reveni la negru. Dacă va mai trăi o săptămână, s-ar putea să ajungă cheală.

Simți un junghi de foame şi o clipă se gândi la ceva bun. Nu mâncase până acum, deci era o schimbare. Era aproape ora zece. Ciudat, la acest „pat şi mic dejun" nu se gătea duminica dimineața. Va risca să iasă şi să caute de mâncare şi un Post de duminică şi va vedea dacă o vor prinde, acum că era blondă, tunsă băiețeşte.

Făcu repede un duş, iar coafatul îi luă mai puțin de un minut. Nu se machie. Îşi puse o pereche nouă de pantaloni milităreşti şi o jachetă de aviator şi fu gata de luptă. Ochii îi erau ascunşi de ochelarii de aviator.

Deşi intrase de câteva ori, în patru zile nu ieşise din nici o clădire pe uşa din față. Se strecură prin bucătăria întunecată, descuie uşa din dos şi apucă pe aleea din spatele micului hotel. Era destul de frig ca să poarte jacheta de zbor fără să trezească bănuieli. Ce prostie, se gândi ea. În Cartierul Francez ar fi putut să poarte pielea şi capul unui urs polar, fără să trezească suspiciuni. Merse în pas vioi pe alee, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele pantalonilor şi cu ochii scrutând toate colțurile umbrite.

El o văzu mergând pe trotuar, aproape de strada Burgundy. Părul de sub şapcă arăta altfel, dar avea un metru şi şaizeci şi patru şi asta nu se putea schimba. Picioarele ei erau lungi şi mergea într-un anume fel; după patru zile ar fi putut să o distingă într-o mare de oameni, indiferent cum şi-ar fi schimbat fața sau părul.

Era fată deşteaptă, dădea toate colțurile, schimba străzile la fiecare bloc, mergea în pas vioi, dar nu prea repede. El crezu că se îndreaptă spre Jackson Square, unde duminica era multă lume şi avea posibilitatea să dispară. Acolo putea să se plimbe printre turişti şi localnici, să mănânce ceva, să se bucure de soare, să ia un ziar.

Darby îşi aprinse neglijent o țigară şi pufăi din ea în timp ce mergea. Nu putea să tragă în piept. Încercase cu trei zile în urmă şi amețise. Ce obicei prostesc! Ce ironie ar fi să scape din toate astea ca să moară de un cancer la plămâni!

El se aşezase la o masă, pe trotuarul aglomerat al unei cafenele, la colțul dinspre St. Peter şi Chartres şi era la mai puțin de trei metri când ea îl văzu. O secundă mai târziu, o văzu şi el şi probabil că nu ar fi observat-o dacă ea nu ar fi ezitat, înghițind în gol la vederea lui. Probabil că ar fi fost doar bănuitor, dar ea ezită pentru o clipă şi îl privi curioasă, ceea ce o dădu de gol. Continuă să meargă, dar mai repede.

Era Butucul. Se ridicase şi îşi făcea loc printre mese când ea îl pierdu din vedere. Privit la acelaşi nivel, era oricum, numai dolofan nu. Părea agil şi musculos. Îl pierdu o clipă din ochi pe Chartres, când se strecura printre coloanele catedralei St. Louis. Biserica era deschisă şi ea se gândi să intre înăuntru; el nu ar fi omorât-o într-un loc sfânt. Ba da, ar fi omorât-o acolo, sau pe stradă, sau în mulțime. Oriunde ar fi prins-o. Era în spatele ei şi Darby voia să ştie care era situația. Mergea foarte repede, încercând să pară calm? Sau alerga? Sau se grăbea, pregătindu-se să o atace de îndată ce avea posibilitatea? Continuă să meargă.

O luă la stânga pe St. Ann, trecu strada şi aproape ajunsese pe Royal când aruncă o privire în urmă. Venea. Era pe cealaltă parte a străzii, dar o urmărea.

Privirea nervoasă, peste umăr, o trădase. Acum, el alerga.

Se hotărî s-o ia pe strada Bourbon. Meciul începea peste patru ore şi fanii echipei Saints erau în stradă cu toții, bucurându-se înaintea jocului, deoarece nu vor avea ce sărbători după aceea. Coti pe Royal şi alergă câțiva paşi, apoi

încetini, continuând să meargă repede. El o luase pe Royal alergând. Se săturase să se tot oprească şi apoi să alerge. Darby o luă pe mijlocul străzii, pe unde mergea un grup gălăgios de amatori de fotbal, care-şi omorau timpul. Ea coti pe Dumaine şi începu să fugă. Bourbon era în față şi în jur erau mulți oameni.

Acum îl auzea. Nu avea rost să se mai uite. Era în spatele ei, alergând şi câştigând teren. Când coti pe Bourbon, domnul Butuc era la cincisprezece metri în spatele ei şi cursa se terminase. Îşi văzu îngerii salvatori ieşind gălăgioşi dintr-un bar. Erau trei tineri solizi, îmbrăcați cu tricourile negru cu auriu ale echipei Saints. O luaseră pe mijlocul străzii şi Darby alergă spre ei.

— Ajutor! strigă ea disperată şi arătă spre Butuc. Ajutați-mă! Omul ăla mă urmăreşte. Vrea să mă violeze!

Ei, fir-ar să fie, pe străzile din New Orleans nu era ceva neobişnuit, dar să fie al dracului dacă or să îngăduie ca fata asta să fie violată!

— Vă rog, ajutați-mă! strigă ea jalnic.

Pe stradă se făcu linişte. Se opriseră toți, inclusiv Butucul, care era la un pas sau doi, apoi se repezi înainte. Cei trei fani Saints se postară în fața lui cu mâinile încrucişate şi ochii arzând. Totul se termină în câteva secunde. Butucul folosi ambele mâini deodată: cu dreapta îl lovi pe primul în beregată şi pe al doilea în gură. Amândoi căzură scâncind. Dar al treilea nu avea de gând să fugă. Prietenii lui erau răniți şi asta îl supără. Pentru Butuc ar fi fost un fleac să-l dea gata, dar numărul unu căzuse pe piciorul drept al Butucului, care fusese împins într-o parte. Încerca să-şi elibereze piciorul. Domnul Benjamin Chop din Thibodaux, Louisiana, numărul trei, îl lovi exact între picioare şi-l dădu gata pe Butuc. Darby îl auzi strigând de durere şi-şi făcu drum prin mulțime.

În timp ce cădea, domnul Chop îl lovi în coaste. Numărul doi, cu fața plină de sânge, se repezi cu ochii fioroşi în Butuc şi masacrul continuă. Acesta stătea ghemuit peste mâini, cu care se ținea de testiculele grav vătămate. Îl loviră şi-l înjurară

fără milă până când cineva strigă „Poliția!" şi-i salvă viața. Domnul Chop şi numărul doi îl ajutară pe numărul unu să se ridice şi fură văzuți intrând într-un bar. Butucul se puse pe picioare şi se târî de acolo ca un dine lovit de un camion Mack, dar încă în viață şi hotărât să moară acasă.

Ea se ascunse într-un colț întunecat dintr-un local de pe Decatur, bău cafea, apoi bere, cafea şi iar bere. Mâinile îi tremurau şi stomacul i se contracta. Sandvişurile miroseau delicios, dar nu putea să mănânce. După ce bău trei beri în trei ore, comandă o farfurie de creveți şi apă de izvor.

Alcoolul o liniştise şi creveții o săturaseră. Se credea în siguranță, aşa că de ce să nu se uite la meci şi să stea aici poate până la închidere.

La începerea meciului, localul era ticsit. Se uitau la ecranul mare de deasupra barului şi se îmbătau. Acum se număra şi ea printre fanii echipei Saints. Spera că cei trei băieți erau teferi şi că se distrau la meci. Mulțimea striga şi-i înjura pe Redskins.

Darby rămase în colțişorul ei mult după terminarea jocului, apoi se strecură în întuneric.

Spre sfârşitul meciului, după ce cei de la Saints primiseră patru goluri, Edwin Sneller închise telefonul şi stinse televizorul, apoi luă iar telefonul şi-l sună în camera de alături pe Khamel.

— Fii atent la engleza mea, spuse asasinul. Spune-mi dacă auzi vreo urmă de accent.

— Bine. E aici, spuse Sneller. Unul dintre oamenii noştri a văzut-o azi-dimineață în Jackson Square. A urmărit-o trei cvartale şi a pierdut-o.

— Cum a pierdut-o?

— Nu contează, nu-i aşa? A dispărut, dar e în oraş. Acum are părul foarte scurt şi aproape alb.

— Alb?

Sneller nu suporta să se repete, mai ales față de această corcitură.

— A zis că nu era blond, ci alb, şi că purta pantaloni militărești verzi şi o jachetă maro de aviator. Nu ştiu cum l-a recunoscut şi s-a făcut nevăzută.

— Cum putea să-l recunoască? îl văzuse înainte?

Ce întrebări idioate! Greu să crezi că era considerat un superman.

— Nu ştiu.

— Cum e engleza mea?

— Perfectă. Sub uşa ta e o carte mică de vizită. Uită-te la ea.

Khamel lăsă telefonul pe pernă şi se duse la uşă. Într-o clipă se întoarse la telefon.

— Cine e?

— Îl cheamă Verheek. Olandez, dar cetățean american. Lucrează pentru FBI, la Washington. Evident, era prieten cu Callahan. Au terminat împreună Facultatea de Drept, la Georgetown şi Verheek a fost printre cei care au purtat sicriul la slujba de ieri. Noaptea trecută a fost într-un bar nu departe de campus şi a pus întrebări despre fată. În urmă cu două ore, unul dintre oamenii noştri a fost în acelaşi bar şi, dându-se drept agent FBI, a discutat cu barmanul, care e student la drept şi o cunoaşte pe fată. Au urmărit meciul şi au vorbit câteva clipe, apoi puştiul a scos cartea de vizită. Uită-te pe spate. E în camera 1909, la Hilton.

— E la cinci minute de mers pe jos.

Hărțile erau împrăştiate pe pat.

— Da. Am dat câteva telefoane la Washington. Nu e agent, ci avocat. Îl cunoştea pe Callahan şi poate o ştie şi pe fată. E clar că încearcă să dea de ea.

— Cu el ar vorbi, nu-i aşa?

— Probabil.

— Cum e engleza mea?

— E perfectă.

Khamel aşteptă o oră şi plecă de la hotel. Cu haină şi cravată, arăta ca un oarecare, plimbându-se de-a lungul străzii Canal şi îndreptându-se în amurg spre râu. Avea un sac de sport şi fuma o țigară; peste cinci minute intra în hol la

Hilton. Îşi făcu drum prin mulţimea de fani care se întorceau de la Dome. Liftul se opri la etajul douăzeci şi Khamel coborî pe scări până la nouăsprezece.

La 1909 nu răspundea nimeni. Dacă uşa se deschidea şi avea lanţul pus, îşi va cere scuze şi va spune că a greşit camera. Dacă se deschidea şi nu avea lanţul pus, va trebui să lovească rapid şi să intre. Dar uşa nu se deschise.

Probabil că Verheek umbla prin baruri, arătându-şi cartea de vizită şi implorând puştimea să stea de vorbă cu el despre Darby Shaw. Ce prost!

Bătu iar şi, în timp ce aştepta, strecură o linie de plastic de cincisprezece centimetri între uşă şi canat, manevrând-o uşor până când încuietoarea cedă. Broaştele erau un fleac pentru Khamel. Fără cheie, putea să deschidă o maşină încuiată şi să pornească motorul în mai puţin de treizeci de secunde.

Ajuns înăuntru, încuie uşa după el şi-şi puse sacul pe pat. Ca un chirurg, îşi scoase mănuşile din buzunar şi le trase bine pe degete. Puse un pistol de calibrul 22 şi un amortizor pe masă.

Cu telefonul era treabă uşoară. Puse magnetofonul în priza de sub pat, unde putea să stea săptămâni în şir până să fie observat. Chemă robotul de două ori, pentru a încerca magnetofonul. Mergea perfect.

Noul lui prieten Verheek era un nepriceput. Majoritatea hainelor din cameră erau murdare şi aruncate pur şi simplu peste valiza care era pe masă. Nu despachetase. Un costum ieftin atârna în dulap, cu o cămaşă singuratică.

Khamel şterse urmele şi se aşeză în dulap. Era un om răbdător şi putea să aştepte ore întregi. Ţinea în mână pistolul, pentru eventualitatea în care măscăriciului îi dădea prin cap să deschidă dulapul; în acest caz era nevoit să-l omoare. Dacă nu, va asculta doar.

Gavin nu se mai duse prin baruri duminică. Nu rezolva nimic. Ea îl sunase, nu rătăcea prin aceste baruri, aşa că nu avea nici un rost. Băuse şi mâncase prea mult şi era sătul de New Orleans. Îşi reţinuse deja loc la avion pentru luni după-

amiază şi, dacă ea nu-l va mai suna, nu se va mai juca de-a detectivii.

N-o găsise şi nu din vina lui. Era un oraş în care chiar şi taximetriştii se rătăceau. Pe la amiază, Voyles va începe să urle. Făcuse tot ce putuse.

Se întinsese pe pat numai în chiloți, frunzărea o revistă şi se uita la televizor. Era aproape unsprezece. Va aştepta până la miezul nopții, apoi va încerca să doarmă.

Telefonul sună fix la unsprezece. Închise televizorul cu telecomanda.

— Alo!

Era ea.

— Eu sunt, Gavin.

— Deci trăieşti!

— Cu greu.

El se aşează pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat?

— Astăzi m-au văzut şi unul dintre bătăuşii lor, prietenul meu Butucul, m-a urmărit prin Cartierul Francez. Nu ai făcut cunoştință cu Butucul, dar el e cel care i-a supravegheat pe cei care intrau în capelă.

— Dar ai scăpat.

— Da. O mică minune, dar am scăpat.

— Ce s-a întâmplat cu Butucul?

— A fost rănit. Probabil că zace într-un pat, pe undeva, cu gheață în chiloți. Era la câțiva paşi de mine când a început să se bată cu nişte tipi. Mi-e frică, Gavin.

— Te-a urmărit de undeva?

— Nu. Ne-am întâlnit pe stradă.

Verheek se opri o clipă. Vocea ei tremura, dar se stăpânea. Îşi pierdea calmul.

— Ascultă, Darby, mâine după-masă am avion. Am şi eu o slujbă şi şeful meu vrea să mă duc la birou. Nu mai pot să-mi pierd timpul la New Orleans încă o lună în speranța că nu vei fi omorâtă, că îți vei regăsi bunul simț şi vei avea încredere în mine. Mâine plec şi cred că trebuie să vii cu mine.

— Unde?

— La Washington. La mine acasă. În alt loc decât cel în care eşti acum.

— Şi ce se va întâmpla?

— Ai să rămâi în viață măcar. Am să-l rog pe director şi-ți garantez că vei fi în siguranță. O să facem noi ceva, fir-ar să fie. Oricum va fi mai bine decât aici.

— Ce te face să crezi că vom putea pleca cu avionul?

— Vor fi trei agenți FBI în jurul tău. Nu sunt tâmpit. Ascultă, Darby, spune-mi unde vrei să ne întâlnim şi în cincisprezece minute vin să te iau cu trei agenți. Băieții au arme şi nu se tem de Butuc şi prietenii lui. Te scoatem din oraş în noaptea asta şi te ducem mâine la Washington. Îl vei întâlni personal pe şeful meu, onorabilul F. Denton Voyles, mâine. Va fi punctul de plecare.

— Credeam că FBI-ul nu e amestecat.

— Nu e, dar poate fi.

— Atunci de unde sunt cei trei agenți?

— Am prieteni.

Ea se gândi o clipă şi vocea îi deveni deodată mai puternică.

— În spatele hotelului tău e un loc numit Riverwalk. E un complex cu restaurante şi.

— Azi după-masă am stat acolo două ore.

— Bun. La etajul doi e un magazin de îmbrăcăminte numit Frenchmen's Bend.

— L-am văzut.

— Mine, la amiază, stai lângă intrare şi aşteaptă-mă cinci minute.

— Zău, Darby, nu ai să trăieşti până mâine la doisprezece. Hai să încetăm jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica.

— Fă cum îți spun, Gavin. Nu ne-am întâlnit niciodată, aşa că nu ştiu cum arăți. Pune-ți o cămaşă neagră de orice fel şi o şapcă de baseball roşie.

— De unde să le iau?

— Te descurci.

— Bine, bine, găsesc eu. Poate vrei să-mi pun o scobitoare în nas. Ce prostie!

— Nu sunt într-o dispoziție potrivită pentru glume şi, dacă nu taci, încheiem discuția.

— E viața ta în joc.

— Te rog, Gavin.

— Iartă-mă. Fac cum spui tu. E un loc foarte aglomerat.

— Aşa e. Mă simt mai în siguranță în mulțime. Stai lângă uşă cam cinci minute şi ține în mână un ziar împăturit. Eu te voi vedea. După cinci minute, intră în magazin şi mergi spre dreapta, în fund, unde e un raft cu jachete safari. Învârteşte-te puțin pe acolo şi te găsesc eu.

— Tu ce ai să porți?

— N-ai tu grija mea.

— Bine. Pe urmă ce facem?

— Tu şi cu mine, numai noi doi, vom părăsi oraşul. Nu vreau să mai ştie nimeni de asta. Înțelegi?

— Nu. Nu înțeleg. Pot să aranjez să fii în siguranță.

— Nu, Gavin. Eu sunt şeful acum. Nimeni altcineva. Lasă-i pe prietenii tăi agenți. De acord?

— De acord. Cum propui să plecăm din oraş?

— Am şi pentru asta un plan.

— Nu-mi place niciunul din planurile tale, Darby. Bandiții ăştia vor să te omoare şi acum mă tragi şi pe mine după tine. Nu asta am vrut. E mult mai sigur dacă procedăm cum zic eu. Ar fi mai bine pentru amândoi.

— Dar vei fi acolo la doisprezece, nu-i aşa?

Stătea lângă pat şi vorbea cu ochii închişi.

— Da. Am să fiu acolo. Sper că şi tu.

— Ce înălțime ai?

— Un metru şaptezeci şi şapte.

— Ce greutate?

— Mă temeam de întrebarea asta. De obicei mint. Nouăzeci de kilograme, dar vreau să slăbesc, jur.

— Ne vedem mâine, Gavin.

— Sper să te văd, dragă.

Plecase. El închise.

— Fir-ar al dracului! zbieră el la pereți. Fir-ar al dracului!

Se duse până la capătul patului de câteva ori, apoi la baie, unde închise uşa şi dădu drumul la duş.

O înjură sub duş timp de zece minute, apoi ieşi şi se şterse. Avea peste o sută zece kilograme şi toate erau prost repartizate, pe partea din mijloc. Arăta jalnic. Era în ajunul întâlnirii cu o femeie minunată, care avea încredere în el şi-i încredința viața, iar el era cât un munte.

Deschise uşa. Camera era în întuneric. Întuneric? Lăsase lumina aprinsă. Ce dracu? Se duse la întrerupătorul de lângă toaletă.

Prima lovitură îi zdrobi laringele. Era o manevră perfectă, care venea dintr-o parte, de lângă zid. El gemu de durere şi căzu în genunchi, ceea ce uşură a doua lovitură, care căzu ca toporul pe butuc. Îl nimeri ca o piatră la baza craniului şi Gavin muri.

Khamel aprinse lumina şi privi la trupul gol şi lamentabil, încremenit pe podea. Nu era omul care să-şi admire opera. Nu voia nici pârâiaşe de sânge pe covoare, aşa că ridică trupul dolofan pe umeri şi-l întinse pe pat. Lucră repede, fără emoții inutile; deschise televizorul şi-l dădu la maximum, trase fermoarul sacului de gimnastică, scoase un pistol automat de calibrul 25, ieftin, şi-l puse pe tâmpla dreaptă a răposatului Gavin Verheek. Acoperi arma şi capul cu două perne şi trase. Acum venea partea cea mai delicată: luă o pernă, i-o puse sub cap, o aruncă pe cealaltă pe jos şi-i puse degetele mâinii drepte în jurul pistolului, aşezând-o la treizeci de centimetri de cap.

Luă magnetofonul de sub pat şi apăsă un buton; şi ascultă, închise televizorul.

De fiecare dată era altfel. Odată îşi urmărise prada trei săptămâni în Mexico City, apoi îl prinsese în pat cu două prostituate. Era o greşeală prostească şi în timpul carierei lui avusese de-a face cu numeroase asemenea gafe ale adversarilor. Tipul ăsta era o greşeală idioată, un avocat

tâmpit care aduna informații, îşi bătea gura, împărțea cărți de vizită pe spatele cărora scria numărul camerei lui. Îşi băgase nasul în lumea crimei din sferele înalte şi uite-l acum.

Cu puțin noroc, poliția se va uita prin cameră câteva minute şi va declara că e o sinucidere. Vor cerceta faptele şi-şi vor pune câteva întrebări la care nu vor putea răspunde, dar întotdeauna se întâmpla aşa. Şi, pentru că era un avocat important de la FBI, se va face o autopsie peste o zi sau două şi probabil marți un legist va descoperi că nu era o sinucidere.

Până marți fata va fi deja moartă şi el va fi la Managua.

Sursele lui obişnuite de la Casa Albă negau că ar şti ceva despre referatul „pelican". Sarge nu auzise niciodată de el. Telefoanele date la FBI nu relevară nimic. Un prieten de la Departamentul de Justiție îi spusese că nu deține nici o informație. Făcu cercetări tot weekend-ul, fără să afle nimic. Povestea cu Callahan se confirmă când găsi un exemplar al ziarului din New Orleans. Când apelul ei sună în camera redactorilor, luni, el nu avea nimic nou să-i spună. Dar măcar îl sunase.

Pelicanul spunea că se află la un telefon public, deci să nu-şi bată capul.

— Încă mai fac cercetări, o înştiință el. Dacă există un astfel de referat în oraş, e foarte bine protejat.

— Te asigur că e acolo şi cred că e bine apărat.

— Sunt sigur că poți să-mi spui mai multe.

— Mult mai multe. Referatul aproape că m-a omorât ieri, deci s-ar putea să fiu gata să vorbesc mai curând decât credeam. Trebuie să spun tot ce ştiu cât mai sunt în viață.

— Cine încearcă să te omoare?

— Aceiaşi oameni care i-au omorât pe Rosenberg, pe Jensen şi pe Thomas Callahan.

— Ştii cine sunt?

— Nu, dar am văzut cel puțin patru dintre ei de miercuri încoace. Sunt aici, în New Orleans, băgându-şi nasul peste tot

şi sperând că voi face o prostie care să le permită să mă lichideze.

— Câți oameni ştiu despre referat?

— Bună întrebare. Callahan l-a dus la FBI şi cred că de acolo a ajuns la Casa Albă, unde, evident, a creat zarvă şi, de acolo, nu se ştie. La două zile după ce s-a dus la FBI, Callahan a murit. Bineînțeles că eu ar fi trebuit să mor o dată cu el.

— Erai cu el?

— Eram aproape, dar nu suficient de aproape.

— Deci tu eşti femeia neidentificată?

— Aşa m-a descris ziarul.

— Atunci poliția are numele tău?

— Mă numesc Darby Shaw. Sunt studentă în anul doi la drept, la Tulane. Thomas Callahan a fost profesorul şi iubitul meu. Am scris un referat, i l-am dat şi restul îl ştii. Înțelegi toate astea?

Grantham mâzgălea cu furie.

— Da, te ascult.

— M-am cam săturat de Cartierul Francez şi mă gândesc să plec azi. Am să te sun mâine de undeva. Ai acces la informațiile privind campania prezidențială?

— Sunt publice.

— Ştiu. Dar cât de repede poți căpăta informația?

— Ce informație?

— Lista tuturor marilor contribuabili la ultimele alegeri prezidențiale.

— Nu e greu. Pot să obțin informația azi după-amiază.

— Fă asta şi am să te sun mâine dimineață.

— Bine. Ai o copie a referatului?

Ea ezită.

— Nu, dar îl ştiu pe dinafară.

— Şi ştii cine e în spatele crimelor?

— Da şi cu cât îți spun mai repede, cu atât mai curând îți vor pune numele pe lista lor.

— Spune-mi acum.

— Hai s-o luăm încet. Te sun mâine.

Grantham ascultă atent, apoi închise. Îşi luă carnetul de note şi se strecură prin labirintul de birouri şi oameni până la biroul de sticlă al redactorului-şef Smith Keen. Keen era un tip zdravăn şi vesel, care lăsa uşa biroului mereu deschisă, ceea ce provoca un haos permanent în biroul lui. Tocmai termina o convorbire telefonică atunci când Grantham intră şi închise uşa.

— Uşa aia rămâne deschisă, spuse Keen cu asprime.

— Trebuie să stăm de vorbă, Smith.

— O să vorbim cu uşa deschisă. Deschide uşa aia blestemată!

— O deschid imediat. Grantham vorbise cu ambele palme îndreptate spre redactorul-şef. Da, era ceva serios. Hai să vorbim.

— Bine. Ce e?

— E ceva foarte important, Smith.

— Ştiu. Doar ai închis uşa, deci ştiu că e important.

— Tocmai am terminat de vorbit cu o tânără pe nume Darby Shaw, care ştie cine i-a omorât pe Rosenberg şi Jensen.

Keen se aşează încet şi se uită la Grantham.

— Da, fiule, e important. Dar de unde ştii? De unde ştie ea? Cum poți să dovedeşti?

— Încă nu am materialul, Smith, dar e de acord să stăm de vorbă. Citeşte asta. Grantham îi dădu o copie a articolului care relata moartea lui Callahan. Keen o parcurse încet.

— Bun. Cine e Callahan?

— Acum o săptămână, el a dat o hârtie, cunoscută sub numele de referatul „pelican", cuiva de la FBI, de aici, din oraş. Evident, referatul implică o persoană necunoscută în aceste crime. Referatul a circulat, apoi a fost trimis la Casa Albă, după care nu se mai ştie nimic de soarta lui. Peste două zile, Callahan îşi porneşte maşina pentru ultima oară. Darby Shaw spune că este femeia neidentificată pomenită în articol. Era cu Callahan şi ar fi trebuit să moară cu el.

— De ce ar fi trebuit să moară?

— Ea a scris referatul, Smith. Sau pretinde că l-a scris.

Keen se lăsă adânc în scaun şi-şi puse picioarele pe birou. Studie fotografia lui Callahan.

— Unde e referatul?

— Nu ştiu.

— Ce era în el?

— Nici asta nu ştiu.

— Atunci nu avem nimic, nu-i aşa?

— Încă nu. Dar dacă îmi spune tot ce era în el?

— Şi când o să facă asta?

Grantham ezită.

— Cred că în curând. Foarte curând.

Keen scutură din cap şi aruncă copia pe birou.

— Dacă punem mâna pe referat, avem o bombă, Gray, dar nu o putem publica. Înainte de a publica ceva, trebuie să facem o verificare laborioasă, supărătoare, fără fisură şi corectă.

— Dar am verde?

— Da, dar mă ții la curent oră de oră. Nu scrii nimic până nu stăm de vorbă.

Grantham zâmbi şi deschise uşa.

Nu era o treabă de patruzeci de dolari pe oră. Nici măcar de treizeci sau douăzeci. Croft ştia că va avea noroc dacă va stoarce cincisprezece de la Grantham pentru această treabă simplă de căutare a acului în carul cu fân. Dacă ar fi avut altă slujbă, i-ar fi spus lui Grantham să-şi caute pe altcineva sau, şi mai bine, s-o facă el însuşi.

Dar lucrurile merseseră încet şi putea fi şi mai rău decât cincisprezece dolari pe oră. Termină o țigară de marijuana în ultima toaletă, trase apa după ea şi deschise uşa. Îşi puse ochelarii întunecați de soare şi intră în coridorul care da spre atrium, unde patru scări rulante duceau o mie de avocați spre cămăruțele lor, unde îşi vor petrece ziua înşelând şi amenințând. Avea chipul lui Garcia în memorie. Chiar îl visa pe acest puşti cu chip strălucitor şi înfățişare frumoasă,

subțire şi îmbrăcat într-un costum scump. Îl va recunoaşte de la prima vedere.

Stătea lângă o coloană, ținând în mână un ziar şi încercând să-i prindă cu privirea pe toți din spatele ochelarilor întunecați. Peste tot avocați, grăbindu-se să ajungă sus, cu fețişoarele lor spilcuite şi ducând serviete diplomat elegante. Doamne, cât îi ura pe avocați! De ce se îmbrăcau toți la fel? Costume închise la culoare. Pantofi negri. Fețe întunecate. Din când în când, câte un nonconformist, cu un papion îndrăzneț. De unde vin toți ăştia? La puțin timp după arestarea lui pentru droguri, primii săi avocați fuseseră nişte tipi furioşi angajați de Post. Apoi îşi angajase singur unul, un imbecil care cerea mult prea mult şi care nu fusese în stare să găsească tribunalul. Apoi, procurorul era tot avocat, bineînțeles. Avocați, avocați.

Două ore dimineața, două ore la prânz, două ore seara, apoi Grantham va avea încă o clădire pe lângă care să patruleze. Nouăzeci de dolari pe zi nu era mult şi va renunța la ei de îndată ce va găsi ceva mai bun. Îi spusese lui Grantham că nu era nici o speranță, era ca şi cum ar fi tras pe întuneric. Fusese de acord, dar îi ceruse să tragă în continuare. Nu puteau face altceva. Credea că Garcia era speriat şi că nu îl va mai suna. Trebuia să-l găsească.

Avea în buzunar două fotografii, pentru orice eventualitate, şi făcuse o listă a firmelor din clădire, după cartea de telefon. Era o listă lungă. Clădirea avea douăsprezece etaje, ocupate mai ales de firme unde lucrau aceşti domnişori spilcuiți. Se afla într-un cuib de şerpi.

Pe la nouă şi jumătate, afluența luase sfârşit şi unele din chipurile care coborau cu scările rulante, îndreptându-se spre tribunale, instituții şi comisii, i se păreau cunoscute. Croft se strecură prin uşile turnante şi îşi târî picioarele pe trotuar.

Patru cvartale mai departe, Fletcher Coal se plimba prin fața biroului Preşedintelui şi asculta atent la telefon. Se încruntă, închise ochii, apoi se uită la Preşedinte ca pentru a spune „Veşti rele, foarte rele". Preşedintele citea o scrisoare şi se uită

la Coal peste ochelari. Mişcarea de du-te-vino a lui Coal, ca a Fuhrerului, îl enerva şi-şi puse în gând să spună ceva despre asta.

Coal trânti telefonul.

— Nu trânti telefonul! spuse Preşedintele.

Coal era netulburat.

— Scuzați-mă. Era Zikman. Gray Grantham l-a sunat acum o jumătate de oră şi l-a întrebat dacă ştie ceva despre referat.

— Minunat! Fantastic! De unde îl are?

Coal continua să se plimbe.

— Zikman nu ştie nimic despre el, aşa că ignoranța lui era sinceră.

— Ignoranța lui e întotdeauna sinceră. E cel mai tâmpit membru al echipei mele, Fletcher, vreau să plece.

— Nu are importanță.

Coal se aşează într-un scaun şi-şi strânse mâinile în fața bărbiei. Era adâncit în gânduri şi Preşedintele încercă să nu-l bage în seamă. Se gândiră amândoi un timp.

— Voyles să fi vorbit? spuse în cele din urmă Preşedintele.

— Poate, dacă e vorba de asta. Grantham e cunoscut pentru cacealmale. Nu putem fi siguri că a citit referatul. Poate a auzit despre el şi doar încearcă să mai afle ceva.

— Poate, pe dracu'! Şi dacă scrie vreun articol despre blestemăția aia? Ce se întâmplă? Preşedintele lovi cu palma în birou şi sări în picioare. Ce se întâmplă atunci, Fletcher? Ziarul ăla mă urăşte! Se duse spre fereastră.

— Nu pot să publice nimic dacă nu mai au o sursă de informații şi nu e posibil să existe o altă sursă, pentru că nimic nu e adevărat. E o idee nebunească şi a mers mai departe decât merită.

Prost dispus, Preşedintele se uită pe fereastră.

— Cum a aflat Grantham despre el?

Coal se ridică şi începu să măsoare camera, dar mai încet de data aceasta. Încă era adâncit în gânduri.

— Cine ştie. Aici, în afară de mine şi de dumneavoastră, nu ştie nimeni de el. Au adus un exemplar, care e încuiat la mine

în birou. Am tras personal o copie xerox şi i-am dat-o lui Gminski, care a jurat să țină secretul.

Preşedintele zâmbi batjocoritor spre fereastră.

Coal continuă.

— Bine, aveți dreptate. S-ar putea să circule o mie de exemplare. Dar sunt inofensive, afară doar, bineînțeles, dacă prietenul nostru a făcut porcăriile alea şi atunci.

— Atunci m-am ars.

— Da, aş zice că ne-am ars.

— Câți bani am luat?

— Milioane, direct şi indirect.

Şi legal şi ilegal, dar Preşedintele nu ştia mare lucru despre aceste tranzacții şi Coal preferă să nu spună nimic. Preşedintele se duse încet spre canapea.

— De ce nu-l suni pe Grantham? Trage-l de limbă. Vezi ce ştie. Dacă e o cacealma, o să se vadă limpede. Ce părere ai?

— Nu ştiu.

— Ai mai vorbit cu el până acum, nu-i aşa? Toți îl cunosc pe Grantham.

Acum, Coal se plimba în spatele canapelei.

— Da, am vorbit cu el. Dar, dacă îl chem aşa, din senin, o să devină bănuitor.

— Da, cred că ai dreptate.

Preşedintele se plimba la un cap al canapelei, iar Coal la celălalt.

— Care e partea rea a lucrurilor? întrebă în cele din urmă Preşedintele.

— S-ar putea ca prietenul nostru să fie implicat. I-ați cerut lui Voyles să-l lase în pace. Prietenul nostru ar putea fi demascat de presă. Voyles se apără şi spune că dumneavoastră i-ați spus să urmărească alți suspecți. Post se înfurie că iar s-a ascuns publicului un fapt murdar. Şi putem spune adio realegerii.

— Şi altceva?

Coal se gândi o secundă.

— Da, toate astea sunt o nebunie. Referatul e o închipuire. Grantham nu va găsi nimic şi eu întârzii la o întâlnire de lucru. Se îndreptă spre uşă. Am o partidă de squash la prânz. Mă întorc la unu.

Preşedintele privi uşa închizându-se şi respiră uşurat. Plănuise să facă o partidă de golf după-masă, aşa că dă-l încolo de „pelican". Coal nu era îngrijorat, aşa că nici el nu trebuia să fie.

Apăsă tastele telefonului, aşteptă răbdător şi în cele din urmă Bob Gminski răspunse. Directorul CIA era un jucător groaznic, unul dintre puținii pe care Preşedintele putea să-i umilească; îl invită să joace cu el. Sigur, îi spuse Gminski, avea o mie de lucruri de făcut, dar îl invita Preşedintele, deci va fi încântat să i se alăture.

— Apropo, Bob, ce-i povestea aia cu „pelicanul" din New Orleans?

Gminski îşi drese vocea şi încercă să pară calm.

— I-am spus vineri lui Fletcher Coal că este o ficțiune. Cred că autorul ar trebui să părăsească Facultatea de Drept şi să se apuce de romane. Ha, ha, ha!

— Minunat, Bob. Atunci nu e nimic.

— Facem cercetări.

— Ne vedem la trei.

Preşedintele închise telefonul şi se duse direct la crosă.

Riverwalk se întinde pe patru sute de metri, de-a lungul apei, şi e întotdeauna aglomerat. Adăposteşte două sute de magazine, cafenele şi restaurante, pe mai multe nivele, majoritatea sub acelaşi acoperiş, multe din ele având uşi ce dau spre o terasă, lângă râu. Se află la capătul străzii Poydras, la o aruncătură de băț de Cartierul Francez.

Ajunse acolo la unsprezece şi îşi bău cafeaua într-un mic bistro, în timp ce încerca să citească ziarul şi să pară calmă. Frenchmen's Bend se afla cu un etaj mai jos, după colț. Era nervoasă şi cafeaua nu o ajuta cu nimic.

Avea în buzunar o listă cu ce trebuia să facă, etape precise, momente precise, chiar şi cuvinte şi propoziții pe care le

memorase în eventualitatea că lucrurile vor merge foarte prost şi Verheek îi va scăpa de sub control. Dormise două ore şi îşi petrecuse restul timpului cu un bloc-notes, făcând schițe şi planuri. Dacă va muri, nu va fi din cauza lipsei de pregătire.

Nu putea să aibă încredere în Gavin Verheek. Era angajatul unei instituții de apărare a legii, care uneori lucra după legi proprii. Primea ordine de la un paranoic şi cu fapte murdare la activ. Şeful lui răspundea în fața Preşedintelui în exercițiu al unei administrații conduse de proşti. Preşedintele avea prieteni bogați şi imorali care îi ofereau o mulțime de bani. Dar acum nu avea la îndemână pe altcineva în care să aibă încredere. După cinci zile şi două încercări nereuşite de a fi ucisă, renunța. New Orleans îşi pierduse farmecul. Avea nevoie de ajutor şi, dacă trebuia să aibă încredere în poliție, FBI-ul era la fel de bun ca oricare altă instituție.

Unsprezece patruzeci şi cinci. Plăti cafeaua, aşteptă un grup mare de cumpărători şi merse în spatele lor. La Frenchmen's Bend era o duzină de oameni care scotoceau prin mărfuri în clipa când trecu de uşa în fața căreia, în zece minute, urma să se afle prietenul ei. Merse la o librărie, cu două uşi mai departe. În apropiere erau cel puțin trei magazine în care putea să cumpere şi să se ascundă pentru a supraveghea intrarea. Alese librăria deoarece aici vânzătorii nu erau grăbiți şi se aşteptau ca unii clienți să-şi omoare timpul în magazin. Se uită prin reviste, apoi intră între două rafturi cu cărți de bucate şi se uită după Gavin.

Thomas spunea că nu vine niciodată la timp. Pentru el, o oră de întârziere însemna să vină la timp, dar îi va acorda cincisprezece minute şi va pleca.

Îl aştepta la douăsprezece fix; el era acolo. Tricou negru, şapcă roşie de baseball, ziar împăturit. Era puțin mai subțire decât se aştepta, dar poate pierduse câteva kilograme. Inima ei bătea repede. Fii calmă, fir-ar să fie.

Ținea o carte de bucate în fața ochilor şi se uita peste ea. Avea părul grizonat şi pielea întunecată. Ochii îi erau ascunşi în spatele ochelarilor de soare. Se plimba de colo-colo şi părea

nervos, aşa cum fusese şi la telefon. Muta ziarul dintr-o mână în cealaltă, îşi trecea greutatea de pe un picior pe altul şi se uita nervos în jur.

Era în regulă. Îi plăcea cum arată. Avea o înfăţişare vulnerabilă, neprofesională, care dovedea că şi el era speriat.

După cinci minute, intră pe uşă, cum îi spusese ea, şi merse în fundul magazinului, pe dreapta.

Khamel fusese antrenat să nu se sperie de moarte. Fusese aproape de ea de multe ori şi nu se temuse. Şi, după treizeci de ani de aşteptare, nimic, absolut nimic nu îi producea încordare. Se mai excita când era vorba de sex, dar atât. Neastâmpărul era mimat. Micile mişcări nervoase erau un joc. Supravieţuise unor înfruntări cu bărbaţi aproape la fel de talentaţi ca şi el şi era sigur că se va descurca în această mică întâlnire cu o fetiţă speriată. Scotoci printre jachetele safari şi încercă să pară nervos.

Avea o batistă în buzunar, pentru a o convinge că răcise şi vocea îi era puţin îngroşată şi răguşită. Ascultase înregistrarea de o sută de ori şi era sigur că are inflexiunile, ritmul şi accentul din Vestul Mijlociu. Dar Verheek vorbea puţin pe nas; de aici batista, pentru a simula răceala.

Îi venea greu să lase pe cineva să se apropie de el din spate, dar ştia că trebuie. Nu o văzu. Era foarte aproape, în spatele lui, când spuse „Gavin!".

Se întoarse brusc. Ţinea în mână o pălărie de panama albă.

— Darby, exclamă el, trăgând batista din buzunar pentru un strănut prefăcut. Părul ei era auriu şi mai scurt decât al său. El strănută şi tuşi.

— Hai să ieşim de aici, spuse el. Nu-mi place deloc. Nici Darby nu era încântată. Era luni şi colegii ei se îndreptau spre facultate, iar ea era aici, deghizată la maximum şi jucând un rol de capă şi spadă alături de acest bărbat care putea să o ducă la moarte.

— Fă ce-ţi spun eu, bine? Unde ai răcit?

El strănută în batistă şi vorbi foarte încet. Părea că-l doare gâtul.

— Noaptea trecută. Am dat aerul condiționat prea tare. Hai să ieşim de aici.

— Vino după mine.

Ieşiră din magazin. Darby îl luă de mână şi coborâră încet scările care duceau spre terasă.

— I-ai văzut? întrebă el.

— Nu. Nu încă. Dar sunt sigură că sunt pe aici.

— Unde naiba mergem? Vocea era răguşită.

Erau pe terasă şi aproape alergau, vorbind fără să se uite unul la celălalt.

— Vino cu mine.

— Mergem prea repede, Darby. Părem suspecți. Mergi mai încet. Ascultă, e o nebunie. Lasă-mă să dau un telefon şi vom fi în siguranță. Pot să chem trei agenți în zece minute.

Vocea suna bine. Mergea. Se țineau de mână şi fugeau ca să-şi scape viețile.

— Nu.

Ea încetini. Terasa era aglomerată. Lângă Bayou Queen, un vas cu zbaturi, se formase coadă. Se opriră la capătul cozii.

— Ce naiba e asta? întrebă el.

— Te plângi de orice? şopti ea.

— Da. Mai ales de lucrurile prosteşti, iar ce faci tu e ceva prostesc. Urcăm pe vasul ăsta?

— Da.

— De ce?

Strănută iar şi tuşi scos din fire. Ar fi putut să o omoare cu o singură mână, dar şi în față şi în spate erau oameni, peste tot oameni. Mândria lui era că lucra curat şi aici nu era un loc potrivit. „Urcă pe vas, mai joacă teatru câteva minute şi vezi ce se întâmplă". Vor urca pe puntea superioară, o va omorî, o va arunca în râu şi va începe să țipe. Încă un accident groaznic. S-ar putea să meargă. Dacă nu, va avea răbdare. Într-o oră, fata va fi moartă. Gavin era plângăreț, aşa că se va văicări.

— Pentru că am o maşină cu o milă mai sus, într-o parcare lângă care vom acosta într-o jumătate de oră, îi explică ea

vorbind încet. Coborâm de pe vas, urcăm în maşină şi plecăm.

Coada începuse să se mişte.

— Nu-mi plac vasele. Am rău de mare. E periculos, Darby. Tuşi şi privi în jur ca un om urmărit.

— Linişteşte-te, Gavin. O să meargă.

Îşi trase pantalonii în sus. Aveau nouăzeci de centimetri în talie şi acopereau opt straturi de chiloți şi şorturi de gimnastică. Tricoul era foarte larg; arăta ca un tip de optzeci de kilograme. Părea că e în regulă.

Erau aproape de treptele vasului.

— Nu-mi place, mormăi el destul de tare ca ea să audă.

— Taci din gură, spuse fata.

Omul cu armă alergă spre capul cozii şi începu să-şi facă loc cu coatele printre turiştii cu bagaje şi aparate de luat vederi. Erau îngrămădiți unul lângă altul, ca şi cum o plimbare cu vasul pe râu era cea mai extraordinară excursie din lume. Mai omorâse el, dar niciodată într-un loc atât de aglomerat, îi vedea capul prin mulțime. Îşi făcu disperat loc printre oamenii din coadă. Câțiva îl înjurară, dar nu-i păsa. Arma o avea în buzunar, dar apropiindu-se de fată o scoase şi o ținu lângă piciorul drept. Ea era aproape de trepte, aproape de vas. Îmbrânci oamenii. Ei protestară furioşi până când văzură arma, apoi începură să țipe. Ea ținea bărbatul de mână, iar acesta vorbea mereu. Ajunsese să păşească pe vas, când el dădu la o parte ultima persoană din drumul lui şi-i puse arma la baza craniului, chiar sub şapca roşie de baseball. Trase o dată şi oamenii țipară şi se aruncară la pământ.

Bărbatul căzu pe scări. Darby se dădu îngrozită înapoi. Urechile îi răsunau de la împuşcătură, se auzeau țipete, toți erau înspăimântați. Ucigaşul fugea spre un şir de magazine, acoperit de un grup mare de oameni. Un bărbat solid, cu un aparat de filmat striga după el, iar Darby îl urmări o secundă cum dispare. Poate că îl văzuse undeva înainte, dar acum nu putea să gândească. Țipa şi nu putea să se oprească.

— Are o armă! strigă o femeie de lângă vas.

Mulțimea se îndepărtă de bărbatul împuşcat, care era în patru labe şi avea un pistol mic în mână. Se legăna jalnic, înainte şi înapoi, ca un copil care încearcă să meargă de-a buşilea. Sângele i se scurgea de pe bărbie şi forma un pârâiaş. Capul lui atârna aproape de bord. Ținea ochii închişi. Înaintă câțiva centimetri, ajungând cu genunchii în balta roşie.

Mulțimea se dădu înapoi îngrozită la vederea omului rănit care lupta cu moartea. Se legăna şi încerca să înainteze, numai din dorința de a se mişca, de a trăi. Începu să urle; vaiete de durere într-o limbă pe care Darby nu o recunoştea.

Sângele i se scurgea din nas şi de pe bărbie. Se lamenta în limba aceea necunoscută. Doi membri ai echipajului rămăseseră nehotărâți pe scări, uitându-se, dar temându-se să se apropie. Îi îngrijora pistolul.

O femeie țipă, apoi alta. Darby se trase încet înapoi.

— E egiptean, spuse o doamnă scundă, cu pielea întunecată. Acest lucru nu însemna nimic pentru mulțime, care rămăsese încremenită.

El se clătină şi se năpusti spre marginea pasarelei. Arma îi căzu în apă. Căzu pe burtă, cu capul atârnând peste pasarelă. Sângele picura în râu. Din spate se auziră țipete şi doi polițişti se repeziră spre el.

Vreo sută de oameni înaintau încet pentru a vedea mortul. Darby se strecură printre ei, apoi părăsi locul. Poliția va pune întrebări şi, deoarece nu putea să răspundă la ele, prefera să dispară. Se simțea slăbită; trebuia să se aşeze puțin şi să se gândească. La Riverwalk era un bar unde se serveau fructe de mare. Era aglomerat, fiind ora prânzului. Se duse la toaletă. Încuie uşa şi se aşează pe capacul WC-ului.

Puțin după căderea nopții, plecă de la Riverwalk. Hotelul Westin era la două cvartale şi spera să ajungă acolo fără să fie împuşcată pe trotuar. Avea alte haine şi un trenci nou, negru. Şi ochelarii şi pălăria erau noi. Se săturase să cheltuiască atâția bani pe haine inutile. Se săturase de o mulțime de lucruri.

Ajunse întreagă la Westin. Nu erau camere şi se aşeză în holul bine luminat, unde rămase o oră, bând cafea. Era timpul să plece, dar nu putea să o facă fără nici o precauție. Trebuia să se gândească.

Poate că se gândea prea mult. Poate că şi ei se gândeau acum la ea ca la cineva care gândeşte şi-şi făceau planuri în consecință.

Plecă de la Westin şi merse pe jos până la Poydras, unde făcu semn unui taxi. Un negru mai în vârstă stătea în spatele volanului.

— Trebuie să merg la Baton Rouge, spuse ea.

— Dumnezeule, fetițo, e un drum bun până acolo.

— Cât? întrebă ea repede.

El se gândi o clipă.

— O sută cincizeci.

Ea intră la spate şi aruncă două bancnote peste spătarul din față.

— Uite două sute. Du-mă acolo cât poți de repede şi uită-te mereu în spate. S-ar putea să fim urmăriți.

El opri aparatul de taxat şi băgă banii în buzunarul cămăşii. Darby se întinse în spate şi închise ochii. Nu era o mişcare inteligentă, dar nu ajungea nicăieri tot cântărindu-şi şansele. Bătrânul conducea repede şi în câteva minute erau pe autostradă.

Țiuitul din urechi încetase, dar auzea încă împuşcătura şi-l vedea în patru labe, legănându-se înainte şi înapoi, încercând să mai trăiască o clipă. Thomas vorbise odată despre el şi-i spusese Olandezul Verheek, dar după facultate îşi pierduse porecla, deveniseră oameni serioşi. Olandezul Verheek nu putea să fie egiptean.

Îl văzuse o clipă pe ucigaşul lui, în timp ce fugea. Avea ceva ce îi era familiar. Se uitase la el numai o dată, în timp ce fugea, şi îi picase fisa, dar era ceva neclar, căci țipa, isterizată.

Totul era neclar. La jumătatea drumului spre Baton Rouge, căzu într-un somn adânc.

Directorul Voyles stătea în picioare, în spatele scaunului lui rotativ. Nu avea haină şi majoritatea nasturilor cămăşii lui mototolite erau descheiați. Era ora nouă seara şi, judecind după cămaşă, se afla la birou de cel puțin cincisprezece ore. Şi nu avea de gând să plece.

Ascultă în receptor, bombăni câteva instrucțiuni şi închise telefonul. K. O. Lewis stătea de partea cealaltă a biroului. Uşa era deschisă, luminile aprinse; nimeni nu plecase. Toți erau foarte serioşi, vorbeau puțin şi în şoaptă.

— Era Eric East, spuse Voyles, aşezându-se încet în scaun. E acolo de două ore, tocmai au terminat autopsia. A urmărit-o, e prima în viața lui. Un singur glonț în tâmpla dreaptă, dar moartea a survenit mai înainte, de la o singură lovitură între vertebrele cervicale doi şi trei. Vertebrele au fost făcute bucățele. Pe mână nu avea praf de puşcă. Altă lovitură i-a zdrobit laringele, dar nu i-a cauzat moartea. Era gol. A murit între zece şi unsprezece, noaptea trecută.

— Cine l-a găsit? întrebă Lewis.

— Cameristele, care au venit la unsprezece, azi-dimineață. Îi spui tu soției lui?

— Sigur, spuse K. O. Când îl aduc?

— East spunea că vor fi gata în câteva ore şi că va fi aici pe la două noaptea. Spune-i că vom face tot ce doreşte ea, că trimit o sută de agenți care să răscolească oraşul, că vom găsi ucigaşul etc, etc.

— Există vreo urmă?

— Probabil că nu. East spune că cercetează camera de hotel de la trei după-amiază şi că pare să fie o treabă curată. Uşa nu a fost forțată. Nu sunt semne de rezistență. Nimic care să ne ajute, dar e puțin cam devreme. Voyles îşi frecă ochii înroşiți şi se gândi o clipă.

— Cum se poate să se fi dus la o simplă înmormântare şi să moară? întrebă Lewis.

— Şi-a vârât nasul peste tot în legătură cu referatul „pelican". Unul dintre agenții noştri, un tip numit Carlton, i-a spus lui East că Gavin încerca să găsească fata şi că ea l-a

sunat şi i-a spus că s-ar putea să aibă nevoie de ajutor. Carlton a vorbit cu el de câteva ori şi i-a dat numele câtorva localuri frecventate de studenți. Asta e tot. Carlton spune că a fost puțin îngrijorat de faptul că Gavin se lăuda peste tot că e de la FBI. Zicea că îl crede cam lipsit de tact.

— A văzut cineva fata?

— Probabil că a murit. Am dat instrucțiuni la New Orleans să fie găsită dacă e posibil.

— Micul ei referat omoară oameni în dreapta şi în stânga. Când îl vom lua în serios?

Voyles arătă spre uşă şi Lewis se ridică şi o închise. Directorul era din nou în picioare şi-şi pocnea încheieturile, gândind cu glas tare.

— Trebuie să ne luăm măsuri de precauție. Cred că ar trebui să punem cel puțin două sute de agenți pe urma „pelicanului", dar să păstrăm tăcerea asupra lui. Aici e ceva, K. O., ceva cu adevărat murdar. Dar în acelaşi timp i-am promis Preşedintelui să nu ne mai ocupăm de „pelican". El personal mi-a cerut asta, ține minte, iar eu am spus că aşa vom face, în parte pentru că mă gândeam că e o glumă. Voyles reuşi să zâmbească. Ei bine, am înregistrat mica noastră conversație când mi-a spus să nu mai facem cercetări. Cred că el şi Coal au înregistrat totul pe o rază de opt sute de metri în jurul Casei Albe, aşa că eu de ce să n-o fi făcut? Am avut cu mine cel mai bun microfon şi am ascultat banda. Limpede ca apa de izvor.

— Nu înțeleg.

— Simplu. Continuăm să investigăm în draci. Dacă trebuie, tragem concluziile, stabilim capetele de acuzare şi toată lumea e fericită. Dar va fi greu să o facem în grabă, între timp, idiotul şi Coal nu vor şti nimic despre cercetări. Dacă presa prinde de veste şi dacă „pelicanul" intră în atenția ziariştilor, atunci voi asigura țara că Preşedintele ne-a cerut să încetăm investigațiile deoarece unul dintre prietenii lui era implicat.

Lewis zâmbea.

— Asta o să-l omoare.

— Da! Coal va sângera şi Preşedintele nu va mai recupera niciodată. Alegerile sunt la anul, K. O.

— Îmi place, Denton, dar trebuie să rezolvăm treaba asta.

Denton se plimba încet în spatele scaunului lui şi îşi scoase pantofii. Părea şi mai scund.

— Vom cerceta fiecare piatră, K. O., dar nu va fi uşor. Dacă e Mattiece, atunci e vorba de un om foarte bogat, amestecat într-un complot bine organizat, care foloseşte asasini foarte talentaţi pentru a scăpa de doi judecători la Curtea Supremă. Oamenii ăştia nu vorbesc şi nu lasă urme. Uită-te la prietenul nostru Gavin. Vom petrece două mii de ore făcând cercetări în jurul hotelului şi fac pariu că nu vom găsi nici cea mai neînsemnată urmă. Ca şi în cazul lui Rosenberg şi Jensen.

— Şi Callahan.

— Şi Callahan. Şi probabil şi în cazul fetei dacă îi găsim vreodată cadavrul.

— Într-un fel sunt vinovat, Denton. Gavin a venit la mine joi dimineaţa, după ce a aflat de Callahan, şi eu nu l-am ascultat. Ştiam că se duce acolo, dar nu l-am ascultat.

— Îmi pare rău că a murit. Era un avocat foarte bun şi era loial. Apreciez asta. Am avut încredere în Gavin. Dar s-a dus singur la moarte, pentru că şi-a depăşit atribuţiile. Nu trebuia să facă pe poliţistul şi nu trebuia s-o caute pe fată.

Lewis se ridică şi se întinse.

— Mai bine mă duc la doamna Verheek. Ce să-i spun?

— Spune-i că pare a fi un jaf, că poliţia nu e sigură de asta, că încă se fac investigaţii, că mâine vom şti mai mult etc. Spune-i că sunt distrus şi că vom face cum vrea ea.

Limuzina lui Coal se opri brusc lângă trotuar, pentru a face loc unei ambulanţe, care trecea urlând din sirene. Limuzina mergea fără ţel prin oraş, un ritual obişnuit atunci când Coal şi Matthew Barr se întâlneau pentru a discuta despre afaceri necurate. Stăteau în spate şi-şi sorbeau băuturile. Coal se răsfăţa cu apă de izvor, iar Barr avea o sticlă de Bud luată dintr-un magazin aflat în drum.

Nu observară ambulanţa.

— Trebuie să aflu ce ştie Grantham, spunea Coal. Azi i-a sunat pe Zikman, pe Trandell, consilierul lui Zikman, pe Nelson De Van, unul din numeroşii mei foşti asistenți, care lucrează acum la Comitetul Pentru Realegere. Şi ăştia sunt numai cei de care am aflat. Toți într-o singură zi. Arde să afle ceva despre referat.

— Crezi că l-a văzut?

Limuzina se pusese din nou în mişcare.

— Nu. Sunt sigur. Dacă ar fi ştiut ce e în el, nu ar fi pus atâtea întrebări. Dar, fir-ar să fie, ştie de el.

— E capabil. Îl urmăresc de ani de zile. Pare să se mişte în umbră şi ține legătura cu o rețea ciudată de informatori. A scris unele materiale slabe, dar de obicei e foarte la obiect.

— Tocmai asta mă îngrijorează. E tenace şi în povestea asta simte sângele.

Barr sorbi din cutie.

— Bineînțeles, ar însemna să cer prea mult dacă aş vrea să ştiu ce e în referat.

— Nu întreba. E al dracului de confidențial şi e înfricoşător.

— Atunci cum a aflat de el Grantham?

— O întrebare logică. Tocmai asta vreau să ştiu şi eu. Cum a aflat şi cât de multe ştie? Ce surse are?

— I-am aranjat telefonul din maşină, dar nu am fost încă în apartament.

— De ce nu?

— Azi-dimineață era să ne prindă menajera lui. Încercăm mâine din nou.

— Să nu vă prindă, Barr. Aminteşte-ți de Watergate.

— Ăia erau tâmpiți, Fletcher. Noi suntem destul de talentați.

— Aşa e. Spune-mi, tu şi destul de talentații tăi colaboratori puteți să puneți un microfon în telefonul lui Grantham de la Post?

Barr se întoarse spre Coal şi se încruntă.

— Ți-ai pierdut mințile? Imposibil. Locul ăla e tot timpul aglomerat. Au paznici. Tipografia.

— Dar se poate face.

— Atunci fă-o tu, Coal. Dacă ştii atât de multe, fă-o tu.

— Gândeşte-te la posibilitatea de a face asta, bine? Gândeşte-te puțin.

— Bine. M-am gândit. E imposibil.

Coal se distra gândindu-se la asta, dar Barr se enerva de amuzamentul lui. Limuzina se îndreptă spre centru.

— Interceptați-i convorbirile din apartament, îi spuse Coal. Vreau să mi se raporteze de două ori pe zi despre telefoanele pe care le primeşte.

Limuzina se opri şi Barr coborî.

Mic dejun la Dupont Circle. Era destul de răcoare, dar măcar opiomanii şi travestiții dormeau încă undeva în micile lor lumi bolnave. Câțiva bețivi zăceau ca nişte buşteni. Dar soarele era sus şi el se simțea în siguranță şi, oricum, era încă agent FBI, cu un ham pe umăr şi o armă sub braț. De cine să se teamă? Nu o folosise în cincisprezece ani şi nu stătea mereu în birou, dar acum i-ar fi plăcut să o scoată şi să tragă.

Se numea Trope şi era asistentul foarte special al domnului Voyles. Era atât de special, încât nimeni, afară de el şi de domnul Voyles, nu ştia de aceste mici convorbiri secrete cu Booker de la Langley. Stătea pe o bancă circulară, cu spatele spre New Hampshire şi despacheta un mic dejun cumpărat de la magazin, alcătuit dintr-o banană şi o brioşă. Booker nu întârzia niciodată. Trope sosea întotdeauna primul; Booker venea cu cinci minute mai târziu. După ce stăteau de vorbă, Trope pleca primul, apoi pleca şi Booker. Acum erau amândoi funcționari cu însărcinări destul de obscure, dar foarte apropiați de şefii lor care, din când în când, se săturau să-şi tot închipuie ce naiba făcea celălalt, sau poate aveau doar nevoie să afle repede ceva.

Numele lui adevărat era chiar Trope şi se întreba dacă Booker era un nume real. Probabil că nu. Booker lucra la Langley şi cei de acolo erau atât de paranoici, încât chiar şi contabilii aveau pseudonime. Muşcă puțin din banană. La dracu', secretarele aveau şi ele probabil trei sau patru nume.

Booker trecu pe lângă fântână cu un pahar înalt, alb, plin cu cafea. Se uită în jur, apoi se aşeză lângă prietenul său. Voyles solicitase această întâlnire, deci Trope va vorbi primul.

— Am pierdut un om la New Orleans, spuse el.

Booker mângâie paharul şi sorbi.

— A fost ucis.

— Da, dar tot mort se cheamă că e. Erai acolo?

— Da, dar nu ştiam că şi el e acolo. Eram aproape, dar urmăream persoane diferite. Ce făcea?

Trope despachetă brioşa rece.

— Nu ştim. S-a dus să ia parte la o înmormântare, a încercat să găsească fata, a găsit pe altcineva, şi iată-ne. O muşcătură zdravănă şi banana era gata. Acum brioşa. A făcut o treabă curată, nu-i aşa?

Booker ridică din umeri. Ce ştia FBI-ul despre asasinarea oamenilor?

— A fost în regulă. A încercat să însceneze o sinucidere, din câte am auzit. Sorbi din cafeaua fierbinte.

— Unde e fata? întrebă Trope.

— Am pierdut-o la O'Hare. Poate e în Manhattan, dar nu suntem siguri. O căutăm.

Trope sorbi cafeaua rece.

— Şi ei o caută.

— Sunt sigur.

Se uitară la un beţiv care se întoarse pe cealaltă parte şi căzu de pe bancă, în cap, cu o bufnitură, dar probabil că nu simţi nimic. Se rostogoli; fruntea îi sângera.

Booker se uită la ceas. Aceste întâlniri erau extrem de scurte.

— Ce planuri are domnul Voyles?

— A trimis cincizeci de oameni noaptea trecută şi mai trimite şi azi. Nu-i place să piardă oameni, mai ales dacă îi cunoaşte.

— Şi Casa Albă?

— Nu le va spune şi poate că nu vor afla. Ce ştiu?

— Îl cunosc pe Mattiece.

Trope reuşi să zâmbească uşor la acest gând.

— Unde e domnul Mattiece?

— Cine ştie? În ultimii trei ani, nu a prea fost văzut în țară. Are cel puțin şase reşedințe în tot atâtea țări şi are avioane şi vase, aşa încât nimeni nu ştie.

Trope termină brioşa şi îndesă ambalajul în pungă.

— Referatul îl acuză, nu-i aşa?

— E o frumusețe. Şi dacă ar fi rămas calm, referatul ar fi trecut neobservat. Dar îşi pierde mințile, începe să omoare oameni şi, cu cât omoară mai mulți, cu atât mai multă credibilitate capătă referatul.

Trope se uită la ceas. Durase deja prea mult, dar erau informații utile.

— Voyles spune că s-ar putea să avem nevoie de ajutorul vostru.

Booker dădu din cap.

— S-a făcut. Dar va fi foarte greu. Întâi, presupusul terorist a murit. Al doilea, presupusul comis-voiajor e foarte evaziv. A fost o conspirație amănunțit elaborată, dar conspiratorii au murit. Vom încerca să-l găsim pe Mattiece.

— Şi pe fată?

— Da. Vom încerca.

— Ce e în capul ei?

— Cum să rămână în viață.

— Nu poți s-o aduci aici? întrebă Trope.

— Nu. Nu ştim unde e şi nu putem să ridicăm civili nevinovați de pe stradă. Acum nu mai are încredere în nimeni.

Trope se ridică cu cafeaua şi punga în mână.

— Pe bună dreptate.

Plecă.

Grantham ținea în mână copia fax cețoasă a unei fotografii pe care o primise de la Phoenix. Era studentă la universitatea din Arizona, o fată foarte atractivă de douăzeci de ani. Se specializase în biologie la Denver. Sunase douăzeci de familii Shaw din Denver înainte de a se opri. Al doilea fax era trimis de la New Orleans. Era copia fotografiei din anul întâi la

Tulane. Avea părul mai lung. Undeva, pe la mijlocul anuarului, corespondentul lui găsise o fotografie a lui Darby Shaw bând Cola la un picnic de la facultate. Era îmbrăcată cu un tricou larg, cu jeans decoloraţi, strimţi, şi era clar că fotografia fusese pusă în anuar de un mare admirator al lui Darby. Părea ca scoasă din Vogue. Râdea la ceva sau la cineva. Avea dinţi perfecţi şi o expresie caldă. O prinsese în pioneze de măsuţa de lângă biroul lui.

Al patrulea fax era o fotografie a lui Thomas Callahan.

Îşi puse picioarele pe birou. Era aproape nouă şi jumătate, marţi. Biroul redactorilor zumzăia şi vibra ca o răzmeriţă bine organizată. Făcuse optzeci de apeluri telefonice în ultimele douăzeci şi patru de ore şi nu obţinuse decât cele patru fotografii şi o grămadă de formulare de finanţare a campaniei. Nu rezolva nimic şi, la urma urmei, de ce să-şi bată capul? Urma să-i spună ea tot.

Răsfoi Post şi văzu ciudata poveste despre un anume Gavin Verheek şi decesul lui. Sună telefonul. Era Darby.

— Ai văzut Post? întrebă ea.

— Scriu la acest ziar, îţi aminteşti?

Ea nu avea chef de taifas.

— Ai văzut povestea despre avocatul de la FBI omorât la New Orleans?

— Tocmai o citesc. Îţi spune ceva?

— Bineînţeles. Ascultă atent, Grantham. Callahan i-a dat referatul lui Verheek, care era prietenul lui cel mai bun. Vineri, Verheek a venit la New Orleans, la înmormântare. Am vorbit cu el la telefon în timpul weekend-ului. Dorea să mă ajute, dar eu eram speriată. Am căzut de acord să ne întâlnim azi la douăsprezece. Verheek a fost omorât în camera lui duminică noaptea, pe la unsprezece. Ai înţeles?

— Da, am înţeles.

— Verheek nu a venit la întâlnire. Bineînţeles, era mort la ora aceea. M-am speriat şi am plecat din oraş. Sunt la New York.

— Bine. Grantham scria cu îndârjire. Cine l-a omorât pe Verheek?

— Nu ştiu. Povestea e mult mai lungă. Am citit Post şi New York Times de la un cap la altul şi nu am văzut nimic despre o altă crimă la New Orleans. Dar a mai fost una: un om cu care am stat de vorbă şi despre care credeam că e Verheek. E o poveste lungă.

— Aşa se pare. Şi când o aflu şi eu?

— Când poți să vii la New York?

— Pot să fiu acolo pe la douăsprezece.

— E cam repede. Să spunem mâine. Te sun mâine la ora asta şi-ți dau instrucțiuni. Trebuie să ai mare grijă, Grantham.

El admiră pantalonii jeans şi zâmbetul de pe măsuță.

— Gray, nu Grantham, bine?

— Nu are importanță. Nişte oameni foarte puternici se tem de ceea ce ştiu eu. Dacă îți spun, s-ar putea să mori. Am văzut cadavrele, înțelegi, Gray? Am auzit bombe şi împuşcături. Am văzut ieri creierii unui om şi nu ştiu cine era sau de ce a fost omorât, ştiu doar că aflase de referatul „pelican". Am crezut că îmi e prieten. I-am încredințat viața mea şi a fost împuşcat în cap în fața a cincizeci de oameni. Privindu-l cum moare, mi-a dat prin cap că poate nu era prietenul meu. Am citit ziarul de azi-dimineață şi mi-am dat seama că, sigur, nu era el.

— Cine l-a omorât?

— Vorbim despre asta când ajungi aici.

— Bine, Darby.

— Mai e ceva de stabilit. Îți spun tot ce ştiu, dar să nu foloseşti niciodată numele meu. Am scris deja destul ca să moară cel puțin trei oameni şi sunt convinsă că eu voi fi ultima. Dar nu vreau să mai dau şi de alte necazuri. Trebuie să rămân necunoscută, bine, Gray?

— S-a făcut.

— Investesc multă încredere în tine şi nu ştiu de ce. Dacă mă îndoiesc vreodată de tine, am să dispar.

— Ai cuvântul meu, Darby, jur.

— Cred că faci o mare greşeală. Nu e genul tău obişnuit de investigație. Asta s-ar putea să îți pricinuiască moartea.

— De la aceiaşi oameni care i-au ucis pe Rosenberg şi Jensen?

— Da.

— Ştii cine i-a omorât pe Rosenberg şi Jensen?

— Ştiu cine a plătit să fie omorâți. Îi cunosc numele, ştiu ce afaceri face. Îi cunosc tactica.

— Şi ai să-mi spui mâine?

— Dacă am să mai fiu în viață. Urmă o pauză lungă, ca şi cum amândoi s-ar fi gândit la ceva deosebit.

— Poate ar trebui să stăm de vorbă imediat, spuse el.

— Poate. Dar am să te sun mâine dimineață.

Grantham închise şi admiră pentru o clipă fotografia uşor cețoasă a acestei foarte frumoase studente la drept, care era convinsă că va muri. Pentru scurt timp, căzu pradă gândurilor de cavalerism şi se gândi la salvarea ei. Avea puțin peste douăzeci de ani, îi plăceau bărbații mai în vârstă dacă era să judece după fotografia lui Callahan şi, deodată, avea încredere în el şi nu în alții. Va avea grijă ca totul să meargă bine. Şi o va apăra.

Coloana de maşini părăsi centrul. Trebuia să țină un mic discurs la College Park peste o oră şi acum se destindea în spatele limuzinei, fără haină şi citind ceea ce scrisese Mabry. Dădu din cap şi făcu note pe margine. Într-o zi normală ar fi fost o plimbare plăcută, afară din oraş, până la un campus impozant, ca să țină un discurs. Dar nu era aşa. Coal stătea lângă el.

În general, şeful echipei prezidențiale evita aceste călătorii. Îi plăceau momentele când Preşedintele nu era la Casa Albă şi el avea firmele în mână. Dar acum trebuia să stea de vorbă cu şeful său.

— M-am săturat de discursurile lui Mabry, spuse Preşedintele dezamăgit. Toate sunt la fel. Jur că l-am citit pe ăsta săptămâna trecută la convenția cluburilor Rotary.

— E omul cel mai bun pe care îl avem, dar caut altul, spuse Coal fără să-şi ridice ochii de pe notele lui. Citise discursul şi nu era chiar atât de rău. Dar Mabry scria de şase luni şi ideile lui se învechiseră, iar Coal voia oricum să-l dea afară.

Preşedintele se uită la nota lui Coal.

— Ce ai acolo?

— Lista scurtă.

— Cine a mai rămas?

— Siler-Spence, Watson şi Calderon.

Coal lovi uşor pagina.

— E splendid, Fletcher. O femeie, un negru şi un cubanez. Ce s-o fi întâmplat cu albii? Parcă spusesem că vreau tineri albi. Tineri, dar conservatori, judecători cu scrisori de recomandare impecabile şi cu ani mulți de viață înaintea lor. N-am spus aşa?

Coal continuă să citească.

— Trebuie să fie confirmați.

— Vom face noi să fie confirmați. Am să sucesc mâini până se rup, dar vor fi confirmați. Îți dai seama că nouă din zece albi din această țară au votat pentru mine?

— Optzeci şi patru la sută.

— Exact. Deci ce au albii?

— Aici nu e vorba chiar de protecție.

— Ei, nu, pe dracu'. E protecție pur şi simplu. Îmi răsplătesc prietenii şi îi pedepsesc pe duşmanii mei. Aşa se supraviețuieşte în politică. Intri în horă cu cei pe care i-ai adus tu. Nu pot să cred că vrei o femeie şi un negru. Te-ai muiat, Fletcher.

Coal lovi uşor altă foaie. Mai auzise asta până acum.

— Sunt mai îngrijorat de realegere, spuse el repede.

— Şi eu nu sunt? M-am întâlnit cu atâția asiatici, hispanici, femei şi negri, încât ai fi putut crede că sunt un democrat. Fir-ar să fie, Fletcher, ce nu e în regulă cu albii? Trebuie să existe o sută de judecători buni, conservatori, de ce nu găseşti doi, numai doi, care să arate şi să gândească aşa ca mine?

— Aveți nouăzeci la sută din voturile cubanezilor.

Preşedintele aruncă discursul pe scaun şi luă ediția de dimineață a ziarului Post.

— Bun, să vedem ce-i cu Calderon. Câți ani are?

— Cincizeci şi unu. Căsătorit, opt copii. Catolic, provenit dintr-un mediu sărac, a studiat la Yale, foarte serios. Foarte conservator. Nici un defect, nici un secret ruşinos, afară de faptul că s-a tratat pentru alcoolism acum douăzeci de ani. De atunci nu a mai băut. E abstinent.

— A luat vreodată droguri?

— Neagă acest lucru.

— Îmi place.

Preşedintele citea pagina întâi.

— Şi mie. Departamentul de Justiție şi FBI-ul i-au verificat şi rufele de corp şi e curat. Acum pe cine vreți, pe Siler-Spence sau pe Watson.

— Ce nume e ăsta Siler-Spence? Ce-i cu femeile astea care folosesc cratima? Ce s-ar fi făcut dacă s-ar fi numit Skowinski şi s-ar fi măritat cu un tip care s-ar fi numit Levondowski? Micul ei suflet feminist ar fi stăruit să treacă prin viață sub numele de F. Gwendolyn Skowinski-Levondowski? Ia mai slăbeşte-mă! Nu o să aprob niciodată o femeie cu cratimă în mijlocul numelui.

— Ați şi făcut-o.

— Cine e?

— Kay Jones-Roddy, ambasadoare în Brazilia.

— Recheam-o şi dă-o afară.

Coal zâmbi uşor şi puse notele pe scaun. Urmări circulația pe fereastră. Vor hotărî asupra celui de al doilea mai târziu. Îl avea deja în buzunar pe Calderon şi voia ca Linda Siler-Spence să fie aprobată, de aceea îl va susține pe negru pentru a-l forța pe Preşedinte să aprobe femeia. Evident, era o manipulare elementară.

— Cred că ar trebui să mai aşteptăm două săptămâni înainte de a-i anunța, spuse el.

— Nu are importanță, mormăi Preşedintele, citind un articol de pe pagina întâi. Îi va anunța când va fi el gata, indiferent

de orarul lui Coal. Nu era convins că trebuie anunțați amândoi odată.

— Watson e un judecător negru, foarte conservator, care are reputația de a fi dur. Ar fi ideal.

— Nu ştiu, mormăi Preşedintele, care citea despre Gavin Verheek.

Coal văzuse articolul din pagina a doua. Verheek fusese găsit mort într-o cameră la Hilton, în New Orleans, în împrejurări ciudate. Conform articolului, FBI nu avea nimic de spus despre prezența lui Verheek la New Orleans. Voyles era adânc întristat. Un angajat minunat, loial etc.

Preşedintele frunzări ziarul.

— Prietenul nostru Grantham e foarte tăcut.

— Face cercetări. Cred că a auzit despre referat, dar nu poate să pună mâna pe el. A sunat pe toată lumea din oraş, dar nu ştie ce să întrebe. Urmăreşte fantome.

— Am jucat golf cu Gminski ieri, spuse Preşedintele plin de el. Şi mi-a dat asigurări că totul e sub control. Am avut o convorbire sinceră, în timp ce jucam. E un jucător groaznic, mereu nimerea în nisip şi în apă. A fost foarte distractiv.

Coal nu se atinsese niciodată de o crosă de golf şi nu putea să sufere conversațiile stupide despre handicapuri şi altele de acest fel.

— Credeți că Voyles face investigații în direcția asta?

— Nu, mi-a dat cuvântul că nu va face. Nu că aş avea încredere în Voyles, dar Gminski nu a pomenit de el.

— Câtă încredere aveți în Gminski? întrebă Coal cu o privire fugară şi încruntată spre Preşedinte.

— Nici un pic. Dar, dacă ar fi ştiut ceva despre referatul „pelican", cred că mi-ar fi spus.

Preşedintele tărăgănă ultimele cuvinte, ştiind că pare naiv.

Coal mormăi a neîncredere.

Traversară râul Anacostia şi intrară în districtul Prince Georges. Preşedintele îşi luă discursul şi se uită pe fereastră. La două săptămâni după crime, procentele se menţineau la cincizeci la sută. Democraţii nu aveau nici un candidat care să facă agitaţie. Era puternic şi devenea tot mai sigur pe sine. Americanii se săturaseră de droguri şi crime, de minorităţi gălăgioase care să concentreze toată atenţia şi idioţi liberali care interpretează Constituţia în favoarea criminalilor şi a radicalilor. Acum era momentul. Două nominalizări la Curtea Supremă în acelaşi timp. Aceasta va fi moştenirea lui.

Zâmbi. Ce tragedie splendidă!

Taxiul se opri brusc la colţul lui Fifth Avenue cu Strada 52 şi Gray, făcând exact ce i se indicase, plăti repede şi ieşi cu sacul în mână. În spate, maşina claxona şi gonea păsările, iar el se gândea ce plăcut era să fii din nou în New York.

Era aproape cinci după-amiaza şi pe Fifth Avenue erau mulţi trecători, iar el îşi spuse că exact asta dorea ea. Vorbise clar: „Ia avionul de la National la La Guardia. Ia un taxi până la hotelul Vista în World Trade Center. Du-te la bar, comandă o băutură, poate două, supraveghează-ţi spatele, apoi, după o oră, ia un taxi până la colţul Străzii 52 cu Fifth Avenue. Mişcă-te repede, poartă ochelari de soare şi fii atent la orice pentru că, dacă vei fi urmărit, s-ar putea să te omoare".

Îl pusese să scrie tot. Era cam prostesc, cam exagerat, dar avea o voce pe care nu o puteai contrazice. Nici nu voia. Avea noroc că mai era în viaţă, spunea ea, şi nu va mai risca. Şi dacă voia să stea de vorbă cu ea, atunci să facă exact ce i se cere.

Scrisese tot. Străbătea cu greu mulţimea, dar merse cât putea de repede pe Fifth Avenue, până la Strada 59, la Piaza, sus, pe scări şi în hol, apoi afară, până la Central Park South. Nu se putea să-l fi urmărit cineva. Şi, pentru că era atât de grijulie, probabil că nici ea nu fusese urmărită.

De-a lungul Parcului Central trotuarul era aglomerat; apropiindu-se de Sixth Avenue, mergea şi mai repede. Era tulburat şi, deşi încerca să se stăpânească, era nerăbdător s-o

întâlnească. La telefon fusese rece şi metodică, dar cu o urmă de frică şi incertitudine. Nu era decât o studentă la drept, spunea ea, nu ştia ce face şi probabil că va muri într-o săptămână dacă nu mai devreme, dar, oricum, aşa trebuie făcut jocul. Să presupui întotdeauna că eşti urmărit. Supraviețuise şapte zile, deşi era urmărită de agenți. Aşa că trebuia să acționeze cum îi indicase ea.

Îi spusese să cotească pe St. Moritz la colțul cu Strada 6 şi aşa făcuse. Îi rezervase cameră pe numele Warren Clark. El plătise camera cu bani gheață şi urcase cu liftul până la etajul nouă. Trebuia să aştepte. Să stea să aştepte, aşa îi ceruse ea.

Stătea în picioare în fața ferestrei de o oră şi se uita cum se lasă întunericul în Central Park. Telefonul sună.

— Domnul Clark? întrebă o voce de femeie.

— Da.

— Eu sunt. Ai venit singur?

— Da. Unde eşti?

— Cu şase etaje mai sus. Ia liftul până la optsprezece, apoi coboară pe scări până la cincisprezece. Camera 1520.

— Bine. Acum?

— Da. Aştept.

Se spălă din nou pe dinți, îşi cercetă părul şi peste zece minute stătea în fața camerei 1520. Se simțea ca un student la prima întâlnire. Nu-i mai bătuse aşa inima de la meciurile de fotbal din liceu.

Dar el era Gray Grantham de la Washington Post şi nu avea de-a face decât cu un nou subiect, iar ea nu era decât o femeie, aşa că apucă hățurile, amice, îşi zise.

Bătu şi aşteptă.

— Cine e?

— Grantham, spuse el.

Se auzi zăvorul şi uşa se deschise încet. Părul se dusese, dar ea zâmbea şi arăta ca un manechin. Îi scutură mâna cu fermitate.

— Intră.

Închise uşa şi o încuie.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă.

— Sigur, ce ai?

— Apă cu gheață.

— Splendid.

Intră într-o cameră mică de zi, unde funcționa un televizor, cu sonorul dat încet.

— Vino aici, spuse ea.

El îşi puse sacul pe masă şi se aşează pe canapea. Ea era în picioare, lângă bar şi, o clipă, îi admiră pantalonii. Nu era încălțată. Avea un tricou foarte larg, al cărui decolteu cădea pe un umăr, dezvelind breteaua sutienului.

Îi dădu apa şi se aşează într-un fotoliu, lângă uşă.

— Mulțumesc, spuse el.

— Ai mâncat? îl întrebă ea.

— Nu mi-ai spus să mănânc.

Ea râse.

— Iartă-mă. Am trecut prin multe. Să comandăm ceva la serviciul la cameră.

El aprobă din cap şi-i zâmbi.

— Bine. Îmi convine orice vrei tu.

— Aş vrea un cheeseburger, cartofi prăjiți şi o bere rece.

— Perfect.

Ea ridică receptorul şi comandă mâncarea. Grantham se duse la fereastră şi se uită la luminile care se târau pe Fifth Avenue.

— Eu am douăzeci şi patru de ani. Tu câți ai?

Acum stătea pe sofa şi bea înghițituri mici de apă cu gheață.

El se aşează în cel mai apropiat fotoliu.

— Treizeci şi opt. Căsătorit. Divorțat acum şapte ani şi trei luni. Nu am copii. Locuiesc singur, cu o pisică. De ce ai ales tocmai St. Moritz?

— Avea camere libere şi i-am convins să plătesc cu bani gheață şi să nu mă identific. Îți place?

— E minunat. Nu mai e chiar atât de nou.

— Nu suntem în vacanță.

— E minunat. Cât crezi că vom sta aici?

Se uită atentă la el. Publicase o carte cu şase ani mai înainte şi ea găsise un exemplar într-o bibliotecă publică din New Orleans. Arăta cu şase ani mai bătrân decât în fotografia de pe supracopertă, dar îmbătrânea frumos, cu câteva fire albe deasupra urechilor.

— Nu ştiu cât ai să stai tu, spuse ea. Planurile mele se schimbă de la o clipă la alta. S-ar putea să văd pe stradă pe cineva care să mă facă să zbor în Noua Zeelandă.

— Când ai plecat din New Orleans?

— Luni noaptea. Am luat un taxi până la Baton Rouge şi ar fi fost uşor să fiu urmărită. Am zburat la Chicago, unde am cumpărat patru bilete pentru patru oraşe diferite, inclusiv Boise, unde locuieşte mama mea, am luat avionul spre La Guardia în ultima clipă şi cred că nu m-a urmărit nimeni.

— Eşti în siguranță.

— Poate pentru moment. Vom fi amândoi vânați când va apărea în ziar povestea asta. Presupunând că va apărea.

Gray ronțăi gheața, studiind-o.

— Depinde de ceea ce îmi vei spune. Şi depinde de ceea ce poate fi verificat cu alte surse.

— Verificarea depinde de tine. O să-ți spun ce ştiu şi, după aceea, e treaba ta.

— Bine. Când începem?

— După ce mâncăm. Prefer să vorbim cu stomacul plin. Nu ne grăbim, nu-i aşa?

— Sigur că nu. Eu am la dispoziție toată noaptea, ziua de mâine şi de poimâine şi ziua următoare şi următoarea. Vreau să spun că e subiectul cel mai tare de douăzeci de ani încoace, de aceea o să stau cu tine cât timp ai să vorbeşti.

Darby zâmbi. Exact acum o săptămână, ea şi cu Thomas aşteptau să ia cina într-un bar la Mouton's. El purta un sacou negru de mătase, cămaşă de dril, cravată roşie în carouri şi pantaloni kaki foarte apretați. Pantofi, fără şosete. Cămaşa era descheiată şi cravata lărgită. Vorbiseră despre Insulele Virgine, despre Ziua Recunoştinței şi despre Gavin

Verheek, în timp ce aşteptau să li se pregătească masa. El bea repede, dar ăsta era un lucru obişnuit. Mai târziu, se va îmbăta, ceea ce îi va salva ei viața.

În ultimele şapte zile trăise cât într-un an şi acum vorbea cu o persoană care nu-i dorea moartea. Îşi încrucişa picioarele pe măsuța de cafea. Se simțea bine cu el în cameră. Se relaxă. Fața lui spunea: „Ai încredere în mine". De ce nu? în cine altcineva să aibă încredere?

— La ce te gândeşti? întrebă el.

— A fost o săptămână lungă. Acum şapte zile eram o studentă oarecare la drept, care se zbătea să ajungă în vârf. Şi uită-te acum la mine.

Se uita la ea. Încercând să rămână calm, nu ca un boboc fără experiență, dar se uita. Părul ei era negru şi foarte scurt, dar şic, însă lui îi plăcea versiunea lungă din faxul de ieri.

— Povesteşte-mi despre Thomas Callahan, spuse el.

— De ce?

— Nu ştiu. Face parte din poveste, nu-i aşa?

— Da. O să ajung la asta mai târziu.

— Minunat. Mama ta stă la Boise?

— Da, dar nu ştie nimic. Mama ta unde e?

— Short Hills, New Jersey, răspunse el zâmbind.

Ronți o bucățică de gheață şi aşteptă ca ea să vorbească, dar ea se gândea.

— Ce-ți place la New York? îl întrebă.

— Aeroportul. E mijlocul cel mai rapid de a scăpa de aici.

— Am fost aici cu Thomas, astă-vară. E mai cald decât la New Orleans.

Deodată, Grantham îşi dădu seama că nu era doar o studentă frumoasă, ci era o văduvă în doliu. Biata de ea suferea. Nu se uitase la părul, hainele sau ochii lui. Era îndurerată. Fir-ar să fie!

— Îmi pare foarte rău pentru Thomas, spuse el. Nu o să te mai întreb nimic de el.

Ea zâmbi, dar nu spuse nimic.

Se auzi o lovitură puternică în uşă. Darby sări în picioare şi se uită la uşă. Apoi respiră adânc. Venise mâncarea.

— Mă duc eu, spuse Gray. Linişteşte-te.

Secole întregi, de-a lungul coastei a ceea ce se va numi mai târziu Louisiana, se dăduse o luptă tăcută dar uriaşă a naturii, pe care nimic nu o oprise. Era o luptă pentru teritoriu. Nici un om nu se amestecase, până de curând. Fluviul Mississippi aducea din nord o provizie nesecată de apă proaspătă şi sedimente şi hrănea mlaştinile cu pământul de care aveau nevoie pentru a rodi şi a prospera. Apa sărată din Golf eroda coastele şi ardea mlaştinile de apă dulce, omorând ierburile care le țineau împreună. Râul răspundea prin drenarea a jumătate din continent şi depozitând aceste soluri în Louisiana inferioară. El construise astfel un şir lung de delte de sedimentare, fiecare din ele, la rândul ei, blocând calea râului şi obligându-l să-şi schimbe iar cursul. Bogatele mlaştini fuseseră create de delte.

Era o luptă epopeică, în care fiecare lua şi dădea pe rând, în care forțele naturii se stăpâneau perfect. Primind mereu materii din partea puternicului râu, deltele nu numai că rezistau în fața Golfului, dar se şi dezvoltau.

Mlaştinile erau o minune de evoluție naturală. Folosind bogatele sedimente ca hrană, ele se transformaseră într-un rai verde cu chiparoşi, stejari şi petice dese de ierburi înflorite, pipirig şi papură. Apa era plină de raci, crustacee, stridii, plătici, roşioare şi alți peşti, crabi şi aligatori. Câmpia de coastă era un sanctuar pentru sălbăticiuni. Sute de specii de păsări migratoare veneau aici să scoată pui.

Pământurile inundate erau întinse, bogate şi fertile.

Apoi, în 1930, în aceste locuri s-a descoperit petrol şi cotropirea regiunii a început. Companiile petroliere au dragat peste şaisprezece mii de kilometri de canale, pentru a ajunge la aceste bogății. Au împânzit delta cu o rețea de şanțuri mici şi îngrijite. Au tăiat mlaştina în fâşii.

Au forat, au găsit petrol, apoi au dragat ca nebunii ca să aibă acces la sonde. Canalele lor erau nişte conducte perfecte

pentru apa sărată a Golfului, care au înghițit treptat mlaştinile.

Din momentul în care s-a găsit petrol, zeci de mii de acri de pământuri inundabile au fost înghițite de ocean. Anual, din Louisiana dispar şaizeci de mile pătrate. La fiecare cincisprezece minute, încă un acru dispare sub apă.

În 1979, o companie petrolieră a săpat o gaură adâncă în Terrebonne Parish şi a dat de petrol. Era o zi obişnuită, o forare obişnuită, dar descoperirea nu mai era obişnuită. Era un zăcământ bogat. Au forat din nou la două sute de metri mai departe şi au dat de unul şi mai mare. S-au îndepărtat cu un kilometru şi jumătate, au forat şi au dat de un zăcământ mult mai mare. La cinci kilometri depărtare, au dat iar de petrol.

Compania petrolieră a astupat puțurile şi a cântărit situația: aveau toate semnele că dăduseră de un câmp important.

Compania petrolieră era proprietatea lui Victor Mattiece, descendent din emigranți francezi, din Lafayette, care câştigase şi pierduse mai multe averi forând după petrol în Louisiana de Sud. În 1979 se întâmplase să fie bogat şi, ceea ce era mult mai important, avea acces Ia banii altor oameni. S-a convins repede că dăduse peste un zăcământ important. A început să cumpere pământuri în jurul puțurilor astupate.

În afacerile cu petrol, păstrarea secretului are o importanță crucială, dar e foarte dificilă. Iar Mattiece ştia că, dacă începe să arunce cu prea mulți bani, în curând se vor repezi mulți să foreze în jurul noii lui mine de aur. Ştiind să aibă răbdare şi să facă planuri de lungă durată, cântări situația şi spuse nu câştigului rapid. Hotărî să pună mâna pe tot. Împreună cu avocații săi şi alți consilieri puse la punct un plan de cumpărare metodică a regiunii din jur în numele unui mare număr de companii. Formă noi companii, folosi numele unora vechi şi începu să achiziționeze terenurile.

Cei care făceau afaceri cu Mattiece îl cunoşteau şi erau siguri că avea bani şi că putea să aibă şi mai mulți. Mattiece ştia că ei ştiau, de aceea atacă liniştit proprietarii de

pământuri din Terrebonne Parish cu două duzini de companii anonime. Totul a mers fără nici un impediment major.

Făcuse planul să consolideze terenul, apoi să dragheze încă un canal prin nefericita mlaştină, astfel încât oamenii şi echipamentul să poată ajunge la instalații şi petrolul să fie transportat repede. Canalul urma să aibă cincizeci şi şase de kilometri şi să fie de două ori mai lat decât celelalte. Circulația urma să fie intensă.

Având bani, Mattiece era simpatizat de politicieni şi birocrați. Le făcea cu îndemânare jocul. Cheltuia bani acolo unde era nevoie. Îi plăcea politica, dar ura publicitatea. Era paranoic şi retras.

Cumpărarea pământurilor se făcuse fără greutăți şi, deodată, Mattiece se trezi fără bani gheață. În primii ani ai deceniului opt, industria era în regres şi instalațiile lui încetară să mai pompeze petrol. Avea nevoie de mulți bani şi dorea nişte parteneri care să investească şi să-şi țină gura. De aceea, nu se duse în Texas. Traversă oceanul şi găsi câțiva arabi, care studiară hărțile şi crezură în estimările lui asupra mărimii rezervei de petrol şi gaze naturale. Cumpărară acțiuni şi Mattiece avu din nou mulți bani gheață.

Dădu bani acolo unde trebuia şi obținu permisiunea oficială de a-şi tăia drum prin delicatele mlaştini şi crânguri de chiparoşi. Victor Mattiece simțea miliardul aproape. Poate chiar două sau trei miliarde.

Atunci se întâmplă ceva ciudat. I se intentă un proces pentru a înceta dragările şi forările. Reclamantul era o organizație ecologică cunoscută sub numele de Green Fund.

Procesul era neaşteptat, deoarece timp de cincizeci de ani Louisiana fusese distrusă şi poluată de companiile petroliere şi de oameni ca Victor Mattiece. Era un troc. Industria petrolului avea mulți angajați şi plătea bine. Taxele pe petrol şi gaze adunate în Baton Rouge acopereau salariile angajaților de stat. Micile sate din bayou{8} se transformaseră în oraşe în plin avânt. Politicienii, de la guvernatori în jos, luau banii

petroliştilor şi le făceau jocul. Totul era bine, ce dacă sufereau mlaştinile.

Green Fund înscrise procesul la Tribunalul Districtual din Lafayette. Un judecător federal opri proiectul în aşteptarea procesului.

Mattiece se înfurie. Petrecu săptămâni întregi cu avocații lui, complotând şi urzind planuri. Va cheltui oricât ca să câştige. „Faceți orice, le spuse el. Încălcați orice lege, violați orice etică, angajați orice expert, împuterniciți orice agenție, tăiați orice gât, cheltuiți oricât. Numai să câştigăm blestematul ăla de proces".

Pentru a nu fi remarcat, se dădu şi mai mult la fund. Se mută în Bahamas şi conduse operațiunile dintr-o fortăreață înarmată de la Lyford Cay. Zbura la New Orleans o dată pe săptămână, pentru a se întâlni cu avocații, apoi revenea pe insulă.

Deşi nu putea fi văzut, se asigură că sumele pentru politicieni creşteau. Marele lui câştig era în siguranță în Terrebonne Parish şi într-o zi îl va extrage, dar nu se ştie niciodată când va avea nevoie să ceară unele servicii.

Atunci când avocații de la Green Fund se puseră pe treabă, identificară peste treizeci de acuzați. Unii erau proprietari de terenuri. Alții făceau explorări. Alții instalau conductele. Alții forau. Societățile pe acțiuni şi partenerii cu răspundere limitată şi corporațiile formau un labirint impenetrabil.

Acuzații şi armata lor de avocați bine plătiți răspunseră pe măsură. Înaintară un dosar gros şi cerură judecătorului să respingă procesul ca fiind nefondat. Respins. Îi cerură să permită continuarea forărilor până la proces. Respins. Gemură de durere şi explicară în alt dosar voluminos ce mulți bani erau investiți în explorări, foraje etc. Respins din nou. Când toate demersurile lor fură respinse şi devenise evident faptul că într-o zi va avea loc un proces cu juri, avocații petroliştilor făcură unele cercetări şi începură să joace murdar.

Din fericire pentru Green Fund, inima noii rezerve de petrol se afla lângă un inel de mlaştini care erau de ani de zile refugiul natural al păsărilor de apă. Vulturi-pescar, egrete, pelicani, rațe, stârci, gâşte şi multe alte păsări migraseră aici. Deşi Louisiana nu fusese niciodată foarte darnică cu pământul ei, arătase ceva mai multă simpatie animalelor. Din moment ce verdictul urma să fie dat într-o zi de un juriu format din oameni obişnuiți, Green Fund şi avocații săi mizară pe păsări.

Pelicanul deveni un erou. După treizeci de ani de contaminare insidioasă cu DDT şi alte pesticide, pelicanul brun din Louisiana se afla aproape de extincție. Aproape prea târziu, el a fost clasificat drept specie pe cale de dispariție şi i s-a acordat o clasă superioară de protecție. Green Fund se folosi de maiestuoasa pasăre şi angajă vreo şase experți din toată țara pentru a face teste în numele său.

Procesul se derula încet, fiind implicați o sută de avocați. Uneori se împotmolea, ceea ce convenea celor de la Green Fund. Instalațiile de foraj stăteau.

Procesul pelicanului se judecă la Lake Charles, la şapte ani după ce Mattiece zburase prima dată peste Terrebonne Bay cu elicopterul lui şi urmase traseul pe care urma să-l aibă prețiosul său canal. Fu un proces amar, care dură zece săptămâni. Green Fund dorea să obțină despăgubiri în bani pentru distrugerile deja provocate şi o interdicție permanentă a viitoarelor forări.

Companiile petroliere aduseră un avocat excentric de la Houston, să vorbească juriului. Purta cizme din piele de elefant şi un Stetson şi, dacă era necesar, putea să vorbească precum un cajun{9}. Era ca un medicament puternic, mai ales în comparație cu avocații de la Green Fund, care aveau amândoi bărbi şi chipuri foarte sensibile.

Green Fund pierdu procesul, ceea ce era de aşteptat. Companiile petroliere cheltuiseră milioane. Deşi David se descurcase, totuşi pariurile cele mai bune se puneau pe Goliat. Jurații nu erau impresionați de groaznicele amenințări

cu poluarea şi fragilitatea pământurilor inundabile. Petrolul însemna bani, iar oamenii aveau nevoie de locuri de muncă.

Judecătorul nu ridică interdicția de a fora din două motive, întâi, pentru că Green Fund dovedise că pelicanul, o specie protejată pe plan federal, era în primejdie. Şi pentru toți era evident că Green Fund va face recurs, deci totul era departe de a fi încheiat.

Praful se aşează pentru o vreme. Mattiece repurtase o mică victorie. Dar ştia că vor urma alte zile prin tribunale. Era un om cu o răbdare infinită şi ştia să urzească planuri.

Magnetofonul se afla în mijlocul măsuței, alături de patru sticle goale de bere.

În timp ce ea vorbea, el lua notițe.

— Cine ți-a spus despre proces?

— Un tip numit John Del Greco. E student la drept, la Tulane, cu un an înaintea mea. Vara trecută a lucrat pentru o firmă mare din Houston, care era la periferia ostilităților. Nu a fost aproape de proces, dar rumorile şi zvonurile au fost numeroase.

— Şi toate firmele erau din New Orleans şi Houston?

— Da, principalele firme aflate în litigiu. Dar erau companii din oraşe diferite şi şi-au adus fiecare avocații lor. Erau avocați din Dallas, Chicago şi multe alte oraşe. A fost un adevărat circ.

— Care e acum stadiul procesului?

— Va fi judecat în recurs la al Cincilea Circuit de Curți de Apel. Recursul nu a fost încă stabilit, dar va fi, într-o lună sau două.

— Unde e al Cincilea Circuit?

— La New Orleans. La douăzeci şi patru de luni după ce ajunge acolo, un juriu de trei judecători va audia şi va da o sentință. Partea care pierde va cere, fără îndoială, încă o audiere de către un întreg juriu, ceea ce va mai dura încă trei sau patru luni. În verdict sunt destule imperfecțiuni care să asigure modificarea sau rejudecarea.

— Ce înseamnă rejudecarea?

— Curtea de Apel poate să facă trei lucruri. Poate să mențină verdictul, să-l modifice sau să găsească suficiente erori pentru a trimite procesul înapoi pentru o nouă judecată. In acest din urmă caz, e vorba de o rejudecare. Toate astea se pot face şi numai pentru o parte a verdictului.

În timp ce scria, Gray dădu din cap.

— Mă întreb de ce vor unii să se facă avocați?

— Şi eu m-am întrebat de câteva ori săptămâna trecută.

— Ai idee ce ar putea face al Cincilea Circuit?

— Nu. Încă nu l-au văzut. Reclamanții susțin că sunt multe greşeli de procedură făcute de pârâți şi, dată fiind natura conspirației, probabil că e adevărat. S-ar putea să fie modificat.

— Atunci ce se întâmplă?

— Atunci începe distracția. Dacă niciuna dintre părți nu e mulțumită de al Cincilea Circuit, vor merge la Curtea Supremă.

— Mare surpriză mare!

— În fiecare an, Curtea Supremă primeşte mii de recursuri, dar e foarte selectivă. Din cauza banilor şi a presiunii care se face, procesul ăsta are şanse să fie audiat.

— Începând de azi, cât timp va dura până când Curtea Supremă se va pronunța asupra cazului?

— Oricât între trei şi cinci ani.

— Rosenberg ar fi murit de moarte naturală.

— Da, dar s-ar fi putut ca la Casa Albă să fie un democrat, când el va fi murit de moarte bună. Mai bine să fie îndepărtat acum, când poți să prezici cu cine va fi înlocuit.

— Pare logic.

— E foarte frumos. Dacă eşti Victor Mattiece şi ai numai cincizeci de milioane, vrei să fii miliardar şi nu-ți faci probleme dacă mor câțiva judecători de la Curtea Supremă, acum e timpul.

— Dar dacă Curtea Supremă refuză să audieze cazul?

— Dacă al Cincilea Circuit menține verdictul procesului, e bine. Dar dacă îl modifică şi Curtea Supremă îl respinge, va

avea probleme. Cred că o va lua de la început, cu un nou litigiu, şi va încerca din nou. Sunt prea mulți bani în joc ca să-şi permită să-şi lingă rănile acasă la el. Dacă a avut grijă de Rosenberg şi Jensen, e de presupus că s-a dedicat unei cauze.

— Unde a fost el în timpul procesului?

— Nu s-a arătat deloc. Aminteşte-ți că nu se ştie că el e în fruntea litigiului. Atunci când a început procesul, erau treizeci şi opt de companii pârâte. Nu a fost numită nici o persoană particulară, numai companii. Din treizeci şi opt, şapte sunt publice şi el posedă nu mai mult de douăzeci la sută din fiecare. Sunt doar firme mici. Celelalte treizeci şi una sunt particulare. Nu am putut să găsesc mai multe informații, dar am aflat că multe din aceste companii particulare se dețin între ele, iar unele sunt chiar proprietatea unor companii publice. E foarte complicat.

— Dar el controlează tot.

— Da. Cred că deține sau controlează optzeci la sută din proiect. Din patru companii particulare verificate de mine, două sunt înregistrate în Bahamas şi una în insulele Cayman. Del Greco a auzit că Mattiece operează în spatele unor bănci şi companii din insule.

— Îți aminteşti cele şapte companii publice?

— Pe cele mai multe. Bineînțeles că erau înşirate în referat, a cărui copie nu o am. Dar am rescris aproape totul de mână.

— Pot să văd?

— O să ți-l dau. Dar e mortal.

— O să-l citesc mai târziu. Spune-mi ce-i cu fotografia.

— Mattiece e dintr-un oraş mic de lângă Lafayette şi în tinerețe dădea mulți bani politicienilor din Louisiana de Sud. Pe atunci era un tip misterios, care oferea bani din umbră. A cheltuit mult cu democrații locali şi cu republicanii pe plan național şi, de-a lungul anilor, a fost invitat de ştabi mari de la Washington. Nu a căutat niciodată publicitatea, dar e greu să ascunzi atâția bani, mai ales atunci când îi dai politicienilor. Acum şapte ani, când Preşedintele era

vicepreşedinte, a fost la New Orleans, pentru o strângere de fonduri pentru republicani. Toți marii ştabi erau acolo, inclusiv Mattiece. Tacâmul costa zece mii de dolari, aşa că presa a încercat să se strecoare. Un fotograf a reuşit să-l fotografieze pe Mattiece dând mâna cu vicepreşedintele. Ziarul din New Orleans a publicat-o a doua zi. E o fotografie minunată. Îşi zâmbeau unul altuia ca doi prieteni buni.

— O să o găsesc uşor.

— Am pomenit de ea în ultima pagină a referatului, aşa, de distracție. E amuzant, nu-i aşa?

— Mă stric de râs.

— Mattiece a dispărut din viața publică acum câțiva ani şi se crede că trăieşte în mai multe locuri. E foarte ciudat. Del Greco zice că majoritatea oamenilor îl cred nebun.

Magnetofonul dădu un semnal şi Gray schimbă benzile. Darby se ridică şi-şi întinse picioarele lungi. În timp ce meşterea la magnetofon, el o privi. Alte două casete erau înregistrate şi însemnate.

— Eşti obosită? întrebă el.

— Nu am dormit prea bine. Mai ai întrebări?

— Ce mai ştii?

— Ți-am spus esențialul. Mai sunt unele lacune pe care le vom umple mâine dimineață.

Gray opri magnetofonul şi se ridică. Ea era la fereastră şi se întindea căscând. El se aşează pe canapea.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? întrebă el.

Darby se tolăni într-un fotoliu şi-şi trase picioarele sub ea. Avea unghiile roşii. Îşi ținea bărbia pe genunchi.

— L-am lăsat într-un hotel din New Orleans. De unde ştii de el?

— Am văzut o fotografie.

— De unde?

— De fapt, am văzut trei. Două din anuarul de la Tulane şi una de la universitatea statului Arizona.

— Cine ți le-a dat?

— Am oamenii mei. Mi le-au trimis prin fax, nu erau prea bune. Dar părul era splendid.

— Aş fi vrut să nu faci asta.

— De ce?

— Orice comunicare telefonică lasă urme.

— Hai, Darby, acordă-mi puțin credit.

— Ai făcut cercetări despre mine.

— Puține.

— Să nu mai faci. Dacă vrei ceva de la mine, întreabă-mă. Dacă refuz, las-o baltă.

Grantham ridică din umeri şi acceptă. Lasă părul. Să revenim la lucruri mai importante.

— Cine i-a ales pe Rosenberg şi pe Jensen? Mattiece nu e avocat.

— Cu Rosenberg era uşor. Jensen a scris ceva despre procesele privind mediul, dar vota în mod constant împotriva oricărui tip de dezvoltare. Dacă aveau ceva în comun, aceasta era protejarea mediului.

— Şi crezi că Mattiece a plănuit totul singur?

— Sigur că nu. O minte periculoasă de avocat a ales cele două nume. Are o mie de avocați.

— Niciunul în D. C.?

Darby ridică bărbia şi se încruntă.

— Ce ai de spus?

— Niciunul dintre avocați nu-i în D. C.?

— N-am spus asta.

— Parcă ziceai că firmele de avocați erau mai ales din New Orleans şi Houston. Nu ai spus nimic de D. C.

Darby scutură din cap.

— Presupui prea multe. Pot să-ți spun cel puțin două firme din D. C. peste care am dat. Una este White şi Blazevich, o firmă foarte veche, puternică, republicană, cu patru sute de avocați.

Gray se trase spre marginea canapelei.

— Ce s-a întâmplat?

El manifestă deodată interes. Era în picioare şi se plimba între uşă şi canapea.

— Se potriveşte. S-ar putea să fie asta, Darby.

— Te ascult.

— Mă asculți?

— Jur că ascult.

El era la fereastră.

— Bine. Săptămâna trecută am primit trei apeluri telefonice de la un avocat din D. C. numit Garcia, dar ăsta nu era numele lui adevărat. Spunea că ştie ceva, că a văzut ceva în legătură cu Rosenberg şi Jensen şi că vrea să-mi spună ce. Dar s-a speriat şi a dispărut.

— În D. C. sunt un milion de avocați.

— Două! Dar ştiu că lucrează la o firmă particulară. Într-un fel, a şi recunoscut. Era sincer şi foarte speriat, credea că e urmărit. L-am întrebat cine îl urmăreşte şi, bineînțeles, nu mi-a spus.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Aveam o întâlnire stabilită pentru sâmbătă dimineața, dar m-a sunat şi a spus că nu vine. Zicea că e căsătorit, că are o slujbă bună şi că nu vrea să rişte. Nu a recunoscut niciodată, dar cred că are o copie pe care era gata-gata să mi-o arate.

— El ar putea să-ți ofere verificarea pe care o vrei.

— Dacă lucrează la White şi Blazevich? Ai restrâns deodată cercul la patru sute de avocați.

— Carul cu fân e mult mai mic.

Grantham se repezi la sacul lui, frunzări printre hârtii şi scoase repede o fotografie cinci pe şapte, alb-negru. I-o aruncă în poală.

— Iată-l pe domnul Garcia.

Darby examină fotografia unui bărbat aflat pe un trotuar aglomerat. Fața i se vedea clar.

— Presupun că nu a pozat pentru asta.

— Nu chiar, spuse Grantham, măsurând camera.

— Atunci cum ai luat-o?

— Nu pot să-mi dezvălui sursele.

Ea o aruncă pe măsuța de cafea şi-şi frecă ochii.

— Mă sperii, Grantham. E dezgustător. Spune-mi că nu e aşa!

— Ei bine, e puțin dezgustător. Puştiul a folosit acelaşi telefon public. E o greşeală.

— Da, ştiu. E o greşeală.

— Şi voiam să ştiu cum arată.

— I-ai cerut voie să-l fotografiezi?

— Nu.

— Atunci e al dracului de scârbos.

— Bine, aşa e. Dar am făcut-o şi ar putea fi legătura noastră cu Mattiece.

— Legătura noastră?

— Da. Credeam că vrei să-l încolțim pe Mattiece.

— Am spus eu asta? Vreau să plătească, dar mai degrabă l-aş lăsa în pace. Am devenit o persoană credincioasă, Gray. Am văzut destul sânge ca să-mi ajungă multă vreme. Distrează-te singur.

Ei nu o auzi. Se duse în spatele ei, la fereastră, apoi reveni spre bar.

— Ai spus că ştii două firme. Care e cealaltă?

— Brim, Stearns şi încă cineva. Nu am avut prilejul să le verific. E cam ciudat, pentru că nici o firmă nu e înregistrată drept consilier juridic pentru niciunul dintre pârâți, dar ambele firme, mai ales White şi Blazevich, apar în tot dosarul.

— Cât de mare e Brim, Stearns şi nu ştiu cine?

— Pot să aflu mâine.

— La fel de mare ca White şi Blazevich?

— Nu cred.

— Totuşi, cât de mare?

— Două sute de avocați.

— Bun. Acum avem şase sute de avocați Ia două firme. Tu eşti avocatul, Darby. Cum să-l găsim pe Garcia?

— Nu sunt avocat şi nu sunt detectiv particular. Tu eşti reporterul care face investigații. Nu-i plăcea acest „găsim" pus la plural.

— Da, dar nu am fost niciodată într-un birou de avocați, cu excepția zilei când am divorțat.

— Atunci eşti foarte norocos.

— Cum să-l găsim?

Ea căscă din nou. Vorbeau de aproape trei ore şi era frântă. Puteau să reia convorbirea a doua zi dimineață.

— Nu ştiu cum să-l găsim şi nici nu m-am gândit serios. Noaptea e un sfetnic bun. Îți spun mâine dimineață.

Grantham se calmă brusc. Se ridică şi se duse la bar să ia un pahar cu apă.

— O să-mi iau lucrurile, spuse el adunând benzile.

— Îmi faci un serviciu? întrebă ea.

— Poate.

Ea făcu o pauză şi privi spre canapea.

— Te superi dacă te rog să dormi pe canapea la noapte? Nu am dormit bine de multă vreme şi am nevoie de odihnă. Ar fi. ei bine, ar fi grozav să te ştiu aici.

El înghiți în sec şi privi spre canapea. O priveau amândoi. Avea cel mult un metru şi jumătate şi nu părea câtuşi de puțin confortabilă.

— Sigur, spuse el zâmbindu-i. Te înțeleg.

— Mi-e frică.

— Înțeleg.

— Ce bine e să am pe cineva ca tine în preajmă.

Ea zâmbi sfios şi Gray se topi.

— Nu-i nimic, spuse el. Nici o problemă.

— Mulțumesc.

— Încuie uşa, bagă-te în pat şi dormi. Eu o să stau aici şi totul va fi bine.

— Mulțumesc.

Ea dădu din cap şi-i zâmbi din nou, apoi închise uşa de la dormitor. El ascultă atent – nu încuiase uşa.

Se aşează pe canapea, în întuneric, uitându-se mereu la uşa ei. Puțin după miezul nopții ațipi şi dormi cu genunchii nu departe de bărbie.

Şeful ei era Jackson Feldman, redactorul-şef adjunct şi se aflau pe terenul ei; nu ar fi acceptat nici o ingerință din partea nimănui, în afară de domnul Feldman. Mai ales de la un individ insolent ca Gray Grantham, care stătea în picioare în fața uşii domnului Feldman, păzind-o ca un doberman. Se uită la el, iar el îi zâmbi batjocoritor şi jocul acesta dura de zece minute, de când intraseră aici şi închise-seră uşa. Nu înțelegea de ce Grantham aştepta afară. Dar aici era pe terenul ei.

Sună telefonul şi Grantham zbieră:

— Nu-i da legătura!

Fața ei se înroşi brusc şi rămase cu gura deschisă. Ridică receptorul, ascultă o clipă, apoi spuse:

— Îmi pare rău, dar domnul Feldman e într-o şedință. Se uită la Grantham, care scutura din cap ca pentru a o descuraja. Da, îi voi spune să vă sune de îndată ce va putea, închise.

— Mulțumesc! spuse Grantham, ceea ce o dezarmă.

Era cât pe ce să spună o răutate, dar acest „mulțumesc" o amuți. El îi zâmbi, ceea ce o înfurie şi mai tare.

Era cinci şi jumătate, ora ei de plecare, dar domnul Feldman o rugase să rămână. Iar el continua să-i zâmbească superior din fața uşii şefului. Nu-i plăcuse niciodată Gray Grantham. Dar la Post nici nu erau prea mulți oameni care să-i placă. Un secretar de redacție se apropie şi se îndreptă spre uşă, iar dobermanul se postă în fața lui.

— Îmi pare rău, nu poți să intri acum, spuse Grantham.

— De ce nu?

— Are o şedință. Lasă-i ei ce ai.

Şi arătă spre secretară care nu putea să sufere să fie arătată cu degetul şi să fie desemnată cu un simplu „ea". Era aici de douăzeci şi unu de ani.

Secretarul de redacție nu era uşor de intimidat.

— Foarte bine, dar domnul Feldman mi-a dat instrucțiuni să-i aduc articolele astea la cinci şi jumătate fix. E cinci şi jumătate şi iată-mă cu articolele.

— Suntem foarte mândri de tine. Dar nu ai voie să intri, înțelegi? Lasă articolele la frumoasa doamnă de acolo.

Grantham se postă în fața uşii, părând gata de luptă dacă puştiul ar fi insistat.

— Dă-mi-le mie, spuse secretara.

Le luă şi secretarul plecă.

— Mulțumesc, spuse din nou Grantham.

— Cred că eşti foarte bădăran, spuse ea tăios.

— Am zis „mulțumesc".

Încercă să pară jignit.

— Eşti un încrezut!

— Mulțumesc!

Uşa se deschise deodată şi o voce strigă:

— Grantham!

El îi zâmbi şi intră. Jackson Feldman stătea în picioare lângă birou. Cravata îi era lărgită, mânecile suflecate până la cot. Avea aproape doi metri şi nici un pic de grăsime pe el. La cincizeci şi opt de ani, participa la două maratoane pe an şi lucra cincisprezece ore pe zi.

Smith Keen era şi el în picioare şi avea în mână articolul de patru pagini şi o copie după referatul scris din memorie de Darby. Exemplarul lui Feldman era pe birou. Amândoi păreau năuci.

— Închide uşa, îi spuse Feldman lui Grantham.

Gray se execută şi se aşează pe marginea mesei. Nu vorbea nimeni.

Feldman îşi frecă ochii cu putere, apoi se uită la Keen.

— Drace! spuse el în cele din urmă.

Grey zâmbi.

— Asta-i tot? Îți dau articolul cel mai senzațional de douăzeci de ani încoace şi eşti atât de emoționat încât spui doar „Drace!"

— Unde e Darby Shaw? întrebă Keen.

— Nu pot să-ți spun. Aşa ne-a fost înțelegerea.

— Ce înțelegere? întrebă Keen.

— Nici asta nu pot să-ți spun.

— Când ai vorbit cu ea?

— Astă-noapte şi azi-dimineață.

— Şi asta se întâmpla la New York? întrebă Keen.

— Ce importanță are unde am stat de vorbă? Am stat de vorbă şi gata. Ea a vorbit. Eu am ascultat. Am luat avionul, am scris rezumatul. Ce părere ai?

Feldman se îndoi încet şi se afundă în scaunul lui.

— Cât de mult se ştie la Casa Albă?

— Nu ştiu sigur. Verheek i-a spus lui Darby că referatul a fost dat la Casa Albă săptămâna trecută şi, în acelaşi timp, FBI-ul s-a gândit că trebuie cercetate faptele. Apoi, nu ştiu din ce motiv, după ce Casa Albă l-a văzut, FBI l-a abandonat. Asta-i tot ce am aflat.

— Cât de mult i-a dat Mattiece Preşedintelui acum trei ani?

— Milioane. Totul prin intermediul mai multor companii particulare pe care le controlează. Tipul e foarte isteț. Are tot felul de avocați care îşi bat capul să găsească modalități de a infiltra bani. Probabil că e legal.

Redactorii meditau. Erau amețiți, ca şi cum ar fi supraviețuit exploziei unei bombe. Grantham era mândru de el şi-şi legăna picioarele sub masă ca un puşti.

Feldman luă hârtiile prinse împreună şi le frunzări până găsi fotografia lui Mattiece şi a Preşedintelui. Scutură din cap.

— Asta-i curată dinamită, Gray, spuse Keen. Nu-i putem da drumul fără să facem o mulțime de verificări. E un volum uriaş de muncă. E un material excepțional, fiule.

— Cum ai să verifici? întrebă Feldman.

— Am câteva idei.

— Aş vrea să le aud. S-ar putea să fii omorât.

Grantham sări în picioare şi-şi vârî mâinile în buzunar.

— Mai întâi încercăm să-l găsim pe Garcia.

— Cine? Cum să-l găsim?

— Bine, să-l găsesc. Eu. O să-l caut pe Garcia.

— E şi fata amestecată? întrebă Keen.

— La asta nu răspund. Am o înțelegere cu ea.

— Răspunde la întrebare, spuse Feldman. Gândeşte-te ce facem dacă e omorâtă în timp ce te ajută. E prea riscant. Spune unde e şi ce naiba ați pus la cale.

— Nu vă spun unde e. E sursa mea de informații şi întotdeauna mi-am protejat sursele. Şi nu mă ajută la cercetări. E doar o sursă de informații.

Se uitară neîncrezători la el. Apoi unul la altul şi Keen ridică din umeri.

— Vrei să fii ajutat? întrebă Feldman.

— Nu. Ea a insistat să fac totul singur. E foarte speriată şi nu o condamn.

— Eu m-am speriat numai citind blestemăția asta, spuse Keen.

Feldman se lăsă pe spate şi-şi încrucişă picioarele pe birou. Măsura patruzeci şi şase. Zâmbi pentru prima dată.

— Trebuie să începi cu Garcia. Dacă nu-l găseşti, poți să cauți luni de zile ceva despre Mattiece şi să nu reuşeşti. Şi, înainte de a face cercetări asupra lui Mattiece, să stăm de vorbă. Îmi placi, Grantham, şi nu merită să fii omorât pentru asta.

— Îmi arăți fiecare vorbă pe care o scrii, bine? zise Keen.

— Şi vreau un raport zilnic, adăugă Feldman.

— Nici o problemă.

Keen se duse la peretele de sticlă şi urmări nebunia din camera redactorilor. În timpul fiecărei zile, haosul se instala de vreo şase ori. La cinci şi jumătate, nebunia era în toi. Se scriau ştirile, iar la şase şi jumătate avea loc a doua şedință de redacție.

Feldman se uita şi el, de la biroul său.

— Asta s-ar putea să fie sfârşitul crizei, îi spuse el lui Gray, fără să-l privească. Cât a durat? Cinci, şase ani?

— Şapte, spuse Keen.

— Am scris câteva articole bune, spuse Gray în defensivă.

— Sigur, spuse Feldman, uitându-se în continuare în camera redactorilor. Dar uneori ai scris şi de două-trei ori despre acelaşi lucru. Marele şlem a fost de mult.

— Şi au fost şi o mulțime de mingi afară din teren, îi sări Keen în ajutor.

— Ni se poate întâmpla tuturor, spuse Gray. Dar acest mare şlem va fi în game-ul şapte din Campionatul Mondial. Deschise uşa.

Feldman îi aruncă o privire rapidă.

— Ai grijă să nu pățeşti ceva şi nici ea să nu pățească nimic. Ai înțeles?

Gray zâmbi şi ieşi din birou.

Era aproape de Thomas Circle când văzu luminile albastre în spatele lui. Polițistul nu îl depăşi, ci rămase în spatele lui. Uitase de limita de viteză şi de vitezometru. Îi va lua al treilea talon în şase luni.

Parcă într-o parcare mică de lângă casa lui. Era întuneric şi luminile albastre străluceau în oglinzi. Îşi frecă tâmplele.

— Ieşi afară! îi spusese polițistul de lângă bara de protecție.

Gray deschise uşa şi făcu ce i se spusese. Polițistul era negru şi zâmbea. Era Cleve. Arătă spre maşina lui.

— Intră.

Se aşezară în maşină, sub luminile albastre, şi se uitară spre Volvo.

— De ce îmi faci asta? întrebă Gray.

— Avem norme, Grantham. Trebuie să oprim cât mai mulți albi şi să-i hărțuim. Şeful vrea să fim egali. Polițiştii albi opresc pe bieții negri nevinovați şi săraci, iar noi, polițiştii negri, trebuie să-i oprim pe albii bogați şi nevinovați.

— Cred că acum o să-mi pui cătuşele şi ai să scoți untul din mine.

— Numai dacă mi-o ceri tu. Sarge nu poate să-ți mai spună nimic.

— Te ascult.

— A mirosit ceva. A surprins câteva priviri ciudate şi a auzit două sau trei lucruri.

— De exemplu?

— Au vorbit despre tine, despre cât de mare nevoie au să ştie ce ai aflat. Crede că s-ar putea să te pună sub ascultare.

— Hai, Cleve, vorbeşti serios?

— I-a auzit vorbind despre tine şi despre întrebările pe care le pui despre un „pelican", sau cam aşa ceva. I-ai cam speriat.

— Ce a auzit despre chestia cu „pelicanul"?

— Doar că te interesează şi că ei sunt foarte îngrijorați. Sunt indivizi ticăloşi şi paranoici, Gray. Sarge zice să fii atent unde te duci şi cu cine vorbeşti.

— Şi nu putem să ne mai întâlnim?

— O vreme, nu. Vrea să se dea la fund şi să-ți transmită totul prin mine.

— Aşa o să facem. Am nevoie de ajutorul lui, dar spune-i să fie atent. E o afacere foarte delicată.

— Ce-i cu „pelicanul" ăla?

— Nu pot să-ți spun. Dar spune-i lui Sarge că e ceva care ucide.

— Nu lui Sarge. E mai deştept decât toți cei de acolo.

Gray deschise uşa şi ieşi.

— Mulțumesc, Cleve.

El stinse luminile albastre.

— Am să fiu pe aici, pe aproape. Următoarele şase luni lucrez de noapte şi o să fiu cu ochii pe tine.

— Mulțumesc.

Rupert plăti bomboanele de scorțişoară şi se aşeză pe scaunul unui bar, supraveghind trotuarul. Era miezul nopții şi Georgetown se liniştea. Câteva maşini străbăteau Strada M şi trecătorii se grăbeau spre casă. Cafeneaua era plină, dar nu aglomerată. Bău din cafeaua neagră.

Recunoscu individul de pe trotuar; peste câteva clipe acesta se aşeza pe scaunul alăturat. Se întâlniseră cu câteva zile în urmă la New Orleans.

— Deci, care e rezultatul? întrebă Rupert.

— Nu o găsim. Şi asta ne îngrijorează, pentru că azi am primit veşti proaste.

— Şi?

— Am auzit zvonuri – neconfirmate – că băieții răi sunt surescitați şi că băiatul rău numărul unu vrea să omoare pe

toată lumea. Banii nu contează şi ni s-a mai spus că va cheltui oricât ca să distrugă chestia aia. Trimite oameni înarmați. Ni s-a spus că e nebun, dar e ticălos ca dracu' şi banii pot să ucidă mulți oameni.

Conversația despre asasinare nu-l descumpăni pe Rupert.

— Cine e pe listă?

— Fata. Şi cred că toți cei care ştiu de hârtiuța aia.

— Ce trebuie să fac eu?

— Să stai pe aici. Ne întâlnim mâine seară, la aceeaşi oră. Dacă o găsesc pe fată, o să fie rândul tău.

— Cum ai s-o găseşti?

— Credem că e la New York. Avem metodele noastre.

Rupert scoase o bomboană şi o băgă în gură.

— Unde ai să fii?

Mesagerul se gândi la vreo douăsprezece locuri unde ar fi putut să se ducă dar, fir-ar să fie, erau ca Parisul şi Roma sau Monte Carlo, locuri unde mergea toată lumea. Nu putea să se gândească la acel loc exotic unde se va ascunde pentru tot restul vieții.

— Nu ştiu. Tu unde ai să fii?

— La New York. Acolo poți să trăieşti ani de zile şi să nu fii văzut. Vorbeşti limba şi cunoşti regulile. E un loc perfect unde să se ascundă un american.

— Da, ai dreptate. Crezi că ea e acolo?

— Nu ştiu. Uneori e deşteaptă. Dar are şi momente proaste.

Mesagerul se ridicase.

— Pe mâine seară, spuse el.

Rupert îi făcu cu mâna. Ce jăvriță toantă, gândi el. Alerga de colo colo, şoptindu-şi mesajele prin cafenele şi berării. Apoi dădea fuga la stăpânul lui şi-i relata totul, în cele mai mici amănunte.

Aruncă paharul de cafea în coşul de gunoi şi plecă.

Brim, Stearns şi Kidlow era o firmă cu o sută nouăzeci de avocați, conform ultimei ediții a Anuarului de drept publicat de Martindale-Hubbell, iar White şi Blazevich avea patru sute doisprezece. Spera că Garcia era unul dintre cei şase sute doi

posibili avocați. Dar dacă Mattiece folosea şi alte firme din D. C., numărul s-ar putea să fie mai mare şi nu aveau nici o şansă.

Aşa cum se aştepta, la White şi Blazevich nu era nimeni cu numele de Garcia. Darby căută alt nume hispanic, dar nu găsi niciunul. Era una din acele firme albe ca zăpada şi cu mulți membri ai Ligii Ivy, cu nume lungi care se terminau cu numerale. Erau şi câteva femei rătăcite în mulțime, dar numai două erau asociate. Majoritatea lor veniseră după 1980. Dacă trăia destul ca să termine dreptul, nu se va gândi să lucreze pentru o firmă ca White şi Blazevich.

Grantham îi sugerase să se uite după numele hispanice, deoarece Garcia era puțin cam neobişnuit pentru un pseudonim. Poate că tipul era hispanic şi, Garcia fiind foarte comun la ei, fusese primul nume care-i venise în gând. Nu mersese. La această firmă nu existau hispanici.

Conform anuarului, clienții lor erau persoane importante şi bogate. Bănci, milionari şi multe companii petroliere. Intre ele, se aflau şi patru dintre companiile pârâte, dar domnul Mattiece nu. Erau companii chimice şi navale: White şi Blazevich reprezenta, de asemenea, şi guvernele Coreii de Sud, Libiei şi Siriei. Ce prostie, se gândi ea. Unii dintre duşmanii noştri angajează avocații noştri ca să influențeze guvernul. Atunci, poți să angajezi un avocat ca să facă orice.

Brim, Stearns şi Kidlow era o versiune mai mică a firmei White şi Blazevich, dar aici găsi patru nume hispanice. Le notă. Doi bărbați şi două femei. Se gândi că firma trebuie să fi fost dată în judecată pentru discriminări rasiale şi de sex. În ultimii zece ani angajaseră tot felul de oameni. Lista clienților era previzibilă: companii de petrol şi gaze, asigurări, bănci, relații guvernamentale. Destul de neinteresant.

Stătea de o oră într-un colț al bibliotecii de drept Fordham. Era vineri dimineața, ora zece la New York şi nouă la New Orleans şi, în loc să se ascundă într-o bibliotecă pe care nu o mai frecventase, ar fi trebuit să se afle la cursul de procedură federală al lui Alleck, un profesor care nu-i plăcuse niciodată,

dar de care îi era amarnic de dor acum. Alice Stark ar fi stat lângă ea. Unul dintre favoriții ei, D. Ronald Petrie, s-ar fi postat în spatele ei, făcând comentarii obscene. Şi de el îi era dor. Îi era dor de dimineţile liniştite petrecute pe balconul lui Thomas în tovărăşia unei cafele, când aştepta trezirea Cartierului Francez. Îi era dor de mirosul de colonie din halatul lui de baie.

Mulțumi bibliotecarului şi ieşi din clădire. Pe Strada 62, se îndreptă spre est, spre parc. Era o dimineață strălucitoare de octombrie, cu un cer limpede şi un vânt rece. O schimbare plăcută după New Orleans, dar greu de apreciat în împrejurările date. Avea haine noi şi un fular până sub bărbie. Părul îi era tot închis la culoare, dar nu-l va mai tăia. Era hotărâtă să meargă fără să se uite în urmă. Probabil că ei nu erau acolo, dar ea ştia că vor trece ani de zile până când va putea să meargă pe stradă fără nici o teamă.

În parc, pomii făceau o minunată risipă de galben, portocaliu şi roşu. Frunzele cădeau uşor în vânt. O luă prin Central Park West. Mâine va pleca să stea câteva zile la Washington. Dacă va supraviețui, va părăsi țara, poate se va duce în Caraibe. Fusese de două ori acolo şi ştia că sunt mii de insulițe, unde majoritatea locuitorilor vorbeau un pic de engleză.

Era timpul să plece din țară. fi vor pierde urma. Verificase deja zborurile spre Nassau şi Jamaica. Putea să ajungă acolo la căderea întunericului.

Găsi un telefon public în spatele unui magazin cu dulciuri de pe Strada 6 şi formă numărul lui Gray de la Post.

— Eu sunt, spuse ea.

— Ei bine, mă temeam că ai plecat din țară.

— Mă gândesc cum s-o fac.

— Poți să aştepți o săptămână?

— Poate. Mâine sunt acolo. Ce ai aflat?

— Adun material. Am făcut copii după declarațiile anuale ale celor şapte companii publice aflate în procedură.

— E proces, nu procedură.

— Ai să poți să mă ierți vreodată? Mattiece nu e nici în comitetul de conducere, nici directorul vreuneia din ele.

— Altceva?

— Numai o mie de telefoane de rutină. Am petrecut trei ore ieri căutându-l pe Garcia prin tribunale.

— Nu ai să-l găseşti prin tribunale, Gray. Nu e genul acela de avocat. Lucrează la o companie.

— Pariez că ai o idee mai bună.

— Am mai multe idei.

— Ei bine, atunci stau aici şi te aştept.

— O să te sun când ajung.

— Nu mă suna acasă.

Ea se opri o clipă.

— Pot să te întreb de ce?

— S-ar putea ca cineva să asculte şi, poate, să mă urmărească. Una din cele mai bune surse ale mele crede că am zbârlit destule pene ca să fiu pus sub supraveghere.

— Minunat! Şi vrei ca eu să vin acolo şi să fac echipă cu tine?

— Vei fi în siguranță, Darby. Trebuie doar să avem mare grijă.

Ea strânse telefonul în mână şi-şi încleştă dinții.

— Îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie de grijă? A trebuit să mă feresc de bombe şi de gloanțe timp de zece zile, iar tu eşti destul de îngâmfat ca să-mi spui să fiu atentă. Pupă-mă-n fund, Grantham! Poate că ar trebui să mă feresc de tine.

Făcu o pauză, în timp ce se uita prin micuța cafenea. Doi bărbați de la cea mai apropiată masă se uitau la ea. Vorbise prea tare. Se întoarse şi respiră adânc.

Grantham vorbi rar.

— Îmi pare rău, eu.

— Lasă. Lasă asta.

El aşteptă o clipă.

— Te simți bine?

— Minunat. Nu m-am simțit niciodată mai bine.

— Vii aici?

— Nu ştiu. Aici sunt în siguranță şi voi fi mult mai în siguranță când voi lua un avion şi voi pleca din țară.

— Sigur, dar parcă tu ai avut ideea aceea minunată să-l găsim pe Garcia şi apoi să-l încolțim pe Mattiece. Credeam că eşti jignită şi indignată, că motivația ta era răzbunarea. Ce s-a întâmplat cu tine?

— Ei bine, mai întâi am o dorință arzătoare să apuc cea de a douăzeci şi cincea aniversare. Nu sunt egoistă, dar poate mi-ar plăcea să o apuc şi pe a treizecea. Ar fi frumos.

— Înțeleg.

— Nu cred că înțelegi. Cred că te interesează mai mult premiile Pulitzer şi gloria decât căpşorul meu frumos.

— Te asigur că nu e adevărat. Ai încredere în mine, Darby. Vei fi în siguranță. Mi-ai spus povestea ta. Trebuie să ai încredere în mine.

— O să mă mai gândesc.

— Deci nu te-ai hotărât.

— Nu. Mai dă-mi puțin timp.

— Bine.

Ea închise şi comandă un papanaş cu glazură de ciocolată, în jurul ei, pe măsură ce cafeneaua se aglomera, se auzeau vreo douăsprezece limbi. Fugi, fetițo, fugi, părea să-i spună bunul ei simț. Ia un taxi până la aeroport. Plăteşte cu bani gheață un bilet până la Miami. Lasă-l pe Grantham să facă cercetări şi urează-i numai bine. A fost foarte bun şi se va descurca. Şi într-o zi vei citi articolul stând pe o plajă inundată de soare, bând pina colada şi privind surfiştii.

Butucul mergea şchiopătând pe trotuar. Îl zări pe fereastră, în mijlocul mulțimii. Deodată, îşi simți gura uscată şi fu năucită. El nu se uită înăuntru. Mergea agale, părând dezorientat. Alergă printre mese şi se uită după el. Şchiopată uşor până la colțul dintre Străzile 6 şi 58 şi aşteptă la stop. Vru să treacă Strada 6, apoi se răzgândi şi traversă Strada 58. Un taxi aproape că se frecă de el.

Nu se ducea nicăieri, se plimba doar tacticos, cu un şchiopătat uşor.

Croft îl văzu ieşind din lift. Era împreună cu alt avocat tânăr şi nu-şi luaseră servietele, deci era clar că se duceau să ia masa. După cinci zile în care urmărise avocaţi, Croft le învăţase obiceiurile.

Clădirea se afla pe strada Pennsylvania, iar Brim, Stearns şi Kidlow ocupa etajele trei-unsprezece inclusiv. Garcia ieşi din clădire cu prietenul său şi-şi continuară drumul râzând. Era ceva foarte amuzant. Croft îi urmărea cât mai aproape cu putinţă. Merseră râzând cale de cinci blocuri apoi, aşa cum îşi închipuise, intrară într-un bar pentru o gustare rapidă.

Croft îl sună pe Grantham de cinci ori până-l prinse la telefon. Era aproape două şi prânzul se apropia de sfârşit; dacă Grantham voia să-l prindă pe tip, trebuia să stea dracului lângă telefon. Gray îl calmă. Se vor întâlni în clădire.

Garcia şi prietenul lui se întoarseră, mergând agale. Era o zi frumoasă şi era vineri, iar ei se bucurau de această pauză în corvoada de a da oamenii în judecată, sau ce făceau ei acolo pentru două sute de dolari pe oră. Croft se ascunse în spatele ochelarilor săi de soare şi rămase la distanţă.

Gray aştepta în hol, lângă lifturi. Croft îi urma de aproape când trecură prin uşa turnantă. Arătă repede spre omul lor. Gray prinse semnalul şi apasă pe butonul liftului. Acesta se deschise şi el intră înaintea lui Garcia şi a prietenului său. Croft rămase în hol.

Garcia apăsă pe butonul din dreptul etajului şase cu o secundă înaintea lui Gray. Se prefăcea că citeşte ziarul şi-i asculta pe cei doi avocaţi vorbind despre fotbal. Tânărul nu avea mai mult de treizeci şi şapte – treizeci şi opt de ani. Vocea sa îi era vag cunoscută, doar îl auzise la telefon, dar nu avea nimic deosebit. Faţa avocatului era aproape de el, dar nu putea s-o studieze. Trebuia să încerce. Semăna foarte mult cu omul din fotografie, lucra pentru Brim, Stearns şi Kidlow, iar unul dintre nenumăraţii clienţi ai firmei era domnul Mattiece. Va încerca, dar cu prudenţă. Era reporter, meseria lui era să pună întrebări.

Ieşiră din lift la etajul şase, continuând să vorbească despre Redskins; Gray rămase în urma lor, citind ziarul. Holul firmei era opulent, cu candelabre şi covoare orientale. Pe un perete, numele firmei scris cu litere aurii. Avocații se opriră în fața biroului din hol şi-şi luară mesajele telefonice. Gray trecu prin fața recepționerei fără grabă. Ochii acesteia îl urmăriră atent – Pot să vă ajut, domnule? întrebă ea cu un ton care voia să spună „Ce dracu' vrei?"

Gray nu fu luat prin surprindere.

— Mă duc la Roger Martin.

Găsise numele acestuia în cartea de telefoane şi sunase din hol cu un minut mai devreme pentru a se asigura că avocatul Martin era la firmă. Anuarul clădirii cuprindea lista firmelor, dar nu şi lista celor o sută nouăzeci de avocați. Folosindu-se de paginile galbene, făcuse rapid douăsprezece apeluri pentru a găsi câte un avocat la fiecare etaj. Roger Martin era omul de la şase.

Se încruntă la recepționeră.

— Avem o discuție de terminat.

Această afirmație o zăpăci; nu mai găsi nimic de spus. Gray era deja după colț, pentru a-l vedea intrând în biroul lui, cu patru uşi mai departe.

Pe uşă era trecut un nume: David M. Underwood. Gray nu bătu. Voia să-l ia prin surprindere şi – poate – să iasă repede. Domnul Underwood îşi punea sacoul pe umeraş.

— Bună. Sunt Gray Grantham de la Washington Post. Îl caut pe un anume Garcia.

Underwood îngheță şi păru năucit.

— Cum ai ajuns aici? întrebă el.

Vocea îi suna deodată cunoscută.

— Pe picioare. Eşti Garcia, nu-i aşa?

— El arătă o plăcuță de pe birou cu numele lui scris cu litere aurii.

— David M. Underwood. La acest etaj nu e nici un Garcia. Nu cunosc nici un Garcia la firmă.

Gray zâmbi ca pentru a continua jocul. Underwood era speriat. Sau enervat.

— Ce face fata ta? întrebă Gray.

Underwood înconjură biroul, părând foarte tulburat.

— Care?

Ceva nu mergea. Garcia ținea foarte mult la fiica lui, care era micuță şi, dacă ar fi avut mai multe, i-ar fi pomenit de ele.

— Cea mai mică. Şi soția?

Underwood era acum aproape şi continua să se apropie. Era limpede că omul nu se temea de un contact fizic.

— Nu am soție. Am divorțat.

Ținea pumnul stâng ridicat şi pentru o clipă Gray se gândi că îl va ataca. Apoi văzu cele patru degete fără verighetă. Nu avea soție. Nu avea verighetă. Garcia îşi adora soția şi ar fi purtat verighetă. Era timpul să plece.

— Ce vrei? întrebă Underwood.

— Credeam că Garcia e la etajul ăsta, spuse el, retrăgându-se.

— E avocat?

— Da.

Underwood se linişti puțin.

— Nu e la firma asta. Avem un Perez şi un Hernandez, dar nici un Garcia.

— E o firmă mare, spuse Gray din uşă. Scuze pentru deranj.

Underwood îl urmă.

— Ascultă, domnule Grantham, nu suntem obişnuiți ca reporterii să pună întrebări pe aici. Am să chem paza, poate ei te vor ajuta.

— Nu e nevoie. Mulțumesc. Grantham era în hol, în timp ce Underwood vorbea cu paza.

În lift, Grantham se admonestă. Liftul era gol, aşa că înjură tare. Apoi se gândi la Croft şi-l înjură pe el, când liftul se opri şi se deschise. Îl văzu pe Croft în hol, lângă telefoanele publice. Linişteşte-te, îşi spuse el.

Părăsiră împreună clădirea.

— N-a mers, spuse Gray.

— Ai vorbit cu el?

— Da, nu e omul nostru.

— Fir-ar să fie! El e! E puştiul din fotografie.

— Nu. Semăna doar cu el. Mai încearcă.

— M-am săturat, Grantham. Am.

— Te plătesc, nu-i aşa? Continuă încă o săptămână. O să mă mai gândesc la ceva mai serios.

Croft se opri pe trotuar, iar Gray îşi continuă drumul.

— Încă o săptămână şi gata, strigă Croft după el.

Grantham îi făcu semn cu mâna.

Descuie maşina, pe care o parcase într-un loc nepermis, şi se duse repede la ziar. Nu fusese prea inteligent din partea lui. Fusese chiar o prostie, iar el avea suficientă experiență ca să o fi putut ocoli. O va omite din conversația lui de fiecare zi cu Jackson Feldman şi Smith Keen.

Îl căutase Feldman, îi comunică un reporter. Se duse imediat în biroul acestuia. Zâmbi dulce secretarei, care se pregătise de atac Keen şi Howard Krauthammer îl aşteptau, împreună cu Feldman. Keen închise uşa şi-i dădu lui Gray un ziar.

— L-ai văzut?

Era Times-Picayune, din New Orleans, care relata în pagina întâi despre moartea lui Verheek şi a lui Callahan şi publica nişte fotografii mari. Citi repede, în timp ce ei îl urmăreau. Se vorbea despre prietenia lor şi despre ciudata lor dispariție, survenită la şase zile distanță. Se vorbea şi despre Darby Shaw, care nu mai fusese văzută. Dar nu se făcea nici un comentariu despre referat.

— Cred că ne-au luat-o înainte, spuse Feldman.

— Sunt numai faptele de bază, spuse Gray. Puteam să publicăm asta acum trei zile.

— Şi de ce n-am făcut-o? întrebă Krauthammer.

— Pentru că nu înseamnă nimic. Două cadavre, numele unei fete şi o mie de întrebări la care nu putem răspunde. Au găsit un polițist care nu şi-a ținut gura, dar care nu ştie nimic dincolo de crime.

— Dar fac cercetări, Gray, spuse Keen.

— Şi vreți să-i opresc eu?

— Times a dat lovitura, spuse Feldman. Mâine sau duminică vor mai publica ceva. Oare cât de multe ştiu?

— De ce mă întrebi pe mine? E posibil să fi pus mâna pe o copie a referatului. Destul de neverosimil, dar posibil. Dar ei nu au vorbit cu fata. Noi avem mărturia ei. Fata e a noastră.

— Sperăm, spuse Krauthammer.

Feldman îşi frecă ochii şi se uită în tavan.

— Să zicem că au o copie a referatului, că ştiu că ea l-a scris şi că acum a dispărut. Nu au posibilitatea să verifice nimic, dar nu se tem să pomenească de referat, fără să-l implice pe Mattiece. Să zicem că au aflat că Thomas Callahan a fost profesorul ei, printre altele, şi că el a adus referatul aici şi l-a dat bunului lui prieten Verheek. Şi că acum sunt amândoi morți, iar ea a fugit E o poveste destul de bună, nu-i aşa, Gray?

— E o bombă, spuse Krauthammer.

— E un fleac în comparație cu ceea ce urmează, spuse Gray. Nu vreau să-l publicăm, pentru că e numai partea vizibilă a aisbergului şi va atrage toate ziarele din țară. Nu ne trebuie o mie de reporteri care să se înghesuie pe aici.

— Eu zic să-l publicăm, spuse Krauthammer. Dacă nu, Times ni-l suflă.

— Nu putem să publicăm povestea asta.

— De ce? întrebă Krauthammer.

— Pentru că eu nu am să scriu articolul şi, dacă îl scrie altcineva, o pierdem pe fată. Simplu. În clipa de față, ea nu ştie ce să facă: să ia avionul şi să plece din țară, sau să rămână. O singură greşeală din partea noastră poate s-o hotărască să plece.

— Dar ne-a spus deja ce ştie, zise Keen.

— I-am dat cuvântul. Nu voi scrie articolul până când nu vom şti destul pentru a-l putea încolți pe Mattiece. E foarte simplu.

— Te foloseşti de ea, nu-i aşa? întrebă Keen.

— E o sursă de informații. Dar nu e în oraş.

— Dacă Times are referatul, atunci ştiu şi de Mattiece, zise Feldman. Şi dacă ştiu de Mattiece, fii sigur că fac cercetări ca să-l verifice. Dacă ne-o iau înainte?

Krauthammer spuse scârbit printre dinți:

— Stăm cu mâinile încrucişate şi pierdem bomba secolului. Eu zic să publicăm ce avem. E ceva de suprafață, dar chiar şi aşa e formidabil.

— Nu, spuse Gray. Nu scriu nimic până nu am toate datele.

— Şi cât o să mai dureze? întrebă Feldman.

— Poate o săptămână.

— Nu avem la dispoziție o săptămână, spuse Krauthammer.

Gray era disperat.

— Pot să aflu dacă Times mai ştie şi altceva. Dați-mi patruzeci şi opt de ore.

— Vor publica ceva mâine sau duminică, spuse din nou Feldman.

— Să publice. Pariez că va fi acelaşi lucru, cu aceleaşi fotografii de arhivă. Faceți o mulțime de presupuneri. Presupuneți că au o copie a referatului, dar nici autorul nu are una. Nu avem nici noi copia. Să aşteptăm şi să citim ce publică, apoi pornim din punctul acela.

Redactorii se uitară unul la altul. Krauthammer era dezamăgit. Keen era neliniştit. Dar Feldman era şeful, iar el spuse:

— Bine. Dacă publică ceva mâine, ne întâlnim aici la douăsprezece şi vedem ce-i de făcut.

— Minunat, spuse Gray repede şi se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să te mişti repede, Grantham, spuse Feldman. Nu putem să aşteptăm prea mult.

Grantham plecase.

Limuzina se strecură încet prin aglomerația de pe Beltway. Era întuneric şi Matthew Barr citea la lumina plafonierei. Coal bea un Perrier şi privea pe fereastră. Ştia referatul pe dinafară şi ar fi putut să-i explice tot lui Barr, dar voia să vadă ce reacție are.

Barr nu reacționa până nu văzu fotografia. Atunci dădu încet din cap. Îl puse pe scaun şi se gândi o clipă.

— E de rău, spuse el. Coal mormăi ceva.

— Cât e de adevărat? întrebă Barr.

— Aş vrea să ştiu.

— Când l-ai văzut prima oară?

— Marțea trecută. Ne-a parvenit prin FBI, într-unui din rapoartele lor zilnice.

— Ce a spus Preşedintele?

— Nu s-a bucurat, dar nu avea de ce să se alarmeze. A crezut că au încercat, la noroc. A vorbit cu Voyles despre referat, iar Voyles a fost de acord să nu-i acorde atenție un timp. Acum, nu mai sunt aşa sigur că a fost o idee bună.

— Preşedintele i-a spus lui Voyles să nu-i acorde atenție? întrebă rar Barr.

— Da.

— Asta-i ceva al dracului de asemănător cu obstrucționarea justiției, desigur, presupunând că referatul se dovedeşte a fi adevărat.

— Şi dacă e adevărat?

— Atunci Preşedintele va avea probleme. Eu am fost condamnat pentru obstrucție, aşa că ştiu. E ca frauda poştală. E evidentă şi uşor de dovedit. Eşti şi tu amestecat?

— Tu ce zici?

— Atunci, cred că şi tu ai probleme.

Continuară drumul în linişte, privind pe fereastră. Coal cântărise lucrurile prin prisma obstrucției, dar voia să ştie şi părerea lui Barr. Nu era îngrijorat de acuzațiile de delict. Preşedintele avusese o mică discuție cu Voyles, îi spuse să se uite în altă parte deocamdată şi atâta tot. Ar fi fost greu să fie acuzat de ceva. Dar Coal era îngrijorat de realegeri; un scandal în care era implicat un susținător atât de important ca Mattiece ar fi fost dezastruos. Era un gând revoltător – un om pe care Preşedintele îl cunoştea şi de la care lua milioane, plătea ca doi judecători la Curtea Supremă să fie îndepărtați, astfel ca prietenul lui, Preşedintele, să poată numi oameni

mai înțelegători în locul lor, în aşa fel încât el să-şi poată extrage petrolul. Democrații se vor îmbăta de bucurie. Toate subcomisiile Congresului vor face audieri. Toate ziarele vor avea ce publica un an întreg. Departamentul de Justiție va fi obligat să facă cercetări. Coal va fi obligat să-şi recunoască vina şi să-şi dea demisia. Fir-ar să fie, toți cei de la Casa Albă, cu excepția Preşedintelui, vor trebui să plece.

Era un coşmar de proporții înspăimântătoare.

— Trebuie să aflăm dacă referatul e adevărat, spuse Coal cu fața întoarsă spre fereastră.

— Dacă mor oameni din cauza lui, e adevărat. Dă-mi un motiv mai bun pentru moartea lui Verheek şi Callahan.

Nu exista alt motiv şi Coal ştia.

— Vreau să faci ceva.

— Să găsesc fata.

— Nu. Fie a murit, fie se ascunde pe undeva. Vreau să stai de vorbă cu Mattiece.

— Sunt sigur că e în anuar.

— Ai să-l găseşti tu. Trebuie să fim siguri că Preşedintele nu e informat. Trebuie să ştim ce e adevărat.

— Şi crezi că Victor o să aibă încredere în mine ca să-mi spună secretele lui.

— Da, în cele din urmă. Nu eşti polițist. Să presupunem că e adevărat şi că el crede că e în primejdie. E disperat şi ucide oameni. Ce-ar fi să-i spui că povestea e în mâinile presei, că sfârşitul e aproape şi că, dacă vrea să dispară, acum e momentul? Vii de la Washington, nu-i aşa? Te afli în centrul problemelor. Lângă Preşedinte, sau cel puțin aşa crede el. Te va asculta.

— Bine. Şi dacă îmi spune că e adevărat? Ce facem?

— Am câteva idei, toate din categoria pierderilor controlate. Primul lucru pe care va trebui să-l facem e să numim doi iubitori ai naturii la Curtea Supremă. Dar dintre cei radicali. Lucru care va demonstra că suntem ecologişti convinşi. Asta îi va da lovitura de grație lui Mattiece şi câmpului lui petrolier. Putem face asta în câteva ore. Aproape simultan,

Preşedintele îi va chema pe Voyles, pe ministrul justiției şi pe preşedintele Curții Supreme şi le va cere să înceapă cercetările asupra lui Mattiece. Vom strecura copii ale referatului tuturor reporterilor din oraş, apoi vom aştepta să treacă furtuna.

Barr zâmbea cu admirație.

Coal continuă.

— Nu e frumos, dar în orice caz mai bine decât să stăm cu mâinile încrucişate şi să sperăm că referatul e o ficțiune.

— Cum îți explici fotografia?

— Nu ştiu. E neplăcut, dar e făcută acum şapte ani, iar oamenii se schimbă. Vom demonstra că Mattiece era un cetățean corect atunci, dar că acum a înnebunit – A înnebunit.

— Da. Acum e ca un câine rănit şi încolțit. Trebuie să-l convingi să arunce prosopul în ring şi să o şteargă. Cred că o să te asculte. Şi cred că vom afla de la el dacă e adevărat.

— Cum să-l găsesc?

— Am omul meu care lucrează în direcția asta. O să trag şi eu nişte sfori, o să luăm legătura. Fii gata de plecare duminică.

Barr zâmbi. I-ar plăcea să-l cunoască pe Mattiece.

Circulația nu mai era atât de intensă. Coal mai sorbi din apă.

— Noutăți despre Grantham?

— Nu. Îl ascultăm şi-l urmărim, dar nu am aflat nimic interesant. Vorbeşte la telefon cu maică-sa şi cu câțiva prieteni, dar nimic despre ziar. Munceşte mult. A plecat din oraş miercuri şi s-a întors joi.

— Unde a fost?

— La New York. Poate că lucrează la un articol.

Cleve ar fi trebuit să fie la intersecția Străzii 6 cu Rhode Island fix la zece seara. Gray ar fi trebuit să meargă pe Rhode Island până când Cleve l-ar fi ajuns din urmă, astfel ca – în cazul în care ar fi fost urmăriți – să se creadă că e doar un şofer periculos. Merse pe Rhode Island, trecu Strada 6 cu

optzeci la oră şi se uită după luminile albastre. Nu erau nicăieri. Făcu un ocol şi, peste cincisprezece minute, trecu din nou pe Rhode Island. De data aceasta văzu luminile albastre şi trase lângă trotuar.

Nu era Cleve. Era un poliţist alb, foarte agitat. Ceru permisul lui Gray, îl examină şi-l întrebă dacă băuse. Nu, domnule, spuse el. Poliţistul scrise ceva pe talon şi i-l dădu mândru lui Gray, care stătea la volan şi se uita fix la el, până când auzi voci în spatele maşinii.

Apăruse încă un poliţist şi acum se certau. Era Cleve, care-l ruga pe alb să lase naibii talonul, dar acesta îi spuse că-l şi scrisese şi, în afară de asta, „idiotul mergea cu optzeci la oră prin intersecţie". „E prietenul meu", spuse Cleve.

„Atunci învaţă-l să conducă, înainte de a omorî pe cineva", spuse poliţistul alb şi plecă în maşina lui de patrulare.

Uitându-se la Gray, Cleve râse.

— Îmi pare rău, spuse el.

— E vina ta.

— Data viitoare mergi mai încet.

Gray aruncă talonul pe podeaua maşinii.

— Ziceai că Sarge i-a auzit pe cei din Aripa de Vest vorbind despre mine, nu-i aşa?

— Exact.

— Vreau să ştiu dacă i-a auzit comentând despre alţi reporteri, mai ales de la New York Times. Trebuie să ştiu dacă ei cred că ar mai fi şi alţii interesaţi de referat.

— Asta-i tot?

— Da, dar vreau să ştiu repede.

— Mergi încet, spuse Cleve tare şi se duse la maşina lui.

Darby plăti camera pentru încă şapte zile, mai întâi pentru că voia să aibă un loc sigur de refugiu, la nevoie, apoi pentru că voia să-şi lase acolo câteva din hainele noi pe care şi le cumpărase. Era o prostie să tot renunţe la lucrurile ei. Hainele nu aveau nimic deosebit, dar costau mult la New York şi i-ar fi plăcut să le păstreze. Nu ar fi riscat numai pentru asta, dar îi plăcea camera, îi plăcea oraşul şi voia şi hainele.

Venise timpul să fugă şi din acest loc şi-şi luă bagaj puțin. Un sac de călătorie mic. Urcă într-un taxi la St. Moritz. Era aproape unsprezece seara, vineri, şi Central Park South era aglomerat. Peste drum, un şir de cai înhămați la trăsuri îşi aşteptau clienții pentru scurte plimbări prin parc Taxiul făcu zece minute până în Strada 72 şi Broadway, care nu era ținta ei, dar nu voia să fie uşor de urmărit. Merse zece metri şi dispăru în gura metroului. Studiase harta şi o carte a metroului şi spera că se va descurca. Metroul nu o încânta; nu-l folosise niciodată şi despre el circulau poveşti puțin încurajatoare. Dar era linia cea mai circulată în Manhattan şi auzise că ar fi sigură. Şi apoi, nici la suprafață nu era chiar aşa grozav. Metroul nu putea să fie mai puțin sigur.

Aşteptă în locul indicat, împreună cu un grup de adolescenți beți, dar bine îmbrăcați; trenul sosi în câteva minute. Nu era aglomerat şi ea se aşează pe un scaun de lângă uşile din mijloc. „Uită-te la podea şi ține bine sacul", îşi repeta întruna. Se uita la podea, dar studia oamenii din spatele ochelarilor întunecați. Era noaptea ei norocoasă. Nu remarcă nici un individ punk cu cuțit. Nici un cerşetor. Nici perverşi, cel puțin ea nu vedea niciunul. Dar, pentru o novice, totul era teribil de stresant.

Tinerii beți coborâră la Times Square, iar ea la stația următoare. Nu văzuse niciodată Penn Station, dar nu avea timp să o admire. Poate că într-o zi va putea să petreacă o lună admirând oraşul, fără să-i pese de Butuc, de Slăbănog şi de mai ştie ea cine. Acum nu.

În cinci minute ajunse la tren; călătorii se îmbarcau. Se aşează în spate şi se uită la fiecare pasager. Nici un chip familiar. În mod sigur, nu o reperaseră în această cursă în zig-zag. Din nou, câştigase datorită unei mişcări abile. Cumpărase patru bilete la O'Hare cu American Express şi aşa ei ştiau că e la New York. Era sigură că Butucul nu o văzuse, dar era în oraş, ca şi prietenii lui, bineînțeles. Puteau să fie vreo douăzeci. Dar nu mai era sigură de nimic.

Trenul plecă peste şase minute. Era aproape gol. Scoase un ziar din sac şi se prefăcu adâncită în lectură.

Peste un sfert de oră, trenul opri la Newark şi ea coborî. Era o fată norocoasă. Afară, taxiurile erau aliniate în faţa staţiei şi, peste zece minute, era la aeroport.

Era sâmbătă dimineaţa şi Regina se afla în Florida, pentru a strânge bani de la cei bogaţi. Afară era senin şi rece. Ar fi vrut să doarmă târziu, apoi să joace golf. Dar era ora şapte şi el stătea la birou, cu cravata la gât, şi-l asculta pe Fletcher Coal. Richard Horton, ministrul de justiţie, vorbise cu Coal şi acum Coal era alarmat.

Uşa se deschise şi intră Horton. Îşi dădură mâinile şi ministrul se aşeză în faţa biroului. Coal stătea alături, în picioare, ceea ce îl enerva pe Preşedinte.

Horton era plictisitor, dar sincer. Nu era prost sau lent, doar se gândea cu grijă la toate înainte de a acţiona. Îşi cântărea fiecare cuvânt, înainte de a vorbi. Îi era credincios Preşedintelui şi se putea avea încredere în judecata lui.

— Ne gândim serios la o investigaţie formală a marelui juriu în afacerea morţii lui Rosenberg şi Jensen, spuse el grav. Având în vedere ce s-a întâmplat la New Orleans, credem că ar trebui să înceapă imediat.

— FBI face cercetări, spuse Preşedintele. Au trei sute de agenţi care lucrează la cazul ăsta. De ce ar trebui să ne amestecăm şi noi?

— Fac cercetări şi asupra referatului „pelican"? întrebă Horton. Cunoştea răspunsul. Ştia că Voyles era la New Orleans cu sute de agenţi Aflase că vorbiseră cu sute de oameni, că adunaseră grămezi de probe fără folos. Ştia că Preşedintele îi ceruse lui Voyles să nu mai investigheze în această direcţie şi, de asemenea, că Voyles nu spunea totul Preşedintelui.

Horton nu vorbise niciodată cu Preşedintele despre referatul „pelican" şi simplul fapt că ştia de el era exasperant. Câţi mai ştiau? Probabil mii.

— Urmăresc toate pistele, spuse Coal. Ne-au dat şi nouă o copie acum aproape două săptămâni, aşa încât presupunem că cercetează şi referatul.

Exact ceea ce se aştepta Horton din partea lui Coal.

— Cred că Administraţia ar trebui să facă imediat cercetări. Vorbise ca şi cum ar fi învăţat totul pe dinafară, ceea ce îl enerva pe Preşedinte.

— De ce? întrebă Preşedintele.

— Dacă referatul spune adevărul? Dacă nu facem nimic şi adevărul iese la iveală, pierderile vor fi ireparabile.

— Crezi sincer că e adevărat? întrebă Preşedintele.

— E al dracului de suspect. Primii doi oameni care l-au văzut au murit, iar persoana care l-a scris a dispărut. E perfect logic dacă cineva are interes să omoare judecători de la Curtea Supremă. Nu există alţi suspecţi credibili Din câte am auzit, FBI s-a încurcat în date. Da, trebuie cercetat.

Cercetările lui Horton aveau scurgeri mai mari decât subsolul Casei Albe şi Coal era îngrozit la gândul că acest clovn va forma un juriu şi va chema martori. Horton era un om onorabil, dar Departamentul de Justiţie era plin cu avocaţi care vorbeau prea mult.

— Nu crezi că e puţin cam prematur? întrebă Coal.

— Nu cred.

— Ai văzut ziarele de azi-dimineaţă? întrebă Coal.

Horton aruncase o privire pe pagina întâi din Post şi citise rubrica de sport. La urma urmei, era sâmbătă. Auzise că Coal citise opt ziare înaintea zorilor, aşa că nu-i plăcu această întrebare.

— Am citit câteva, zise el.

— Eu m-am uitat prin mai multe, spuse Coal modest. Şi nicăieri nu apare nici un cuvânt despre cei doi avocaţi morţi, despre fată sau despre Mattiece şi nimic legat de referat. Dacă începi acum o investigaţie formală, va ţine pagina întâi o lună.

— Crezi că o să dispară pur şi simplu? îl întrebă Horton pe Coal.

— S-ar putea. Evident, noi aşa sperăm.

— Cred că eşti optimist, domnule Coal. În mod normal, noi nu aşteptăm ca presa să facă investigații în locul nostru.

Coal zâmbi, aproape că izbucni în râs auzindu-l. Zâmbi spre Preşedinte, care-i aruncă o privire iute. Horton începu să-şi piardă răbdarea.

— Ce se întâmplă dacă mai aşteptăm o săptămână? întrebă Preşedintele.

— Nimic, spuse repede Coal.

Hotărârea de a mai aştepta o săptămână fusese deja luată şi Horton ştia.

— Într-o săptămână s-ar putea să iasă totul la iveală, spuse el fără convingere.

— Aşteaptă o săptămână, ordonă Preşedintele. Ne întâlnim aici vinerea viitoare şi vedem atunci. Nu spun nu, Richard, dar mai aşteaptă şapte zile.

Horton ridică din umeri. Era mai mult decât se aşteptase. Oricum, avea acoperire. Se va duce direct la biroul său şi va dicta o notă lungă, relatând amănunțit tot ce-şi amintea despre această întâlnire. Aşa, îşi va apăra capul.

Coal îi dădu o hârtie.

— Ce-i asta?

— Încă nişte nume. Îi cunoşti?

Era lista ecologiştilor: patru judecători care erau mult prea liberali ca să fie comozi, dar Planul B cerea numirea unor ecologişti radicali la Curte.

Horton clipi de câteva ori şi o studie atent.

— Cred că glumeşti.

— Verifică-i, spuse Preşedintele.

— Tipii ăştia sunt liberali extremişti, bombăni Horton.

— Da, dar adoră luna şi soarele, copacii şi păsările, îi explică îndatoritor Coal.

Horton înțelese şi zâmbi.

— Înțeleg. Le plac pelicanii.

— O specie pe cale de dispariție, spuse Preşedintele.

Coal se îndreptă spre uşă.

— Aş fi vrut să fi dispărut cu totul acum zece ani.

Nu sunase încă, la ora nouă, când Gray sosi la ziar. Citise Times, unde nu apăruse nimic. Întinse ziarul din New Orleans pe birou şi-l parcurse. Nimic. Spuseseră tot ce ştiau. Callahan, Verheek, Darby şi o mie de întrebări fără răspuns. Trebuia să-şi închipuie că Times şi poate şi Times-Picayune din New Orleans văzuseră sau auziseră de referat şi aflaseră astfel despre Mattiece. Şi presupunea că acum dezgropau orice puteau pentru a-l verifica. Dar el o avea pe Darby şi-l vor găsi şi pe Garcia şi, dacă Mattiece putea fi verificat, o vor face.

Deocamdată, nu mai avea alt plan. Dacă Garcia plecase sau refuza să-i ajute, vor fi obligați să exploreze lumea întunecată şi de nepătruns a lui Victor Mattiece. Darby nu va rezista mult şi nu o condamna. Nu ştia cât va dura.

Smith Keen îşi făcu apariția cu un pahar de cafea în mână şi se aşează pe birou.

— Dacă ar avea ceva, Times l-ar păstra până mâine?

Gray îşi scutură capul.

— Nu. Dacă ar fi avut mai mult decât Times-Picayune, ar fi publicat azi tot.

— Krauthammer vrea să publicăm ce avem. Crede că putem să amintim şi de Mattiece.

— Nu înțeleg.

— Contează pe Feldman. Părerea lui e că putem să publicăm toată povestea despre Callahan şi Verheek, omorâți din cauza referatului, şi să pomenim şi de Mattiece, care – întâmplător – e prieten cu Preşedintele, fără să-l acuzăm direct însă. El zice că trebuie să fim extrem de prudenți şi să dăm asigurări că referatul îl numeşte pe Mattiece, nu noi. Din moment ce referatul a provocat atâția morți, înseamnă că a fost verificat într-un fel.

— Vrea să se ascundă în spatele referatului.

— Exact.

— Dar toate astea sunt speculații neconfirmate. Să presupunem o clipă că domnul Mattiece nu e în nici un fel implicat. Că e complet nevinovat. Publicăm articolul cu

numele lui şi pe urmă? O să părem idioţi şi o să fim târâţi ani de zile prin tribunale. Eu nu scriu articolul.

— El vrea să-l scrie altcineva.

— Dacă ziarul publică ceva despre acest subiect, pe care nu l-am scris eu, fata dispare. Parcă v-am explicat ieri.

— Da. Şi Feldman te-a auzit. El e de partea ta, Gray, ca şi mine. Dar dacă ce se spune în referat e adevărat, va ieşi la iveală în câteva zile. Toţi credem asta. Ştii ce mult urăşte Krauthammer Times; se teme că ticăloşii ăia ne-o vor lua înainte.

— Nu pot, Smith. E posibil ca ei să aibă mai multe date decât Times-Picayune, dar nu vor să-l pomenească pe Mattiece. Ascultă, vom verifica înaintea tuturor. Şi când îl vom avea la mână, voi scrie articolul cu toate numele participanţilor şi cu poza lui Mattiece şi a prietenului lui de la Casa Albă.

— Ai spus „vom verifica". Cine?

— Sursa mea de informaţii şi cu mine.

Gray deschise un sertar şi luă poza lui Darby bând Diet Coke. I-o dădu lui Keen, care o admiră.

— Unde e? întrebă el.

— Nu ştiu. Cred că vine aici, de la New York.

— Vezi să nu fie ucisă.

— Avem foarte mare grijă. Gray se uită peste umăr şi se aplecă spre el. De fapt, Smith, cred că sunt urmărit. Voiam doar să ştii.

— Cine crezi că e?

— Am aflat dintr-o sursă de la Casa Albă. Nu mai folosesc telefonul.

— Să-i spunem lui Feldman.

— Nu cred că e periculos deocamdată.

— Trebuie să ştie.

Keen se ridică şi dispăru.

Ea îl sună peste câteva minute.

— Am ajuns, spuse. Nu ştiu câţi am adus după mine, dar sunt aici şi în viaţă, deocamdată.

— Unde eşti?

— La Tabard Inn, pe Strada N. Ieri am văzut un prieten vechi pe Strada 6. Îți aminteşti de Butuc, cel care a fost grav rănit pe strada Bourbon? Ți-am povestit?

— Da.

— Ei bine, acum merge. Şchiopătează puțin, dar ieri hoinărea prin Manhattan. Nu cred că m-a văzut.

— Vorbeşti serios? E înfricoşător.

— E mai rău decât atât. Am lăsat şase urme când am plecat şi, dacă-l văd în acest oraş, şchiopătând pe trotuar, am să mă predau. Am să mă duc la el de bunăvoie.

— Nu ştiu ce să spun.

— Spune cât mai puține, pentru că oamenii ăştia au radar. Am să fac pe detectivul particular timp de trei zile, apoi plec. Dacă trăiesc până miercuri dimineață, iau un avion spre Araba sau Trinidad, sau alt loc cu plajă. Vreau să mor pe o plajă.

— Când ne întâlnim?

— La asta mă gândesc. Vreau să faci două lucruri.

— Ascult.

— Unde îți parchezi maşina?

— Aproape de casă.

— Las-o acolo şi închiriază alta. Nu ceva modern, un Ford obişnuit sau ceva asemănător. Poartă-te ca şi cum te-ar urmări cineva printr-o puşcă cu lunetă. Du-te la hotelul Marbury din Georgetown şi ia o cameră pentru trei nopți. Poți să plăteşti cu bani gheață – am verificat. Înregistrează-te sub alt nume.

Gramham lua note dând din cap.

— Poți să te strecori afară din apartamentul tău după căderea întunericului? întrebă ea.

— Cred că da.

— Aşa să faci. Apoi iei un taxi până la Marbury. Maşina de închiriat să-ți fie livrată acolo. Ia două taxiuri până la Tabard Inn şi intră în restaurant fix la nouă, diseară.

— Bine. Altceva?

— Ia-ți haine. Fă-ți planul să lipseşti de acasă cel puțin trei zile. Şi nu te apropia de birou.

— Zău, Darby, biroul e un loc sigur.

— Nu sunt dispusă să mă cert. Dacă te laşi greu, Gray, dispar. Sunt convinsă că am să trăiesc cu atât mai mult cu cât plec mai repede din țară.

— Am înțeles, să trăiți.

— Bravo.

— Presupun că ai un plan dibaci în minte.

— Poate. Vorbim la cină.

— E un fel de întâlnire?

— O să mâncăm şi o să vorbim de afaceri.

— Am înțeles, să trăiți.

— Acum închid. Fii prudent, Gray. Sunt cu ochii pe noi.

Şi închise.

Stătea la masa treizeci şi şapte, într-un colț întunecat al micului restaurant, când sosi el, fix la nouă. Primul lucru pe care-l remarcă fu rochia ei. Dar nu-i vedea picioarele. Poate mai târziu, când se va scula în picioare. El avea haină şi cravată şi formau un cuplu frumos.

Se aşeză lângă ea în întuneric, în aşa fel încât să poată supraveghea amândoi lumea din restaurant. Tabard Inn părea destul de vechi ca să-l fi hrănit şi pe Thomas Jefferson. Un grup gălăgios de germani râdea şi vorbea în fața restaurantului. Ferestrele erau deschise şi aerul era rece şi, pentru o clipă, puteau să uite de ce se ascundeau.

— De unde ai luat rochia?

— Îți place?

— E foarte frumoasă.

— Am făcut cumpărături după-masă. Şi, ca pe cele mai multe din achizițiile mele din ultima vreme, o voi părăsi probabil în cameră când voi fugi ca să-mi scap viața.

Chelnerul era în fața lor cu listele de bucate. Comandară băuturi. Restaurantul era liniştit şi sigur.

— Cum ai ajuns aici?

— Am făcut înconjurul lumii.

— Aş vrea să ştiu.

— Am luat un tren spre Newark, un avion până la Boston, alt avion până la Detroit şi încă un avion până Ia Dulles. Am zburat toată noaptea şi de două ori am uitat unde mă aflu.

— Cum ar fi putut să te urmărească?

— N-au putut. Am plătit cu pani peşin, un articol care începe să-mi lipsească.

— De cât ai nevoie?

— Aş vrea să cer telegrafic nişte bani de la banca mea din New Orleans.

— O vom face luni. Cred că eşti în siguranță, Darby.

— Aşa credeam şi eu. De fapt, mă simțeam foarte în siguranță când eram aproape de vas, cu Verheek, numai că nu era Verheek. Şi m-am simțit în siguranță la New York. Dar Butucul a apărut pe trotuar şi de atunci nu am mai mâncat.

— Pari slabă.

— Mulțumesc, ştiu. Ai mâncat aici?

Se uită la lista ei. Se uită şi el la a lui.

— Nu, dar am auzit că se mănâncă bine. Iar ți-ai schimbat părul.

Acum era castaniu deschis. Îşi pusese puțin rimel şi roşu în obraz. Şi ruj.

— O să înceapă să-mi cadă dacă-i mai văd pe oamenii ăştia.

Li se aduseră băuturile şi făcură comanda.

— Aşteptăm ca Times să publice ceva mâine. Nu pomeni de ziarul din New Orleans din cauza fotografiilor lui Callahan şi Verheek. Presupunea că le văzuse.

Dar părea să nu o intereseze.

— Ce? întrebă ea privind în jur.

— Nu ştim sigur. Nu ne-ar plăcea să ne întreacă Times. E o veche rivalitate.

— Nu mă interesează. Nu ştiu nimic despre ziaristică şi nu vreau să aflu. Sunt aici pentru că am o idee, una singură, să-l găsesc pe Garcia. Şi dacă nu am să pot, repede, am să plec de aici.

— Iartă-mă. Despre ce ai vrea să vorbim?

— Europa. Care e locul tău preferat din Europa?

— Nu pot să sufăr Europa şi urăsc europenii. Merg în Canada, în Australia şi în Noua Zeelandă, uneori. De ce îți place Europa?

— Bunicul meu era emigrant scoțian. Am o grămadă de veri acolo. I-am vizitat de două ori.

Gray stoarse lămâia în ginul cu apă tonică. Şase petrecăreți veniră de la bar şi ea îi urmări atentă. Vorbi uitându-se repede în jur.

— Cred că ai nevoie de câteva pahare, ca să te linişteşti, spuse Gray.

Ea aprobă din cap, dar nu spuse nimic. Cei şase se aşezară la o masă apropiată şi începură să vorbească franțuzeşte. Îi făcea plăcere să-i audă.

— Ai auzit vreodată vreun cajun vorbind franțuzeşte? întrebă ea.

— Nu.

— E un dialect care dispare repede, ca şi pământurile inundate. Se zice că francezii nu-i înțeleg.

— E corect. Sunt sigură că nici un cajun nu înțelege franțuzeşte.

Luă o înghițitură lungă de vin alb.

— Ți-am povestit despre Chad Brunet?

— Nu cred.

— E un cajun sărac din Eunice. Familia lui a supraviețuit punând capcane şi pescuind în bălți. A fost un copil foarte inteligent, care a ajuns la Louisiana State University cu o bursă întreagă, apoi a fost primit la Facultatea de Drept din Stanford, unde a terminat cu cel mai mare punctaj din istoria facultății. Avea douăzeci şi unu de ani când a intrat în baroul din California. Ar fi putut să lucreze pentru orice firmă de avocați din țară, dar şi-a luat o slujbă la o firmă care se ocupa cu probleme de apărare a mediului, din San Francisco. Era strălucit, un adevărat geniu în materie de drept. Muncea din greu şi a câştigat procese mari împotriva companiilor petroliere şi chimice. La douăzeci şi opt de ani, era un avocat

pledant de un desăvârşit profesionalism. Companiile petroliere şi alți mari agenți poluanți se temeau de el.

Luă o sorbitură de vin.

— A făcut mulți bani şi a înființat o grupare pentru a conserva pământurile inundate ale Louisianei. Dorea să participe la procesul „pelicanului", cum i se spunea, dar avea multe alte obligații. A dat la Green Fund o mulțime de bani pentru cheltuieli de judecată. La puțin timp după procesul care se judeca la Lafayette, a anunțat că va veni acasă pentru a asista avocații de la Green Fund. Au apărut câteva articole despre el în ziarul din New Orleans.

— Ce i s-a întâmplat?

— S-a sinucis.

— Ce?

— Cu o săptămână înainte de proces, a fost găsit într-o maşină, cu motorul pornit. Un furtun de grădină lega țeava de eşapament cu scaunul din față. O simplă sinucidere cu monoxid de carbon.

— Unde era maşina?

— Într-o regiune împădurită de lângă oraşul Galliano, în Bayou Lafourche. El cunoştea bine zona. Avea în portbagaj echipament de camping şi de pescuit. Nici o scrisoare. Poliția a făcut cercetări, dar nu a găsit nimic care să dea de bănuit. Cazul a fost închis.

— Incredibil.

— Avusese probleme cu alcoolul, se trata la un psihanalist din San Francisco. Dar sinuciderea a fost o surpriză.

— Crezi că a fost ucis?

— Mulți oameni cred asta. Moartea lui a dat o mare lovitură celor de la Green Fund. Pasiunea lui pentru pământurile inundabile ar fi fost convingătoare la tribunal.

Gray îşi termină băutura şi ronțăi gheața. Ea se apropie mai mult de el. Chelnerul apăru şi ei făcură comanda.

Holul hotelului Marbury era pustiu duminică, la ora şase dimineața, când Gray căută un exemplar din Times. Avea doisprezece centimetri grosime şi cântărea vreo şase

kilograme. El se întrebă cât mai aveau de gând să-l mărească. Fugi în camera lui de la etajul opt, întinse ziarul pe pat şi se aplecă peste el pentru a-l citi cu atenție. Pagina întâi nu conținea nimic de interes, lucru de importanță crucială. Dacă ar fi avut marea ştire, acolo ar fi apărut. Se temea să nu vadă fotografii ale lui Rosenberg, Jensen, Callahan sau Verheek, ale lui Darby şi Khamel, cine ştie, poate şi o poză frumoasă a lui Mattiece, toate aliniate pe pagina întâi, ca portretele unor personaje de film. Times i-ar fi învins astfel din nou. Aşa visase în timp ce dormea şi nu trecuse mult de atunci.

Dar nu era nimic din toate acestea. Şi, cu cât nu găsea nimic, cu atât mai repede frunzărea ziarul, până ajunse la rubrica de sport şi publicitate. Se opri şi se îndreptă aproape dansând spre telefon. Îl sună pe Smith Keen, care era treaz.

— L-ai văzut? întrebă el.

— Nu-i aşa că e frumos? spuse Keen. Mă întreb ce s-a întâmplat.

— Nu au nimic, Smith. Fac cercetări cu sufletul la gură, dar nu au încă nimic. Cu cine a vorbit Feldman?

— Nu spune niciodată. Dar se presupune că e de încredere.

Keen divorțase şi trăia singur într-un apartament nu departe de Marbury.

— Eşti ocupat? întrebă Gray.

— Nu chiar. E aproape şase şi jumătate, duminică dimineața.

— Trebuie să stăm de vorbă. Vino şi ia-mă din fața hotelului Marbury peste un sfert de oră.

— Hotelul Marbury?

— E o poveste lungă. Îți explic eu.

— A, fata! Norocosule!

— Aş vrea eu. Ea e la alt hotel.

— Aici? în Washington?

— Da. Ne vedem peste un sfert de oră.

— O să fiu acolo.

Gray îşi bău nervos cafeaua din paharul de hârtie şi aşteptă în hol. O să facă din el un paranoic, aproape că se aştepta să

vadă tâlhari ascunşi pe trotuar, cu arme automate. Asta îl înfurie. Văzu Toyota lui Keen venind pe Strada M şi se grăbi spre ea.

— Ce-ai vrea să vezi? spuse Keen, plecând de lângă trotuar.

— Nu ştiu. E o zi frumoasă. Ce-ai zice de Virginia?

— Cum doreşti. Te-au dat afară din apartament?

— Nu. Urmez ordinele fetei. Gândeşte ca un general şi sunt aici pentru că ea mi-a spus aşa. Trebuie să stau până marți sau până când ea se sperie şi îmi spune să mă mut. Sunt în camera 833 dacă ai nevoie de mine, dar să nu spui nimănui.

— Îmi închipui că vrei să ți-o plătească Post, spuse Keen zâmbind.

— Nu mi-e capul la bani acum. Aceiaşi oameni care au încercat s-o ucidă la New Orleans au ajuns la New York, sau aşa crede ea. Au un talent uimitor într-ale filajului şi ea e extrem de prudentă.

— Când eşti urmărit de cineva – şi ea este – poate că ştii ce ai de făcut.

— Ascultă, Smith, ştie exact ce face. E atât de bună încât te îngrozeşte şi pleacă miercuri dimineața. Avem deci două zile ca să-l găsim pe Garcia.

— Dar dacă Garcia e încăpățânat? Dacă îl găseşti şi nu vrea să vorbească? Sau nu ştie nimic? Te-ai gândit?

— Am şi coşmaruri în legătură cu asta. Cred că ştie ceva foarte important. Există un document, o hârtie, ceva tangibil, şi el îl are. A vorbit despre el o dată sau de două ori, dar când l-am presat nu a vrut să recunoască. Dar voia să mi-l arate în ziua când stabilisem întâlnirea. Sunt convins. Are ceva, Smith.

— Dar dacă nu vrea să-ți arate?

— Îi rup gâtul.

Trecură peste Potomac şi o luară pe lângă cimitirul Arlington. Keen îşi aprinse pipa şi deschise fereastra.

— Dar dacă nu-l găseşti pe Garcia?

— Aplicăm Planul B. Ea pleacă şi înțelegerea noastră cade. După ce pleacă din țară, am permisiunea să fac ce vreau cu

referatul, fără să folosesc numele ei. Biata fată e convinsă că o să moară, indiferent dacă punem noi mâna pe ceva sau nu, dar vrea cât de multă protecție se poate. Nu voi putea să folosesc niciodată numele ei, nici măcar ca autor al referatului.

— Vorbeşte mult despre referat?

— A fost o idee trăsnită, pe care a urmat-o şi pe care aproape a urât-o când au început să explodeze bombele. Îi pare rău că l-a scris. Ea şi Callahan se iubeau cu adevărat, iar acum e doborâtă de durere şi de sentimentul de vinovăție.

— Care e Planul B?

— Atacăm avocații. Mattiece e prea prefăcut şi alunecos ca să ajungem la el fără citații, mandate de percheziție şi altele, dar ştim cine sunt avocații lui. E reprezentat de două firme mari din oraş; la ei vom merge. Un avocat sau un grup de avocați a sugerat numele lui Rosenberg şi Jensen. Mattiece nu ar fi ştiut pe cine să ucidă. I-au spus avocații lui.

— Dar nu poți să-i faci să vorbească.

— Nu vor vorbi despre un client. Dar dacă avocații sunt vinovați şi începem să le punem întrebări, până la urmă tot aflăm ceva de la ei. Ne trebuie vreo doisprezece reporteri care să dea un milion de telefoane la avocați, consilieri, funcționari, secretare, conțopişti, la toți. Trebuie să-i asediem.

Keen pufăi din pipă şi nu spuse nimic.

— Care sunt firmele?

— White şi Blazevich şi Brim, Stearns şi Kidlow. Documentează-te la biblioteca noastră despre ei.

— Am auzit de White şi Blazevich. E o mare firmă republicană.

Gray aprobă din cap şi bău ultima înghițitură de cafea.

— Dar dacă e altă firmă? întrebă Keen. Dacă firma nu e în Washington? Dacă avocații nu cedează? Dacă e vorba de o singură minte de avocat şi aceasta e a unuia care nu lucrează în barou şi e la Shreveport? Dacă unul dintre avocații lui Mattiece a făcut planul?

— Ştii că uneori mă scoți din minți?

— Sunt întrebări întemeiate. Ce se întâmplă atunci?

— Trecem la Planul C.

— În ce constă?

— Încă nu ştiu. Fata nu s-a gândit atât de departe.

Ea îi dăduse instrucțiuni să nu stea mult pe străzi şi să mănânce în camera lui. Avea un sandviş şi cartofi prăjiți într-o pungă şi se îndrepta, ascultător, spre camera lui de la etajul opt al hotelului Marbury. O cameristă asiatică îşi împinse căruciorul cu unelte lângă uşa lui. El se opri şi scoase cheia din buzunar.

— Ați uitat ceva, domnule? întrebă camerista.

Gray se uită la ea.

— Poftim?

— Ați uitat ceva?

— Nu. De ce?

Camerista se mai apropie cu un pas.

— Abia ați plecat şi v-ați şi întors.

— Am plecat acum patru ore.

Ea dădu din cap şi se apropie şi mai mult, ca să se uite bine la el.

— Nu, domnule. Un bărbat a ieşit din camera asta acum zece minute. Ezită şi se uită atentă la el. Dar cred că era altcineva, domnule.

Gray se uită la numărul camerei. 833. Apoi se întoarse spre femeie.

— Eşti sigură că a mai fost un bărbat în cameră?

— Da, domnule, acum câteva minute.

Intră în panică. Se duse la scări şi coborî repede opt etaje. Ce era în cameră? Nimic, în afară de haine. Nimic privitor la Darby. Se opri şi băgă mâna în buzunar. Nota cu adresa şi telefonul ei era în buzunar. Răsuflă uşurat şi intră în hol.

Trebuia s-o găsească, dar repede.

Darby găsi o masă goală în sala de lectură de la etajul doi al bibliotecii de drept Edward Bennett Williams din Georgetown. Găsea că e cea mai frumoasă dintre toate bibliotecile pe care le vizitase; satisfăcea noul ei hobby de critic al bibliotecilor de

drept. Era o clădire de cinci etaje, situată de partea cealaltă a curții Facultății de Drept. Era nouă, strălucitoare şi modernă, dar nu era decât o bibliotecă de drept, care se umplea repede cu studenți care se gândeau de acum la examenele de sfârşit de an.

Deschise volumul cinci al ediției Martindale-Hubbell la capitolul firme din D. C. White şi Blazevich acoperea douăzeci şi opt de pagini. Nume, date de naştere, locuri de naştere, şcoli, organizații profesionale, distincții, premii, comitete şi publicații, lista celor patru sute doisprezece avocați, parteneri ai firmei şi asociați. Luă notițe pe un bloc-notes.

Firma avea optzeci şi unu de parteneri; restul erau asociați, îi aranja după alfabet şi scrise fiecare nume pe notesul ei. Părea o studentă la drept care trecea în revistă firmele, într-o neobosită căutare de slujbă.

Era o ocupație plicticoasă, în timpul căreia gândul ei hoinărea. Thomas studiase aici acum douăzeci de ani. Fusese un student foarte bun şi pretindea că petrecuse multe ore în bibliotecă. Scrisese pentru un ziar de drept, corvoadă pe care şi ea ar fi făcut-o în împrejurări normale.

În ultimele zece zile, moartea fusese un subiect pe care-l analizase din diferite puncte de vedere. Nu se hotărâse care e moartea cea mai bună, în afara celei din timpul somnului. O boală lentă, o agonie era un coşmar atât pentru victimă cât şi pentru cei apropiați, dar aveai măcar timp să te pregăteşti şi să-ți iei adio. O moarte violentă avea loc în câteva secunde şi – probabil – era cea mai bună pentru cel dus. Dar şocul era năucitor pentru cei rămaşi în urmă. Se iveau atâtea întrebări dureroase. Suferise? Care fusese ultimul lui gând? De ce se întâmplase aşa? Şi să fii de față la moartea fulgerătoare a unei persoane dragi era ceva de nedescris.

Îl iubea şi mai mult, deoarece îl văzuse murind. Îşi spunea mereu că trebuia să înceteze să mai audă zgomotul exploziei şi să mai simtă mirosul fumului, că trebuie să alunge imaginea obsedantă a morții lui. Dacă va mai trăi trei zile, va ajunge într-un loc unde va putea plânge în voie, până când

jalea va lua sfârşit. Era hotărâtă să ajungă în locul acela. Era hotărâtă să bocească şi să se lecuiască. Măcar atâta merita şi ea.

Învăță numele pe dinafară, până când ştiu mai multe despre White şi Blazevich decât oricine din afara firmei. Ieşi în întunericul de afară şi luă un taxi până la hotel.

Matthew Barr merse la New Orleans, unde se întâlni cu un avocat, care îi dădu instrucțiuni să ia avionul şi să se ducă la un anumit hotel din Fort Lauderdale. Avocatul nu-i spusese nimic clar cu privire la ce se va întâmpla la hotel, dar Barr ajunse acolo duminică noaptea şi găsi o cameră rezervată şi o notă lăsată la recepție, care îl înştiința că va primi un telefon a doua zi dimineață.

La zece, îl sună pe Fletcher Coal acasă şi-l informă asupra călătoriei.

Coal era dus pe gânduri.

— Grantham a înnebunit. El şi un tip numit Rifkin, de la Times, dau telefoane peste tot. S-ar putea să le fie fatale.

— Au văzut referatul?

— Nu ştiu dacă l-au văzut, dar au auzit de el. Rifkin a sunat pe unul dintre consilierii mei, ieri, şi l-a întrebat ce ştie despre referatul „pelican". Consilierul nu ştia nimic şi a avut impresia că Rifkin ştia şi mai puțin. Nu cred că l-a văzut, dar nu putem fi siguri.

— Fir-ar să fie, Fletcher. Nu putem ține piept unei bande de reporteri. Tipii ăştia dau o sută de telefoane pe minut.

— Numai două. Grantham şi Rifkin. Pe Grantham l-am şi pus pe ascultare. Facem la fel şi cu Rifkin.

— O fi el Grantham ascultat, dar nu foloseşte nici telefonul din apartament, nici pe cel din maşină. L-am sunat pe Bailey de la aeroportul din New Orleans. Grantham nu a fost acasă de douăzeci şi patru de ore, dar maşina lui e tot acolo. Au sunat, au bătut la uşă. Poate că e mort în casă, sau poate că s-a strecurat afară noaptea trecută.

— Poate că a murit.

— Nu cred. L-am urmărit atât noi cât şi FBI-ul. Cred că a prins de veste.

— Trebuie să-l găsim.

— Se întoarce el. Nu poate să stea prea mult departe de biroul redactorilor de la etajul cinci.

— Să fie pus pe ascultare şi Rifkin. Sună-l la noapte pe Bailey şi spune-i, bine?

— Da, domnule, spuse Barr.

— Ce crezi că ar face Mattiece dacă ar crede că Grantham ştie tot şi că e gata să publice povestea în pagina întâi din Washington Post? întrebă Coal.

Barr se întinse pe patul de hotel şi închise ochii. Cu luni în urmă, luase hotărârea să nu-l contrazică niciodată pe Fletcher Coal. Era un animal.

— Nu se dă înapoi să ucidă oameni, nu-i aşa? spuse Barr.

— Crezi că ai să-l vezi mâine pe Mattiece?

— Nu ştiu. Tipii ăştia sunt foarte secretoşi. Vorbesc pe şoptite, în spatele uşilor închise. Mi-au spus foarte puțin.

— De ce au vrut să te duci la Fort Lauderdale?

— Nu ştiu, dar poate pentru că e mai aproape de Bahamas. Mă duc mâine acolo, sau poate vine el aici. Nu ştiu.

— Poate ar trebui să exagerezi istoria cu Grantham. Mattiece o să muşte din momeală.

— O să mă mai gândesc.

— Sună-mă mâine dimineață.

Când deschise uşa, călcă pe un bilețel în care citi: „Darby, sunt în curtea interioară. E urgent. Gray." Respiră adânc şi îndesă biletul în buzunar. Încuie uşa şi merse de-a lungul coridorului strâmt, străbătut de curent, până în hol, apoi prin salonul întunecat, pe lângă bar, prin restaurant, până în curtea interioară. El era la o masă mică, în parte ascuns de un zid de cărămidă.

— Ce cauți aici? întrebă ea în şoaptă, aşezându-se lângă el. Părea obosit şi îngrijorat.

— Unde ai fost? întrebă el.

— Nu e la fel de important ca motivul pentru care te afli aici. Nu trebuia să vii aici, până nu-ți spuneam eu. Ce se întâmplă?

El îi făcu un tablou succint al felului cum îşi petrecuse dimineața, de la primul telefon dat lui Smith Keen, până la episodul cu camerista de la hotel. Îşi petrecuse restul zilei rătăcind prin tot oraşul cu mai multe taxiuri – cheltuise optzeci de dolari – şi aşteptase căderea întunericului ca să se strecoare în Tabard Inn. Era sigur că nu fusese urmărit.

Ea ascultă fiecare cuvânt, supraveghind restaurantul şi intrarea în curtea interioară.

— Nu ştiu cum au aflat numărul camerei mele.

— L-ai spus cuiva?

El se gândi o clipă.

— Numai lui Smith Keen. Dar el nu l-a spus nimănui.

Ea nu se uita la el.

— Unde erai când i l-ai spus?

— În maşina lui.

Ea clătină încet din cap.

— Ți-am spus să nu spui nimănui. Nu-i aşa?

El nu răspunse.

— Pentru tine e o distracție, nu-i aşa, Gray? Încă o zi de vacanță. Eşti viteazul reporter care a mai primit amenințări cu moartea, dar care nu se teme de nimic. Gloanțele vor ricoşa, nu-i aşa? Vom petrece câteva zile zburând prin oraş şi jucându-ne de-a detectivii, pentru ca tu să poți să câştigi premiul Pulitzer şi să devii bogat şi celebru. Dar băieții răi nu stat chiar aşa răi pentru că tu eşti Gray Grantham de la Washington Post şi eşti un mare nemernic.

— Zău, Darby!

— Am încercat să te impresionez spunându-ți cât sunt oamenii ăştia de periculoşi. Am văzut de ce sunt în stare. Ştiu ce mă aşteaptă dacă mă găsesc. Dar nu, pentru tine, Gray, totul e un joc. De-a hoții şi vardiştii. De-a v-ați ascunselea.

— M-ai convins!

— Ascultă, viteazule, ar fi bine să fii convins. Încă o prostie ca asta şi suntem morți. Mi-am terminat rezerva de noroc. Înțelegi?

— Da! Jur că înțeleg.

— Ia-ți o cameră aici. Mâine seară, dacă mai trăiesc, o să-ți găsesc alt hotel mic.

— Şi dacă nu mai au camere aici?

— Ai să dormi în baia mea, cu uşa închisă.

Era foarte serioasă. El se simți ca un elev în clasa întâi, care primeşte prima săpunealã. Timp de cinci minute, nu vorbi niciunul.

— Cum m-au găsit? întrebă el în cele din urmă.

— Cred că telefonul din apartamentul tău are un microfon, că ai un microfon şi în maşină. Şi cred că şi maşina lui Smith Keen are un microfon. Oamenii ăştia nu sunt amatori.

Îşi petrecu noaptea în camera 14 de la etaj, dar dormi puțin. Restaurantul se deschise la şase şi el coborî să ia o cafea, apoi se întoarse în camera lui. Hotelul era demodat şi vechi şi era format prin alăturarea a trei case cu un aer vetust. Uşi mici şi coridoare strimte străbăteau spațiul în toate direcțiile. Era o atmosferă atemporală.

Va avea o zi lungă şi obositoare, dar o va petrece cu ea; abia aştepta. Făcuse o greşeală prostească, dar ea îl iertase. Bătu la uşa ei fix la opt şi jumătate. Fata deschise repede, apoi închise uşa după el.

Se îmbrăcase din nou ca o studentă la drept, cu pantaloni jeans şi cămaşă de flanelă. Îi turnă cafea şi se aşeză la măsuța mică pe care se afla telefonul, înconjurat de file dintr-un bloc-notes.

— Ai dormit bine? îl întrebă, dar numai din politețe.

— Nu.

Aruncă pe pat un exemplar din Times. Îl frunzărise, dar nu apăruse nimic.

Darby luă telefonul şi formă numărul Facultății de Drept din Georgetown. Îl privi, apoi ascultă şi spuse:

— Biroul de plasare, vă rog. Urmă o pauză lungă. Sunt Sandra Jernigan. Sunt parteneră la firma White şi Blazevich de aici, din oraş şi am probleme cu computerele. Încerc să reconstitui câteva state de plată. Contabilii m-au rugat să vă cer numele studenților dumneavoastră care au lucrat la noi vara trecută. Cred că au fost patru. Ascultă o clipă.

— Jernigan. Sandra Jernigan, repetă ea. Înțeleg. Cât va dura? Pauză. Numele dumneavoastră e Joan. Mulțumesc, Joan.

Darby acoperi receptorul şi respiră adânc. Gray o privea atent, dar cu un zâmbet admirativ.

— Da, Joan. Au fost şapte? Datele noastre sunt o porcărie. Aveți adresele lor şi numerele de asigurări sociale? Avem nevoie de ele pentru taxe. Sigur. Cât va dura? Minunat Avem un curier în zonă. Îl cheamă Snowden şi va fi acolo într-o jumătate de oră. Mulțumesc, Joan.

Darby închise ochii şi puse receptorul jos.

— Sandra Jernigan? întrebă el.

— Nu mint prea bine, spuse ea.

— Eşti grozavă. Presupun că eu sunt curierul.

— Poți să fii luat drept curier. Pari un student la drept întârziat Şi eşti foarte drăguț, gândi ea.

— Îmi place cămaşa ta de flanelă.

Ea luă o înghițitură zdravănă de cafea.

— S-ar putea să avem o zi grea.

— Cu atât mai bine. Eu iau lista şi ne întâlnim la bibliotecă. Bine?

— Da. Biroul de plasare e la etajul cinci al Facultății de Drept. Ia un taxi. Ne întâlnim acolo în cincisprezece minute.

— Am înțeles, să trăiți.

Grantham ieşi. Darby aşteptă cinci minute, apoi plecă şi ea, cu geanta de pânză în mână.

Călătoria cu taxiul fu scurtă, dar anevoioasă, din cauza circulației matinale. Era greu să trăieşti ascunzându-te, dar să faci şi pe detectivul, în acelaşi timp, era prea mult Se afla de cinci minute în taxi, când se gândi că s-ar putea să fie

urmărită. Poate că era totuşi bine. Poate că o zi grea petrecută în stilul unui reporter o va ajuta să uite de Butuc şi de ceilalți. Azi va lucra din greu, mâine la fel şi miercuri după-masă se va afla pe o plajă.

Vor începe cu facultatea din Georgetown. Dacă nu vor găsi nimic, vor încerca la Facultatea George Washington. Dacă vor mai avea timp, vor merge şi la American University. Trei încercări şi gata, va pleca.

Taxiul se opri la McDonough Hall, la poalele Capitoliului. Geanta şi cămaşa de flanelă o făceau să pară una din multele studente la drept care se învârteau pe acolo înainte de cursuri. O luă pe scări până la etajul trei şi închise uşa camerei după ea. Era o încăpere folosită uneori pentru ore, alteori pentru interviuri, în vederea obținerii unor slujbe. Îşi împrăştie notițele pe masă, părând o studentă care se pregăteşte pentru ore.

Peste câteva minute, Gray se strecură pe uşă.

— Joan e o dulceață, spuse el punând lista pe masă. Nume, adrese şi numerele de asigurări sociale. Ce zici ce frumos e?

Darby se uită la listă şi scoase o carte de telefon din geantă. Găsiră cinci nume. Se uită la ceas.

— E nouă şi cinci. Pariez că jumătate dintre ei sunt acum la cursuri. Unii vor avea ore mai târziu. Îi sun la telefon pe ăştia cinci, ca să vedem cine e acasă. Tu îi iei pe cei care nu au telefon şi le afli orarul de la secretariat.

Gray se uită la ceas.

— Ne întâlnim aici peste un sfert de oră.

El plecă primul, apoi Darby. De la telefoanele publice de la etajul întâi, îl sună pe James Maylor.

Răspunse o voce bărbătească.

— Dennis Maylor? întrebă ea.

— Nu, sunt James Maylor.

— Scuzați-mă.

Închise. Tipul stătea la zece minute de facultate. Nu avea cursuri la ora nouă şi, dacă avea unul la zece, în următoarele patruzeci de minute va sta acasă. Poate.

Sună şi la celelalte patru numere. La două i se răspunse, la celelalte două nu.

Gray aştepta nerăbdător la secretariatul de la etajul trei. O studentă, care lucra acolo ca funcționară cu program redus, încerca să găsească orarul. Studenta îl informase că nu era sigură că poate să dea orarul cursurilor. Gray îi spuse că era sigur că putea dacă voia.

Secretara apăru, bănuitoare.

— Pot să vă ajut?

— Da. Sunt Gray Grantham, de la Washington Post şi vreau să dau de doi dintre studenții dumneavoastră, Laura Kaas şi Michael Akers.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea nervoasă.

— Deloc Vreau să le pun doar câteva întrebări. Au cursuri acum, dimineața?

Zâmbea şi era zâmbetul lui cald şi încrezător pe care îl folosea când avea de-a face cu femei bătrâne. Îl ajutase adesea.

— Aveți o legitimație, ceva?

— Sigur.

Îşi deschise portvizitul şi-l flutură încet prin fața ei, ca unul care ştie că e polițist şi nu-şi dă osteneala să-şi spună numele pe litere.

— Ar trebui să-l întreb pe decan, dar.

— Minunat. Unde-i biroul lui?

— Dar nu e aici. Nu e în oraş.

— Nu vreau decât orarele lor, ca să-i pot găsi. Nu cer adresa de acasă sau copii după acte. Nimic confidențial sau personal.

Secretara se uită la studentă, care ridică din umeri ca şi cum ar fi zis: „Ce importanță are?".

— O clipă, spuse ea, şi dispăru.

Darby îl aştepta deja, când el întinse imprimatele de la computer pe masă.

— După orar, Akers şi Kaas au cursuri acum, spuse el.

Darby se uită la orar.

— Akers are procedură criminalistică, iar Kaas drept administrativ. Amândoi de la ora nouă la zece. O să încerc să-i găsesc. Îi arătă lui Gray însemnările ei. Maylor, Reinhart şi Wilson sunt acasă. Nu am dat de Ratliff şi Linney.

— Maylor stă cel mai aproape. Ajung acolo în câteva minute.

— Dar maşina? întrebă Darby.

— Am sunat la Herz. Trebuie să mi-o livreze la parcarea ziarului Post, într-un sfert de oră.

Apartamentul lui Maylor era la etajul trei al unui depozit transformat în locuință pentru studenți şi alții ca ei, cu bugete mici. Răspunse după prima ciocănitură. Vorbi prin uşa întredeschisă, cu lanțul pus.

— Îl caut pe James Maylor, spuse Gray, cu tonul unui vechi prieten.

— Eu sunt.

— Sunt Gray Grantham, de la Washington Post. Aş vrea să-ți pun câteva întrebări scurte.

Băiatul deschise uşa. Gray intră într-un apartament de două camere. Bicicleta se afla în mijloc şi ocupa aproape tot spațiul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maylor.

Era intrigat şi părea dornic să răspundă la întrebări.

— Ai lucrat vara trecută la White şi Blazevich.

— Aşa e. Trei luni.

Gray lua notițe.

— La ce secție?

— Internațională. Muncă de rutină. Nimic spectaculos. O mulțime de cercetări şi ciorne de contracte.

— Cine era şeful tău?

— Nimeni. Trei asociați îmi dădeau de lucru. Erau coordonați de Stanley Coopman, care le era partener.

Gray scoase o fotografie din buzunar. Era Garcia.

— Îl recunoşti?

Maylor luă fotografia şi se uită la ea. Scutură din cap.

— Nu cred. Cine e?

— E avocat. Cred că lucrează la White şi Blazevich.

— E o firmă mare. Sunt peste patru sute de avocați, iar eu am fost înghesuit într-un colț al unui serviciu.

— Da, am auzit. Eşti sigur că nu-l cunoşti?

— Da. Firma are douăsprezece etaje şi la majoritatea nu am fost.

Gray puse fotografia în buzunar.

— Ai cunoscut şi alți studenți care au lucrat acolo?

— Da. Erau doi colegi din Georgetown, pe care îi cunoşteam dinainte, Laura Kaas şi JoAnne Ratliff. Doi tipi de la George Washington, Patrick Franks şi un anume Vanlandingham; o fată de la Harvard, Elizabeth Larson; o fată din Michigan, Amy MacGregor; şi unul de la Emory, numit Moke, dar cred că pe el l-au dat afară. Vara, au mulți studenți care lucrează pentru ei.

— Ai de gând să lucrezi acolo când termini?

— Nu ştiu. Nu cred că-mi plac firmele mari.

Gray zâmbi şi-şi băgă carnețelul în buzunar.

— Ascultă, ai idee cum să-l găsim pe tip?

Maylor cântări o clipă lucrurile.

— Cred că nu puteți să vă duceți acolo şi să întrebați în dreapta şi în stânga.

— Aşa e.

— Şi nu aveți decât fotografia asta?

— Da.

— Atunci cred că sunteți pe calea cea bună. Unul dintre studenți îl va recunoaşte.

— Mulțumesc.

— Ce s-a întâmplat cu omul?

— Nimic. Poate a fost martor la ceva. Poate nu. Gray deschise uşa. Mulțumesc.

Darby se uită pe lista cursurilor afişată la avizierul din hol. Nu era sigură cum să procedeze când se vor termina cursurile de la ora nouă, dar încerca să se gândească la o soluție. Avizierul era exact ca cel de la Tulane: lista cursurilor aliniată ordonat; reclame pentru cărți, anunțuri pentru vânzarea de biciclete, închirieri de camere, pentru căutarea de colegi de

cameră şi alte nevoi, toate puse la întâmplare; anunțuri de petreceri, meciuri şi întâlniri la club. O tânără cu rucsac şi cărți de călătorie se opri lângă ea şi se uită la avizier. Fără îndoială, era studentă.

Darby îi zâmbi.

— Scuză-mă. O cunoşti pe Laura Kaas?

— Da.

— Trebuie să-i transmit un mesaj. Poți să mi-o arăți?

— E la curs?

— Da, are drept administrativ cu Ship, la camera 207.

Porniră vorbind spre locul unde îşi ținea Ship cursul.

Holul se aglomeră deodată, cu studenții care ieşeau de la ore. Tânăra îi arătă o fată înaltă, solidă, care venea spre ele. Darby îi mulțumi şi o urmări pe Laura Kaas prin mulțimea care se împrăştia.

— Scuză-mă, Laura. Eşti Laura Kaas, nu-i aşa?

Fata se opri şi se uită la ea.

— Da.

Urma ceva ce nu-i plăcea: o minciună.

— Sunt Sara Jacobs şi fac un articol pentru Washington Post. Pot să-ți pun câteva întrebări?

O alesese pe Laura Kaas pentru că nu avea curs la zece. Michael Akers avea. Va încerca să dea de el la unsprezece.

— Despre ce?

— Nu durează mult. Vrei să intrăm aici?

Darby arătă spre camera goală şi intră. Laura o urmă.

— Ai lucrat la White şi Blazevich vara trecută.

— Da. Vorbea încet, bănuitoare.

Darby încercă să-şi stăpânească nervii. Era groaznic.

— Unde?

— La „taxe".

— Îți plac taxele? Era un efort anemic de conversație.

— Îmi plăceau. Acum nu mai pot să le sufăr.

Darby zâmbi de parcă ar fi fost lucrul cel mai amuzant pe care-l auzise. Scoase fotografia din buzunar şi i-o dădu fetei.

— Îl recunoşti?

— Nu.
— Cred că e avocat la White şi Blazevich.
— Sunt o grămadă acolo.
— Eşti sigură?
I-o dădu înapoi.
— Da. Nu am mers decât la etajul cinci. Acolo îți ia ani de zile ca să cunoşti pe cineva şi toată lumea se grăbeşte. Ştii cum sunt avocații.
Laura se uită în jur. Conversația se terminase.
— Îți mulțumesc foarte mult, spuse Darby.
— Pentru puțin, spuse Laura în drum spre uşă.
La zece şi jumătate fix, se întâlniră din nou în camera 336. Gray o prinsese pe Ellen Reinhart când pleca de la cursuri. Lucrase la secția litigii, sub conducerea unui anume Daniel O'Malley şi stătuse aproape toată vara la Miami, unde se judeca un caz. Lipsise din Washington aproape două luni şi petrecuse puțin timp în biroul de aici. White şi Blazevich avea birouri în patru oraşe, inclusiv Tâmpa. Nu-l recunoştea pe Garcia şi se grăbea.
Judith Wilson nu era acasă, dar colega ei de cameră spusese că va veni la unu.
Îi tăiară de pe listă pe Maylor, Kaas şi Reinhart. Îşi făcură planurile în şoaptă şi se despărțiră din nou. Gray trebuia să-l caute pe Edward Linney, care lucrase două veri la White şi Blazevich. Nu era în cartea de telefon, dar stătea în Wesley Heights, în nordul campusului principal din Georgetown.
La zece patruzeci şi cinci, Darby era din nou în fața avizierului, sperând să se întâmple din nou o minune. Akers era bărbat şi avea mai multe posibilități să-l agațe. Spera că se află în locul unde trebuia să fie – în camera 201, la cursul de procedură penală. Se îndreptă într-acolo şi aşteptă puțin până când se deschiseră uşile şi cincizeci de studenți ieşiră în hol. Nu va putea să fie niciodată reporter. Nu era în stare să abordeze pe cineva străin şi să-i pună întrebări. Era stângace şi nu se simțea în largul ei. Dar se apropie de un tânăr timid, cu ochi trişti şi ochelari cu sticlă groasă:

— Scuză-mă, îl cunoşti cumva pe Michael Akers? Cred că e în grupa asta.

Băiatul zâmbi. Îi făcea plăcere că îl bagă cineva în seamă. Arătă spre un grup care se îndrepta spre ieşire.

— El e, cel în pulover gri.

— Mulțumesc.

Grupul se destrămă la ieşirea din clădire. Akers rămase cu un prieten.

— Domnule Akers! strigă ea după el.

Amândoi se opriră şi se întoarseră zâmbind, în timp ce ea se apropia nervoasă de ei.

— Eşti Michael Akers?

— Eu sunt. Cine eşti?

— Sara Jacobs şi lucrez pentru Washington Post. Putem să vorbim între patru ochi?

— Sigur.

Prietenul înțelese aluzia şi plecă.

— Despre ce? întrebă Akers.

— Ai lucrat pentru White şi Blazevich vara trecută?

— Da. Akers era prietenos şi îi făcea plăcere să vorbească.

— Unde?

— La „proprietăți". Plicticos ca dracu', dar era o slujbă. De ce te interesează?

Darby îi dădu fotografia.

— Îl recunoşti? Lucrează la White şi Blazevich.

Akers dorea să-l recunoască. Dorea să o ajute şi să stea mai mult de vorbă cu ea, dar chipul nu-i spunea nimic.

— Suspectă fotografie, nu-i aşa? spuse el.

— Poate. Îl cunoşti?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată. E o firmă foarte mare. Asociații poartă insigne la adunări. Îți vine să crezi? Tipii care dețin firma nu se cunosc între ei. Cred că sunt o sută de asociați.

Optzeci şi unu, mai precis.

— Ai avut un şef?

— Da, unul numit Walter Welch. Un mucos. Nu mi-a plăcut deloc firma.

— Îți mai aminteşti şi de alți studenți care au lucrat acolo?

— Sigur. Vara, locul e plin de ei.

— Dacă aş avea nevoie de numele lor, mi le-ai da?

— Oricând. Tipul ăsta a dat de dracu'?

— Nu cred. S-ar putea să ştie ceva.

— Sper să fie toți dați afară din barou. O adunătură de vagabonzi. Tare împuțit loc de muncă. Totul e legat de politică.

— Mulțumesc.

Îi zâmbi şi-i întoarse spatele.

El admiră priveliştea şi spuse:

— Sună-mă oricând vrei.

— Mulțumesc.

Darby reporterul urcă pe scări, în clădirea de lângă bibliotecă, până la etajul cinci, unde ziarul Georgetown Law Journal avea un şir de birouri aglomerate. Găsi ultima ediție a ziarului în bibliotecă şi remarcă faptul că JoAnne era redactor-şef adjunct. Bănuia că majoritatea revistelor şi ziarelor cu caracter juridic erau la fel. Studenții cei mai buni îşi făceau acolo veacul şi-şi pregăteau cursurile şi comentariile. Erau superiori celorlalți studenți şi formau un clan care aprecia mințile strălucite. Ziarul era a doua lor casă.

Intră şi-l întrebă pe primul-venit unde este JoAnne Ratliff. El îi arătă după colț. A doua uşă pe dreapta. A doua uşă se deschise spre o cameră de lucru plină cu rafturi de cărți. Două fete erau adâncite în lucru.

— JoAnne Ratliff, spuse Darby.

— Eu sunt, spuse cea mai în vârstă.

— Bună. Mă numesc Sara Jacobs şi lucrez la Washington Post. Pot să-ți pun câteva întrebări?

Puse încet pixul pe masă şi se încruntă spre cealaltă. Făceau ceva teribil de interesant şi această întrerupere era o pacoste. Erau persoane importante.

Darby fu cât pe ce să zâmbească atotcunoscătoare şi să spună ceva usturător. Era a doua în grupa ei, fir-ar să fie, aşa că să nu facă pe deşteptele cu ea.

— Despre ce scrii? întrebă Ratliff.

— Putem să vorbim între patru ochi?

Iar se încruntară una spre cealaltă.

— Sunt foarte ocupată, spuse Ratliff.

Şi eu, se gândi Darby. Tu controlezi nişte citate pentru vreun articol fără sens, iar eu încerc să-l încolțesc pe omul care a ucis doi judecători de la Curtea Supremă.

— Îmi pare rău, spuse. Jur că nu ia decât un minut.

Ieşiră în hol.

— Îmi pare rău că te deranjez, dar sunt foarte grăbită.

— Şi eşti reporter la Post?

Era mai mult o provocare decât o întrebare şi ea fu obligată să mintă încă o dată. Îşi spuse că mai putea să mintă încă două zile, apoi va pleca în Caraibe.

— Da. Ai lucrat vara trecută pentru White şi Blazevich?

— Da. De ce?

Îi arătă fotografia. Ratliff o luă şi se uită la ea.

— Îl recunoşti?

Ea clătină încet din cap.

— Nu cred. Cine e?

O să fie o avocată minunată. Pune atâtea întrebări! Dacă ar fi ştiut cine e, nu ar mai fi stat în coridorul ăsta strâmt şi n-ar mai fi făcut pe reporterul cu încrezuta asta.

— E avocat la White şi Blazevich, spuse Darby cât putu de sincer. Credeam că îl cunoşti.

— Nu.

Îi dădu fotografia înapoi.

Ajunge!

— Bine, mulțumesc. Iartă-mă că te-am deranjat.

— Nu-i nimic, spuse Ratliff şi dispăru pe uşă.

Sări în maşina nouă Hertz Pontiac care se oprise la colț şi se angajară în circulație. Se săturase de Facultatea de Drept din Georgetown.

— N-am nimerit, spuse Gray. Linney nu era acasă.

— Am vorbit cu Akers şi Ratliff şi ambii au spus nu. Din şapte, cinci studenți nu l-au recunoscut pe Garcia.

— Mi-e foame. Vrei să mănânci ceva?

— Ar fi minunat.

— Cum se poate ca cinci oameni să lucreze trei luni la o firmă şi niciunul să nu recunoască un tânăr avocat?

— Nu numai că e posibil, dar e foarte probabil. Patru sute de avocați înseamnă o mie de oameni, dacă adaugi şi secretarele, funcționarii, practicanții şi tot felul de conțopişti. Avocații rămân între ei, în micile lor birouri.

— Secțiile sunt despărțite?

— Da. E posibil ca un avocat de tranzacții bancare de la etajul trei să nu vadă cu săptămânile o cunoştință de la „litigii" de la etajul zece. Sunt oameni foarte ocupați, ştii doar.

— Crezi că am greşit firma?

— Poate firma, sau poate facultatea.

— Primul tip, Maylor, mi-a dat două nume de la George Washington, studenți care au lucrat acolo vara trecută. Hai să-i căutăm după ce mâncăm.

Încetini şi parcă maşina în loc nepermis, în spatele unui şir de clădiri mici.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Aproape de Mount Vernon Square, în centru. Post e la şase blocuri de aici. Banca mea, la patru.

Se îndreptară spre local, care se aglomera repede pentru prânz. Ea aşteptă la o masă de lângă fereastră, în timp ce el stătea la rând, ca să comande sandvişurile. Trecuse o jumătate de zi şi – deşi nu-i plăcuse genul ăsta de treabă – era agreabil să fii ocupată şi să nu te mai gândeşti că eşti urmărită. Nu va putea fi reporter şi, deocamdată, cariera de avocat i se părea nesigură. Nu cu mult timp în urmă, se gândise să devină judecător, după câțiva ani de avocatură. Las-o baltă! E mult prea primejdios.

Gray aduse o tavă cu mâncare şi ceai cu gheață şi începură să mănânce.

— E o zi tipică pentru tine? întrebă ea.

— Aşa îmi câştig existența, toată ziua îmi bag nasul peste tot, scriu articolele după-amiaza, apoi fac alte cercetări până noaptea târziu.

— Câte articole scrii pe săptămână?

— Uneori trei sau patru, alteori niciunul. Selecționez, apoi intervine şi supervizarea. Acum e altceva. Nu am mai scris nimic de zece zile.

— Dacă nu poți să-l prinzi pe Mattiece? Despre ce ai să scrii?

— Depinde cât de departe o să ajung. Am fi putut publica povestea despre Verheek şi Callahan, dar nu merita. Era ceva important, dar nu făcea decât să zgârie puțin suprafața lucrurilor.

— Şi acum ai să dai marea lovitură.

— Sper. Dacă putem să verificăm micul tău referat, o să publicăm un articol formidabil.

— Parcă şi vezi titlurile, nu-i aşa?

— Da. Simt adrenalina în vine. O să fie cea mai mare lovitură de la.

— Watergate?

— Nu. Watergate a reprezentat o serie de articole care au pornit de la ceva neînsemnat, care au tot crescut în importanță. Tipii au urmărit pistele luni de zile şi au tot adunat până au pus totul laolaltă. O mulțime de oameni ştiau părți diferite ale afacerii. De data asta, draga mea, e altceva. E o afacere mult mai importantă şi adevărul e cunoscut doar de un grup foarte mic de oameni. Watergate a fost o prostie, o cârpăceală. Acum e vorba de crime puse la cale de oameni foarte bogați şi inteligenți.

— Şi acoperirea?

— Asta vine pe urmă. După ce facem legătura dintre Mattiece şi asasinate, publicăm articolul. Atunci, vreo şase cazuri vor fi elucidate peste noapte. Locul ăsta va fi zguduit, mai ales la vestea că Preşedintele şi Mattiece sunt prieteni

vechi. În timp ce praful se va aşeza, noi vom încerca să aflăm cine din Administrație ştia, ce şi când.

— Să-l găsim întâi pe Garcia.

— Da. Ştiu că e pe aici. E avocat în oraşul ăsta şi ştie ceva foarte important.

— Dar dacă nu vorbeşte, chiar dacă dăm de el?

— Avem mijloace să-l facem să vorbească.

— De exemplu?

— Tortura, răpirea, amenințările de tot felul.

Un bărbat îndesat, cu o față schimonosită, apăru deodată lângă masă.

— Mai repede! zbieră el. Vorbiți prea mult!

— Mulțumesc, Pete, spuse Gray fără să-l privească.

Pete se şi îndepărtase în mulțime, dar putea fi auzit zbierând la altă masă. Darby lăsă sandvişul jos.

— El e proprietarul, îi explică Gray. Face parte din atmosferă.

— Fermecător. Costă ceva în plus?

— Nu. Mâncarea e ieftină, aşa încât trebuie să vândă mult Refuză să servească cafea, deoarece nu vrea să se stea de vorbă aici. Vrea să mâncăm ca nişte refugiați şi să o ştergem.

— Am terminat.

Gray se uită la ceas.

— E doisprezece şi un sfert. Trebuie să fim la Judith Wilson acasă la unu. Vrei să scoți acum banii?

— Cât timp durează?

— Putem să-i cerem acum, dar să venim mai târziu după ei.

— Să mergem.

— Cât vrei să scoți?

— Cincisprezece mii.

Judith Wilson locuia la etajul doi al unei case vechi cu apartamente studențeşti de două camere. La unu nu venise încă şi trebuiră să mai piardă o oră. Gray o convinse să facă un tur al oraşului. Conduse încet pe lângă Montrose Theatre, încă acoperit cu scânduri şi ars. Îi arătă circul zilnic de la Dupont Circle.

La trei fără zece, erau parcați pe stradă, când o Mâzda roşie se opri pe străduța strimtă.

— Uite-o, zise Gray şi ieşi.

Darby rămase în maşină.

O prinse pe Judith lângă scările din față. Fu prietenoasă. Statură de vorbă, el îi arătă fotografia, ea o privi câteva clipe şi începu să dea din cap. Peste câteva clipe era în maşină.

— Nu îl cunoaşte, zise el.

— Mai rămâne Edward Linney, care e poate cea mai bună achiziție, a lucrat acolo două veri.

Găsiră un telefon public la un magazin cu trei blocuri mai departe şi Gray formă numărul lui Linney. Nici un răspuns. Trânti telefonul şi se întoarse la maşină.

— La zece dimineața nu era acasă şi nu-i nici acum.

— Poate are cursuri, spuse Darby. Ne trebuie programul lui. Ar fi trebuit să-l notezi când l-ai luat şi pe al celorlalți.

— Nu mi-ai spus atunci.

— Cine e detectivul aici? Cine e reporterul formidabil de la Washington Post? Eu sunt doar o fostă studentă la drept, care te urmăreşte fascinată cum lucrezi, stând în primul rând de scaune.

Dar în scaunul din spate? aproape că spuse el.

— N-are importanță. Acum încotro?

— Înapoi la facultate, spuse ea. O să aştept în maşină, iar tu te duci înăuntru şi iei orarul lui Linney.

— Am înțeles, să trăiți.

La birou se afla acum altă studentă. Gray ceru orarul lui Edward Linney şi fata se duse să se uite în registru. După cinci minute, secretara veni în cameră şi se uită la el.

El îi zâmbi cuceritor.

— Bună, vă amintiți de mine? Gray Grantham, de la Post. Am nevoie de încă un orar.

— Decanul a spus să nu-l mai dăm.

— Credeam că nu e în oraş.

— Nu e. Asistentul decanului a spus să nu mai dăm orarele. Mi-ați făcut deja destule necazuri.

— Nu înțeleg. Doar nu cer date personale.
— Asistentul a spus „nu!"
— Unde e asistentul decanului?
— E ocupat.
— O să aştept. Unde e biroul lui?
— O să fie mult timp ocupat.
— O să aştept mult timp!
Ea îşi încrucişa brațele, rămânând pe poziție.
— Nu va permite să vă dăm alte orare. Studenții noştri au dreptul la intimitate.
— Sigur că au. Ce fel de necazuri v-am făcut?
— Ei bine, vă voi spune.
— Vă rog.
Studenta se strecură afară din cameră.
— Unul dintre studenții cu care ați vorbit azi-dimineață a anunțat la White şi Blazevich. Ei l-au sunat pe asistentul decanului, iar acesta mi-a cerut să nu mai dau orarele nici unui reporter.
— Dar ce le pasă lor?
— Le pasă! Avem de mult timp relații cu White şi Blazevich. Ei angajează mulți dintre studenții noştri.
Gray încercă să arate jalnic şi neajutorat.
— Eu încerc doar să dau de Edward Linney. Jur că nu are nici un fel de necazuri. Vreau doar să-i pun câteva întrebări.
Ea simți victoria aproape. Învinsese un reporter de la Post şi era mândră de asta. Îi oferi o fărâmătură.
— Domnul Linney nu mai e înscris la noi. Asta e tot ce vă pot spune.
El se retrase spre uşă şi mormăi:
— Mulțumesc.
Aproape ajunsese la maşină, când îl chemă cineva pe nume. Era studenta de la secretariat.
— Domnule Grantham, spuse ea, şi alergă după el. Îl cunosc pe Edward. A abandonat şcoala pentru o vreme. Are probleme personale.
— Unde e?

— Părinții lui l-au internat într-un spital particular. Face o cură de dezintoxicare.

— Unde e?

— La Silver Spring. În spitalul Parklane.

— De când e acolo?

— Cam de o lună.

Grantham dădu mâna cu ea.

— Mulțumesc. Nu am să spun nimănui că mi-ai dat această informație.

— Nu o să pățească nimic, nu-i aşa?

— Nu, jur!

Se opriră apoi la bancă şi Darby plecă cu cincisprezece mii bani gheață. O speria faptul că avea banii cu ea. Linney o speria şi el. White şi Blazevich, de asemenea.

Parklane era un centru de dezintoxicare pentru cei bogați sau pentru cei cu asigurări mari. Era o clădire mică, înconjurată de copaci şi izolată, la o depărtare de opt sute de metri de şosea. Căzură de acord că nu va fi uşor.

Gray intră primul şi întrebă la recepție de Edward Linney.

— E pacientul nostru, spuse recepționera cu o morgă oficială.

Puse la bătaie zâmbetul lui cel mai frumos.

— Da, ştiu. Mi-au spus la Facultatea de Drept că e internat. La ce cameră e?

Darby intră şi se duse să bea apă de la fântâna din hol. Bău îndelung.

— E în camera 22, dar nu puteți să-l vedeți.

— La facultate mi-au spus că e posibil.

— Cine sunteți, mă rog? Ce prietenos era!

— Gray Grantham, de la Washington Post. La facultate mi-au spus că voi putea să-i pun câteva întrebări.

— Îmi pare rău că v-au spus asta. Domnule Grantham, aici e un spital, nu o facultate de drept.

Darby luă o revistă şi se aşeză pe o canapea.

Zâmbetul lui se şterse, dar rămase pe loc.

— Înțeleg, spuse el, tot curtenitor. Pot să-l văd pe administrator?

— De ce?

— Pentru că e vorba de ceva foarte important şi trebuie să-l văd pe domnul Linney azi după-amiază. Dacă dumneavoastră nu-mi permiteți, trebuie să vorbesc cu şeful dumneavoastră. Nu plec de aici până nu discut cu el.

Ea îi aruncă privirea cea mai fioroasă de care era capabilă şi se depărta de birou.

— O clipă. Luați loc.

— Mulțumesc.

Plecă. Gray se întoarse spre Darby. Îi arătă o uşă dublă, care părea să ducă spre un coridor. Ea respiră adânc şi intră repede pe uşă. Ajunse într-un hol de unde se despărțeau trei coridoare sterilizate. O plăcuță de alamă arăta spre camerele 18 – 30. Era aripa de mijloc a spitalului, iar holul era întunecat şi liniştit, cu un covor gros, industrial şi tapet cu flori.

Va fi arestată. O va prinde un paznic sau o soră solidă şi o va depune într-o cameră zăvorâtă; polițiştii vor fi bădărani cu ea, iar prietenul ei va sta şi va privi neputincios cum o scot afară pe brânci. Numele ei va apărea în ziare, în Post, şi, dacă Butucul era alfabetizat, îl va vedea şi va termina cu ea.

În timp ce se furişa pe lângă uşile închise, plaja şi pina colada păreau foarte îndepărtate. Uşa cu numărul 22 era închisă şi numele lui Edward L. Linney şi al medicului lui, doctor Wayne McLatchee, erau prinse de ea. Bătu.

Administratorul era mult mai încuiat decât femeia de la recepție. Dar era bine plătit pentru asta. Îi explică poziția lor față de vizitatori. Pacienții lui erau oameni foarte delicați şi foarte bolnavi; trebuia să-i protejeze. Iar doctorii, care erau cei mai buni în domeniu, alegeau cu grijă vizitatorii bolnavilor. Vizitele aveau loc numai sâmbăta şi duminica, şi chiar şi atunci numai cei cu grijă aleşi, mai ales familia şi prietenii, puteau să stea cu bolnavul şi numai o jumătate de oră. Aveau datoria să fie foarte drastici.

Erau bolnavi foarte sensibili şi nu puteau suporta să fie interogați de un reporter, indiferent cât de grave erau împrejurările.

Grantham întrebă când va ieşi din spital domnul Linney. E absolut confidențial, îi spuse administratorul. Probabil că la expirarea asigurării, sugeră Grantham, care trăgea de timp, aşteptând să audă voci furioase în spatele uşii duble.

Faptul că pomenise de asigurare îl duse pe administrator într-o stare de agitație. Grantham vru să ştie dacă el, administratorul, îl poate chestiona pe domnul Linney dacă e dispus să răspundă la două întrebări ale sale, totul durând mai puțin de treizeci de secunde.

Dinăuntru îi răspunse o voce calmă. Intră în cameră. Covorul era mai gros decât cel de pe hol, iar mobila era din lemn. El stătea în pat, îmbrăcat cu jeans, fără cămaşă şi citea un roman gros. Fu surprinsă de înfățişarea lui plăcută.

— Iartă-mă, spuse ea cu căldură, închizând uşa.

— Poftim, spuse el cu un zâmbet blând.

Era primul chip care nu aparținea unui cadru medical pe care îl vedea de două zile. Şi era frumos. Închise cartea.

Ea se opri la capul patului.

— Sunt Sara Jacobs şi lucrez pentru Washington Post.

— Cum ai intrat? întrebă el, evident bucuros că reuşise.

— Am intrat, pur şi simplu. Vara trecută ai lucrat la White şi Blazevich?

— Da, şi vara dinainte. Mi-au oferit o slujbă pentru după absolvire. Dacă voi absolvi.

Ea îi dădu fotografia.

— Îl recunoşti?

El o luă şi zâmbi.

— Da. Îl cheamă. stai o clipă. Lucrează la secția petrol şi gaze, la etajul nouă. Cum îl cheamă?

Darby îşi ținu respirația.

Linney închise ochii şi încercă să-şi amintească. Privi fotografia şi spuse:

— Morgan. Cred că îl cheamă Morgan. Da.

— Numele de familie e Morgan?

— El e. Nu-mi amintesc numele mic. Ceva cam ca Charles, dar nu e ăsta. Cred că începe cu C.

— Şi eşti sigur că e la „petrol şi gaze"?

Deşi nu-şi amintea exact, era sigură că erau mai mulți Morgan la White şi Blazevich.

— Da.

— La nouă?

— Da. Eu am lucrat la secția falimente de la etajul opt, iar „petrol şi gaze" ocupă jumătate din opt şi tot etajul nouă.

Îi dădu fotografia înapoi.

— Când ieşi din spital? întrebă ea.

Ar fi fost o necuviință să fugă acum din cameră.

— Sper că săptămâna viitoare. Ce a făcut tipul?

— Nimic. Trebuie doar să vorbim cu el.

Se îndepărtă de pat.

— Trebuie să fug. Mulțumesc şi noroc.

— Da. Mi-a făcut plăcere.

Închise încet uşa după ea şi se îndreptă spre hol. Auzi o voce în spate.

— Hei, ce cauți aici?

Darby se întoarse şi dădu nas în nas cu un paznic negru, care avea o armă la şold. Părea foarte vinovată.

— Ce faci? o întrebă el din nou; ea se retrase spre perete.

— Îmi vizitez fratele, spuse. Şi nu mai țipa la mine.

— Cine e fratele tău?

Ea arătă spre uşă.

— Camera 22.

— Nu ai voie să-l vizitezi acum. Nu e oră de vizită.

— Era ceva important. Acum plec.

Uşa 22 se deschise şi Linney se uită la ei.

— E sora ta? îl întrebă paznicul.

Darby îl imploră din ochi.

— Da, las-o în pace, spuse Linney. Pleacă.

Ea răsuflă uşurată şi-i zâmbi băiatului.

— Mama vine la sfârşitul săptămânii.

— Bine, spuse Linney.

Paznicul se retrase şi Darby aproape că o luă la fugă spre uşa dublă. Grantham îi ținea administratorului o predică despre costul sănătății. Ieşi repede în hol şi era aproape în fața ieşirii când administratorul i se adresă:

— Domnişoară! Cum vă numiți?

Darby nu-l băgă în seamă şi se îndreptă spre maşină. Grantham ridică din umeri spre administrator şi ieşi nepăsător din clădire. Se suiră în maşină şi plecară.

— Numele de familie al lui Garcia e Morgan. Linney l-a recunoscut imediat, dar nu-şi aminteşte numele mic, care începe cu C. Caută printre notițele ei din Martindale-Hubbell. Zice că lucrează la etajul nouă, la „petrol şi gaze".

Grantham se îndepărtă cu viteză de Parklane.

— Petrol şi gaze!

— Aşa a spus. Găsi ce căuta. Curtis D. Morgan, secția petrol şi gaze, treizeci şi nouă de ani. Mai e un Morgan la „litigii", dar e asociat şi are cincizeci şi unu de ani.

— Garcia e Curtis Morgan, zise Gray uşurat. Se uită la ceas. E patru fără un sfert. Trebuie să ne grăbim.

— Abia aştept.

Rupert îi prinse din urmă când ieşiră în şosea. Pontiac-ul închiriat parcă zbura. Conduse ca un nebun ca să nu-i piardă, apoi îi semnală prin radio celor din față.

Matthew Barr nu mai mersese niciodată cu o şalupă. După cinci ore de călătorie pe ocean era ud şi îl dureau toate oasele. Îşi simțea corpul amorțit şi, când zări pământul, spuse o rugăciune, prima de câteva zeci de ani. Apoi începu iar să-l blesteme în gând pe Fletcher Coal.

Acostară într-un mic port de lângă un oraş pe care îl credea a fi Freeport. Căpitanul spusese ceva de Freeport omului numit Larry, când plecaseră din Florida. Nici un alt cuvânt nu mai fu pronunțat în timpul cât duraseră chinurile. Rolul lui Larry nu-i era clar. Avea peste un metru nouăzeci, un gât subțire ca un băț şi nu făcea decât să-l privească pe Barr,

căruia nu-i păsă la început, dar după cinci ore i se păru o pacoste.

Când barca se opri, se ridicară cu stângăcie. Larry coborî primul şi-i făcu semn lui Barr să-l urmeze. Pe dig se apropia alt bărbat solid şi îl escortară amândoi până la o camionetă care-i aştepta. Camioneta era suspect de lipsită de ferestre.

În acest moment, Barr ar fi preferat să-şi ia rămas bun de la noii săi prieteni şi să dispară în direcția oraşului Freeport. Ar fi luat un avion spre D. C. şi l-ar fi pălmuit pe Coal în clipa când i-ar fi văzut fruntea lucioasă. Dar trebuia să-şi păstreze calmul. Nu vor îndrăzni să-i facă nici un rău.

Camioneta se opri peste câteva clipe pe o mică pistă de aterizare şi Barr fu însoțit până la un Lear negru. Înainte de a-l urma pe Larry, îl admiră o clipă. Era calm şi relaxat. La urma urmei, fusese unul dintre cei mai buni agenți CIA în Europa. Fusese în infanteria marină. Putea să aibă singur grijă de el.

Era singur în cabină. Ferestrele erau acoperite, lucru care-l plictisea. Dar înțelegea. Domnul Mattiece îşi apăra intimitatea, iar Barr respecta acest lucru. Larry şi celălalt individ de categorie grea se aflau în față, răsfoind reviste şi ignorându-l cu totul.

După o jumătate de oră de zbor, avionul începu să coboare şi Larry veni greoi spre el.

— Pune-ți asta, îi spuse, dându-i o legătură groasă să se lege la ochi. În acest moment, un începător ar fi intrat în panică. Un amator ar fi pus întrebări. Dar Barr mai fusese legat la ochi în viața lui şi, deşi începea să aibă serioase îndoieli cu privire la misiunea lui, luă calm legătura şi-şi acoperi ochii.

Bărbatul care îi desfăcu legătura se prezentă ca fiind Emil, unul dintre asistenții domnului Mattiece. Era un individ mic, vânos, cu păr negru şi cu o mustață subțire deasupra buzei de sus. Se aşeză într-un fotoliu şi îşi aprinse o țigară.

— Oamenii noştri mi-au spus că ai un fel de misiune, spuse el cu un zâmbet prietenos. Barr se uită în jur. Camera nu

avea pereți, ci numai ferestre, în ochiuri mici. Soarele strălucea. Lumina prea puternică îl orbea. O grădină bogată înconjura mai multe fântâni şi bazine, aflate în spatele uriaşei case.

— Am venit din partea Preşedintelui, spuse Barr.

— Te credem, dădu Emil din cap.

Fără îndoială, era cajun.

— Cine eşti? întrebă Barr.

— Sunt Emil şi atât. Domnul Mattiece nu se simte bine. Poate îmi laşi mie mesajul.

— Am ordin să vorbesc cu el.

— Ordin de la domnul Coal, cred. Emil zâmbea întruna.

— Exact.

— Înțeleg. Domnul Mattiece preferă să nu te vadă. Doreşte să-mi spui mie.

Barr clătină din cap. Dacă s-ar fi întâmplat ceva şi ar fi scăpat problemele din mină, la nevoie ar fi vorbit bucuros şi cu Emil. Dar deocamdată se menținea pe poziție.

— Nu sunt autorizat să vorbesc decât cu domnul Mattiece, spuse Barr.

Zâmbetul aproape că dispăru. Emil arătă dincolo de bazine şi fântâni, spre o clădire în formă de pavilion, cu ferestre înalte, din podea până în tavan. Şiruri de garduri vii şi straturi de flori îngrijite înconjurau clădirea.

— Domnul Mattiece e în turnul lui. Urmează-mă.

Ieşiră din camera inundată de soare şi merseră pe lângă un bazin. Barr simțea un nod în stomac, dar îl urmă pe micul lui prieten liniştit, de parcă s-ar fi aflat în biroul lui, într-o zi obişnuită. Prin toată grădina se auzea zgomotul apei în cădere. O pasarelă strâmtă ducea spre pavilion. Se opriră la uşă.

— Trebuie să te descalți, spuse Emil, zâmbind. El era cu picioarele goale. Barr îşi dezlegă şireturile şi puse pantofii lângă uşă.

— Nu călca pe prosoape, spuse Emil serios.

Prosoape?!

Emil îi deschise uşa şi Barr intră singur înăuntru. Camera era perfect rotundă şi avea cincisprezece metri diametru. Cele trei fotolii şi canapeaua erau acoperite cu prosoape albe. Pe jos, erau prosoape groase din bumbac, care formau şiruri perfecte. Soarele intra strălucitor pe luminatoare. Se deschise o uşă şi Victor Mattiece ieşi dintr-o cămăruță.

Barr încremeni cu gura căscată. Era un individ slab, numai piele şi os, cu păr lung, cenuşiu şi o barbă murdară. Avea pe el doar nişte pantaloni scurți de sport şi păşea cu grijă pe prosoape, fără să-l privească pe Barr.

— Stai acolo, arătă el spre un fotoliu. Nu călca pe prosoape.

Barr ocoli prosoapele şi se aşează. Mattiece îi întoarse spatele şi privi pe fereastră. Avea pielea foarte bronzată. Pe picioare se reliefau vene urâte. Unghiile de la picioare erau lungi şi galbene. Era nebun de-a binelea.

— Ce vrei? întrebă el calm, uitându-se pe fereastră.

— M-a trimis Preşedintele.

— Nu el. Fletcher Coal te-a trimis. Mă îndoiesc că Preşedintele ştie că eşti aici.

Poate că nu era nebun. Vorbea fără să-şi mişte nici un muşchi al corpului.

— Fletcher Coal e şeful echipei prezidențiale. El m-a trimis.

— Ştiu cine e Coal. Ştiu şi cine eşti tu. Şi ştiu şi de mica voastră alianță. Ce vrei?

— O informație.

— Nu te juca cu mine. Spune ce vrei.

— Ați citit referatul „pelican"? întrebă Barr.

Trupul sfrijit nu se clinti.

— Tu l-ai citit?

— Da, răspunse repede Barr.

— Crezi că e adevărat?

— Poate. De aceea sunt aici.

— De ce e atât de îngrijorat domnul Coal din cauza referatului?

— Pentru că au aflat de el doi reporteri. Şi – dacă e adevărat, trebuie să ştim imediat.

— Cine sunt reporterii?

— Gray Grantham de la Washington Post. El a aflat primul şi ştie mai mult decât oricine. Coal crede că o să publice curând ceva.

— Putem să avem grijă de el, nu-i aşa? spuse Mattiece spre ferestre. Cine e celălalt?

— Rifkin de la Times.

Mattiece tot nu se clintise. Barr se uită în jur la prosoape şi cearşafuri. Da, hotărât era nebun. Camera era sterilizată şi totul era frecat cu spirt. Poate că era bolnav.

— Domnul Coal crede că e adevărat?

— Nu ştiu. E foarte îngrijorat. De aceea sunt aici, domnule Mattiece. Trebuie să ştim.

— Şi dacă e adevărat?

— În cazul ăsta, avem probleme.

Mattiece se mişcă în sfârşit. Îşi trecu toată greutatea pe piciorul drept şi-şi încrucişa brațele pe pieptul îngust. Dar ochii tot nu i se mişcară. În depărtare se vedeau dune de nisip şi ierburi.

— Ştii ce cred eu? spuse el calm.

— Ce?

— Cred că adevărata problemă e Coal. A dat referatul la prea mulți oameni. L-a dat la CIA. Te-a lăsat pe tine să-l vezi. Asta mă neliniştește.

Barr nu ştiu ce să-i răspundă. Era absurd să afirmi că Fletcher Coal dorea să răspândească referatul. Problema eşti tu, Mattiece. Tu ai ucis judecătorii. Ai intrat în panică şi l-ai omorât şi pe Callahan. Tu eşti lacomul care nu s-a mulțumit cu aproape cincizeci de milioane.

Mattiece se întoarse încet şi-l privi pe Barr. Avea ochii roşii. Nu semăna deloc cu cel din fotografia cu vicepreşedintele, dar asta era cu şapte ani în urmă, timp în care îmbătrânise cu douăzeci de ani şi poate se apropia de finiş.

— Voi, clovnii de la Washington, sunteți de vină, spuse el, ceva mai tare.

Barr nu putea să se uite la el.

— E adevărat, domnule Mattiece? Asta e tot ce vreau să ştiu.

În spatele lui Barr, se deschise fără zgomot o uşă. Larry, în ciorapi şi călcând printre prosoape, făcu doi paşi şi se opri.

Mattiece se îndreptă spre o uşă de sticlă, călcând pe prosoape şi o deschise. Privi afară şi vorbi blând:

— Bineînțeles că e adevărat.

Ieşi pe uşă şi o închise încet după el. Barr îl urmări din ochi cum se îndreaptă spre dune târându-şi picioarele.

Şi acum? se gândi el. Poate că va veni Emil după el. Poate.

Larry înaintă câțiva centimetri cu o frânghie în mână şi Barr nu auzi nimic decât când fu prea târziu. Mattiece nu voia să curgă sânge în pavilionul lui, aşa încât Larry îi rupse doar gâtul şi-l sugrumă până când muri.

Conform planului, în acest punct al căutărilor, ea trebuia să se afle în lift, dar se gândea că interveniseră destule evenimente neaşteptate pentru ca schimbarea planului să fie justificată. El credea că nu. Se angajaseră într-o discuție aprinsă cu privire la folosirea liftului şi iat-o în lift El avea dreptate: era drumul cel mai rapid până la Curtis Morgan. Avea şi ea dreptate: era un drum periculos până la Curtis Morgan. Dar şi celelalte căi puteau fi la fel de primejdioase. Tot planul era periculos.

Era îmbrăcată cu singura ei rochie şi purta singura ei pereche de pantofi cu tocuri. Gray spunea că arată foarte bine; aşa şi trebuia. Liftul se opri la etajul nouă şi, când cobori din el, o durea stomacul şi abia mai respira.

Recepționera se afla într-un hol luxos. Numele firmei, WHITE şi BLAZEVICH acoperea peretele din spatele ei cu literele sale de alamă. Îşi simțea genunchii moi, dar se îndreptă spre biroul secretarei şi-i zâmbi. Era cinci fără zece.

— Doriți ceva? întrebă ea.

Insigna deconspira faptul că se numeşte Peggy Young.

— Da, reuşi să spună Darby, dregându-şi vocea. Am întâlnire la ora cinci cu Curtis Morgan. Mă numesc Dorothy Blythe.

Secretara era uimită. Rămase cu gura căscată şi se uită fix la Darby, acum Dorothy. Nu era în stare să vorbească.

Inima lui Darby se opri.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Scuzați-mă o clipă.

Peggy Young se ridică şi dispăru în fugă.

Fugi! Inima îi bătea ca o tobă. Fugi! încercă să-şi controleze respirația. Avea picioarele moi. Fugi!

Se uită în jur, încercând să pară nepăsătoare, ca o clientă care îşi aşteaptă avocatul. Nu o vor împuşca aici, în holul unei firme de avocați.

Întâi apăru el, urmat de secretară. Avea cam cincizeci de ani, păr stufos, cenuşiu şi privirea foarte încruntată.

— Bună ziua, spuse el, dar numai din obligație. Sunt Jarreld Schwabe, asociatul firmei. Spuneți că aveți întâlnire cu Curtis Morgan.

Ține-te bine!

— Da. La cinci. S-a întâmplat ceva?

— Numele dumneavoastră e Dorothy Blythe?

— Da, aşa am spus. Ce s-a întâmplat?

Părea pradă unei enervări autentice.

El se mai apropie puțin.

— Când ați stabilit întâlnirea?

— Nu ştiu. Cam acum două săptămâni. L-am întâlnit pe Curtis la o petrecere la Georgetown. Mi-a spus că e avocat specializat în probleme de petrol şi gaze şi, întâmplător, aveam nevoie de unul. Am sunat aici şi am stabilit o întâlnire. Acum, vreți să-mi spuneți ce se întâmplă?

Era uimită cum de-i ieşiseră aceste cuvinte din gura uscată.

— De ce aveți nevoie de un avocat specialist în probleme de petrol şi gaze?

— Nu cred că trebuie să mă justific în fața dumneavoastră, spuse ea, ca o femeie a dracului.

Liftul se deschise şi un bărbat într-un costum ieftin se apropie, părând să vrea să intre în vorbă. Darby se încruntă la el. Picioarele aveau s-o lase dintr-o cupă în alta.

Schwabe o dăduse gata.

— Nu avem nici o înregistrare a acestei întâlniri.

— Atunci concediați secretara care se ocupă de asta. Aşa întâmpinați toți clienții? O, ce indignată era, dar Schwabe nu se lăsă.

— Nu puteți să-l vedeți pe Curtis Morgan, spuse el.

— De ce nu? întrebă ea.

— A murit.

Genunchii îi tremurau ca piftia. Simți o durere ascuțită în stomac. Se gândi că era foarte bine dacă părea şocată. La urma urmei, era vorba de cel ce ar fi trebuit să fie noul ei avocat.

— Îmi pare rău. De ce nu m-a sunat nimeni?

Schwabe era în continuare bănuitor.

— V-am spus că întâlnirea cu Dorothy Blythe nu e înregistrată nicăieri.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă ea năucă.

— A fost atacat acum o săptămână şi împuşcat de vagabonzi.

Tipul în costum ieftin se mai apropie cu un pas.

— Aveți un act de identitate?

— Cine dracu' eşti? se răsti ea.

— E de la serviciul de pază, spuse Schwabe.

— Ce păzeşte? întrebă ea şi mai tare. E o firmă sau o închisoare?

Schwabe îl privi pe omul în costum ieftin şi era clar că niciunul nu ştia exact ce să facă în acest moment. Era foarte frumoasă şi ei o supăraseră, iar povestea ei era credibilă. Se destinseră puțin.

— De ce nu plecați, doamnă Blythe? spuse Schwabe.

— Abia aştept!

Omul cu paza o ajunse din urmă.

— Veniți, spuse el.

Ea îi dădu una peste mână.

— Atinge-mă numai şi primul lucru pe care-l fac mâine dimineață va fi să te dau în judecată. Nu te apropia de mine!

Ei fură puțin speriați. Era furioasă. Poate că fuseseră cam duri.

— Ne vedem jos, spuse omul de la pază.

— Ştiu pe unde să plec. Mă mir că nişte clovni ca voi au şi clienți.

Se dădu înapoi. Avea fața roşie, dar nu de furie, ci de frică.

— Am avocați în patru state şi nu am fost niciodată tratată astfel, le strigă ea. Se afla în mijlocul holului. Anul trecut am plătit o jumătate de milion pentru cheltuieli juridice, anul viitor voi plăti un milion, dar voi, idioților, nu veți primi nimic.

Cu cât era mai aproape de lift, cu atât striga mai tare. Era nebună. O priviră cum intră în lift şi cum dispare.

Gray se plimba prin fața patului, cu telefonul în mână, aşteptând să vorbească cu Smith Keen. Darby se întinsese pe pat şi ținea ochii închişi.

Gray se opri.

— Bună, Smith. Vreau să verifici repede ceva.

— Unde eşti? întrebă Keen.

— La un hotel. Uită-te în ziarul de acum şase sau şapte zile. Am nevoie de anunțul mortuar al lui Curtis D. Morgan.

— Cine-i tipul?

— Garcia.

— Garcia! Ce s-a întâmplat cu Garcia?

— A murit, evident. Împuşcat de bandiți.

— Îmi amintesc. Am publicat săptămâna trecută un articol despre un tânăr avocat care a fost jefuit şi ucis.

— Probabil că el e. Vrei să verifici, te rog? Am nevoie de adresa nevestei lui şi de numele ei.

— Cum l-ai găsit?

— E o poveste lungă. Vom încerca să vorbim cu văduva la noapte.

— Garcia – mort. E cam ciudat.

— Mai mult decât ciudat. Puştiul ştia ceva şi ei i-au închis gura.

— Crezi că voi sunteți în siguranță?

— Cine ştie?

— Unde e fata?
— E cu mine.
— Şi dacă îi supraveghează casa?
Gray nu se gândise.
— Va trebui să riscăm. Te sun peste un sfert de oră.
Puse telefonul pe podea şi se aşeză într-un balansoar vechi. Luă de pe masă o bere caldă şi bău. O privi. Îşi acoperise ochii cu antebraţul. Era îmbrăcată în jeans şi tricou. Aruncase rochia într-un colţ. Pantofii cu toc împărtăşiseră aceeaşi soartă.
— Te simţi bine? întrebă el blând.
— Minunat.
Era într-adevăr dată naibii şi-i plăcea lucrul ăsta. Bineînţeles, asta învăţau la Facultatea de Drept, iar ea era aproape avocat. Mai bău o bere şi admiră pantalonii ei jeans. Se bucură de acest scurt moment, când putea să o privească fără să fie observat.
— La mine te uiţi? întrebă ea.
— Da.
— Numai la sex nu-mi stă capul.
— Atunci de ce vorbeşti de asta?
— Simt că râvneşti la unghiile mele roşii de la picioare.
— Adevărat.
— Mă doare capul. E o migrenă autentică, ascuţită.
— Ţi-ai câştigat-o din greu. Vrei să-ţi dau ceva?
— Da. Un bilet pentru Jamaica.
— Poţi să pleci la noapte. Te duc imediat la aeroport.
Ea îşi luă mâna de la ochi şi-şi masă încet tâmplele.
— Îmi pare rău că am plâns.
El îşi termină berea cu o înghiţitură lungă.
— Ţi-ai câştigat acest drept.
Când ieşise din lift, plângea. El o aştepta ca un soţ la maternitate, numai că avea în buzunar un revolver calibrul 38, despre care ea nu ştia nimic.
— Ce părere ai de munca de investigaţie a unui reporter? întrebă el.

— Prefer să căsăpesc porci.

— Ca să fiu cinstit, nu toate zilele sunt atât de aglomerate. Uneori stau pur şi simplu la biroul meu şi dau sute de telefoane unor birocraţi care nu au nimic de spus.

— Pare minunat. Hai să facem aşa mâine.

El se descălţă şi-şi puse picioarele pe pat. Ea închise ochii şi respiră adânc. Trecură mai multe minute fără să scoată o vorbă.

— Ştii că Louisiana e cunoscută drept statul pelicanului? întrebă ea cu ochii închişi.

— Nu, nu ştiam.

— E mare păcat, pelicanii bruni au fost practic exterminaţi la începutul anilor '60.

— Ce li s-a întâmplat?

— Pesticidele. Ei nu mănâncă decât peşte, iar peştele trăieşte în ape pline de hidrocarburi clorurate, de la pesticide. Ploile spală solul de pesticide şi le cară în râuri, care se varsă în Mississippi. Pelicanii din Louisiana au mâncat peşti infestaţi cu DDT şi alte substanţe chimice, care se acumulează în ţesuturile grase ale păsărilor. Moartea e rareori imediată, dar pe vreme rea sau când e foamete, pelicanii, vulturii şi cormoranii trăiesc din propriile lor rezerve; atunci sunt realmente otrăviţi de propria lor grăsime. Dacă nu mor, de obicei nu mai sunt în stare să se reproducă. Coaja ouălor este atât de subţire şi fragilă, încât ele se sparg în timpul clocitului. Ştiai asta?

— De ce să fi ştiut?

— În ultimii ani ai deceniului şapte, Louisiana a început să aducă pelicani bruni din Florida de Sud şi, de-a lungul anilor, numărul lor a crescut. Dar păsările sunt în mare pericol. Acum patruzeci de ani erau mii de exemplare. Mlaştinile cu chiparoşi, pe care Mattiece vrea să le distrugă, sunt căminul a numai câtorva zeci de pelicani.

Gray cântări ceea ce aflase. Ea tăcu un timp.

— Ce zi e azi? întrebă, fără să deschidă ochii.

— Luni.

— Acum o săptămână am plecat din New Orleans. Thomas şi Verheek au cinat împreună acum două săptămâni. Atunci a fost momentul hotărâtor, când referatul a trecut dintr-o mână în alta.

— Iar mâine sunt trei săptămâni de când au fost omorâți Rosenberg şi Jensen.

— Eram o mică studentă nevinovată, care îmi vedeam de treburi şi aveam o minunată poveste de dragoste cu profesorul meu. Cred că zilele acelea s-au dus.

Facultatea şi profesorul de drept se duseseră, poate, se gândi el.

— Ți-ai făcut vreun plan?

— Niciunul. Încerc doar să scap din porcăria asta în viață. Am să fug undeva şi am să mă ascund câteva luni, poate câțiva ani. Am destui bani şi pot să trăiesc mult timp din ei. În clipa când n-o să mă mai uit în urmă să văd dacă sunt urmărită, s-ar putea să mă întorc.

— La facultate?

— Nu cred. Dreptul şi-a pierdut atracția.

— De ce voiai să fii avocat?

— Din idealism şi pentru bani. Credeam că pot să schimb lumea şi să şi câştig.

— Dar sunt atât de mulți avocați deja. Ce-i aduce pe toți studenții ăştia strălucițiți la Facultatea de Drept?

— Simplu: lăcomia. Vor BMW-uri şi cărți de credit cât mai bine garnisite. Dacă faci o facultate bună de drept, termini printre primii zece la sută şi găseşti o slujbă la o firmă mare, vei avea în câțiva ani un venit anual de şase cifre, care va creşte, în mod sigur. La treizeci şi cinci de ani, vei fi asociat şi vei câştiga cel puțin două sute de mii pe an. Unii câştigă şi mai mult.

— Dar ceilalți nouăzeci la sută?

— Pentru ei, afacerea nu e grozavă. Lor le rămân resturile.

— Majoritatea avocaților pe care-i cunosc nu pot să sufere avocatura. Ar prefera să facă altceva.

— Dar nu se pot lăsa din cauza banilor. Chiar şi un avocat prost, de la o firmă mică, poate câştiga o sută de mii pe an, după zece ani de practică şi poate că nu-i place, dar de unde altundeva să câştige atâția bani?

— Nu pot să sufăr avocații.

— Poate crezi că reporterii sunt adorați.

Punct marcat. Gray se uită la ceas şi luă telefonul. Formă numărul lui Keen. Acesta îi citi necrologul şi articolul din Post despre uciderea tânărului avocat. Gray notă câteva amănunte.

— Încă ceva, spuse Keen. Feldman e foarte îngrijorat. Aştepta un raport azi şi a fost furios când nu l-a găsit. Până mâine la prânz să primească raportul. Clar?

— O să încerc.

— Fă mai mult decât atât, Gray. Suntem foarte nervoşi, aici.

— Times nu a făcut mai mult ca noi, nu-i aşa?

— Acum nu-mi pasă de Times. Sunt foarte îngrijorat pentru tine şi pentru fată.

— Noi suntem bine. Totul e minunat. Ce mai ai să-mi spui?

— În ultimele trei ore te-a căutat un bărbat numit Cleve. Spune că e polițist. Îl cunoşti?

— Da.

— Ei bine, vrea să vorbească diseară cu tine. Zice că e urgent.

— Îl sun eu mai târziu.

— Bine. Aveți grijă. Noi rămânem aici până târziu.

Gray închise şi se uită la notițe. Era aproape şapte.

— Mă duc s-o văd pe doamna Morgan. Vreau să rămâi aici.

Ea se aşează între perne şi îşi încrucişa mâinile pe genunchi.

— Mai bine vin cu tine.

— Şi dacă supraveghează casa? întrebă el.

— De ce ar supraveghea casa? El a murit.

— Poate că acum sunt bănuitori, pentru că a apărut deodată un client misterios care-l caută, deşi e mort.

Ea se gândi o clipă.

— Nu. Vin cu tine.

— E prea riscant, Darby.

— Nu-mi vorbi mie de riscuri. Am supraviețuit douăsprezece zile în câmpul minat. E uşor.

O aşteptă la uşă.

— Unde am să stau eu la noapte?

— Hotelul Jefferson.

— Ai numărul de telefon?

— Tu ce crezi?

— Tâmpită întrebare!

Avionul particular care-l avea la bord pe Edwin Sneller ateriza la Washington, pe Aeroportul Național, la şapte şi câteva minute. Era încântat să plece din New York. Petrecuse şase zile între zidurile apartamentului său din Piaza. Timp de aproape o săptămână, oamenii lui căutaseră prin hoteluri, pândiseră pe aeroporturi, bătuseră străzile şi ştiau al naibii de bine că îşi pierdeau timpul, dar ordinele erau ordine. Li se spusese să stea pe loc până când apărea ceva; nu puteau să plece. Era o prostie să încerce să găsească fata în Manhattan, dar trebuia să stea pe aproape pentru cazul în care ea făcea o prostie – să dea un telefon, să folosească cartea de credit ca să plătească ceva – care să le permită să-i ia urma.

Dar ea nu făcuse nici o greşeală până la două şi jumătate în această după-amiază, când avusese nevoie de bani şi se dusese la bancă. Ştiau că aşa se va întâmpla, mai ales dacă dorea să plece din țară şi se temea să folosească o carte de credit. Va avea nevoie de bani gheață şi va trebui să-i ceară telegrafie de la banca ei din New Orleans. Clientul lui Sneller deținea optzeci la sută din această bancă. Nu era mult, un mic pachet de acțiuni de douăsprezece milioane de dolari, care făcuse totul posibil. Câteva minute după ora trei, primise un telefon de la Freeport.

Nu crezuseră că este la Washington. Era o fată isteață, care fugea de necazuri, nu le căuta. Şi, desigur, nu se aşteptau să ia legătura cu reporterul. Nu ştiau, dar acum totul părea logic. Situația era mai mult decât critică.

Cincisprezece mii fuseseră trecute din contul ei în al lui şi, deodată, Sneller avea iar de lucru. Avea doi oameni cu el. De la Miami, venea alt avion particular. Ceruse încă doisprezece oameni, imediat. Vor face treaba repede sau nu o vor face deloc. Nu aveau nici o clipă de pierdut.

Sneller nu-şi făcea iluzii. Când Khamel era în echipa lui, totul părea posibil. El îi omorâse pe Rosenberg şi pe Jensen atât de curat, apoi dispăruse fără urme. Acum, el era mort, împuşcat în cap din cauza unei studente la drept nevinovate.

Casa lui Morgan se afla într-un cartier periferic, îngrijit, din Alexandria. Vecinii săi erau tineri şi bogați, în fiecare curte se vedeau biciclete şi tricicluri.

Pe drumul de acces erau parcate trei maşini. Una avea numere de Ohio. Gray sună şi privi strada. Nimic suspect.

Un bărbat mai în vârstă deschise uşor uşa.

— Da? întrebă încet.

— Sunt Gray Grantham, de la Washington Post, iar domnişoara e asistenta mea, Sara Jacobs. Darby se străduia să zâmbească. Am dori să vorbim cu doamna Morgan.

— Nu cred că se poate.

— Vă rog. E foarte important.

El îi privi cu atenție.

— O clipă. Închise uşa şi dispăru.

Casa avea un portic îngust de lemn, cu o mică verandă. Se aflau în întuneric şi nu puteau fi văzuți din stradă. O maşină trecu încet.

Uşa se deschise din nou.

— Sunt Tom Kupcheck, tatăl ei. Nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

Gray dădu din cap ca şi cum ar fi fost de înțeles.

— Nu va dura mai mult de cinci minute. Promit.

Bătrânul ieşi şi închise uşa după el.

— Cred că nu auziți bine. Am spus că nu vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— V-am auzit, domnule Kupcheck. Şi îi respect intimitatea. Ştiu prin ce a trecut.

— De când respectați voi intimitatea cuiva?

Evident, domnului Kupcheck îi sărea uşor țandăra. Era gata să izbucnească.

Gray îşi păstră calmul. Darby se dădu înapoi. Fusese amestecată în destule certuri pe ziua de azi.

— Soțul ei m-a sunat cu trei ore înainte de a muri. Am vorbit cu el la telefon şi nu cred că a murit ucis din întâmplare de bandiți.

— A murit Fiica mea e îndurerată. Nu vrea să stea de vorbă. Acum plecați dracului de aici.

— Domnule Kupcheck, spuse Darby cu căldură. Avem motive să credem că ginerele dumneavoastră a fost martor la unele acțiuni ale crimei organizate.

Aceasta îl calmă puțin şi se uită la Darby.

— Chiar aşa? Ei, pe el nu puteți să-l întrebați, nu-i aşa? Fiica mea nu ştie nimic. A avut o zi proastă şi a luat medicamente. Acum plecați.

— Mâine putem s-o vedem? întrebă Darby.

— Nu cred. Dați un telefon înainte.

Gray îi dădu o carte de vizită.

— Dacă vrea să vorbească cu mine, să sune la numărul de pe spate. Stau la acest hotel. O voi suna mâine, la prânz.

— Aşa să faceți. Acum plecați. Ați supărat-o destul.

— Iertați-ne, spuse Gray, în timp ce ieşeau de sub portic.

Domnul Kupcheck deschise uşa, dar îi urmări plecând. Gray se opri şi se întoarse spre el.

— A mai sunat sau a trecut vreun reporter pe aici?

— Au sunat o mulțime în ziua care a urmat morții lui. Voiau să ştie tot felul de lucruri. Erau bădărani.

— Dar niciunul în ultimele zile?

— Nu. Plecați.

— Nimeni de la New York Times?

— Nu.

Intră în casă şi trânti uşa.

Se grăbiră spre maşina parcată cu patru case mai departe. Strada era pustie. Gray merse în zigzag pe străzile scurte şi,

la ieşirea din cartier, se încrucişa cu propriul lui traseu. Se uită în oglindă până se convinse că nu erau urmăriți.

— Gata cu Garcia, spuse Darby, când intrau pe Strada 395 şi se îndreptau spre oraş.

— Încă nu. Vom face o ultimă şi mortală încercare mâine; poate va vorbi cu noi.

— Dacă ar cunoaşte ceva, ar fi ştiut şi tatăl ei. Şi dacă tatăl ar şti, de ce nu ar coopera? Nu, aici nu e nimic de aflat, Gray.

Părea perfect logic. Merseră câteva minute în tăcere. Îi cuprindea oboseala.

— Putem să ajungem la aeroport într-un sfert de oră, spuse el. Te duc acolo şi într-o jumătate de oră ai scăpat. Iei orice avion şi dispari.

— Plec mâine. Am nevoie de odihnă şi vreau să mă gândesc unde să mă duc. Mulțumesc.

— Te simți în siguranță?

— În clipa asta, da. Dar situația se poate schimba oricând.

— O să dorm bucuros în camera ta, la noapte. Ca la New York.

— La New York nu ai dormit în camera mea. Ai dormit pe canapea, în camera de zi.

Zâmbea; era semn bun.

Şi el zâmbea.

— Bine. La noapte o să dorm în camera de zi.

— Nu am aşa ceva.

— Ei, atunci unde o să dorm?

Brusc, ea încetă să zâmbească. Îşi muşcă buzele şi ochii i se umplură de lacrimi. Iar se gândise la Callahan.

— Încă nu sunt pregătită, spuse.

— Şi când o să fii?

— Gray, te rog, las-o baltă.

Darby privi maşinile din jur şi nu mai spuse nimic.

— Iartă-mă, spuse el.

Încet, ea se lăsă în jos pe scaun şi puse capul în poala lui. El îi mângâie uşor umărul, iar ea îi strânse mâna.

— Sunt moartă de frică, spuse Darby simplu.

Plecase din camera ei pe la zece, după ce băuseră o sticlă de vin şi mâncaseră rulouri umplute. Sunase la Post, vorbise cu Mason Paypur, reporterul de noapte, şi-l rugase să verifice cu ajutorul surselor lui de informații ce se întâmplase cu Morgan. Crima avusese loc în centru, într-un loc unde, de obicei, nu se întâmpla aşa ceva, poate doar câteva jafuri şi bătăi.

Era obosit şi descurajat Şi era nefericit, deoarece ea urma să plece mâine. Post îi datora şase săptămâni de concediu şi era tentat să plece cu ea. Mattiece nu avea decât să-şi extragă petrolul. Se temea că nu se va mai întoarce, ceea ce nu ar fi fost sfârşitul lumii, dar era supărător faptul că ea avea bani şi el nu. Puteau să zburde pe plajă şi să se distreze la soare cam două luni pe banii lui, apoi cheltuielile vor cădea în sarcina ei. Şi, lucrul cel mai important, ea nu-l invitase să i se alăture în această escapadă. Era în doliu. Când vorbea de Thomas Callahan, parcă îi simțea durerea.

Urmând instrucțiunile ei, se afla acum la hotelul Jefferson, pe Strada 16. Îl sună pe Cleve acasă.

— Unde eşti? îl întrebă acesta nervos.

— La hotel. E o poveste lungă. Ce s-a întâmplat?

— L-au scos pe Sarge în concediu medical pentru nouăzeci de zile.

— Ce-i cu el?

— Nimic. Spune că au vrut să scape de el pentru o vreme. Acolo, parcă e un bunker. Li s-a spus tuturor să-şi țină gura şi să nu vorbească cu nimeni. Toți sunt speriați de moarte. I-au spus lui Sarge să plece azi la prânz. El crede că s-ar putea să fii în mare pericol. A auzit numele tău de o mie de ori săptămâna trecută. Sunt obsedați de tine, de ceea ce ştii şi de cât ştii.

— Cine?

— Coal, bineînțeles, şi consilierul lui, Birchfield. Conduc Aripa de Vest cu metode gestapoviste. Uneori li se alătură şi veverița aia mică de la Interne, cu papion, cum îl cheamă?

— Emmitt Waycross.

— El. Dar mai ales Coal şi Birchfield ameninţă şi complotează.

— Cum ameninţă?

— Nici o persoană de la Casa Albă, cu excepţia Preşedintelui, nu poate să se adreseze presei fără aprobarea lui Coal. Inclusiv purtătorul de cuvânt. Coal aprobă totul.

— De necrezut!

— Toţi sunt îngroziţi. Iar Sarge crede că sunt periculoşi.

— Bine. Mă ascund.

— M-am oprit la apartamentul tău noaptea trecută. Aş vrea să-mi spui şi mie când dispari.

— Am să trec pe acolo mâine seară.

— Ce maşină conduci?

— Am închiriat un Pontiac roşu cu patru uşi, sport.

— Am controlat după-masă Volvo-ul. E în regulă.

— Mulţumesc, Cleve.

— Tu eşti bine?

— Aşa cred. Spune-i lui Sarge că e în regulă.

— Sună-mă mâine. Sunt îngrijorat.

Dormi patru ore şi, când sună telefonul, era treaz. Afară era întuneric şi ar mai fi lenevit două ore, cel puţin. Se uită la telefon şi-l ridică la al cincilea apel.

— Da? spuse el bănuitor.

— Sunteţi Gray Grantham?

Era o femeie foarte timidă.

— Da. Cine e acolo?

— Beverly Morgan. Aţi trecut pe la mine aseară.

Gray era deja în picioare, ascultând atent şi treaz de-a binelea.

— Da. Îmi pare rău dacă v-am deranjat.

— Nu. Tatăl meu e foarte protector. Şi furios. După moartea lui Curtis, reporterii au fost îngrozitori. Sunau de peste tot. Doreau fotografii vechi ale lui, fotografii noi ale mele şi ale copilului. Sunau la orice oră. A fost oribil şi tata s-a săturat. A îmbrâncit doi dintre ei pe uşă afară.

— Cred că noi am avut noroc.

— Sper că nu v-a jignit.

Vocea era dogită şi indiferentă, dar încerca să fie puternică.

— Deloc.

— Acum doarme pe o canapea, la parter. Aşa că putem sta de vorbă.

— Dumneavoastră de ce nu dormiți? întrebă el.

— Iau pilule ca să dorm şi de aceea am pierdut noțiunea timpului. Dorm ziua, iar noaptea veghez.

Era limpede că nu putea să doarmă şi că avea chef de vorbă.

Gray se aşeză pe pat şi încercă să se destindă.

— Îmi închipui prin ce ați trecut.

— Îți trebuie mai multe zile ca să crezi că e adevărat. La început, durerea e groaznică. Pur şi simplu groaznică. Nu puteam să mă mişc fără să mă doară tot trupul. Nu puteam să gândesc din cauza şocului şi a speranței că poate nu e adevărat. Iar înmormântarea mi se pare acum un vis urât. Vă plictisesc?

— Deloc.

— Trebuie să iau pilulele astea. Dorm atât de mult, încât nu mai am cu cine să vorbesc. Şi apoi, tata are tendința de a fi tiranic. Înregistrați?

— Nu. Ascult doar.

— A fost omorât acum o săptămână, în timpul nopții. Credeam că lucrează până târziu, ceea ce era un lucru obişnuit. L-au împuşcat şi i-au luat portofelul, aşa încât poliția nu a putut să-l identifice. Am văzut la ştirile de noapte că un avocat tânăr fusese ucis în centru şi am ştiut că era Curtis. Nu mă întrebați cum de au ştiut că e avocat fără să-i cunoască numele. Ce multe lucruri ciudate însoțesc o crimă!

— De ce lucra atât de târziu?

— Lucra optzeci de ore pe săptămână, uneori şi mai mult. White şi Blazevich scot untul din oameni. Încearcă să-i omoare pe avocați timp de şapte ani şi, dacă nu reuşesc, îi fac asociați. Curtis nu putea să sufere firma. Se săturase să fie avocat – De când lucra acolo?

— De cinci ani. Câştiga nouăzeci de mii pe an, aşa că suporta frecuşul.

— Ştiați că m-a sunat?

— Nu. Mi-a spus tata că a aflat de la dumneavoastră şi m-am gândit toată noaptea la asta. Ce a spus?

— Nu şi-a dat numele real. Folosea un nume de cod – Garcia. Nu mă întrebați cum i-am aflat identitatea – e poveste lungă. A spus că s-ar putea să ştie ceva despre asasinarea judecătorilor Rosenberg şi Jensen şi dorea să-mi comunice ce aflase.

— Randy Garcia a fost cel mai bun prieten al lui la şcoala elementară.

— Am avut impresia că aflase ceva şi poate că cineva ştia asta. Era foarte nervos şi mă suna întotdeauna de la telefoane publice. Credea că e urmărit îmi promisese să ne întâlnim duminică, dar m-a sunat foarte de dimineață ca să contramandeze. Era speriat şi spunea că trebuie să-şi protejeze familia. Ştiți ceva despre asta?

— Nu. Ştiam că e foarte stresat, dar aşa era de cinci ani. Acasă nu vorbea niciodată despre ce se întâmplă la birou. Nu putea să sufere locul acela.

— De ce?

— Lucra pentru o bandă de ucigaşi şi de tâlhari, care îți iau şi sângele pentru un dolar. Cheltuiesc tone de bani pentru lucruri de fațadă şi pentru o aparentă respectabilitate, dar sunt ticăloşi. Curtis a fost un student foarte bun şi a avut de unde să-şi aleagă o slujbă. Când i-au oferit locul erau atât de amabili, iar când a început să lucreze au devenit nişte monştri. Cu totul lipsiți de etică.

— De ce rămânea acolo?

— Banii îl făceau să se simtă mai bine. Acum un an, aproape că plecase, dar nu a găsit altă slujbă. Era foarte nefericit, dar încerca să nu arate. Cred că se simțea vinovat că făcuse o greşeală atât de mare. Aveam micul nostru ritual. Când venea acasă, eu îl întrebam cum fusese ziua. Uneori, venea la zece seara, aşa că ştiam că avusese o zi groaznică.

Dar întotdeauna îmi spunea că fusese o zi rodnică; ăsta era cuvântul: rodnică. Apoi discutam despre copil. Refuza să vorbească despre birou şi eu nu voiam să ştiu ce se întâmplă acolo.

Cam atât despre Garcia. Murise şi nu-i spusese nimic soției.

— Cine a făcut curat în biroul lui?

— Cineva de acolo. Mi-au adus vineri lucrurile, împachetate frumos şi aranjate în trei cutii. Dacă vreți să le vedeți, sunteți binevenit.

— Nu, mulțumesc. Sunt sigur că s-a uitat cineva prin ele. Ce asigurare de viață avea?

Ea se opri o clipă.

— Sunteți un tip inteligent, domnule Grantham. Acum două săptămâni, a cumpărat o poliță de asigurare de un milion de dolari, care se dublează în cazul morții prin accident.

— Deci două milioane de dolari.

— Da. Aveți dreptate. Cred că bănuia ceva.

— Nu cred că a fost omorât de bandiți, doamnă Morgan.

— Nu-mi vine să cred.

Se înecă puțin, dar se stăpâni.

— Poliția v-a pus multe întrebări?

— Nu. Pentru ei nu era decât un caz oarecare de tâlhărie. Nu era cine ştie ce. Se întâmplă în fiecare zi.

Faptul că avea asigurare era interesant, dar nu-i folosea. Gray începea să se plictisească de doamna Morgan şi de relatarea ei monotonă şi calmă. Îi părea rău pentru ea, dar nu ştia nimic, era timpul să-i spună la revedere.

— Ce credeți că aflase? întrebă ea.

Putea să dureze ore întregi.

— Nu am idee, răspunse Gray uitându-se la ceas. Spunea că ştie ceva despre asasinate, dar nu a mers niciodată mai departe. Eram convins că ne vom întâlni undeva şi că-mi va relata ce a aflat, îmi va arăta ceva. M-am înşelat.

— De unde era să ştie ceva despre judecătorii aceia?

— Nu ştiu. Dar m-a sunat din proprie inițiativă.

— Dacă ar fi avut ceva să vă arate, ce ar fi putut fi? întrebă ea.

Era reporter, el ar fi trebuit să pună întrebările!

— Nu ştiu. Nu mi-a spus niciodată.

— Unde ar fi putut să ascundă aşa ceva?

Întrebarea era sinceră, dar enervantă. Deodată, îi pică fisa. Ea nu punea degeaba toate aceste întrebări.

— Nu ştiu. Unde îşi ținea hârtiile importante?

— Avem un seif la bancă, pentru acte, testamente şi chestii din astea. El se ocupa de toate treburile juridice, domnule Grantham. M-am uitat în seif joia trecută, cu tata, şi nu era nimic neobişnuit în el.

— Dar nu vă aşteptați la ceva neobişnuit, nu-i aşa?

— Nu. Dar sâmbătă dimineață, devreme, era încă întuneric, mă uitam printre hârtiile din biroul lui din dormitor. Avem un birou vechi, cu rulou, pe care îl folosea pentru corespondența lui personală şi pentru acte, şi am găsit ceva.

Gray sări în picioare, cu telefonul în mână, şi se uita crunt la podea. Îl sunase la patru dimineața. Trăncăniseră douăzeci de minute. Şi aşteptase până când el fusese aproape să închidă, ca să dea drumul bombei.

— Ce anume? întrebă el cât se poate de indiferent.

— O cheie.

Avea un nod în gât.

— O cheie de unde?

— De la alt seif.

— De la ce bancă?

— First Columbia. Nu am lucrat niciodată cu ei.

— Înțeleg. Şi dumneavoastră nu ştiați nimic despre acest seif?

— Nu. Nu am ştiut până sâmbătă dimineața. Am rămas năucită şi încă mai sunt, dar cum găsisem toate actele noastre în vechiul seif, nu aveam motiv să mă uit în acesta. Mi-am spus că o s-o fac când voi fi în stare.

— Vreți să mă uit eu pentru dumneavoastră?

— Mă aşteptam să spuneți asta. Ce se întâmplă dacă găsiți ceea ce căutați?

— Nu ştiu ce caut. Dar dacă el a pus acolo ceva care se dovedeşte a fi – să zicem – demn de interes pentru ziar?

— Îl folosiți.

— Fără nici o condiție?

— O singură condiție. Dacă îl compromite pe soțul meu în vreun fel, nu publicați nimic.

— S-a făcut. Jur.

— Când vreți cheia?

— O aveți în mână?

— Da.

— Dacă stați la intrare, voi fi acolo în trei secunde.

Avionul particular care sosise de la Miami adusese numai cinci oameni, aşa încât Edwin Sneller avea numai şapte la dispoziție. Şapte oameni, timp puțin şi extrem de puțin echipament. Nu dormise luni noaptea. Apartamentul lui de la hotel devenise un fel de minicartier general. Consultaseră hărți toată noaptea şi încercaseră să facă un plan pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Câteva lucruri erau sigure. Grantham deținea un apartament, dar nu era acolo. Avea o maşină, de care nu se folosea. Lucra la Post, care era pe Strada 15. White şi Blazevich îşi avea sediul într-o clădire de pe Strada 10, dar ea nu se va mai duce acolo. Văduva lui Morgan locuia în Alexandria. În afară de asta, căutau doi oameni într-un oraş de trei milioane.

Nu erau tipul de oameni pe care să-i scoți din cazarmă şi să-i arunci în luptă. Trebuia să-i găseşti şi să-i angajezi, iar lui i se promiseseră cât mai mulți cu putință până la sfârşitul zilei.

Sneller nu era un începător în jocul de-a crima, dar în cazul acesta se simțea dezarmat. Era disperat. Îi cădea cerul în cap. Va face tot ce va putea în împrejurările date, dar nu se simțea în largul lui.

Fata îl obseda. Se întâlnise cu Khamel, în condițiile impuse de el, şi scăpase. Ocolise gloanțele şi bombele şi scăpase de cel mai bun în meserie. O să-i facă plăcere să o vadă, nu ca

să o ucidă, ci ca să o felicite. O amatoare care le scăpa printre degete şi trăia ca să povestească şi altora.

Se vor concentra asupra clădirii în care se afla Post. Acesta era locul unde el trebuia să apară.

În centru se circula bară la bară, ceea ce-i convenea de minune lui Darby. Nu se grăbea. Holul băncii se deschidea la nouă şi jumătate. În jurul orei şapte, în camera ei, la o cafea cu papanaşi glazurați, care rămăseseră neatinşi, el îi spusese că ar fi bine să fie cercetat seiful de la bancă. Ea nu era convinsă, dar treaba asta trebuia s-o facă o femeie şi nu erau prea multe disponibile. Beverly Morgan îi spusese lui Gray că banca ei, First Hamilton, îi sigilase seiful de îndată ce aflase de moartea lui Curtis şi că i se permisese doar să vadă conținutul şi să facă un inventar. I se permisese, de asemenea, să copieze testamentul, dar originalul fusese pus înapoi în seif şi încuiat. Va avea voie să ia totul după ce inspectorii financiari vor termina treaba.

Deci, prima întrebare era dacă First Columbia ştia sau nu de moartea lui. Familia Morgan nu depusese nimic la ei. Beverly nu ştia de ce alesese el această instituție. Era o bancă uriaşă, cu un milion de clienți şi nu erau şanse ca ei să ştie.

Darby se săturase să lupte cu norocul. Noaptea trecută scăpase o ocazie minunată să ia un avion şi acum era pe cale să joace rolul lui Beverly Morgan, să păcălească banca First Columbia şi să fure de la un mort Dar ce făcea partenerul ei? El urma să o protejeze. Purta o armă, care o speriase de moarte şi care avea acelaşi efect şi asupra lui, deşi nu recunoştea, şi avea de gând să facă pe garda de corp în fața uşii, în timp ce ea jefuia seiful.

— Şi dacă ei ştiu că a murit, întrebă ea, şi eu le spun că nu e adevărat?

— Atunci îi dai tipei una în mutră şi fugi ca din puşcă. Eu te aştept la uşa din față. Am o armă şi ne vom face drum până la trotuar.

— Zău, Gray, nu ştiu dacă pot să fac asta.

— Poți. Fii calmă. Fii hotărâtă. Fii deşteaptă. Ar trebui să pară ceva natural.

— Mulțumesc foarte mult. Şi dacă cheamă pe cineva de la pază? Am o fobie pentru cei de la pază.

— Te salvez eu. Am să trag în hol ca o echipă de la SWAT.

— Şi or să ne omoare pe amândoi.

— Fii calmă, Darby, o să meargă.

— De ce eşti atât de bine dispus?

— Simt după miros că e ceva în seif, Darby. Şi tu trebuie să-l recuperezi, fetițo. Totul depinde de tine.

— Îți mulțumesc. Parcă a scăzut presiunea!

Erau pe Strada E, aproape de Strada 9. Gray încetini, apoi parcă maşina într-un loc nepermis, la vreo doisprezece metri de intrarea în bancă. Sări afară. Darby ieşi ceva mai încet. Merseră împreună până la uşă. Era aproape zece.

— Te aştept aici, arătă el spre o coloană de marmură. Du-te şi fă-o!

„Du-te şi fă-o!" mormăi ea, intrând pe uşa turnantă, întotdeauna nimerea în gura lupului. Holul era mare cât un teren de fotbal, cu coloane, candelabre şi imitații de covoare persane.

— Unde sunt seifurile personale? întrebă ea o tânără de la biroul de informații.

Fata îi arătă spre colțul din dreapta.

— Mulțumesc, spuse ea şi porni într-acolo.

La stânga ei se aflau cozile din fața ghişeelor, iar la dreapta vreo sută de vicepreşedinți ocupați, care vorbeau la telefon. Era cea mai mare bancă din oraş şi nimeni nu se uita la ea.

Camera blindată se afla în spatele a două uşi masive de bronz, care erau atât de lustruite încât păreau aproape de aur, fără îndoială, ca să dea impresia de absolută siguranță şi de invulnerabilitate. Uşile erau deschise atât cât să lase trecerea câtorva aleşi. La stânga, o doamnă cu o înfățişare impozantă, de vreo şaizeci de ani, stătea în spatele unui birou pe care stătea scris SEIFURI PERSONALE. Se numea Virginia Baskin.

Virginia Baskin se uita la Darby, în timp ce se apropia de biroul ei. Nu zâmbea deloc.

— Vreau să intru la seiful meu, spuse Darby fără suflare.

Nu respirase deloc în ultimele două minute şi jumătate.

— Numărul, vă rog, spuse doamna Baskin, punând calculatorul în funcțiune.

— F566.

Femeia formă numărul şi aşteptă ca ecranul să afişeze cuvintele. Se încruntă şi-şi apropie fața la câțiva centimetri de el. Fugi! îşi spuse Darby. Se încruntă şi mai tare şi se scărpină sub bărbie. Fugi, înainte să cheme paznicii. Fugi, înainte ca alarma să sune şi să apară în hol idiotul meu de însoțitor, trăgând cu arma.

Doamna Baskin îşi trase capul înapoi.

— A fost închiriat acum două săptămâni, spuse ea ca pentru sine.

— Da, zise Darby, ca şi cum ea l-ar fi închiriat.

— Presupun că sunteți doamna Morgan, spuse ea, bătând în taste.

Poți să tot presupui, iubito.

— Da, Beverly Anne Morgan.

— Care e adresa dumneavoastră?

— 891, Pembroke, Alexandria.

Dădu din cap spre ecran, ca şi cum el ar fi văzut-o şi i-ar fi dat aprobarea. Bătu iar în taste.

— Numărul de telefon?

— 703-664-5980.

Şi asta îi plăcu doamnei Baskin. Şi computerului la fel.

— Cine a închiriat seiful?

— Soțul meu, Curtis D. Morgan.

— Care e numărul lui de asigurare socială?

Darby deschise geanta ei de umăr – nouă, din piele şi destul de mare – şi scoase portofelul. Câte soții ştiau pe dinafară numărul de asigurare socială al soțului? Deschise portofelul.

— 510-96-8686.

— Foarte bine. Doamna Baskin plecă de lângă computer. Cât timp va dura?

— Un minut.

Puse o fişă mare pe birou şi arătă spre ea.

— Semnați aici, doamnă Morgan.

Darby semnă nervoasă în a doua căsuță. Domnul Morgan făcuse prima depunere în ziua când închinase seiful.

Doamna Baskin se uită la semnătură, iar Darby îşi ținu răsuflarea.

— Aveți cheia? întrebă ea.

— Bineînțeles, zise Darby cu un zâmbet cald.

Doamna Baskin luă o cutiuță din sertar şi înconjură biroul.

— Urmați-mă.

Trecură de uşile de bronz. Camera blindată era mare cât filiala unei bănci de periferie. Concepută ca un mausoleu, era alcătuită dintr-un labirint de coridoare şi camere mici. Doi oameni în uniformă patrulau. Trecură prin patru camere identice, cu zidurile căptuşite cu şiruri de seifuri. A cincea cameră era cea în care se afla F566, evident, pentru că doamna Baskin se oprise şi deschidea cutiuța neagră. Darby privi nervoasă în jurul şi în spatele ei.

Virginia era atentă la ce făcea. Merse la FS66, care se afla la înălțimea umărului, şi băgă cheia. Întoarse ochii spre Darby, ca pentru a spune „E rândul tău, fraiero". Darby scoase cheia din buzunar şi o puse lângă cealaltă. Virginia întoarse ambele chei şi trase puțin cutia dinăuntru. Scoase cheia băncii din broască.

Arătă spre o boxă, cu o uşă din lemn.

— Duceți-o acolo. Când terminați, o puneți la loc şi încuiați, apoi veniți la mine.

Părăsi camera în timp ce vorbea.

— Mulțumesc, spuse Darby.

Aşteptă până când Virginia dispăru, apoi trase cutia afară. Nu era grea. Avea doisprezece centimetri pe douăzeci şi patru şi patruzeci şi cinci lungime. Nu avea capac şi înăuntru se afla un plic subțire, maroniu şi o bandă video fără etichetă.

Nu era nevoie să se ducă în boxă. Băgă plicul şi banda video în geantă şi puse cutia la locul ei. Părăsi camera.

Virginia abia ocolise biroul ei, când Darby veni după ea.

— Am terminat, spuse ea.

— Ce repede!

Aşa era. Lucrurile merg repede când îți ies nervii prin piele.

— Am găsit ce-mi trebuia, spuse ea.

— Foarte bine. Doamna Baskin devenise deodată o persoană amabilă. Ştiți povestea aceea îngrozitoare din ziarul de săptămâna trecută, despre un avocat? Ştiți, cel care a fost omorât de bandiți nu departe de aici. Nu se numea Curtis Morgan? Parcă aşa se numea, Curtis Morgan. Ce păcat!

Tâmpito!

— Nu am văzut ziarul, spuse Darby. Am fost plecată din țară. Mulțumesc.

Trecu ceva mai repede prin hol, decât la venire. Banca era aglomerată şi nu se vedeau paznici nicăieri. Un fleac. Era şi timpul să facă şi ea ceva fără să o prindă nimeni.

Omul cu arma păzea coloana de marmură. Uşa turnantă o scoase pe trotuar şi aproape că ajunsese la maşină când veni şi

— Intră în maşină, spuse ea.

— Ce-ai găsit? întrebă el.

— Hai de aici.

Deschise uşa şi sări înăuntru. El porni motorul şi acceleră.

— Spune-mi! făcu el.

— Am golit cutia, zise ea. E cineva în spatele nostru?

El se uită în oglindă.

— De unde dracu' să ştiu? Ce ai găsit?

Ea desfăcu geanta şi scoase plicul. Îl deschise. Gray apăsă pe frâne şi aproape intră în maşina din față.

— Fii atent ce faci! țipă ea.

— Bine, bine. Ce-i în plic?

— Nu ştiu! Nu am citit încă şi, dacă mă omori, nici nu mai apuc!

Maşina se puse iar în mişcare. Gray respiră adânc.

— Ascultă, hai să nu mai țipăm. Să fim calmi.
— Da. Tu condu, iar eu o să fiu calmă.
— Bine. Acum! Suntem calmi?
— Da. Calmează-te. Şi uită-te pe unde mergi. Încotro?
— Nu ştiu. Ce e în plic?
Ea scoase un document. El se uită curios.
— Fii atent pe unde mergi!
— Citeşte blestemăția aia!
— Nu pot să citesc în maşină, mi se face rău!
— Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!
— Iar țipi!
Trase de volan la dreapta şi intră în altă zonă marcată de pe Strada E. Când puse frânele, răsunară claxoane. Se uită la ea.
— Mulțumesc, spuse ea şi începu să citească cu glas tare.
Era o depoziție sub jurământ, de patru pagini, bătută la maşină foarte îngrijit şi legalizată la un notar public. Fusese făcută vineri, în ziua dinaintea ultimului telefon dat lui Grantham. Sub jurământ, Curtis Morgan declara că lucrează la secția de petrol şi gaze a firmei White şi Blazevich, unde se angajase în urmă cu cinci ani. Clienții lui erau mai ales firme, din mai multe țări, dar mai ales din America, care dețineau exploatări petroliere. De când se angajase, lucrase pentru un client care avea un mare proces în Louisiana de Sud. Se numea Victor Mattiece şi nu-l întâlnise niciodată, dar era binecunoscut de către asociații firmei. El dorea cu disperare să câştige procesul şi să scoată milioane de barili de petrol din mlaştinile din Terrebonne Parish, Louisiana. Tot acolo erau şi sute de milioane de metri cubi de gaze naturale. Cel care răspundea de cazul acesta din partea firmei White şi Blazevich era F. Sims Wakefield, care era foarte apropiat de Victor Mattiece şi-l vizita adesea în insulele Bahamas.
Stăteau în zona marcată, cu bara Pontiac-ului înaintând periculos spre şirul de maşini din dreapta, dar nu le păsa de circulația din jur. Ea citea rar, iar el asculta cu ochii închişi.

Procesul era foarte important pentru White şi Blazevich. Firma nu era direct implicată în proces şi în recurs, dar totul trecea prin biroul lui Wakefield. El nu lucra decât pentru cazul „pelican", cum era cunoscut. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la telefon, fie cu Mattiece, fie cu unul din sutele de avocați care lucrau la acest caz. Morgan muncea cam zece ore pe săptămână pentru caz, dar numai pentru probleme colaterale. Lucrările lui mergeau direct la Wakefield, ceea ce nu era ceva obişnuit, deoarece toate celelalte erau date unui funcționar, care le trimitea la contabilitate. De-a lungul anilor, auzise zvonuri şi acum era convins că Mattiece nu plătea firmei White şi Blazevich tariful obişnuit. Era încredințat că firma luase cazul contra unui procent din recoltă. Auzise cifra de zece la sută din profiturile nete obținute din forare. Aşa ceva nu se mai pomenise.

Se auzi un scrâşnet puternic de frâne şi ei se încordară, pregătiți de impact. Dar scăpară în ultimul moment.

— O să fim omorâți, se răsti Darby.

Gray băgă în viteză şi intră cu roata din dreapta pe trotuar. Acum ieşiseră din circulație. Maşina era parcată într-un spațiu interzis, cu bara din față pe trotuar şi bara din spate cu puțin în afara traficului.

— Citeşte mai departe, spuse el, tot răstit.

În jurul lui 28 septembrie sau chiar pe 28, Morgan se afla în biroul lui Wakefield. Avea două dosare şi multe documente care nu erau legate de cazul „pelican". Wakefield vorbea la telefon. Ca de obicei, secretarele intrau şi ieşeau. Biroul era întotdeauna într-o continuă agitație. Aşteptă câteva minute ca Wakefield să termine convorbirea telefonică, dar aceasta se lungea. În cele din urmă, după un sfert de oră de aşteptare, Morgan îşi luă dosarele şi documentele de pe biroul în dezordine al lui Wakefield şi plecă. Se duse în biroul lui de la celălalt capăt al clădirii şi începu să lucreze. Era pe la două după-amiaza. Vrând să ia unul din dosare, găsi o notă scrisă de mână deasupra teancului de documente cu care abia venise în birou. O luase din greşeală de pe biroul lui Wakefield. Şi o citi. Apoi o citi din nou. Se uită la telefon. Linia lui Wakefield era tot ocupată. La depoziție era anexată şi o copie a notei.

— Citeşte nota, se răsti Gray.

— Nu am terminat depoziția, răspunse ea cu acelaşi ton.

Nu avea nici un rost să se certe. Ea avea o gândire de avocat. Era vorba de un document juridic şi îl va citi aşa cum cereau regulile.

Morgan fu uluit de notă. Dar imediat se îngrozi. Ieşi din biroul lui, se duse în hol, la cel mai apropiat xerox, şi o copie. Se întoarse şi puse originalul în aceeaşi poziție, sub dosarele de pe birou. Va jura că nu a văzut-o.

Nota conținea două paragrafe scrise de mână pe hârtia folosită pentru corespondența internă la White şi Blazevich. Era de la domnul Velmano, Marty Velmano, unul dintre partenerii principali. Purta data de 28 septembrie şi era adresată lui Wakefield:

Sims, Informează clientul că cercetarea e completă. Curtea va fi mai îngăduitoare dacă Rosenberg e îndepărtat. A doua retragere e puțin mai neobişnuită. Einstein a găsit ceva în legătură cu Jensen. Bineînțeles, băiatul are câteva probleme din acelea.

Informează mai departe că pelicanul va sosi peste patru ani, luând în considerare alți factori.

Nota nu era semnată.

Gray râdea şi se încrunta în acelaşi timp. Ținea gura întredeschisă. Ea citea ceva mai repede.

Marty Velmano era un rechin nemilos, care lucra optsprezece ore pe zi şi se simțea inutil dacă nu sângera cineva în preajma lui. Era sufletul şi inima firmei White şi Blazevich. Pentru oamenii la putere din Washington, era un administrator dur, care avea o mulțime de bani. Lua masa cu congresmeni şi juca golf cu membri ai cabinetului, iar în spatele uşilor biroului său tăia gâtlejuri.

Einstein era porecla lui Nathaniel Jones, un jurist dement şi genial, pe care firma îl ținea încuiat în mica lui bibliotecă de la etajul şase. Citea toate procesele de la Curtea Supremă, de la cele unsprezece curți federale de apel şi de la curțile supreme ale celor cincizeci de state. Morgan nu-l întâlnise niciodată pe Einstein. La firmă, oamenii nu se prea vedeau unii cu alții.

Morgan împături copia notei şi o puse în sertarul biroului. Peste zece minute, Wakefield dădu buzna în biroul lui, foarte tulburat şi palid. Răscoliră biroul şi găsiră nota. Wakefield era furios, ceea ce nu era ceva neobişnuit. Îl întrebă pe Morgan dacă citise nota. Nu, spusese el. Evident, o luase din greşeală. Şi ce-i cu asta? Wakefield era furios. Îi ținu lui Morgan o predică despre caracterul sacru al biroului cuiva. Un idiot furios care făcea reproşuri şi dădea explicații, în cele din urmă, îşi dădu seama că reacția era prea violentă, încercă să se liniştească, dar prima impresie conta. Plecă din birou cu nota.

Morgan ascunse copia într-o carte de drept din biblioteca de la etajul nouă. Era şocat de criza de paranoia şi de isteria lui Wakefield. Înainte de a pleca acasă, îşi aranjă lucrurile şi hârtiile în birou şi pe rafturi într-o anumită ordine. În dimineața următoare, le verifică. Cineva umblase în timpul nopții în biroul lui.

Morgan deveni foarte atent. Peste două zile, găsi o şurubelniță mică în spatele unei cărți de pe raftul lui. Apoi o bucățică de bandă neagră în coşul de gunoi. Presupunea că era urmărit şi că telefoanele au microfoane. Surprinse priviri bănuitoare din partea lui Wakefield. Îl văzu pe Velmano în biroul lui Wakefield mai des ca de obicei.

Apoi, judecătorii Rosenberg şi Jensen fură omorâți. Pentru el, nu era nici un dubiu că e opera lui Mattiece şi a complicilor lui. Nota nu pomenea de Mattiece, dar se referea la un „client". Wakefield nu avea alți clienți. Şi nici un alt client nu avea atât de câştigat, dacă se schimba Curtea, cât avea Mattiece.

Ultimul paragraf al depoziției era înspăimântător. După asasinate, Morgan simți că e urmărit în două rânduri. I se luase cazul „pelican". I se dăduse mai mult de lucru, mai multe ore, i se cerea mai mult. Se temea că va fi ucis. Dacă omorâseră doi judecători de la Curtea Supremă, vor omorî şi un avocat minor.

Semnase depoziția sub jurământ, în fața lui Emily Stanford, notar public. Adresa ei era bătută la maşină, sub semnătură.

— Stai liniştită. Vin imediat, spuse Gray deschizând portiera şi ieşind din maşină. Traversă Strada E printre maşini. Lângă o brutărie, era un telefon public.

Formă numărul lui Keen şi privi maşina închiriată, parcată la întâmplare.

— Smith, sunt eu, Gray. Ascultă cu atenție şi fă ce îți spun. Am încă o sursă cu privire la cazul „pelican". E foarte important, Smith, şi am nevoie de tine şi de Krauthammer în biroul lui Feldman, peste un sfert de oră.

— Ce s-a întâmplat?

— Garcia a lăsat un mesaj de adio. Mai ne oprim undeva şi venim.

— Venim"? Vine şi fata?

— Da. Du un televizor şi un video în sala de conferințe. Cred că Garcia vrea să ne spună ceva.

— Ai o casetă?

— Da. Peste un sfert de oră.
— Eşti în siguranță?
— Aşa cred. Sunt nervos ca dracu', Smith.
Închise telefonul şi fugi la maşină.
Doamna Stanford ținea un notariat pe strada Vermont. Tocmai ştergea de praf rafturile când intrară Darby şi Gray. Se grăbeau.
— Sunteți doamna Emily Stanford? întrebă el.
— Da. De ce?
El îi arătă ultima pagină din depoziție.
— Dumneavoastră ați legalizat asta?
— Cine sunteți?
— Gray Grantham, de la Washington Post. E semnătura dumneavoastră?
— Da. Eu am legalizat hârtia.
Darby îi arătă fotografia lui Garcia, acum Morgan.
— Acesta e bărbatul care a semnat depoziția? întrebă ea.
— E Curtis Morgan, da. El e.
— Mulțumesc, spuse Gray.
— A murit, nu-i aşa? întrebă doamna Stanford. Am văzut în ziar.
— Da, a murit, spuse Gray. Ați citit cumva depoziția?
— Nu. Am fost doar martoră când a semnat-o. Dar ştiam eu că ceva nu e în ordine.
— Mulțumesc, doamnă Stanford.
Plecară la fel de repede cum veniseră.
Slăbănogul îşi ascunsese fruntea strălucitoare sub o pălărie veche. Pantalonii erau numai zdrențe, iar pantofii scâlciați. Stătea în față la Post, în vechiul lui fotoliu rulant, şi ținea în mână o hârtie pe care scria că e ÎNFOMETAT ŞI FĂRĂ CĂMIN. Îşi rostogolea capul de pe un umăr pe celălalt, ca şi cum nu l-ar mai fi ajutat muşchii gâtului, din cauza foamei. Avea în poală un castron de carton cu câțiva dolari şi ceva mărunțiş, dar erau banii lui. Poate ar fi câştigat mai bine dacă ar fi fost orb.

Arăta jalnic, cum stătea acolo, ca o legumă, rotindu-şi capul, cu ochelarii verzi de Kermit Broscoiul pe nas. Supraveghea fiecare mişcare de pe stradă.

Văzu maşina care venise în viteză de după colț şi parcase în loc nepermis. Bărbatul şi femeia coborâră precipitat şi se îndreptară în fugă spre clădirea ziarului. Avea o armă sub haina zdrențuită, dar se mişcau prea repede. Şi erau prea mulți oameni pe trotuar. Intrară.

Aşteptă un minut, apoi plecă în fotoliul lui rulant.

Smith Keen se plimba fără astâmpăr prin fața uşii biroului lui Feldman, iar secretara îl privea. Îi văzu venind în grabă printre şirurile de birouri. Gray o conducea ținând-o de mână. Era frumoasă, dar o va privi mai târziu. Aveau răsuflarea tăiată.

— Smith Keen, ea e Darby Shaw, spuse Gray între două gâfâituri.

Îşi dădură mâinile.

— Bună, spuse ea, uitându-se în jur, la uriaşa sală a redactorilor.

— Îmi face plăcere, Darby. Din câte am auzit, eşti o femeie remarcabilă.

— Aşa e, spuse Grantham. Vorbim mai târziu.

— Veniți, spuse Keen, şi ieşiră. Feldman vrea să folosim sala de conferințe.

O luară prin camera redactorilor şi intrară într-o încăpere luxoasă, cu o masă lungă în mijloc. Era plină de oameni care vorbeau, dar care tăcură imediat, la intrarea lor. Feldman închise uşa.

Întinse fetei mâna.

— Sunt Jackson Feldman, redactor-şef adjunct, iar tu cred că eşti Darby.

— Cine altcineva? spuse Gray, încă suflând greu.

Feldman nu-l băgă în seamă şi privi în jurul mesei. Îi arătă pe rând:

— El e Howard Krauthammer, redactor-şef; Ernie DeBasio, redactor-şef adjunct la secția externă; Elliot Cohen, redactor-

şef adjunct la secția internă şi Vince Litsky, consilierul nostru juridic.

Ea dădu din cap, politicoasă, spre fiecare şi uită numele tuturor, de îndată ce le auzi. Aveau cu toții cel puțin cincizeci de ani, toți în cămaşă, toți foarte îngrijorați. Tensiunea plutea în aer.

— Dă-mi caseta, spuse Gray.

Ea o scoase din geantă şi i-o dădu. Televizorul şi aparatul video erau într-un colț al sălii, pe un suport cu rotile. Puse caseta în aparat.

— Am pus mâna pe ea acum douăzeci de minute, deci nu am văzut-o.

Darby se aşeză într-un scaun de lângă perete. Bărbații se apropiară de ecran şi aşteptară.

Pe un ecran negru apăru data: 12 octombrie. Apoi Curtis Morgan, stând la masa din bucătărie. Ținea în mână o telecomandă cu care, evident, pornise camera.

„Mă numesc Curtis Morgan şi, din moment ce priviți aceste imagini, înseamnă că am murit."

A dracului introducere! Bărbații se strâmbară şi se apropiară şi mai mult.

„Azi e 12 octombrie şi înregistrez caseta la mine acasă. Sunt singur. Soția mea e la doctor. Eu ar trebui să fiu la lucru, dar am anunțat că sunt bolnav. Soția mea nu ştie nimic despre toate astea. Nu am spus nimănui. Dar, din moment ce vedeți aceste imagini, înseamnă că ați citit-o. (Ridică depoziția) E o depoziție pe care am semnat-o şi am de gând să o las împreună cu această casetă într-un seif la o bancă din centru. Voi citi întâi depoziția, apoi voi vorbi şi despre alte lucruri."

— Avem depoziția, spuse repede Gray. Stătea în picioare, lângă zidul de lângă Darby.

Nimeni nu se uită la el. Toți țineau ochii ațintiți pe ecran.

Morgan citi rar depoziția. Ochii lui se ridicau de pe foi spre cameră şi invers, înainte şi înapoi. Îi luă zece minute. De câte ori auzea cuvântul pelican, Darby închidea ochii şi scutura

încet capul. Ajunseseră şi aici. Era un vis urât. Încercă să asculte.

Când termină depoziția, Morgan o puse pe masă şi se uită prin nişte însemnări. Era în largul lui şi calm. Fiind acasă, nu purta cravată. Doar o cămaşă albă, cu guler apretat. White şi Blazevich nu era un loc ideal unde să munceşti, spunea el, dar majoritatea celor patru sute de avocați erau cinstiți şi probabil că nu ştiau nimic de Mattiece. De altfel, se îndoia că în afară de Wakefield, Velmano şi Einstein mai era cineva amestecat în conspirație. Mai era un anume Jarreld Schwabe, un personaj destul de sinistru ca să fie amestecat, dar Morgan nu avea nici o dovadă. (Darby îşi amintea bine de el.) O fostă secretară plecase brusc de la firmă, cu câteva zile înaintea asasinatelor. Se numea Minam LaRue şi lucrase la secția petrol şi gaze timp de optsprezece ani. S-ar putea ca ea să ştie ceva. Locuieşte în Falls Church. Altă secretară, al cărei nume nu-l va divulga, îi spusese că auzise o conversație între Wakefield şi Velmano, care se întrebau dacă el, Morgan, mai e de încredere. Dar ascultase doar frânturi din convorbire. După ce găsiseră nota pe biroul lui, începuseră să-şi schimbe atitudinea față de el. Mai ales Schwabe şi Wakefield. Era ca şi cum ar fi vrut să-l dea de toți pereții şi să-l amenințe cu moartea dacă vorbea despre notă, dar nu puteau să o facă, deoarece nu erau siguri că o citise. Şi se temeau să facă prea mare tărăboi în legătură cu asta. Dar el o văzuse, iar ei erau aproape siguri de acest lucru. Şi dacă puneau la cale uciderea lui Rosenberg şi a lui Jensen, ei bine, el era o persoană neimportantă. Putea fi repede înlocuit.

Litsky, avocatul, dădu neîncrezător din cap. Începuseră să amorțească şi se mişcară puțin în scaune.

De două ori, Morgan fusese urmărit. Odată, în timpul pauzei de prânz, văzuse un bărbat care îl urmărea. Vorbi puțin despre familia lui, apoi începu să divagheze. Era limpede că nu mai avea lucruri importante de spus.

Gray înmânã depoziția şi nota lui Feldman, care o citi şi i-o dădu lui Krauthammer, care o transmise mai departe.

Morgan termină cu un adio care îi îngheță: „Nu ştiu cine va vedea această casetă. Voi fi mort, deci oricum nu contează. Sper că veți folosi totul pentru a-l încolți pe Mattiece şi pe nelegiuiții lui avocați. Dar dacă aceşti avocați mârşavi văd caseta, atunci pot să se ducă cu toți la dracu'."

Gray scoase caseta. Îşi frecă mâinile şi zâmbi.

— Ei bine, domnilor, sunt suficiente aceste probe, sau mai vreți şi altele?

— Îi cunosc pe tipii ăştia, spuse Litsky năucit. Am jucat tenis cu Wakefield, acum un an.

Feldman se ridică şi se plimbă agitat.

— Cum l-ai găsit pe Morgan?

— E o poveste lungă, spuse Gray.

— Fă-mi un rezumat.

— Am găsit un student la drept în Georgetown care a lucrat vara trecută la White şi Blazevich. L-a identificat pe Morgan după o fotografie.

— De unde aveai fotografia? întrebă Litsky.

— Nu întreba. Nu face parte din articol.

— Eu zic să publicăm articolul, spuse tare Krauthammer.

— Să-l publicăm, spuse Elliot Cohen.

— Cum ai aflat că a murit? întrebă Feldman.

— Darby s-a dus la White şi Blazevich ieri. Ei i-au spus.

— Unde erau caseta şi depoziția?

— Într-un seif la First Columbia. Soția lui Morgan mi-a dat cheia azi-dimineață, la cinci. Nu am făcut nimic rău. Referatul „pelican" e acum verificat cu altă sursă de informații, independentă.

— Publicați materialul, spuse Ernie DeBasio. Puneți-i cel mai mare titlu de la NIXON DEMISIONEAZĂ Încoace.

Feldman se opri lângă Smith Keen. Cei doi prieteni se uitară atenți unul la celălalt.

— Publicați-l, spuse Keen.

Se întoarse spre avocat.

— Vince?

— E legal, fără îndoială. Dar aş vrea să văd materialul înainte.

— Cât timp îți ia ca să-l scrii? îl întrebă redactorul pe Gray.

— Partea cu referatul e deja schițată. Pot să o termin într-o oră sau două. Încă două ore îmi trebuie pentru Morgan. Cel mult trei.

Feldman nu mai zâmbise din clipa când dăduse mâna cu Darby. Se duse în cealaltă parte a sălii şi se postă în fața lui Gray.

— Dar dacă înregistrarea asta e o farsă?

— O farsă? Au murit oameni, Jackson. Am văzut-o pe soția lui. E o văduvă adevărată, vie. Ziarul nostru a publicat un articol despre moartea lui. El e mort. Chiar şi firma la care lucra confirmă acest lucru. Şi pe casetă el vorbeşte despre moarte. Ştiu că e el. Am vorbit şi cu notarul care a fost martor la semnarea depoziției. L-a identificat.

Gray vorbea tot mai tare şi se uita în jur.

— Tot ce a spus el se verifică. Totul. Mattiece, procesul, asasinatele. Şi o avem şi pe Darby, care a scris referatul. Şi mai sunt şi alți martori, iar ea a fost urmărită prin toată țara. Nu e nici o fisură, Jackson, e un material bun.

În sfârşit, zâmbi.

— E mai mult decât atât. Scrie-l până la două. Acum e ora unsprezece. Folosiți sala de conferințe şi închideți uşa. Feldman se plimba din nou. Ne întâlnim aici fix la două şi vom citi schița. Nici o vorbă în plus!

Bărbații se ridicară şi ieşiră unul după altul, nu înainte ca fiecare să dea mâna cu Darby Shaw. Nu ştiau dacă să o felicite, să-i mulțumească sau să-i spună altceva, de aceea doar zâmbeau şi-i strângeau mâna. Ea stătea pe un scaun.

Când rămaseră singuri, Gray se aşeză lingă ea şi se luară de mână. Aveau la dispoziție toată sala de conferințe. Scaunele erau perfect aranjate în jurul mesei. Pereții erau albi, încăperea era luminată fluorescent şi avea două ferestre înguste.

— Cum te simți? întrebă el.

— Nu ştiu. Cred că am ajuns la capătul drumului. Am reuşit.

— Nu pari prea fericită.

— Am trăit şi vremuri mai fericite. Sunt bucuroasă pentru tine.

El o privi.

— De ce eşti bucuroasă pentru mine?

— Ai adunat toate elementele şi mâine apare articolul. Parcă văd scris pe el Pulitzer.

— Nu m-am gândit la asta.

— Mincinosule!

— Bine, poate m-am gândit o dată. Dar de când ai ieşit azi din lift şi mi-ai spus că Garcia a murit nu mi-a mai stat capul la Pulitzer.

— Nu e drept. Eu am făcut toată treaba. Mi-am spart capul şi mi-am rupt picioarele şi tu ai să te bucuri de toată gloria.

— Voi fi bucuros să te citez. Voi arăta că tu ai scris referatul. Poza ta va apărea în pagina întâi, alături de a lui Rosenberg, Jensen, Mattiece, a Preşedintelui, a lui Verheek şi.

— Thomas? O să apară şi poza lui alături de articol?

— Depinde de Feldman. El e redactorul-şef.

Ea se gândi şi nu spuse nimic.

— Ei bine, domnişoară Shaw, am trei ore ca să scriu cel mai formidabil articol din cariera mea. Un articol care va zgudui lumea. S-ar putea să dărâme chiar un preşedinte. Un articol care aduce lumină în cazul unor crime. Un articol care mă va face bogat şi celebru.

— Mai bine lasă-mă pe mine să-l scriu.

— Ai să vrei? Sunt obosit.

— Adu-ți însemnările. Şi nişte cafea.

Închiseră uşa şi eliberară masa. Un asistent aduse un computer şi o imprimantă. Îl trimiseră şi după cafea. Şi nişte fructe. Împărțiră articolul în secțiuni, începând cu asasinatele, apoi cu procesul pelicanului din Louisiana de Sud, Mattiece şi legăturile lui cu Preşedintele, referatul şi ravagiile pe care le provocase, Callahan, Verheek, Curtis

Morgan şi moartea lui, apoi White şi Blazevich şi Wakefield, Velmano şi Einstein. Darby prefera să scrie de mână. Ea se rezumă la proces, la referat şi la ceea ce se ştia despre Mattiece. Gray se ocupă de restul problemelor. Îşi făcu însemnări la maşină.

Darby era un model de organizare, îşi aranjase însemnările în ordine pe masă şi aşternea cuvintele cu grijă pe hârtie. El era ca un vulcan: arunca hârtii pe podea, vorbea cu computerul, imprima fără să se gândească paragrafe care, odată puse pe hârtie, erau imediat îndepărtate. Ea îi spunea mereu să tacă. Aici nu suntem la biblioteca de drept, îi explică el. E redacția unui ziar. Trebuie să poți să lucrezi cu câte un receptor la fiecare ureche, în timp ce cineva țipă la tine.

La douăsprezece şi jumătate, Smith Keen le trimise de mâncare. Darby mâncă un sandviş rece şi se uită la circulația de jos, din stradă. Gray se uita prin rapoartele din timpul campaniei electorale.

Îl văzu. Se sprijinea de zidul unei clădiri de peste drum şi nu l-ar fi bănuit dacă nu l-ar fi văzut cu o oră mai devreme în aceeaşi poziție la hotelul Madison. Bea ceva dintr-un pahar de plastic şi supraveghea intrarea principală la Post. Avea o şapcă albă, jachetă de dril şi jeans. Nu trecuse de treizeci de ani. Şi stătea acolo, uitându-se peste drum. Ciuguli din sandviş şi-l urmări timp de zece minute. El tot bea din pahar şi nu se mişca.

— Gray, vino aici, te rog.

— Ce este?

El veni şi-i arătă omul cu şapcă albă.

— Priveşte-l atent, spuse ea. Ce face?

— Bea ceva, poate cafea. Se sprijină de zidul clădirii şi se uită spre clădirea asta.

— Cum e îmbrăcat?

— Dril din cap până în picioare şi şapcă albă. Şi cizme în picioare. Ce-i cu asta?

— L-am văzut acum o oră stând lângă hotel. Era ascuns de cabina telefonică, dar ştiu că era el. Acum e aici.

— Şi?

— De cel puțin o oră se învârte pe aici, fără să facă altceva decât să supravegheze clădirea.

Gray dădu din cap. Nu era timpul potrivit pentru un comentariu deştept. Tipul părea suspect şi ea era îngrijorată. Se împlineau două săptămâni de când era urmărită, de la New Orleans la New York şi acum poate şi la Washington, şi ştia mai bine ca el cum e când eşti urmărit.

— Ce părere ai, Darby?

— Dă-mi un motiv suficient ca omul ăla, care – evident – nu e un vagabond, să facă ce face.

Omul privi la ceas şi plecă încet pe trotuar. Darby se uită la ceas.

— E unu fix, spuse ea. Hai să ne uităm la fiecare sfert de oră, bine?

— Bine. Dar nu cred că e ceva, spuse el, încercând să o liniştească, fără succes. Ea se aşeză la masă şi se uită peste însemnări.

El o privi şi se întoarse încet la computer.

Gray bătu furios în taste timp de un sfert de oră, apoi se înapoie la fereastră. Darby îl privi atent.

— Nu-l văd, spuse el.

Îl văzu la unu şi jumătate.

— Darby! spuse el, arătând spre locul unde îl văzuse ea prima oară. Privi şi ea pe fereastră la omul care acum avea o şapcă neagră. Purta un hanorac verde-închis şi nu se mai uita spre Post. Îşi privea cizmele şi, la fiecare zece secunde, fixa intrarea. Asta îl făcea şi mai suspect, dar era parțial ascuns de un camion cu marfă. Nu mai avea paharul de plastic în mână. Îşi aprinse o țigară. Se uită spre Post, apoi pe trotuarul din fața clădirii.

— De ce am un nod în stomac? întrebă Darby.

— Cum se poate să te fi urmărit? E imposibil.

— Ştiau că sunt la New York. Atunci părea imposibil.

— Poate că mă urmăresc pe mine. Mi s-a spus că sunt urmărit. Asta face tipul. De unde să ştie că tu eşti aici? Pe mine mă urmăreşte fantele.

— Poate, spuse ea moale.

— L-ai mai văzut până acum?

— Tipii ăştia nu se prezintă.

— Ascultă, încă treizeci de minute şi or să vină cu cuțitele să ne taie articolul. Hai să-l terminăm, pe urmă putem să ne uităm la filfizonul ăla.

Se întoarseră la treaba lor. La unu patruzeci şi cinci, ea se uită din nou pe fereastră – omul plecase. Imprimanta scotea prima ciornă şi ea începu să o corecteze.

Redactorii o citiră cu creioanele în mână. Litsky, avocatul, o parcurse numai de plăcere. Părea să-i facă mai multă plăcere decât celorlalți.

Era un articol lung şi Feldman tăia ca un chirurg. Smith Keen mâzgălea pe margini. Krauthammer aprecia calitatea materialului.

Îl citiră încet şi în tăcere. Gray îl corectă din nou. Darby era la fereastră. Fantele se întorsese. Acum era îmbrăcat într-un blazer bleumarin, cu jeans. Era înnorat şi cam 15°C şi el avea din nou un pahar în mână. Îl ținea în căuşul palmelor, ca să nu se răcească. Bău puțin, se uită spre Post, privi strada şi iar bău. Stătea în fața altei clădiri şi, fix la două şi un sfert, începu să privească spre nord, de-a lungul Străzii 15.

O maşină se opri în dreptul lui. Uşa din spate se deschise şi iată-l! Maşina acceleră şi plecă, iar el privi în jur. Şchiopătând uşor, Butucul se îndreptă ca din întâmplare spre bărbatul cu şapca neagră. Vorbiră câteva secunde, apoi Butucul porni spre intersecția Străzii L cu Strada 15. Fantele rămase pe loc.

Darby se uită în sală. Erau cu toții cufundați în lectură. Butucul nu se mai vedea, aşa că nu putea să i-l arate lui Gray, care citea zâmbind. Nu, nu îl aşteptau pe reporter. Pe ea o aşteptau.

Şi probabil că erau disperați. Stăteau în stradă, sperând să se întâmple vreo minune şi fata să iasă din clădire, ca ei s-o

poată lichida. Erau speriați. Ea era înăuntru, spunea tot ce ştia şi făcea copii ale referatului „pelican". Mâine dimineață totul se va termina. Trebuia s-o oprească într-un fel. Aşa li se ordonase.

Darby nu se simțea deloc în siguranță, deşi încăperea era plină de bărbați.

Feldman termină ultimul. Îi dădu exemplarul său, lui Gray.

— Nişte fleacuri. O să-ți ia o oră. Hai să dăm telefoanele alea.

— Numai trei, spuse Gray. Casa Albă, FBI şi White şi Blazevich.

— L-ai numit numai pe Sims Wakefield de la firmă. De ce? întrebă Krauthammer.

— Morgan l-a acuzat cel mai mult.

— Dar nota venea de la Velmano. Cred că ar trebui pomenit şi el.

— Sunt de acord, spuse Smith Keen.

— Şi eu, zise DeBasio.

— Am trecut şi numele lui, spuse Feldman. Mai târziu îl vom pomeni şi pe Einstein. Aşteaptă până la patru jumătate-cinci înainte de a suna la Casa Albă şi la White şi Blazevich. Dacă o faci mai devreme, s-ar putea să-şi piardă mințile şi să alerge la Curte.

— Sunt de acord, spuse Litsky, avocatul. Nu pot să-l oprească, dar pot să încerce. Eu aş aştepta până la cinci; după aceea i-aş suna.

— Bine, spuse Gray. Până la trei şi jumătate îl refac. Pe urmă, sun la FBI, să vedem ce zic. Apoi la Casa Albă şi la White şi Blazevich la sfârşit.

Feldman ajunsese aproape de uşă.

— Ne întâlnim tot aici la trei şi jumătate. Stai lângă telefon.

Când sala se goli din nou, Darby încuie uşa şi arătă spre fereastră.

— Ți-am povestit de Butuc?

— Nu mai spune!

Se uitară în stradă.

— Mă tem că da. S-a întâlnit cu prietenul nostru şi a dispărut. El era, sunt sigură.

— Cred că nu sunt în cauză.

— Nu eşti. Tare aş vrea să scap de aici.

— O să ne gândim la o soluție. O să anunț paza noastră. Vrei să-i spun lui Feldman?

— Nu. Încă nu.

— Cunosc vreo câțiva polițişti.

— Minunat. Şi or să vină să-i cotonogească.

— Polițiştii pe care-i ştiu eu, da.

— Nu pot să se ia de ei. Ce au făcut?

— Pun la cale o crimă.

— În clădirea asta suntem în siguranță?

Gray se gândi o clipă.

— Hai să-i spun lui Feldman. O să pună doi paznici la uşa sălii.

— Bine.

Feldman aprobă a doua ciornă la trei şi jumătate şi Gray avu permisiunea să sune la FBI. În sala de conferințe fură aduse patru telefoane şi se puse în priză magnetofonul. Feldman, Smith Keen şi Krauthammer ascultau la derivații.

Gray îl sună pe Phil Norvell, o bună cunoştință şi, uneori, una din sursele lui de informații dacă aveau cumva aşa ceva la Birou. Norvell răspunse la numărul lui personal.

— Phil, aici e Gray Grantham, de la Post.

— Ştiu de unde eşti, Gray.

— Să ştii că înregistrez.

— Cred că e ceva serios. Ce s-a întâmplat?

— Mâine dimineață apare un articol care detaliază o conspirație care a dus la asasinarea lui Rosenberg şi Jensen. Dăm numele lui Victor Mattiece, afacerist cu petrol, şi numele a doi dintre avocații lui, de aici, din oraş. Îl menționăm şi pe Verheek, nu în calitate de conspirator, desigur. Credem că FBI ştia mai de mult de Mattiece, dar a refuzat să facă cercetări, la cererea Casei Albe. Voiam să vă dăm şansa să comentați faptele.

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Phil, eşti acolo?

— Da, aşa cred.

— Ai ceva de spus?

— Sunt sigur că vom avea ceva de spus, dar o să te sun eu.

— În curând vom imprima, deci grăbeşte-te.

— Asta-i o lovitură pe la spate, Gray. Poți să mai aştepți o zi?

— Nici gând.

Norvell făcu o pauză.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu domnul Voyles şi te sun eu.

— Mulțumesc.

— Eu îți mulțumesc, Gray. E minunat, domnul Voyles va fi emoționat.

— Aşteptăm.

Gray apăsă pe un buton şi eliberă linia.

Keen opri magnetofonul.

Aşteptă opt minute şi Voyles însuşi îi sună. Insistă să vorbească cu Jackson Feldman. Magnetofonul fu pornit din nou.

— Domnule Voyles, spuse Feldman cu căldură.

Cei doi se întâlniseră de multe ori, deci „domnule" nu era necesar.

— Spune-mi Denton, fir-ar să fie. Ascultă, Jackson, ce are reporterul tău? E o nebunie. Vă sinucideți. Am făcut investigații asupra lui Mattiece, le continuăm şi acum, e prea devreme să-l atacăm. Deci, ce are reporterul tău la mână?

— Numele de Darby Shaw îți spune ceva? îl întrebă Feldman rânjind spre ea. Darby stătea lângă perete.

Voyles răspunse greu.

— Da, zise el simplu.

— Băiatul a pus mâna pe referat, Denton, iar eu stau aici şi mă uit la Darby Shaw.

— Mă temeam că a murit.

— Nu. E foarte vie. Ea şi cu Grantham au găsit confirmarea din altă sursă a faptelor expuse în referat. E un articol lung,

Denton.

Voyles răsuflă adânc şi aruncă prosopul în ring.

— Îl urmărim pe Mattiece ca suspect, spuse el.

— Înregistrăm, Denton, fii atent.

— Trebuie să stăm de vorbă. De la om la om, vreau să spun. S-ar putea să am unele amănunte din interior.

— Eşti binevenit aici.

— Vin. Sunt acolo în douăzeci de minute.

Redactorii erau teribil de amuzaţi de ideea că marele F. Denton Voyles va sări în limuzina lui şi va da fuga la Post. Ani de zile îl urmăriseră şi ştiau că e maestru în micşorarea pierderilor. Ura presa. Dorința lui de a veni pe propriul lor teren şi în condițiile impuse de ei nu putea să însemne decât un lucru – va arăta cu degetul spre altcineva. Şi acel altcineva era, probabil, Casa Albă.

Darby nu dorea să-l întâlnească. Nu se gândea decât cum să fugă. Ar putea să le spună de bărbatul cu şapcă neagră, dar acesta va dispărea într-o jumătate de oră. Şi ce putea să facă FBI? Întâi să-l prindă – şi pe urmă? Să-l acuze că pierde timpul pe stradă şi că pune la cale o ambuscadă? Să-l tortureze şi să-l facă să spună tot? Probabil că nu o vor crede.

Nu dorea să aibă de-a face cu FBI. Nu dorea protecția lor. Era pe cale să plece şi nimeni nu va şti unde. Poate doar Gray. Poate nici el.

El formă numărul Casei Albe şi luară cu toții derivațiile. Keen porni magnetofonul.

— Cu Fletcher Coal, vă rog. Sunt Gray Grantbam, de la Washington Post şi e vorba de ceva urgent.

Aşteptă.

— De ce Coal? întrebă Kenn.

— Totul trebuie să primească aprobarea lui, spuse Gray acoperind receptorul cu mâna.

— Cine spune asta?

— Un informator.

Secretara reveni cu mesajul că domnul Coal vine imediat. Să aştepte puțin. Gray zâmbi. Adrenalina îi circula prin vene.

În sfârşit:

— Fletcher Coal.

— Domnule Coal, sunt Gray Grantham, de la Post. Înregistrez convorbirea, mă înțelegeți?

— Da.

— E adevărat că ați dat o directivă la Casa Albă ca tot personalul, cu excepția Preşedintelui, să ceară aprobarea dumneavoastră pentru a face orice comunicare presei?

— Nu e deloc adevărat. Toate aceste probleme sunt în grija purtătorului de cuvânt.

— Înțeleg. Mâine dimineață va apărea un articol care, pe scurt, expune faptele din referatul „pelican". Vă este cunoscut acest referat?

Răspunse cu greutate.

— Da, îl cunosc.

— Avem confirmarea că domnul Mattiece a contribuit cu peste patru milioane de dolari la campania Preşedintelui, acum trei ani.

— Patru milioane două sute de mii, pe căi legale.

— De asemenea, noi credem că a intervenit Casa Albă şi a încercat să oprească investigarea de către FBI a domnului Mattiece şi dorim comentariul dumneavoastră.

— Este ceva ce credeți sau e ceva ce aveți intenția să publicați?

— Încercăm să obținem acum confirmarea.

— Şi cine credeți că va confirma aşa ceva?

— Avem sursele noastre, domnule Coal.

— Într-adevăr. Casa Albă neagă cu hotărâre orice amestec în cursul investigațiilor. Preşedintele a cerut să fie informat asupra stadiului tuturor investigațiilor după moartea tragică a judecătorilor Rosenberg şi Jensen, dar nu a existat nici un amestec direct sau indirect din partea Casei Albe în nici un asemenea aspect al cercetărilor. Ați fost greşit informați.

— Preşedintele îl consideră pe domnul Mattiece prieten?

— Nu. S-au întâlnit o singură dată şi, aşa cum am spus, domnul Mattiece a avut o contribuție importantă în bani, dar

nu ca prieten al Preşedintelui.

— A fost suma cea mai mare, nu-i aşa?

— Nu pot să confirm acest lucru.

— Mai aveți vreun comentariu?

— Nu. Sunt sigur că purtătorul de cuvânt va vorbi despre asta mâine dimineață.

Închiseră şi Keen opri magnetofonul. Feldman era în picioare şi-şi freca mâinile.

— Aş da leafa pe un an să fiu acum la Casa Albă, spuse el.

— E calm, nu-i aşa? spuse Gray cu admirație.

— Da, dar fundul lui calm e acum scufundat în apă care fierbe!

Pentru un om obişnuit să meargă fără nici o grijă şi să-i vadă pe toți dându-se la o parte din fața sa, era greu să vină respectuos, cu pălăria în mână şi să ceară o întâlnire. Se strecură cit putea de umil prin sala redactorilor, împreună cu K. O. Lewis şi doi agenți. Purta obişnuitul său trenci, cu cordonul legat strâns pe trupul îndesat şi scund. Nu era violent, dar felul de a fi şi mersul lui nu lăsau nici o îndoială asupra faptului că era obişnuit să nu țină seama de nimeni. Toți aveau costume închise la culoare; păreau un „don" mafiot şi garda lui de corp. Aglomerata sală a redactorilor fu cuprinsă de linişte pe măsură ce ei înaintau. F. Denton Voyles era o prezență, fie că se comporta umil, fie că avea o atitudine amenințătoare.

Un grup de redactori agitați, aflați pe micul coridor ce ducea la biroul lui Feldman, se dădură la o parte din calea lor. Howard Krauthammer îl cunoştea pe Voyles şi-i ieşi în întâmpinare. Îşi dădură mâinile şi schimbară câteva cuvinte în şoaptă. Feldman vorbea la telefon cu domnul Ludwig, editorul, care era în China. Smith Keen li se alătură şi dădu mâna cu Voyles şi cu Lewis. Cei doi agenți rămaseră la câțiva paşi depărtare.

Feldman deschise uşa, se uită spre sala redactorilor şi-l văzu pe Denton Voyles. Îi făcu semn să intre. K. O Lewis îl

urmă. Schimbară glumele obişnuite, până când Smith Keen închise uşa şi luară cu toții loc.

— Presupun că aveți o confirmare solidă a faptelor din referat, spuse Voyles.

— Avem, răspunse Feldman. Dar puteți citi amândoi o ciornă a articolului. Veți afla unele lucruri. Îl vom imprima peste o oră şi reporterul, domnul Grantham, vrea să vă dea posibilitatea să vă spuneți părerea.

— Apreciez lucrul ăsta.

Feldman luă un exemplar al ciornei şi-l dădu lui Voyles, care îl luă delicat. Lewis se aplecă spre el şi începură să citească amândoi.

— Noi plecăm, spuse Feldman. Nu vă grăbiți.

Ieşi împreună cu Keen şi închise uşa. Agenții se apropiară mai mult.

Feldman şi Keen traversară sala redactorilor şi se duseră în sala de conferințe. Doi paznici voinici stăteau în hol. Gray şi Darby erau singuri înăuntru când intrară ei.

— Trebuie să suni la White şi Blazevich, spuse Feldman.

— Te aşteptam.

Puseră în funcțiune derivațiile. Deoarece Krauthammer nu era de față, Keen luă telefonul lui şi-l dădu lui Darby. Gray formă numărul.

— Cu Marty Velmano, vă rog, spuse Gray. Da, sunt Gray Grantham, de la Washington Post şi trebuie să vorbesc cu el. E foarte urgent.

— O clipă, vă rog, spuse secretara.

După un timp răspunse altă secretară.

— Biroul domnului Velmano.

Gray se recomandă şi-l ceru la telefon pe şeful ei.

— Are o întâlnire, spuse ea.

— Şi eu, ripostă Gray. Intră, spune-i cine sunt şi că o să-i apară poza pe pagina întâi a ziarului, la miezul nopții.

— Da, domnule.

După câteva clipe, Velmano răspunse:

— Da, ce se întâmplă?

Gray se prezentă pentru a treia oară şi-i spuse despre casetă.

— Înțeleg, spuse scurt Velmano.

— Mâine dimineață va apărea un articol despre clientul dumneavoastră, Victor Mattiece, şi despre amestecul lui în asasinatele judecătorilor Rosenberg şi Jensen.

— Minunat! Vă vom urmări în justiție următorii douăzeci de ani. Greşeşti foarte mult, prietene. Noi vom fi proprietarii ziarului Post.

— Da, domnule. Amintiți-vă că înregistrăm.

— Înregistrează ce vrei! Vei fi inculpat. Va fi splendid! Victor Mattiece va fi proprietarul ziarului Washington Post. E minunat!

Gray îşi clătină capul a neîncredere către Darby. Redactorii zâmbiră. Era aproape amuzant.

— Da, domnule. Ați auzit de cazul „pelican"? Avem o copie a referatului.

Linişte adâncă. Apoi, un mormăit îndepărtat, ca ultima suflare a unui câine pe moarte. Apoi iar linişte.

— Domnule Velmano, sunteți acolo?

— Da.

— Avem o copie a notei pe care i-ați trimis-o lui Sims Wakefield, în 28 septembrie, în care sugerați că poziția clientului dumneavoastră va fi mult îmbunătățită dacă Rosenberg şi Jensen sunt îndepărtați de la Curte. Una din sursele noastre dezvăluie că e ideea cuiva numit Einstein, care stă în biblioteca de la etajul şase, cred.

Linişte.

Gray continuă:

— Articolul e gata de imprimare, dar voiam să vă ofer şansa de a comenta faptele. Vreți să faceți vreo declarație, domnule Velmano?

— Mă doare capul.

— Bine. Altceva?

— Vei imprima nota vorbă cu vorbă?

— Da.

— Şi fotografia mea?
— Da. E o fotografie veche, de la o audiere la Senat.
— Ticălosule!
— Mulțumesc. Altceva?
— Am remarcat faptul că ai aşteptat până la cinci. Cu o oră mai devreme, aş fi putut să merg la Curte şi să opresc blestemăția asta.
— Da, domnule. Aşa mi-am făcut socoteala.
— Nemernicule!
— O. K.!
— Nu-ți pasă că distrugi nişte oameni, nu-i aşa?
Vocea lui era stinsă şi jalnică. Ce citat minunat! Gray îi spusese de două ori că înregistrează, dar Velmano era prea şocat ca să țină minte.
— Nu, domnule. Altceva?
— Spune-i lui Jackson Feldman că voi înregistra procesul mâine dimineață la nouă, de îndată ce se deschide tribunalul.
— Aşa voi face. Şi negați că ați fi scris nota?
— Bineînțeles.
— Negați existența notei?
— E un fals.
— Nu va fi nici un proces, domnule Velmano, şi cred că ştiți asta.
Linişte. Apoi:
— Ticălosule!
Se auzi cum închide telefonul, apoi veni tonul. Îşi zâmbiră neîncrezători.
— N-ai vrea să fii ziaristă, Darby? o întrebă Smith Keen.
— E amuzant, spuse ea. Dar îmi ajunge ziua de ieri. Nu, mulțumesc.
Feldman se ridică şi arătă spre magnetofon.
— Eu nu aş folosi nimic din astea.
— Dar mi-a plăcut partea cu oamenii distruşi. Şi ce facem cu amenințările cu procesul? întrebă Gray.
— Nu ai nevoie de ele, Gray. Articolul ocupă întreaga pagină întâi. Poate mai târziu.

Se auzi o bătaie în uşă. Era Krauthammer.

— Voyles vrea să te vadă, îi spuse el lui Feldman.

— Adu-l aici.

Gray se ridică repede şi Darby se duse la fereastră. Soarele dispărea şi pe stradă nu mai erau umbre. Circulația decurgea anevoios. Nici urmă de Butuc şi ai lui, dar erau acolo, fără îndoială, aşteptând în umbră, făcându-şi planul cum s-o omoare, fie din prevedere, fie din răzbunare. Gray spusese că are un plan cum să iasă din clădire fără focuri de armă, după ce se va sfârşi totul. Nu precizase nimic.

Voyles intră, împreună cu K. O. Lewis. Feldman îi prezentă lui Gray Grantham şi lui Darby Shaw. Voyles se îndreptă spre ea zâmbind şi privind-o cu respect.

— Deci dumneavoastră ați declanşat toate astea, spuse el, încercând să-şi exprime admirația. Nu-i reuşi.

Ea îl disprețui imediat.

— Cred că Mattiece, spuse ea rece.

El se întoarse şi-şi scoase trenciul.

— Putem să stăm jos? întrebă el.

Se aşezară în jurul mesei – Voyles, Lewis, Feldman, Keen, Grantham şi Krauthammer. Darby rămase la fereastră.

— Am câteva precizări pentru a fi publicate, spuse Voyles, luând o foaie de hârtie de la Lewis. Gray începu să facă însemnări.

— Întâi: am primit o copie a referatului acum două săptămâni şi am dus-o la Casa Albă în aceeaşi zi. A fost dată personal de directorul adjunct K. O. Lewis lui Fletcher Coal, care a primit-o împreună cu raportul nostru zilnic către Casa Albă. Agentul special Eric East a fost de față la întâlnire. Credeam că ridică destule probleme pentru a se face cercetări, dar nu s-a întreprins nimic timp de şase zile, până când domnul Gavin Verheek, consilierul special al directorului, a fost găsit mort la New Orleans. Atunci, FBI a început imediat o investigație amplă a lui Victor Mattiece. Peste patru sute de agenți din douăzeci şi şapte de birouri au luat parte la cercetări, însumând peste o mie o sută de ore,

interogând peste şase sute de oameni şi deplasându-se în cinci țări. În clipa de față, cercetările continuă cu toată intensitatea. Credem că Victor Mattiece este suspectul numărul unu în asasinarea judecătorilor Rosenberg şi Jensen şi încercăm să aflăm unde este.

Voyles împături hârtia şi i-o dădu lui Lewis.

— Ce veți face când îl veți găsi pe Mattiece? întrebă Grantham.

— Îl arestăm.

— Aveți mandat?

— Îl vom avea în curând.

— Aveți idee cam pe unde este?

— Sincer, nu. Încercăm să-l găsim de o săptămână, fără nici un succes.

— Casa Albă s-a amestecat în cercetările asupra lui Mattiece?

— Nu vreau să fac nici o declarație despre această problemă. De acord?

Gray se uită la redactorul-şef adjunct.

— De acord, spuse Feldman.

Voyles se uită la Feldman, apoi la Keen şi la Krauthammer, pe urmă la Grantham.

— Nu veți putea folosi nimic din ce vă voi spune, în nici o împrejurare. Înțelegeți?

Ei dădură din cap şi-l priviră atenți. Darby era şi ea atentă.

Voyles se uită bănuitor la Lewis.

— Acum douăsprezece zile, în Biroul Oval, Preşedintele Statelor Unite mi-a cerut să nu îl consider pe Victor Mattiece suspect. A folosit cuvintele „să renunț".

— A invocat vreun motiv? întrebă Grantham.

— Pe cel mai evident. A spus că ar fi foarte jenant şi foarte dăunător campaniei electorale pentru realegerea lui.

Credea că „pelicanul" nu e ceva care să merite atenție şi că, dacă ar fi fost cercetat şi ar fi aflat presa, imaginea lui politică ar fi avut de suferit.

Krauthammer asculta cu gura deschisă. Keen se uita fix la masă. Feldman sorbea fiecare cuvânt.

— Sunteți sigur? întrebă Gray.

— Am înregistrat convorbirea. Am o bandă, dar nu pot să las pe nimeni să o asculte decât dacă Preşedintele va nega totul.

Urmă o linişte adâncă şi toți îl admirară pe acest mic ticălos şi înregistrarea lui. O bandă!

Feldman îşi drese vocea.

— Ați văzut articolul. Există un decalaj între momentul când referatul a ajuns la FBI şi data când au început cercetările. Lucrul acesta trebuie explicat.

— Aveți declarația mea. Nimic altceva.

— Cine l-a omorât pe Gavin Verheek? întrebă Gray.

— Nu voi face precizări în legătură cu rezultatele cercetărilor.

— Dar ştiți?

— Bănuim. Dar asta-i tot ce vă pot spune.

Gray se uită la cei din jurul mesei. Era limpede că Voyles nu mai avea nimic de adăugat; toți se destinseră în aceeaşi clipă. Redactorii savurau clipa.

Voyles îşi lărgi cravata şi aproape zâmbi.

— Cum ați aflat voi despre Morgan, avocatul ucis?

— Nu voi face precizări în legătură cu cercetările, spuse Gray cu un zâmbet rău. Toți râseră.

— Acum ce faceți? îl întrebă Krauthammer pe Voyles.

— Îl vom căuta pe Mattiece, dar va fi greu. Nu ştim unde este. În ultimii cinci ani, şi-a petrecut mai tot timpul în Bahamas, dar are proprietăți în Mexic, Panama şi Paraguay.

Voyles se uită la Darby pentru a doua oară. Se sprijinea de perete, lângă fereastră, dar asculta tot.

— Când iese prima ediție de sub tipar? întrebă Voyles.

— Se imprimă toată noaptea, începând de la zece şi jumătate, spuse Keen.

— În ce ediție apare articolul?

— În cea de la miezul nopții. E cea mai cuprinzătoare.

— Va apărea şi fotografia lui Coal pe pagina întâi?

Keen îl privi pe Krauthammer, care se uită la Feldman.

— Cred că da. Vom specifica faptul că ați spus că referatul a fost înmânat personal lui Fletcher Coal, de asemenea, vom cita afirmația lui că Mattiece a dat Preşedintelui patru milioane două sute de mii de dolari. Da, cred că domnul Coal ar trebui să aibă o fotografie pe pagina întâi, alături de toți ceilalți.

— Şi eu cred la fel, spuse Voyles. Dacă trimit aici un om la miezul nopții, poate să ia câteva exemplare?

— Sigur, spuse Feldman. De ce?

— Pentru că vreau să-i dau personal lui Coal ziarul. Vreau să-i bat la uşă la miezul nopții, să-l prind în pijama şi să-i arunc ziarul în mutră. Apoi, să-i spun că mă voi întoarce cu o citație din partea unui tribunal şi, după aceea, cu acuzația. Şi, puțin mai târziu, cu cătuşele.

Spunea totul cu o asemenea plăcere, încât era înspăimântător.

— Îmi pare bine că nu sunteți răzbunător, spuse Gray.

Numai Smith Keen găsi că era amuzant.

— Credeți că va fi acuzat? întrebă cu nevinovăție Krauthammer.

Voyles o privi din nou pe Darby.

— El o va încasa în locul Preşedintelui. S-a oferit voluntar pentru plutonul de execuție ca să-şi salveze şeful.

Feldman se uită la ceas şi se ridică.

— Pot să vă rog ceva? întrebă Voyles.

— Sigur. Ce?

— Aş vrea să rămân câteva minute singur cu domnişoara Shaw. Bineînțeles dacă nu are nimic împotrivă.

Toți se uitară la Darby, care-şi dădu acordul cu o ridicare din umeri. Redactorii şi KO. Lewis se ridicară şi ieşiră din încăpere. Darby îl luă pe Gray de mână şi-l rugă să rămână. Se aşezară în fața lui Voyles, de cealaltă parte a mesei.

— Doream să vorbim între patru ochi, spuse Voyles, uitându-se la Gray.

— Vreau să rămână, spuse ea. Nu va publica nimic.

— Bine.

Ea i-o luă înainte.

— Dacă vreți să mă interogați, nu voi vorbi fără asistența unui avocat.

El dădu din cap.

— Nici vorbă. Mă întrebam doar ce ai să faci.

— De ce v-aş spune?

— Pentru că pot să te ajut.

— Cine l-a omorât pe Gavin?

Voyles ezită.

— Nu publici!

— Nu public, spuse Gray.

— O să-ți spun cine credem noi că l-a ucis, dar vreau să ştiu ce ai vorbit cu el înainte de a fi ucis.

— Am stat de vorbă de mai multe ori în timpul week-end-ului. Ar fi trebuit să ne întâlnim lunea trecută şi să plecăm din New Orleans.

— Când ai vorbit ultima dată cu el?

— Duminică seara.

— Şi unde era?

— În camera lui de la Hilton.

Voyles răsuflă adânc şi se uită în tavan.

— Şi ai discutat cu el despre întâlnirea de luni?

— Da.

— II mai văzuseşi înainte?

— Nu.

— Omul care l-a omorât e acelaşi cu cel pe care-l țineai de mână când a fost împuşcat în cap.

Ea se temu să întrebe şi o făcu Gray în locul ei.

— Cine era?

— Marele Khamel.

Ea se cutremură şi-şi acoperi ochii. Încercă să spună ceva, dar nu reuşi.

— E foarte derutant, spuse Gray, încercând să fie rațional.

— Da. Omul care l-a omorât pe Khamel e un agent operativ angajat de CIA. Era de față când a fost omorât Callahan şi

cred că a vorbit cu Darby.

— Rupert, spuse ea calmă.

— Bineînțeles că nu e numele lui adevărat, dar merge şi Rupert. Probabil că are vreo douăzeci de nume. Dacă e cel care cred eu, e un englez pe care te poți bizui.

— Aveți idee ce năucitoare sunt toate astea? întrebă ea.

— Îmi închipui.

— Ce căuta Rupert la New Orleans? De ce o urmărea? întrebă Gray.

— E o poveste foarte lungă şi nu o ştiu pe toată. Eu încerc să mă țin departe de CIA, credeți-mă. Am destule altele pe cap. E în legătură cu Mattiece. Acum câțiva ani, a avut nevoie de bani pentru a-şi pune în aplicare marile lui planuri. A vândut o parte din ele guvernului libian. Nu sunt sigur că era ceva legal, dar aici intră CIA în joc. Evident, ei îl urmăreau pe Mattiece şi pe libieni cu mare interes şi, când au început neînțelegerile, CIA supraveghea totul. Nu cred că îl bănuiau pe Mattiece că e amestecat în asasinarea judecătorilor de la Curtea Supremă, dar Bob Gminski a primit un exemplar al micului tău referat la câteva ore după ce noi l-am dat la Casa Albă. Fletcher Coal i l-a dat. Nu ştiu cu cine a vorbit Gminski despre „pelican", dar vorbele au ajuns la urechea cui nu trebuia şi peste douăzeci şi patru de ore domnul Callahan murea. Iar tu, draga mea, ai fost foarte, foarte norocoasă.

— Atunci de ce nu simt că am noroc? spuse ea.

— Asta nu explică prezența lui Rupert, zise Gray.

— Nu ştiu sigur, bănuiesc că Gminski l-a trimis pe Rupert să o urmărească pe Darby. Cred că, la început, Gminski s-a speriat de referat mai mult decât ceilalți. Probabil că l-a pus pe Rupert s-o urmărească în parte pentru a o supraveghea, în parte pentru a o proteja. Când a explodat maşina, domnul Mattiece a confirmat referatul. Altfel de ce ar fi vrut să-i omoare pe Callahan şi pe Darby? Am motive să cred că la New Orleans, la câteva ore după explozia maşinii, se aflau câteva zeci de oameni de la CIA – Dar de ce? întrebă Gray.

— Referatul fusese legitimizat şi Mattiece omora oameni, îşi face majoritatea afacerilor la New Orleans. Şi cred că CIA era foarte îngrijorată pentru Darby. Norocul ei. Au apărut la timp.

— Dacă CIA s-a mişcat atât de repede, voi de ce nu ați făcut-o? întrebă ea.

— Bună întrebare. Nu ştiam mai nimic despre referat şi nu cunoşteam nici jumătate din cât deținea CIA. Jur că părea foarte improbabil şi aveam mulți alți suspecți. L-am subestimat. Pur şi simplu. Apoi, Preşedintele ne ceruse să-l facem uitat, lucru uşor de altfel, pentru că nu auzisem niciodată de Mattiece. Nu aveam nici un motiv de suspiciune. Atunci, prietenul meu Gavin a fost omorât şi am trimis oameni pe teren.

— De ce i-a dat Coal referatul lui Gminski? întrebă Gray.

— Se speriase. Şi, ca să fiu sincer, de aceea i-l şi trimisesem. Iar Gminski e Gminski şi uneori acționează fără să se uite la mici obstacole ca legile şi altele de felul ăsta. Coal dorea ca referatul să fie verificat şi a crezut că Gminski o va face repede şi fără gălăgie.

— Deci Gminski nu a corespuns aşteptărilor lui Coal.

— Îl urăşte pe Coal, ceea ce e foarte de înțeles. Gminski a vorbit cu Preşedintele, dar nu a răspuns aşteptărilor lui. Totul s-a întâmplat atât de repede! Vă amintiți că Gminski, Coal, Preşedintele şi cu mine am văzut prima oară referatul acum două săptămâni. Gminski aştepta probabil să spună Preşedintelui o parte din poveste, dar nu a avut prilejul.

Darby îşi împinse scaunul înapoi şi se duse la fereastră. Acum era întuneric; circulația era încă anevoioasă şi dificilă. Era bine că se dezlegaseră toate aceste mistere, dar apăruseră şi mai multe necunoscute. Nu dorea decât să plece. Se săturase să fugă şi să fie vânată; se săturase să facă pe reporterul cu Gray; se săturase să se tot întrebe cine ce a făcut şi de ce; se săturase să se simtă vinovată că scrisese blestemăția aia; se săturase să-şi cumpere o periuță nouă de dinți la fiecare trei zile. Îi era dor de o casă mică, pe o plajă pustie şi îngustă, departe de telefoane şi de oameni, mai ales

de cei care se ascund în spatele maşinilor şi al clădirilor. Dorea să doarmă trei zile fără coşmaruri şi fără să vadă umbre. Era timpul să plece.

Gray se uită atent la ea.

— A fost urmărită la New York şi pe urmă şi aici, îi spuse el lui Voyles. De cine?

— Eşti sigură? întrebă Voyles.

— Toată ziua au stat în stradă şi au supravegheat clădirea, spuse Darby, arătând cu capul spre fereastră.

— Ne-am uitat mereu la ei, spuse Gray. Sunt acolo.

Voyles păru sceptic.

— I-ai mai văzut înainte? o întrebă el pe Darby.

— Pe unul dintre ei. A fost la slujba de înmormântare a lui Thomas, la New Orleans. M-a urmărit prin Cartierul Francez. Aproape că m-a găsit în Manhattan şi l-am văzut stând de vorbă cu alt individ acum cinci ore. Ştiu precis că e el.

— Cine e? îl întrebă Gray din nou pe Voyles.

— Nu cred că CIA te-ar urmări.

— Dar m-a urmărit.

— Acum îi mai vezi?

— Nu. Au dispărut acum două ore. Dar sunt acolo, afară.

Voyles se ridică şi-şi întinse braţele groase. Păşi încet în jurul mesei, scoţând o ţigară.

— Te supără fumul? întrebă el.

— Da, mă supără, spuse ea fără să-l privească.

El puse ţigara pe masă.

— Putem să te ajutăm, spuse el.

— Nu vreau să mă ajutaţi, spuse ea spre fereastră.

— Ce vrei?

— Vreau să plec din ţară şi, din clipa aceea, să fiu sigură că nu mă urmăreşte nimeni. Nici voi, nici Rupert şi niciunul dintre ai lui.

— Va trebui să depui mărturie în faţa unui mare juriu.

— Numai dacă mă vor găsi. Mă duc într-un loc unde citaţiile nu sunt agreate.

— Dar procesul? Va fi nevoie de tine la proces.

— Asta e peste un an. Până atunci am să mă mai gândesc.

Voyles îşi puse ţigara în gură, fără s-o aprindă. Se plimbă şi apoi analiză mai bine situaţia, cu ţigara între dinţi.

— Îţi propun un târg.

— Nu sunt dispusă să fac târguri. Se sprijinea din nou de perete, privind când la el, când la Gray.

— E unul cinstit. Am avioane şi elicoptere şi mulţi oameni înarmaţi, care nu se tem câtuşi de puţin de băieţii ăia care se joacă de-a v-aţi ascunselea. Mai întâi, te vom scoate din clădire şi nu va şti nimeni. În al doilea rând, te vom urca în avionul meu şi vei zbura unde vei dori. În al treilea rând, poţi să dispari din locul unde vei ateriza. Ai cuvântul meu că nu te va urmări nimeni. Dar – în al patrulea rând – îmi vei permite să te contactez prin intermediul domnului Grantham aici de faţă dacă, şi numai dacă, devine foarte necesar.

Ea îl privi pe Gray în tot timpul expunerii ofertei. Era limpede că îi plăcea propunerea. Îşi menţinu o expresie împietrită, dar, fir-ar să fie, suna bine. Dacă ar fi avut încredere în Gavin după primul telefon, el ar fi fost încă în viaţă şi ea nu l-ar fi ţinut niciodată de mână pe Khamel. Dacă ar fi plecat pur şi simplu din New Orleans cu el, atunci când îi sugerase acest lucru, el nu ar fi fost omorât. Se gândise la asta la fiecare cinci minute în ultimele şapte zile.

Începea să se simtă depăşită. Vine o vreme când renunţi şi începi să ai încredere în semeni. Nu-i plăcea acest om, dar în ultimele zece minute fusese remarcabil de cinstit cu ea.

— Cu avionul şi pilotul dumneavoastră?

— Da.

— Unde este?

— La Andrews.

— Hai să facem aşa. Iau avionul cu destinaţia Denver. În avion nu va fi nimeni, în afară de mine, de Gray şi de piloţi. La o jumătate de oră după decolare, voi da instrucţiuni pilotului să aterizeze, să zicem, la Chicago. Poate să facă aşa?

— Trebuie să aibă un plan de zbor înainte de decolare.

— Ştiu. Dar sunteți directorul FBI şi puteți să trageți nişte sfori.

— Bine. Ce se întâmplă după ce ajungi la Chicago?

— Plec singură de la avion, iar acesta revine la Andrews cu Gray.

— Şi ce ai să faci la Chicago?

— Dispar în aeroportul aglomerat şi iau primul avion care pleacă din țară.

— E bine, dar ai cuvântul meu că nu vei fi urmărită.

— Ştiu. Iertați-mă că sunt atât de precaută.

— S-a făcut. Când vrei să pleci?

Ea se uită la Gray.

— Când?

— Îmi trebuie o oră, ca să revăd articolul şi să adaug comentariile domnului Voyles.

— Peste o oră, îi spuse ea lui Voyles.

— O să aştept.

— Pot să vorbesc cu el între patru ochi? îl întrebă ea pe Voyles arătând spre Gray.

— Bineînțeles.

Îşi luă trenciul şi se opri la uşă. Îi zâmbi.

— Eşti o femeie dată naibii, domnişoară Shaw. Inteligența şi curajul tău au doborât unul dintre cei mai corupți oameni din țara asta. Te admir. Şi îți promit că nu-ți voi înşela niciodată aşteptările.

Puse țigara în mijlocul figurii lui zâmbitoare şi durdulii şi ieşi.

Priviră cum închise uşa.

— Crezi că o să fiu în siguranță? întrebă ea.

— Da. Cred că e sincer. Apoi, are oameni înarmați care pot să te scoată de aici. E în regulă, Darby.

— Poți să vii cu mine, nu-i aşa?

— Sigur.

Se apropie de el şi-l cuprinse cu brațele de talie. El o strânse în brațe şi închise ochii.

La şapte, redactorii se adunară în jurul mesei pentru ultima oară în marțea aceea. Citiră repede fragmentul adăugat de Gray pentru a include declarațiile lui Voyles. Feldman apăru mai târziu, cu un zâmbet larg pe față.

— Nu o să vă vină să credeți, spuse el. Am primit două telefoane. Ludwig a sunat din China. Preşedintele l-a găsit acolo şi l-a implorat să rețină articolul douăzeci şi patru de ore. Ludwig a spus că omul aproape plângea. Fiind un gentleman, l-a ascultat respectuos şi l-a refuzat politicos. Al doilea telefon a fost dat de judecătorul Roland, un vechi prieten al meu. Se pare că băieții de la White şi Blazevich l-au scos de la un dineu şi i-au cerut permisiunea să înregistreze o hotărâre judecătorească, diseară, cu o audiere imediată. Judecătorul Roland l-a ascultat cam nerespectuos şi a refuzat nepoliticos.

— Hai să imprimăm chestia asta! chiui Krauthammer.

Decolarea fu lină şi avionul o luă spre vest, ca şi cum s-ar fi îndreptat spre Denver. Era confortabil, dar nu luxos, din moment ce era proprietatea contribuabililor şi folosea unui om căruia nu-i păsa de calitatea lucrurilor. Nu există whisky bun, stabili Gray după ce se uită în dulapuri. Voyles era abstinent şi acest lucru îl irita pe Gray, care murea de sete. Găsi două cutii de Sprites nu prea reci în frigider şi-i dădu una lui Darby. Ea deschise cutia.

Se părea că avionul nu mai urcă. Copilotul apăru în uşa cabinei. Era politicos şi se prezentă.

— Ni s-a spus că vom avea o nouă destinație, puțin după decolare.

— Aşa e, spuse Darby.

— Minunat. Va trebui să ştim care e, în aproximativ zece minute.

— Bine.

— E ceva de băut pe aici? întrebă Gray.

— Regret.

Copilotul zâmbi şi se întoarse în cabină.

Darby şi picioarele ei lungi ocupau aproape toată canapeaua, dar el era hotărât să stea lângă ea. Îi ridică picioarele şi se aşează la celălalt capăt al canapelei. Apoi le puse în poala lui. Avea unghiile roşii. Îi mângâie gleznele şi se gândi numai la acest prim eveniment major – îi ținea picioarele în brațe. I se părea ceva foarte intim, dar lucrul nu părea să o tulbure şi pe ea. Acum zâmbea puțin. Se terminase.

— Ți-a fost frică? întrebă el.

— Da. Şi ție?

— Şi mie, dar ştiam că sunt în siguranță. E greu să te simți amenințat între şase tipi care îți fac scut din trupurile lor. E greu să te simți urmărit când eşti la spatele unei maşini care nu are ferestre.

— Lui Voyles i-a plăcut, nu-i aşa?

— Era ca Napoleon în timp ce făcea planuri şi comanda trupele. Pentru el e o clipă mare. Singura persoană care poate să-l demită e Preşedintele şi cred că acum Voyles are controlul asupra lui.

— Şi a rezolvat cazurile de asasinare. Cred că se simte fericit pentru asta.

— Cred că am adăugat zece ani la cariera lui. Asta am făcut.

— Eu cred că e drăguț, spuse Darby. La început nu mi-a plăcut, dar câştigă atunci când îl cunoşti. Şi e uman. Când a pomenit de Verheek, am văzut că i s-au aburit ochii.

— O bomboană! Sunt sigur că Fletcher Coal va fi încântat să-l vadă pe acest omuleț drăguț peste câteva ore.

Avea picioarele lungi şi suple. Cu adevărat perfecte. Le mângâie şi se simți ca un student la a doua întâlnire. Erau albe şi aveau nevoie de soare, iar el ştia că în câteva zile vor fi bronzate şi cu nisip printre degete. Nu fusese invitat, lucru care îl tulbura. Nu ştia unde se va duce, dar aşa voise ea. Nu era sigur nici că ea îşi cunoştea destinația.

Mângâierile lui îi amintiră fetei de Thomas. Se îmbăta pe jumătate şi-i mânjea unghiile cu ojă. Zgomotul motorului avionului şi uşoara lui vibrație îl îndepărtase brusc cu multe

mile de ea. Murise de două săptămâni, dar i se părea că se întâmplase mai de mult. Se schimbaseră atâtea. Aşa era mai bine. Dacă ar fi rămas la Tulane, ar fi trecut prin biroul lui, i-ar fi văzut sala de curs, ar fi vorbit cu ceilalți profesori, s-ar fi uitat din stradă spre apartamentul lui şi ar fi suferit îngrozitor. Micile amintiri sunt frumoase până la urmă, dar în timpul doliului te împiedică. Acum, era altă persoană, cu altă viață, în alt loc.

Şi un alt bărbat îi mângâia picioarele. La început fusese politicos, încrezut şi colțos, un reporter tipic. Dar se dezgheța rapid şi, sub stratul subțire, găsea un om cald, care era clar că o plăcea foarte mult.

— Mâine e o zi mare pentru tine.

El luă o sorbitură de Sprite. Ar fi dat mulți bani pentru o bere de import, rece ca gheața şi într-o cutie verde.

— Mare, spuse el admirându-i picioarele. Va fi mai mult decât atât, dar simțea nevoia să-i reducă importanța. În clipa de față, ea era în centrul atenției lui, nu haosul de mâine.

— Ce se va întâmpla? întrebă ea.

— Probabil că o să mă duc la birou şi o să aştept efectul loviturii. Smith Keen a spus că o să stea acolo toată noaptea. O mulțime de oameni vor veni devreme. Ne vom aduna în sala de conferințe şi vor aduce mai multe televizoare. Vom petrece dimineața urmărind impactul articolului. Ne vom distra ascultând răspunsul oficial al Casei Albe. White şi Blazevich vor spune şi ei ceva. Cine ştie cum va acționa Mattiece? Preşedintele Curții Supreme Runyan va face un comentariu. Voyles se va arăta şi el. Avocații vor aduna jurații. Iar politicienii vor fi în delir. Vor ține conferințe de presă toată ziua la Capitoliu. Va fi o zi importantă pentru lumea ştirilor. Îmi pare rău că n-ai să fii de față.

Ea râse sarcastic.

— Care e următorul tău articol?

— Probabil Voyles şi înregistrarea lui. Trebuie să anticipăm faptul că Preşedintele va nega orice amestec şi, dacă situația

va deveni grea pentru Voyles, acesta va ataca drept răzbunare. Mi-ar plăcea să am înregistrarea.

— Şi după aceea?

— Depinde de o mulțime de necunoscute. Mâine dimineață, după ora şase, competiția va fi şi mai ascuțită. Vor fi un milion de zvonuri şi o mie de articole, dar fiecare ziar din țară va avea ceva de spus.

— Dar tu vei fi steaua, spuse ea cu admirație, nu cu sarcasm.

— Da. O să am un sfert de oră de glorie.

Copilotul bătu la uşă şi o deschise. Se uită la Darby.

— Atlanta, spuse ea, iar el închise uşa.

— De ce Atlanta? întrebă Gray.

— Ai schimbat vreodată avionul la Atlanta?

— Sigur.

— Nu te-ai rătăcit?

— Ba cred că da.

— Mi-am terminat pledoaria. E uriaş şi minunat de aglomerat.

El goli cutia şi o puse pe podea.

— Şi de acolo încotro?

Ştia că nu trebuie să întrebe, pentru că ea nu se oferise să-i spună. Dar voia să ştie.

— Am să iau o cursă rapidă. O să fac obişnuita mea figură cu schimbarea a patru aeroporturi. Poate că nu e necesar, dar aşa mă simt mai în siguranță. Şi poate că o să rămân undeva în Insulele Caraibe.

Undeva în Caraibe. Asta îngusta aria cercetărilor la o mie de insule. De ce era atât de imprecisă? Nu avea încredere în el? Stătea aici, se juca cu picioarele ei şi ea nu-i spunea unde se va duce.

— Ce să-i spun lui Voyles? întrebă el.

— O să te sun când o să ajung acolo. Sau poate o să-ți scriu.

Splendid! Prietenie prin corespondență. El îi va trimite articolele lui, iar ea vederi de pe plajă.

— Ai să te ascunzi de mine? o întrebă el, privind-o.

— Nici eu nu ştiu unde mă duc, Gray. Nu o să ştiu până nu ajung acolo.

— Dar ai să mă suni?

— Până la urmă, da. Îți promit.

Pe la unsprezece, numai cinci avocați rămăseseră în birourile firmei White şi Blazevich şi se aflau în biroul lui Marty Velmano de la etajul zece. Velmano, Sims Wakefield, Jarreld Schwabe, Nathaniel (Einstein) Jones şi un partener retras din activitate numit Frank Cortz. Două sticle de scotch erau pe biroul lui Velmano. Una era goală şi cealaltă mai avea puțin whisky în ea. Einstein stătea singur într-un colț, mormăind în barbă. Avea un păr sălbatic, buclat şi un nas ascuțit; părea într-adevăr nebun. Mai ales acum. Sims Wakefield şi Jarreld Schwabe stăteau în fața biroului, cu mânecile suflecate şi fără cravate.

Cortz termină o convorbire telefonică cu un consilier al lui Victor Mattiece. Îi dădu telefonul lui Velmano, care îl puse pe birou.

— Era Strider, spuse Cortz. Sunt la Cairo, în apartamentul de la ultimul etaj al unui hotel. Mattiece nu va vorbi cu noi. Strider spune că se poartă foarte ciudat. S-a încuiat într-o cameră şi, nu mai e nevoie s-o spun, nu va veni de partea asta a oceanului. Strider spune că a ordonat băieților înarmați să iasă imediat din oraş. Vânătoarea s-a terminat. Ăsta-i epilogul.

— Şi noi ce trebuie să facem? întrebă Wakefield.

— Suntem pe cont propriu, spuse Cortz. Mattiece s-a spălat pe mâini.

Vorbiră liniştit şi pe îndelete. Țipetele luaseră sfârşit cu ore în urmă. Wakefield îl învinuise pe Velmano pentru notă. Velmano îl învinuise pe Cortz că le adusese un client atât de corupt ca Mattiece. Asta fusese acum doisprezece ani, strigase Cortz şi, de atunci, toți luaseră bani de la el. Schwabe îi învinuia pe Velmano şi pe Wakefield că nu fuseseră atenți cu nota. Îl târâseră pe Morgan prin noroi, iar şi iar. El fusese de

vină. Einstein stătea în colțul lui şi-i privea. Dar acum totul rămăsese în urmă.

— Grantham ne-a numit numai pe mine şi pe Sims, spuse Velmano. Voi, ceilalți, sunteți în siguranță.

— De ce nu plecați din țară tu şi cu Sims? spuse Schwabe.

— Mâine dimineață la şase, eu o să fiu la New York, zise Velmano. Apoi, timp de o lună, cu trenul prin Europa.

— Eu nu pot să fug, spuse Wakefield. Am soție şi şase copii.

Erau cinci ore de când tot scâncea pentru copiii lui. Ca şi cum ei nu aveau familii. Velmano divorțase, iar copiii lui erau mari. Se vor descurca. Şi el se va descurca. Oricum, era timpul să iasă la pensie. Avea o mulțime de bani puşi deoparte şi îi plăcea Europa, mai ales Spania, aşa că spunea adios la toate. Într-un fel, îi era milă de Wakefield, care avea numai patruzeci şi doi de ani şi nu prea avea bani. Câştiga bine, dar soția lui era cheltuitoare şi avea slăbiciune pentru copii. Nu prea era echilibrat.

— Nu ştiu ce am să fac, spuse Wakefield pentru a treizecea oară. Pur şi simplu nu ştiu.

Schwabe încercă să-l ajute.

— Cred că ar trebui să te duci acasă şi să-i spui soției tale. Eu nu am soție, dar, dacă aş avea, aş încerca s-o pregătesc.

— Nu pot, spuse Wakefield jalnic.

— Ba poți. Poți să-i spui acum sau să aştepți şase ore ca să-ți vadă singură poza în ziar. Du-te acasă şi spune-i, Sims.

— Nu pot. Aproape că plângea.

Schwabe se uită la Velmano şi la Cortz.

— Ce o să se întâmple cu copiii mei? întrebă el din nou.

Băiatul cel mai mare are treisprezece ani. Îşi frecă ochii.

— Hai, Sims, ține-te tare, zise Cortz.

Einstein se ridică şi se duse la uşă.

— Eu am să fiu acasă la mine, în Florida. Nu mă căutați decât dacă e ceva urgent.

Deschise uşa, ieşi şi o trânti după el.

Wakefield se ridică şovăielnic şi porni spre uşă.

— Unde te duci, Sims? întrebă Schwabe.

— În biroul meu.
— De ce?
— Trebuie să mă întind. E în regulă.
— Hai să te conduc acasă, spuse Schwabe.
Se uitară atenți la el. Deschise uşa.
— E în regulă, spuse el, şi părea mai întremat.
Închise uşa după el.
— Crezi că e bine? îl întrebă Schwabe pe Velmano. Mă îngrijorează.
— N-aş spune că e în regulă, zise Velmano. Am cunoscut cu toții zile mai bune. Ce-ar fi să te duci să vezi ce face peste câteva minute?
— Am să mă duc, spuse Schwabe.
Wakefield coborî pe scară până la etajul nouă. Pe măsură ce se apropia de birou, mărea viteza. Când încuie uşa biroului, plângea.
Repede! Lasă nota. Dacă o scrii, ai să renunți. Ai o asigurare pe viață de un milion. Deschise sertarul biroului. Nu te gândi la copii. Va fi ca şi cum ai fi murit într-un accident de avion. Scoase un pistol calibrul 38 de sub un dosar. Repede! Nu te uita la fotografiile lor de pe perete.
Poate că într-o zi vor înțelege. Introduse pistolul adânc în gură şi trase.
Limuzina se opri brusc în fața unei case cu două etaje din Dumbarton Oaks, din Georgetown. Bloca strada, dar nu era nimic; era trecut de miezul nopții şi nu era circulație. Voyles şi doi agenți ieşiră pe uşile din spatele maşinii. Voyles ținea un ziar în mână. Bătu cu pumnul în uşă.
Coal nu dormea. Stătea în întuneric, în camera de lucru, îmbrăcat în pijama şi halat, aşa că îi făcu plăcere lui Voyles, când îi deschise uşa.
— Frumoasă pijama, zise, admirându-i pantalonii.
Coal se opri în veranda mică. Cei doi agenți rămăseseră pe trotuarul îngust.
— Ce dracu' vrei? întrebă el.

— Ți-am adus asta, spuse Voyles, băgându-i ziarul în ochi. Ai aici o poză frumoasă, alături de Preşedinte, care îl îmbrățişează pe Mattiece. Ştiu ce mult îți plac ziarele, de aceea ți-am adus unul.

— Mâine o să apară şi mutra ta, spuse Coal, ca şi cum ar fi scris deja articolul.

Voyles îi aruncă ziarul la picioare şi se îndepărtă.

— Am câteva înregistrări, Coal. Dacă începi să minți, îți smulg pantalonii în public.

Coal îl privi fără să scoată un cuvânt.

Voyles ajunsese în stradă.

— Mă întorc în două zile cu o citație, zbieră el. O să vin pe la două noaptea. Ajunsese la maşină. Apoi, am să aduc acuzația. Bineînțeles că atunci vei fi un om terminat şi Preşedintele va avea altă ceată de idioți în jur, care să-i spună ce să facă.

Intră în limuzină. Şoferul demară în viteză.

Coal ridică ziarul şi intră în casă.

Gray şi Smith Keen erau singuri în sala de conferințe şi citeau articolul din ziar. Trecuseră mulți ani de când Gray nu se mai simțea emoționat văzându-şi articolele în pagina întâi, dar acesta provocase ceva agitație. Era cel mai important. Chipurile erau aliniate în partea de sus: Mattiece îmbrățişându-l pe Preşedinte, Coal vorbind plin de importanță la telefon, într-o poză oficială de la Casa Albă, Velmano în fața unei comisii senatoriale, Wakefield fotografiat la un bar, Verheek zâmbind spre aparat, într-un film al FBI, Callahan – fotografia din anuar – şi Morgan într-o imagine făcută după video. Doamna Morgan fusese de acord. Paypur, reporterul din serviciul de noapte, le spusese despre Wakefield cu o oră în urmă. Gray se întristase. Dar nu se simțea vinovat.

Începură să se adune pe la trei dimineața. Krauthammer aduse o duzină de papanaşi şi mâncă urgent patru, în timp ce admira pagina întâi. Ernie DeBasio sosi după el. Spunea că nu dormise deloc. Feldman era proaspăt şi activ. Pe la patru şi jumătate camera era plină şi mergeau patru televizoare.

CNN anunță primul vestea şi în câteva minute toate rețelele transmiteau pe viu de la Casa Albă, care deocamdată nu spunea nimic, dar Zikman urma să dea un comunicat la şapte.

Cu excepția morții lui Wakefield, nu apăruse nimic nou. Reporterii rețelelor TV băteau drumul între Casa Albă, Curtea Supremă şi birourile de presă. Aşteptară lângă Hoover Building, unde era linişte deocamdată. Arătară fotografiile din pagina întâi. Nu-l găsiră pe Velmano. Făcură speculații asupra lui Mattiece. CNN arătă pe viu casa lui Morgan din Alexandria, dar socrul lui Morgan nu lăsă cameramanii să intre pe proprietate. NBC avea un reporter în fața sediului firmei White şi Blazevich, dar acesta nu aflase nimic nou. Şi, deşi nu era numită în articol, nu era nici un secret cine scrisese referatul. Se făceau multe speculații în legătură cu Darby Shaw.

La şapte, camera era aglomerată şi tăcută. Cele patru ecrane arătau aceleaşi imagini – pe Zikman îndreptându-se nervos spre podiumul din sala de conferințe a Casei Albe. Era obosit şi cu privirile rătăcite. Citi o scurtă declarație în care Casa Albă recunoştea că primise bani pentru campania electorală de la patru din canalele controlate de Victor Mattiece, dar nega cu vehemență că banii ar fi fost murdari. Preşedintele îl întâlnise pe domnul Mattiece numai o dată, pe atunci era vicepreşedinte. De când fusese ales Preşedinte, nu mai comunicaseră şi nu-l considera prieten, deşi primise bani de la el. Campania primise peste cincizeci de milioane şi Preşedintele nu se atinsese de ei. Pentru administrarea banilor exista un comitet. Nimeni de la Casa Albă nu încercase să se amestece în investigațiile făcute asupra lui Victor Mattiece ca suspect; orice afirmație contrară era falsă. Din câte ştiau, domnul Mattiece nu mai trăia în țară. Preşedintele socoteşte binevenită o cercetare aprofundată a celor expuse în articolul din Post şi, dacă domnul Mattiece provocase aceste crime, atunci el va trebui adus în fața

justiției. Era o simplă declarație. Va urma o conferință de presă. Zikman se îndepărtă de podium.

Fusese o apariție palidă, a unui purtător de cuvânt tulburat şi Gray era uşurat. Se trezi deodată sufocat şi simți nevoia de aer proaspăt. Îl găsi pe Smith Keen la uşă.

— Hai să luăm micul dejun, şopti el.

— Sigur.

— Şi, dacă nu te superi, o s-o şterg acasă. Nu am mai fost acolo de patru zile.

Făcură semn unui taxi pe Strada 15 şi aerul rece de toamnă care intra pe ferestre le făcu plăcere.

— Unde e fata? întrebă Keen.

— Nu ştiu. Ultima oară am văzut-o la Atlanta, acum nouă ore. A spus că se duce în Insulele Caraibe.

Keen râse.

— Presupun că ai să vrei şi tu o vacanță lungă, acum.

— Cum ai ghicit?

— Mai e o grămadă de treabă de făcut, Gray. Acum eşti în mijlocul exploziei şi în curând vor începe să cadă în jurul tău bucățile. Eşti omul zilei, dar trebuie să mai munceşti. Trebuie să aduni bucățile.

— Îmi cunosc munca, Smith.

— Da, dar ai o privire pierdută. Mă îngrijorează.

— Tu eşti redactorul-şef. Eşti plătit ca să-ți faci griji.

Se opriră la intersecția cu Pennsylvania Avenue. În fața lor se ridica maiestuoasă Casa Albă. Era aproape noiembrie şi vântul mătura frunzele peste pajişte.

După opt zile petrecute la soare, pielea ei era bronzată şi părul revenea la culoarea lui naturală. Poate că nu-l distrusese de tot. Se plimba kilometri întregi pe plajă şi nu mânca decât peşte fript şi fructe de pe insulă. În primele câteva zile dormise mult, apoi se săturase de somn.

Prima noapte o petrecuse în San Juan, unde găsise o agentă de voiaj care se declara expertă în Insulele Virgine. Ea îi găsi o cameră mică într-o pensiune din centrul oraşului Charlotte Amalie, de pe insula St. Thomas. Darby voia să ia contact cu

mulți oameni şi cu circulația densă pe străduțe înguste, cel puțin câteva zile. Charlotte Amalie era perfect în acest sens. Pensiunea era pe deal, nu departe de port, iar cămăruța ei se afla la etajul trei. Nu avea storuri sau draperii şi soarele o trezi în prima dimineață, o trezire senzuală care o îndemnă să se ducă la fereastră; în fața ei se desfăşura portul măreț. Îți tăia răsuflarea. Douăsprezece vase de croazieră de toate mărimile stăteau nemişcate pe apa sclipitoare. Se întindeau într-o formație neregulată până la orizont. Pe fundal, lângă dig, se aflau vreo sută de bărci presărate în port şi care păreau să țină pântecoasele vase de turişti în golf. Sub bărci, apa era limpede, bătea în albastru-deschis şi era nemişcată ca o oglindă. Se vălurea uşor în jurul insulei Hassel şi se întuneca până la indigo şi apoi violet spre orizont. Un şir perfect de nori cumulus marca linia unde apa se întâlnea cu cerul.

Ceasul ei era în geantă şi avea de gând să nu-l poarte cel puțin şase luni. Se uită totuşi la încheietura mâinii. Fereastra se deschidea scârțâind şi zgomotul din cartierul comercial se răspândea de-a lungul străzilor. Căldura băltea acolo ca într-o saună.

Rămase în picioare lângă fereastra mică timp de o oră în acea primă dimineață pe insulă şi privi portul cum se trezea la viață. Nu se grăbea. Se trezi încetişor, în vreme ce vasele mari alunecau pe apă şi voci înăbuşite veneau de pe punțile bărcilor cu pânze. Prima persoană pe care o văzu pe un vas sări în apă pentru o porție matinală de înot.

Putea să se obişnuiască cu toate astea. Camera ei era mică, dar curată. Nu avea aer condiționat, dar ventilatorul funcționa bine şi nu era neplăcut Apa curgea mai tot timpul. Se hotărî să rămână aici câteva zile, poate o săptămână. Clădirea era una din zecile îngrămădite de-a lungul străzilor care duceau spre port. În clipa aceasta îi plăcea siguranța oferită de mulțime şi străzi. Putea să se ducă pe jos oriunde şi să găsească orice avea nevoie. St. Thomas era cunoscut

pentru magazinele lui şi ei îi plăcea ideea să-şi cumpere haine pe care să le poată păstra.

Existau şi camere mai moderne, dar aceasta îi convenea deocamdată. Când plecase din San Juan, îşi dorise să nu mai fie nevoită să se uite peste umăr. Văzuse ziarul la Miami, urmărise frenezia produsă de articol la un televizor de pe aeroport şi aflase că Mattiece dispăruse. Dacă o mai urmăreau şi acum, era o simplă răzbunare. Şi dacă o găseau după această călătorie în zigzag, atunci nu erau oameni şi ea nu va scăpa niciodată de ei.

Nu apăruseră aici, aşa credea. Rămase în apropiere de casă timp de două zile, neaventurându-se prea departe. Cartierul comercial era aproape – un labirint de sute de magazine mici, care vindeau de toate. Trotuarele şi aleile erau pline de americani de pe vasele cele mari. Nu era decât o turistă oarecare cu pălărie mare de paie şi şorturi colorate.

Îşi cumpără un roman, primul de un an şi jumătate, şi-l citi în două zile, stând întinsă pe patul mic, sub briza plăcută a ventilatorului. Îşi dorea să nu mai citească nimic din domeniul dreptului până la cincizeci de ani. Cel puțin la o oră, se ducea la fereastra deschisă şi privea portul. O dată, numără douăzeci de vase de croazieră care aşteptau să acosteze.

Camera servea bine scopului în care o luase. Îşi petrecu timpul cu amintirea lui Thomas şi plânse, hotărâtă să fie pentru ultima oară. Dorea să părăsească sentimentul de vinovăție şi durerea în acest mic colț din Charlotte Amalie şi să plece de aici numai cu amintirile frumoase şi cu o conştiință curată. Nu era greu şi încercă; în a treia zi, nu mai avea lacrimi. Aruncase o singură dată cartea.

În a patra dimineață, îşi împachetă noile lucruri şi luă feribotul până la Cruz Bay, la douăzeci de minute de insula St. John. Luă un taxi până la North Shore. Geamurile erau coborâte şi curentul năvălea spre locul din spate. Se auzea un amestec ritmic de blues şi reggae. Şoferul taxiului bătea în

volan ritmul şi cânta. Bătu şi ea ritmul din picior şi închise ochii ca s-o mângâie vântul. Era amețitor.

Taxiul părăsi drumul la Mano Bay şi se îndreptă încet spre apă. Alesese acest loc dintre o sută altele pentru că era aproape pustiu. Doar câteva case şi vilişoare erau îngăduite în acest golf. Şoferul opri pe un drum îngust, mărginit de copaci şi ea coborî.

Casa se afla aproape în punctul în care muntele întâlnea marea. Avea o arhitectură pur caraibeană – lemn alb, sub un acoperiş de țigle roşii – şi era construită pe pantă, pentru privelişte. Apucă pe o potecă scurtă care ducea de la drum până la treptele casei. Avea un singur etaj, două dormitoare şi o verandă care da spre apă. Costa două sute pe săptămână şi o luase pentru o lună.

Îşi puse bagajele pe podeaua camerei de zi şi se duse pe verandă. Plaja începea la nouă metri sub ea. Valurile se rostogoleau fără zgomot pe mal. Vasele cu pânze stăteau nemişcate în golf, care era mărginit de munți din trei părți. O barcă de cauciuc plină de copii care se bălăceau plutea fără cârmă printre celelalte vase.

Cea mai apropiată locuință era la capătul plajei. Abia îi vedea acoperişul printre copaci. Câteva trupuri se odihneau pe nisip. Se schimbă repede într-un bikini şi se îndreptă spre apă.

Aproape se întunecase, când taxiul se opri lângă potecă. El coborî, plăti şoferului şi se uită la luminile maşinii care dispărea. Avea un sac de sport şi o luă pe potecă spre casă, care nu era încuiată. Luminile erau aprinse. O găsi pe verandă, cu o băutură rece, şi arătând ca o localnică cu pielea bronzată.

Ea îl aştepta, lucru al naibii de important. Nu voia să fie tratat ca un oaspete. Îi zâmbi şi puse băutura pe masă.

Se sărutară pe verandă timp de un minut.

— Ai întârziat, spuse ea, în timp ce se țineau în brațe.

— Nu a fost foarte uşor să găsesc locul ăsta, spuse Gray.

Îi mângâia spatele, care era gol până în talie; o fustă lungă îi acoperea picioarele aproape în întregime. Le va vedea mai târziu.

— Ce zici ce frumos e? spuse ea, privind spre golf.

— E minunat, zise el.

Stătea în spatele ei şi se uitau amândoi la o barcă cu pânze care se îndrepta spre mare. O ținea de umeri.

— Eşti splendidă.

— Hai să ne plimbăm.

El se schimbă repede cu un şort şi o găsi aşteptându-l lângă apă. Se luară de mână şi porniră încet.

— Picioarele tale au nevoie de exercițiu.

— Cam albe, nu-i aşa? spuse el.

Da, se gândi ea, erau albe, dar nu arătau rău. Chiar deloc. Era suplu. După o săptămână petrecută pe plajă, cu ea, va arăta ca un tip de la salvamar. Stropeau apa cu picioarele.

— Ai plecat repede, spuse ea.

— Mă săturasem. După articolul cel mare, am scris câte un articol pe zi şi încă mai voiau. Keen voia, Feldman voia; am lucrat optsprezece ore pe zi. Ieri le-am spus la revedere.

— N-am văzut un ziar de o săptămână, spuse ea.

— Coal a plecat. Au încercat să-i pună totul în spinare, dar acuzațiile păreau şubrede. Nu cred că Preşedintele a făcut prea multe. E cam bătut în cap, dar nu-i vina lui Ai citit despre Wakefield?

— Da.

— Velmano, Schwabe şi Einstein au fost acuzați, dar Velmano nu e de găsit. Mattiece, bineînțeles că a fost şi el pus sub acuzație, împreună cu patru dintre oamenii lui. Mai târziu, vor apărea şi alte învinuiri. Acum câteva zile, mi-a devenit clar că la Casa Albă nu prea aveau multe de ascuns şi m-am dezumflat. Cred că a compromis alegerea de la anul, dar nu e un criminal. Oraşul e un circ.

Se plimbară în tăcere, în întunericul tot mai adânc. Ea nu mai voia să audă nimic despre toate astea, iar el se săturase, de asemenea. Apăruse o jumătate de lună, care se reflecta în

apa liniştită. Ea îl cuprinse pe după talie, iar el o trase mai aproape. Erau pe nisip, departe de apă. Casa era la câteva sute de metri în urma lor.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea în şoaptă.

El respiră adânc şi nu spuse nimic.

— Cât ai să stai? întrebă ea.

— Nu ştiu. Câteva săptămâni. Poate un an. Depinde de tine.

— Ce-ai zice de o lună?

— Rezist o lună.

Ea îi zâmbi, iar el îşi simți genunchii moi. Darby privi spre golf, la luna reflectată în apele lui, la bărcile cu pânze care treceau peste ea.

— Hai să stăm câte o lună de fiecare dată, bine, Gray?

— Perfect.

SFÂRŞIT

{1} IRA – Irish Republican Army (Armata republican ă irlandeză) (notele aparțin traducătorului).

{2} ACLU – American Civil Liberties Union (Uniunea American ă pentru drepturi ci vile).

{3} Chief Justice – pre şedințele Curții Supreme.

{4} Teritoriu palestinian la vest de râul Iordan, ocupat în 1967 de Israel.

{5} Jambalaya – orez fiert cu şuncă, pui, cârnați, creveți sau stridii şi asezonat cu verdețuri aromate.

{6} NOPD – New Orleans Poli ce Department (Poliția oraşului New Orteans).

{7} Mace – marc ă de spray paralizant şi lacrimogen.

{8} bayou – teren ml ăştinos sau inundabil.

{9} Cajun – locuitor din Louisiana, descendent din emigran ți vorbitori de limbă franceză.